

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

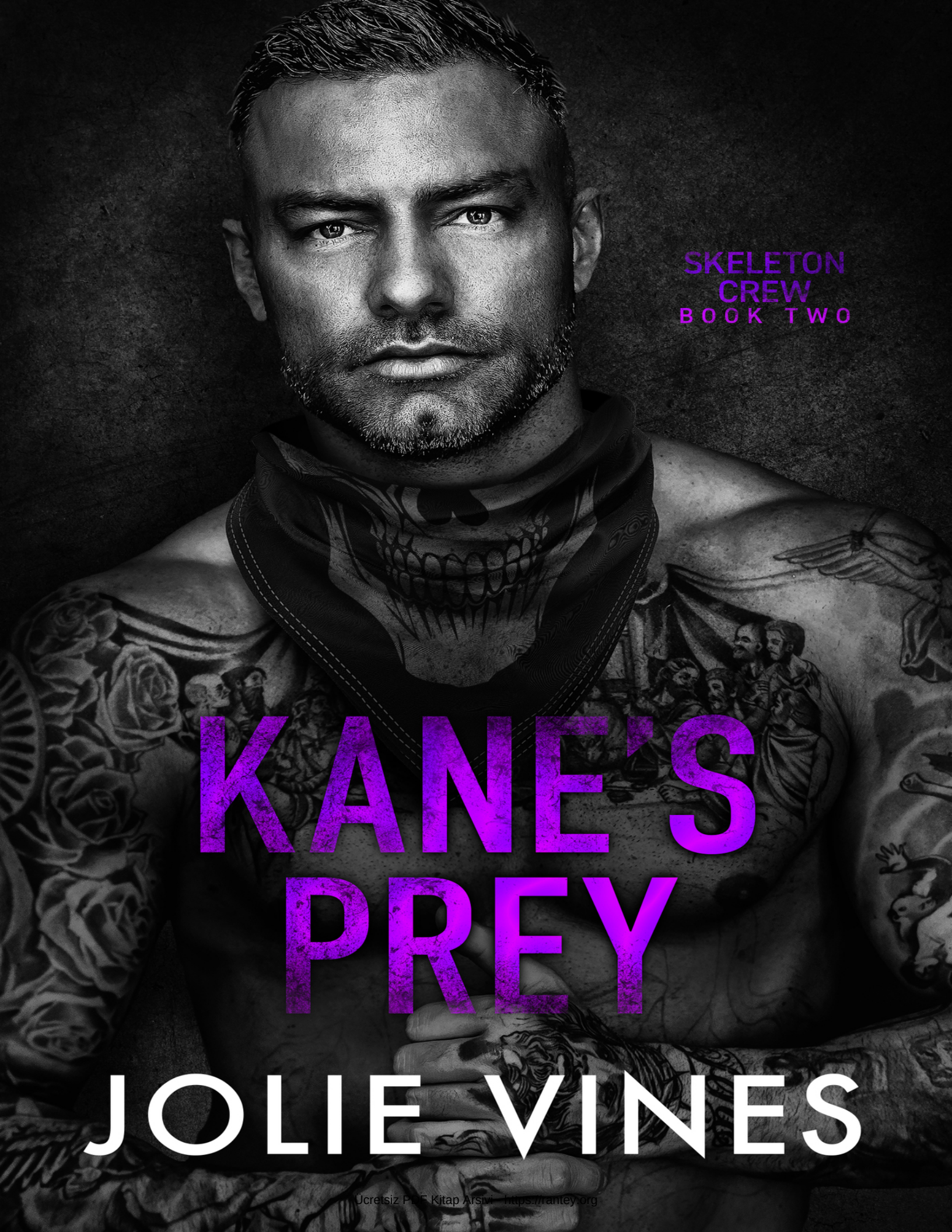
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SKELETON
CREW
BOOK TWO

KANE'S PREY

JOLIE VINES

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

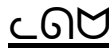
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

KANE'S PREY

SKELETON CREW - BOOK 2

Jolie Vines

DIVINE DIVIDE

WWW.JOLIEVINES.COM

Telif hakkı © 2026 Jolie Vines'a aittir.

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz; ancak kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması bu kuralın istisnasıdır.

Kapak tasarımı (model) – Natasha Snow

Kapak modeli fotoğrafçılığı – Wander Aguiar

Kapak modeli – Eugenio

Kapak tasarımı (kurukafa) – Qamber Design Emporium

Kurgu – Studio ENP'den Emmy Ellis

Düzeltilme – Lori Parks

İç sayfa düzeni – Devoted Pages Design'dan Cleo Moran

İç mekan çizimleri (harita, karakter çizimleri) – Amanda Desilets

*Kasvetli devlere aşık olmadığını ısrarla belirten okuyucuya.
Sonra insan koçbaşıyla göz göze geldiniz.
Çiçek kız, ondan kurtulmakta bol şans.*

OKUYUCU NOTU

Değerli okuyucu,

İskelet Ekibi serisinin ikinci bölümüne hoş geldiniz. Kane ile ilk kitap olan Mahkumun Oyunu'nda zaten tanışmıştınız ve onun sinirlerini bozmayı ne kadar çok istediğinizi biliyorum. İşte şimdi şansınız.

Bu serinin tamamının karanlık bir romantizm içerdiğini ve sınırları zorlayacağını lütfen unutmayın, bu nedenle gerekirse tetikleyici unsurları kontrol edin.

Sesli kitaplara bayılıyor musunuz? Sesli kitap serisi, ses efektleriyle zenginleştirilmiş, çok sesli düet formatında ve inanılmaz derecede başarılı. Anlatıcılar ise eşsiz Lucas Webley, Zara Hampton-Brown, Shane East ve Ella Lynch.

Hazır mısınız? İskelet Kızlar Dedektiflik Bürosu tişörtlerinizi kapın ve benimle birlikte Deadwater'a ve iskelet ekibine geri dönün.

Sevgilerimle, Jolie

TETİKLEYİCİ UYARILAR

BU KARANLIK ROMANTİZM SERİSİ 18 YAŞ VE ÜZERİ OKUYUCULAR İÇİNDİR VE BAZI OKUYUCULAR İÇİN TETİKLEYİCİ OLABİLECEK YETİŞKİN TEMALARı VE AÇIK İÇERİKLER İÇERMEKTEDİR. MAHKUMUN OYUNU'NDA LİSTELENEN TÜM TETİKLEYİCİ UNSURLAR GEÇERLİDİR, AYRICA ŞUNLAR DA EK OLARAK GEÇERLİDİR:

- Geri sayımlı avcı-av ilişkisi
- Uyuşmazlık (hafif)
- Uyuşturucu etkisi altındayken cinsel ilişki
- Ebeveyn kaybından kaynaklanan keder (kayıp sayfada yer almıyor)
- Ebeveyn hastalığı (MS, hafifçe gösterilmiştir)
- İntihar girişimine dair endişe (olmaz, idealize edilmez)

Herhangi bir sorunuz veya endişeniz varsa bana e-posta göndermekten çekinmeyin veya okuyucu grubunda sorabilirsiniz.

TANITIM YAZISI

Kane'in Avı (İskelet Ekibi, #2)

Düşmek istememiştim ama Kane beni nişan aldığında, kaçmak artık bir seçenek olmaktan çıktı.

Arkadaşım iz bırakmadan ortadan kaybolunca, onu eve geri getireceğime yemin ettim.

Uzun boylu, sessiz, şöhreti yetişkin erkekleri bile kaçıran eski bir paralı askerle ekip kuracağımı hiç beklemiyordum.

Kane tehlikeli bir adam.

O güven istemez, güveni alır.

Onun avı olmak aptalca bir iş, yine de kendi sırlarımı saklarken bile onun koruduğu sırları araştırmaya kendimi alamıyorum.

Ancak Dixie'nin ortadan kayboluşunu ne kadar derinlemesine araştırırsak, dünya o kadar dengesizleşir.

Deadwater'da bir ceset daha bulunduğunda, av vahşi bir hal alır.

Şimdi ise beni korumak için öldürmeye hazır olan ve bu süreçte kendini mahvedecek olan bu yırtıcıya aşık oluyorum...

--

Kane's Prey, iskelet maskeli bir çete, dağ gibi iri yarı, kalbi kapalı bir gangster, görmezden gelemeyeceği tatlı ve inatçı bir kadın ve haritadaki en karanlık şehrin etrafını saran gölgelerin daraldığı, yüksek gerilim dolu, karanlık bir romantizm ve cinayet gizemi üçlemesinin ikinci bölümüdür.

Bu hikaye, Mahkumun Oyunu'nun kaldığı yerden devam ediyor.

Klişeler ve Temalar:

- Sevgili × Haydut
- O bilgiyle ilgileniyor, o ise sessiz.
- Sadece onun için yumuşayan sert adam
- Tehlikeli bir adamla yolculuk
- Av oyunları, saplantı ve sert oyunlar
- Kırık kalpleri sadece sevgi iyileştirebilir.
- Yeni bir cinayet ve ortaya çıkarılacak daha fazla ipucu

Ön taraftaki veya web sitemdeki uyarıları kontrol edin. İnanın bana, orada olmalarının bir sebebi var, çiçek kız.

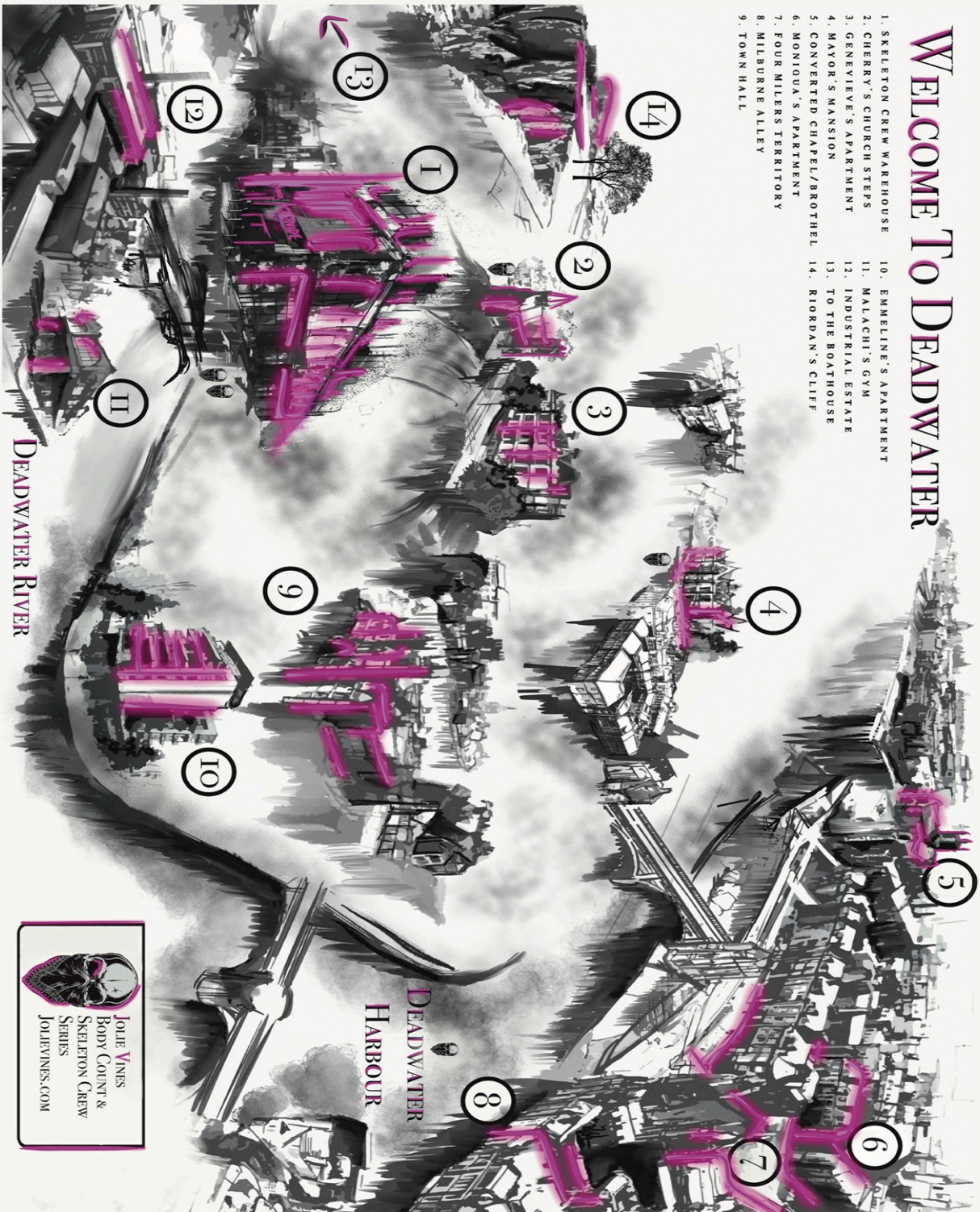
ÇALMA LİSTESİ

Facebook okuyucu grubumun önerdiği şarkılarla bunu adım adım oluşturuyoruz. Üçüncü kitaba geldiğimizde, eksiksiz bir şarkı setimiz olacak.

Diggy Graves'in Circus Psycho'su
Isabel LaRosa'nın "Seninim" adlı eseri.
Tate McRae'nin "Sadece İzlemeye Devam Et" şarkısı
Umarım benden nefret edersin - Dead Poet Society
Citizen Soldier'ın "Thank You for Hating Me" şarkısı
Falling In Reverse'ün Popular Monster şarkısı
Dashaday'ın şeytanları
Dove Cameron'ın "Merhaba Eski Sevgilim" adlı eseri.

WELCOME TO DEADWATER

1. SKELETON CREW WAREHOUSE
2. CHERRY'S CHURCH STEPS
3. GENEVIEVE'S APARTMENT
4. MAYOR'S MANSION
5. CONVERTED CHAPEL/BROTHEL
6. MONIQUE'S APARTMENT
7. FOUR MILE'S TERRITORY
8. MILBURNE ALLEY
9. TOWN HALL
10. EMMELINE'S APARTMENT
11. MALACHI'S GYM
12. INDUSTRIAL ESTATE
13. TO THE BOATHOUSE
14. RIORDAN'S CLIFF

DEADWATER RIVER

DEADWATER
HARBOUR

JOULE VINES
BODY COUNT &
SKELETON CREW
SERIES
JOULEVINES.COM

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

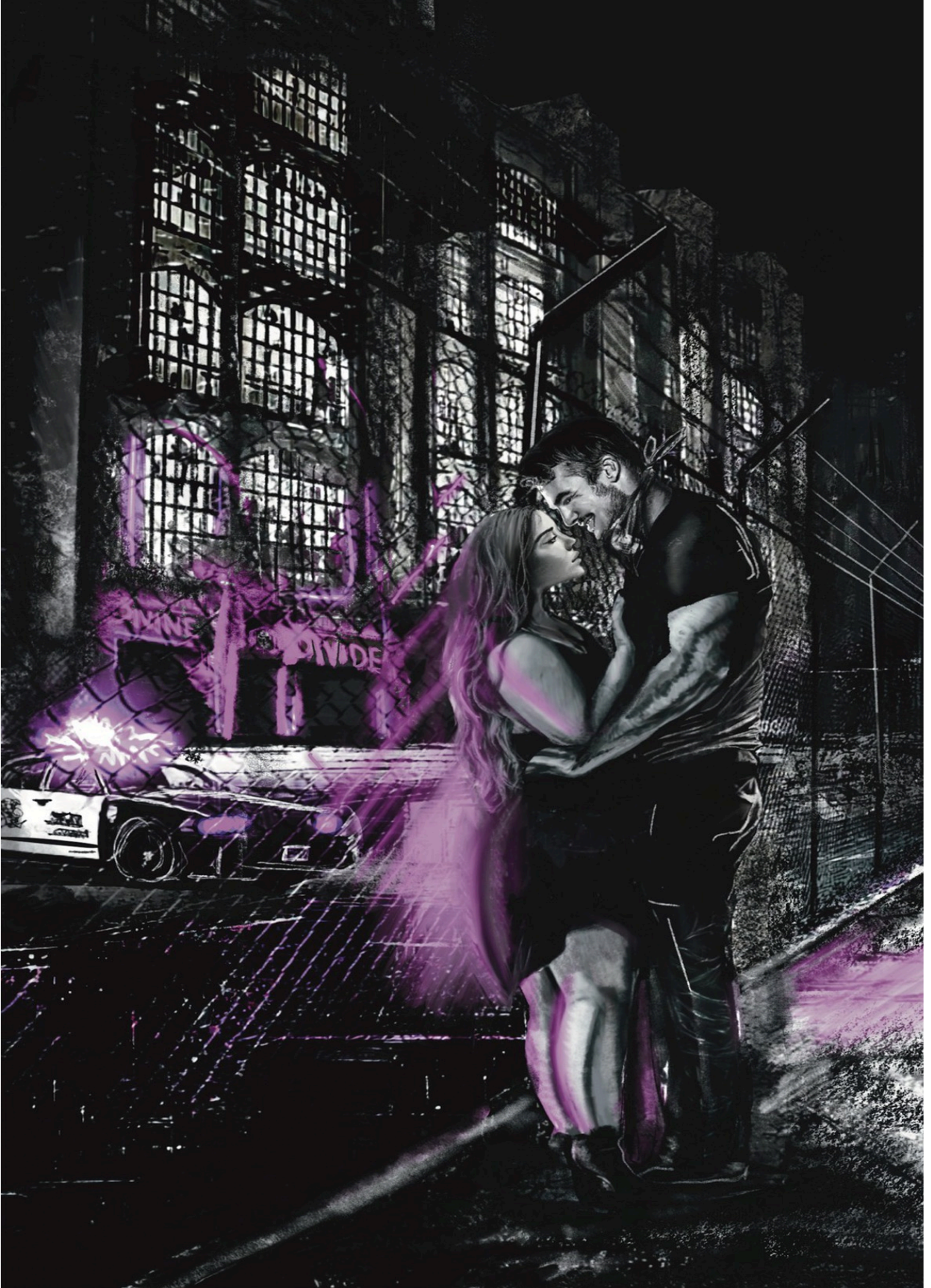
Bölüm 48

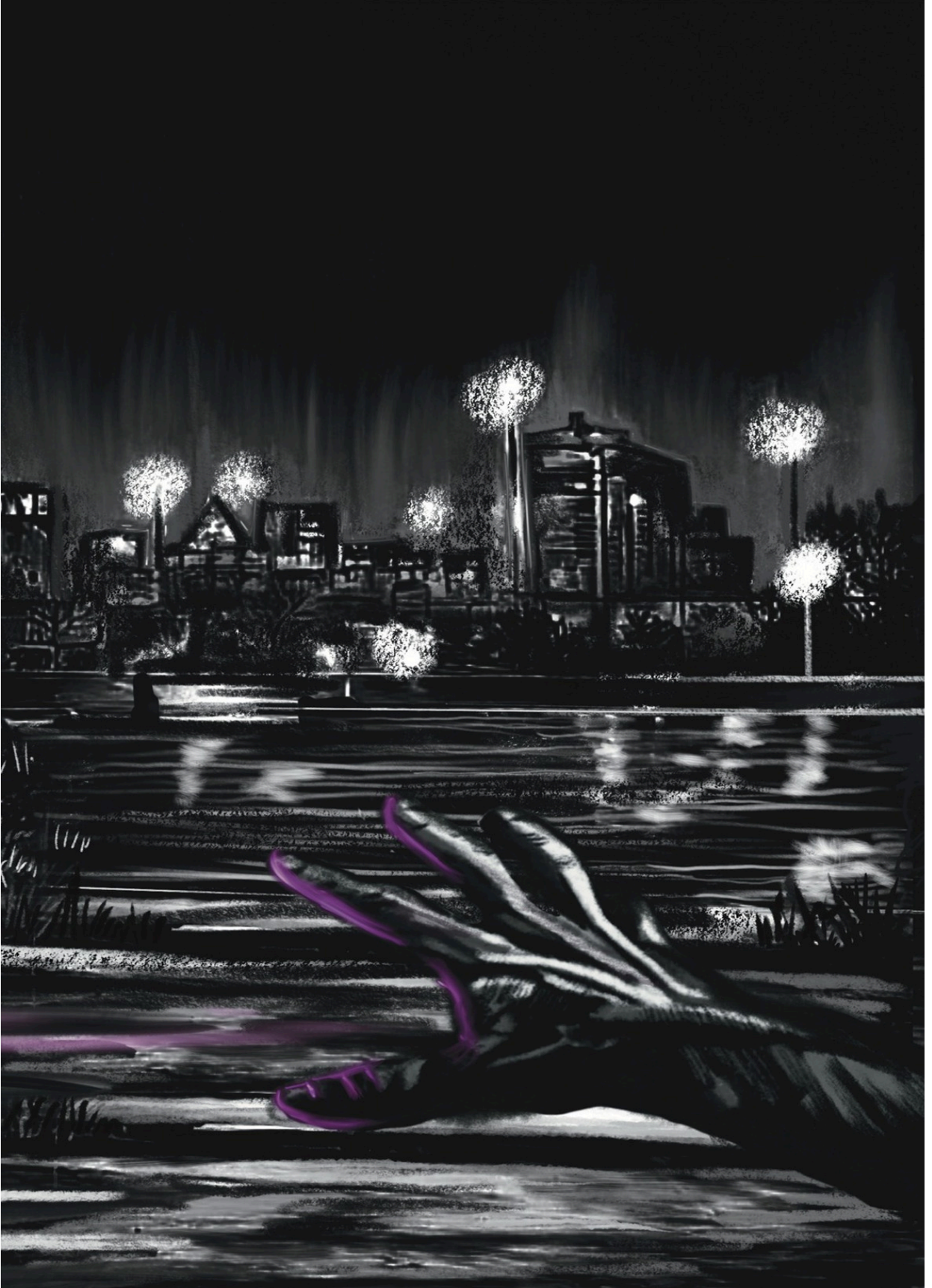
Epilog

Teşekkürler

JOLIE VINES'in diğer eserleri

Yazar Hakkında

Bölüm 1

Lovelyn

Ölüme doğru hızla ilerleyebileceğim tüm yollar arasında, tatmin olmamak beklediğim yol değildi.

Birkaç dakika önce sokaktan alınıp bir minibüsün arkasına atılmışım. Kaçmaya odaklanmam gerekirken, tamamen mantıksız bir düşünce zihnimi sardı. Ölecektim ve hiç harika bir cinsel hayatım olmamıştı. Nelerden hoşlandığımı hiç anlamamıştım. Bana bunu öğretmek için yeterince önemseyen biri hiç olmamıştı.

Ben asla yapmazdım.

Kahretsin. Odaklan.

Motor altında homurdanıyordu, virajları dönerken yolun uğultusu değişiyordu. Korku ve inançsızlık arasında bir yerde sıkışıp kalmışken, bildiklerimi sıraladım. Koyu renkli bir araç, camları yoktu, avuçlarımın altında pürüzlü tahta zemin, başıma sıkıca bağlanmış bir çanta. Beni götüren kişi, beni zorlanmadan kaldırabilecek kadar güçlüydü. Kesinlikle bir erkekti.

Eğer paniklemeyi kontrol altına alabilseydim, belki kim olduğunu anlayabilirdim.

Babamın polislik mesleği, bir elektronik tabloyu dolduracak kadar çok düşmanla sonuçlanmıştı. Yardım isteyebileceğim insan sayısı ise çok daha azdı. Mantıksız bir şekilde, aklım bir yüze takıldı.

Kane. Bugünün başlarında sahte kız arkadaş rolü oynadığım, dövme kas yığını, heybetli adam. Teknik olarak bir gangster. Bir meslektaşını kurtarabilmesi için onu polis güvenli evine götürmüştüm ve elinin kolumdaki sıcaklığı beynimi yakmıştı. Yaklaşmış, kulağıma boğuk bir fısıltıyla, daha sonra benimle konuşmak istediğini söylemişti.

Çok cezbediciydi. Şehrin içinden aceleyle uzaklaşmışım, burnum polis mesaj grubundaki konuşmalardaydı, etrafıma hiç dikkat etmiyordum. Atalarım salgınlardan ve savaşlardan sağ çıkmıştı. Bildirimlerle dikkatimin dağılması benim felaketim olmuştu.

Saniyeler içinde yakalandım.

Daha da kötüsü, bu olay babamın benim hakkımda aldığı bir uyarıyı iletmesinden kısa bir süre sonra gerçekleşmişti. Gece dışarı çıkmamam yönünde bir tehdit ve talimat içeriyordu.

Gün ışığında yakalandım, çok teşekkürler.

Son birkaç saattir Kane'i kafamdan atmıyordum. Ne söylemek istemişti? Bunu hiç duyabilecek miydim? Zihnimde nasıl olup da artık güven duygusunu temsil ediyordu?

Bir viraj daha. Lastikler kaldırım taşlarının üzerinde gıcırdadı. Kalp atışlarım hızlandı. Beni götüren kişi durmak için sessiz bir yer seçmişti.

Belki de bu sondu. Beni çalmaya değer bulan adamın nasıl biri olduğunu öğrenecektim.

Yeni bir korku beni buz kesti ve etrafımı yokladım, parmaklarım tahtaların üzerinde ve ardından soğuk iç duvarlarda gezindi. Çekilecek bir tutamak yoktu. Çantanın düğümü çözülüyordu.

Anlam veremediğim şey, ellerimin veya bacaklarımın neden bağlanmamış olmasıydı. Bu, beni kaçırın kişinin beni bir tehdit olarak görmediğini gösteriyordu.

Makul. Kısa boylu değildim ama kesinlikle kıvrımlı hatlara sahiptim. Hiçbir erkek için tehlike oluşturmuyordum.

Yine de savaşırdım. Ya da hayatım için pazarlık yapardım. Polis teşkilatıyla bağlantıları olan, aynı zamanda Deadwater'ın yeraltı dünyasıyla da ilişkisi olan becerikli bir kadındım. İkisini de mutlu bir şekilde yürütüyordum, belki de bu benim sonumu getirdi.

Kesin olan bir şey vardı, kolay kolay esir alınmayacaktım.

Araç yavaşladı, motor rölantide çalıştı, sonra durdu.

Nefesimi tuttum. Yola çıkalı henüz yirmi dakika olmuştu. Zihnimde canlandırıdığım haritaya göre, bu mesafe bizi Leith'ten Edinburgh'un eteklerine kadar götürebilirdi. Bir yerleşim bölgesi, bir sanayi parkı veya kayıp kişi raporunda dipnot olarak yer alacağım bir köy yolu.

Başımın hemen dibinde mandal tıkırdadı ve ben sıçrayıp kendimi içeri soktum. Kapı yavaşça açıldı, ışık çantanın kenarlarından süzüldü. Emin parmaklar boynumdaki bağı kavradı.

Panik beni sardı. Sertçe tekme attım ve kaçırانımın vücudunun yumuşak bir yerine isabet ettirdim. Şaşkınlıkla "Oof" diye bir ses çıkardı. İyi. Bu gece ölsem bile, en azından yarın başka biri topallayacaktı.

Işığa doğru aceleyle koştum ve neredeyse minibüsten dışarı düşüyordum.

"Yardım edin!" diye bağırdım kapüşonumun kumaşına doğru, sendeleyerek uzaklaştım. Döndüm, ellerimi uzattım ve tekrar bağırdım.

Saldırganım, korkutucu bir kolaylıkla, tek eliyle bileklerimi arkama doğru kavradı ve beni kendine doğru bastırdı; diğer eliyle de düğümü çözmeye çalıştı.

Kalın kollar. Dokunuşunda tanıdık bir şey vardı. Korkumu aşarak bir ipucuna dönüşemedi.

Düğüm çözüldü ve boynumdaki ip gevşedi. Adamın kasık bölgesine dizimi sertçe vurduğum ve kurtulmak için mücadele ettim.

Sinirle homurdandı ama sıkıca tutmaya devam etti. Sonra neredeyse yavaş bir küstahlıkla çantayı başımdan çekti.

Tanıdığım bir yüzü ortaya çıkardı.

Kane.

Hayallerimin erkeğı, şimdi ise kabuslarımların adamı.

Şok içinde ona baktım, sonra da elinden kurtulmaya çalıştım. "Bırak beni."

Omuzunu hafifçe kaldırıp bileklerimi bıraktı. "Sadece vahşî bir kedi gibi çırpındığın için seni tuttum. Böyle devam edersen kollarımda olmaktan zevk aldığını düşünmeye başlarım."

Duygularım altüst oldu ama kendimi kontrol altına aldım ve etrafımıza, kaçış şansımıza baktım. Yüksek metal kirişli tavanı olan ve başka pek bir şey bulunmayan bir sanayi binasının içindeydik; minibüs siyah bir arabanın yanında park etmişti ve etrafta başka kimse yoktu. Açık koy, çiseleyen yağmurun manzarayı bulanıklaştırdığı ıssız bir araziye bakıyordu.

Etrafta işçilerin olduğu başka binalar da olmalıydı. Kane telefonumu almıştı ya da ben düşürmüştüm. Başka bir telefon bulmalıydım.

Eğer kaçabilseydim.

İri yarı, kas yığını ve kasılmış bir hareketsizdi. Kısa kesilmiş saçları, sade siyah kıyafetleri vardı. Belinde ve ayak bileğinde birer çıkıntı vardı. Silahlıydı. Elbette silahlıydı.

Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Pazarlık edebileceğim ya da bu durumdan sıyrılmak için kullanabileceğim hiçbir şey yoktu.

Dur, bu tam olarak doğru değildi.

"Kız kardeşin bunu yaptığını biliyor mu?" Çenemi kaldırdım. "Mila, arkadaşlarını kaçırdığın için senin aklından kötü şeyler geçiyor olabilir."

Mila bana erkek kardeşiyle yakınlaşma çabalarından bahsetmişti. Umarım o da bu çabalara karşılık vermiştir. Bugün kurtardığımız kişi onun erkek arkadaşıydı.

Kane bana baktı, yüz ifadesi nötrdü. "Ne yaptın?"

"Beni sokaktan alıp götürdüler."

"Bir kaçırma olayını kurguladım."

"Aynı şey."

"Hayır. Fark şu ki, sen hala nefes alıyorsun." Sanki bunu vurgulamak istercesine ciğerlerini doldurdu. "Mahkumun kurtarılması planlamasında Arran, bize yardım etmek için inkar edilebilir bir gerekçeye ihtiyacın olduğunu söyledi. Gerisini ben hallettim. Baban seni iskelet ekiple aracı olarak kullanıyor. Sanırım Arran'a da bilgi verdiğini bilmiyor? Bu da o çizgide dikkatlice yürümen gerektiği anlamına geliyor."

Cümleye başlamayı denedim ama başaramadım. "Yani beni minibüsünüzün arkasına mı attınız?"

"Seni ben yerleştirdim. Yoksa seni güvenli evin dışında, tüm polislerin gözü önünde mi alsaydım? Babanın bugün beni bir kez görme riskini göze aldık. İster onlarla çalışmaya devam edeyim ister etmeyeyim, beni çeteyle ilişkilendirmesi an meselesi."

Konuşmasındaki o soğukkanlılık, sonunda korkumun yerini öfkenin almasına neden oldu. Ellerimi yumruk yaptım. Ama ona çıkışacak kelimeleri bulamadım. Çok üzgündüm. Yaptığı şey beni çok sarsmıştı.

Bunun yerine arkamı dönüp hızla uzaklaştım.

Kane daha üç adım bile atamadan yanıma geldi, yolumu kesmek için döndü. Ondan sıyrılıp koşmaya başladım. Arkamdan gelen bileğimi yakaladı ve beni vücuduna doğru çekti.

"Benden kaçma, Lovelyn. Belki hoşuma gider."

Tanrım bana yardım et, içimdeki karanlık bir ses acaba ben de bundan hoşlanır mıydım diye düşündü. Bu garip ortamda yeri olmayan şehvet dalgasıyla şaşkına dönmüş bir halde onu ittim. "Sen bir psikopatsın."

Sesim titriyordu ama korkudan değil, öfkeden. Çoğunlukla öyleydi.

"Belki de öyle, ama çok geçerli bir nedenim olmasaydı bunu yapmazdım. Bana o nedenin ne olduğunu sormayı deneyin."

"Kısa bir uçuşumdan aşağıya uzun bir yürüyüş yapmayı deneyin."

Kane gözlerime baktı, gözlerindeki bir şey beni onu dinlemeye zorluyordu. "Dixie ile arkadaşsınız, değil mi?"

Tereddüt ettim. Dixie, az sayıdaki personelin deposunda çalışıyordu. Boğazına bıçak dayanmadan önce seks işçisiydi ve şimdi de işverenin şehirdeki kötü adamları ortadan kaldırması için araştırma görevini üstlenmişti. Onu bir süredir görmemiştim.

"Peki ya o?"

"Kayıp ve sanırım tehlikede. Zaten birisi hayatına kastetti. İkinci kez başarılı olmalarını engellemek istiyorum."

Ellerimi belime koyarak, panik duygumun biraz olsun azalmasına izin verdim. Dixie için duyduğum endişe zaten büyüktü. Şimdi ise bir fırtına bulutu gibi kabarıyordu. "Neden umurunda?"

"Açıklamaya vaktim olmayan sebeplerden dolayı."

"Doğru," diye mırıldandım. "Gerçi kaçırma olayını sahnelemek için bolca vaktiniz vardı. Bundan sonra size yardım edeceğimi nereden çıkardınız?"

"Çünkü arkadaşsınız. Nerede yaşadığını biliyorsunuz. Mila'ya söylediniz."

Bir şeyler ters gidiyordu. Beni sokaklardan nasıl kaçırdığı da, bunu yapmak için bana gelmiş olması da. "Dixie'yi benden daha iyi tanıyan bir düzine insan vardır herhalde. Neden depoda soruşturmuyor? Neden bu kadar zahmete giriyor?"

"Bence o bunu istemezdi. Sen temkinlisin ve zaman çok önemli."

"Bunu insanlara anlatmayacağımı düşünüyorsanız, aklınızı kaçırmışsınız demektir."

Görünüşte hiç de rahatsız olmamış bir şekilde, iri omuzlarını kaldırdı. "İstedığimi aldığım sürece, sizin ne yaptığınız umurunda değil."

O tuhaf çekim bir kez daha parıldadı ve beraberinde bir sorun getirdi. Kamyonetin arkasında, hiç iyi bir seks yaşamadığım için duyduğum pişmanlık duygusu. Öldürülmeyi beklemenin garip ve umutsuz bir tepkisi.

Her iki durumda da bu duygular onun tarafından oluşturulmuştu.

Onun kolunda olmak heyecan vericiydi. Vücut yapısı aklımı başımdan alıyordu. İri cüssesi, güçlü hareketleri, zırh gibi giydiği umursamaz tavrı...

Bu, diğer duygularıma da yansıyan rahatlamamanın tek gerekçesiydi. Ondan olabildiğince uzaklaşmak için her türlü nedenim vardı.

Kaçırıcıma öfkeyle baktım. Bir adım attım.

O şerefsiz gülümsedi. "Hiçbir yere gitmiyorsun Lovelyn. İstedigimi alana kadar."

Ve işin korkunç yanı neydi biliyor musunuz? İçimdeki karanlık, hain bir parça bunun tam olarak ne olduğunu sormak istedi.

Bölüm 2

Kane

Önümdeki kız bana kuduz bir köpekmişim gibi baktı. Daha kötü şeyler de duymuştum.

Saatler önce, Dixie the Dancer'ın kim olduğunu tam olarak anladığımda, onu bulmak için Lovelyn'in en iyi şansım olduğuna karar vermiştim. Kızı kızdırmak gerekli bir kötülüktü.

Onu yardım etmeye ikna etmem gerekiyordu ve Lovelyn hakkındaki hızlı değerlendirmem bana onun zayıf noktasını açıkça göstermişti: Aşırı duygusallığı. Herkesi önemsiyordu ve ben de bunu kendi çıkarlarım için kullanmaktan çekinmezdim.

Yalan söylemeye veya manipüle etmeye hazırdım. Onu yanıma çekmek için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Çıkışa göz attı. Yavaşça uzaklaştı.

Harekete ben de uydum. "Dixie'nin hayatı tehlikede olduğu için aceleci davrandım."

"Rash mı? Beni çok korkuttun. Öleceğimi sandım."

"Özür dilerim." Bir yalan. Özür dilemiyordum. Elimin altında kalbinin atışını hissetmek hoşuma gitmişti. Korku ona yakışıyordu.

Çenesini yukarı kaldırdı ama dikkatini çekmeyi başarmıştım. "Sence neden tehlikede olduğunu söylüyorsun?"

Elbette kanıt isteyecekti. Vereceğim cevabı uzun uzun düşündüm. Çok fazla şey söylersem, ortaya çıkmasını istemediğim bilgileri paylaşmış olacaktım. Çok az şey söylersem de Lovelyn ikna olmayacaktı.

"Biliyorsun, birkaç ay önce çok kötü yaralanmıştı, değil mi?"

"Elbette."

"Size olayın nasıl gerçekleştiğini anlattı mı?"

“Hatırlamıyor. Biri onu kaçırmış o zaman...” Lovelyn boğazına dokundu ve yutkundu, muhtemelen Dixie’nin ince boynunun kesildiğini hayal ediyordu.

Onu bu sözleri söylemekten kurtardım. "Sanırım merkezinde kendisinin olduğu bir komployu ortaya çıkardım."

"Kim tarafından düzenlenen bir komplo?"

“Eğer şimdiye kadar kimseye söylemediyse, içgüdüm bana onun güvenini kırmamak yönünde. Paylaşmak isteyip istemediğine kendisi karar verebilir.”

Lovelyn gözlerini kısarak, "Sorulara cevap vermeye alerjin var, değil mi? Asil bir tip olduğuna inanmak zor." dedi.

“Ama yine de bana yardım edeceksin. Zamanın daraldığı konusunda ciddiym. Ne kadar beklersek, tekrar zarar görme ihtimali o kadar artar. İkimiz de onun ölmesini istemiyoruz. Birlikte bunu engelleyebiliriz.”

Uzun bir süre beni izledi, güzel yüzünde hiçbir değişiklik yoktu. İçimdeki aceleye rağmen, ona bakmak için zaman ayırdığıma pişman değildim. Lovelyn inanılmaz derecede güzeldi, kıvrımlı vücudu ve kulak ısıtıcı olarak seve seve giyeceğim kalın bacakları vardı. Onunla her karşılaştığımda, üzerinde çiçek desenli bir şeyler olurdu. Ayakkabılarında papatyalar veya yakalarında özenle işlenmiş güller. Bu tuhaflık, onun keskin zekasıyla çelişiyordu. Kaynakları ve bağlantıları vardı ve onu bugün gibi gelecekte kullanabileceğim bir varlık olarak işaretlemiştim.

Onunla ilgili hayal ettiğim tek şey bu değildi.

Uzun, kahverengi ve sarı röfleli saçları bugün toplanmıştı, ama serbest bıraktığında şelale gibi sırtından aşağı dökülüyordu. Birkaç kez, onun dizlerinin üzerinde bana doğru eğilirken saçlarının yumruğumun etrafına dolandığını hayal etmiştim.

Dudaklarını, tam da istediğim gibi, penisimin etrafına büzdü. "Telefonum yanımda olsaydı, senin adına onu aramayı deneyebilirdim."

"Daha önce yaptığınız aramalara veya gönderdiğiniz mesajlara yanıt verdi mi?"

"Hayır."

“O zaman bu yeterli olmayacak. Onun ihtiyacı olan şey, onu bulmak için benimle gelmeniz. Önce evinden başlayıp, saklanıyor olabileceği başka yerleri de aramalıyız. Adresini bildiğini biliyorum. Ayrıca yetenekli bir araştırmacı olduğunu da biliyorum.”

Dahası, Dixie Lovelyn'e kapıyı açardı ama bana açmazdı.

Lovelyn omuz silkti. "Elbette. Bunu senin için yaparım. Eğer zamanı geri alıp beni korkutmak yerine nazıkçe rica edebilirsen."

Sinirlerim gerildi. "Güvenli eve girerken konuşmak istediğimi söylemişim."

"Bu konuşmak değil, Kane. Bu bir suç."

"Bu gerekli bir hamleydi. Mahkumu onun elinden kurtardıktan sonra babanın seni gözlem altında tuttuğundan şüphem yok. Maskemi takıp seni kaçırdım, bu da ikimizin de bu av için yola koyulmamızı sağlayacak tek yoldu. Hızlı, anonim, bitti. Sen mantıklı bir kadınsın. Panik yapmayacağını biliyordum."

Duyguları öfkeye dönüştü. "Bana tepeden bakmaya cüret etme. Bencil bir herifsin. Bir dahaki sefere kaba kuvvet yerine kelimeleri dene. Ya birisi kaçırıldığımı ihbar ederse? Deadwater'da her polis memuru beni ararken mi dolaşacağız?"

Zafer omurgamı güçlendirdi. Onu yakalamıştım. Tartışmayı bırakmış ve sorunun ayrıntılarını çözmeye çalışıyordu.

Arka cebimden telefonunu çıkardım. Çiçek desenli bir kılıfı vardı, tıpkı defteri ve minibüsün ön koltuğunda duran çantasının sapı gibi.

Cihazı uzattım. "Suçsuz bucaksız bir sebeple babanı ara. Eğer biri ihbarda bulunmuşsa, ki bu pek olası değil çünkü doğru zamanı seçtim ve bizi kovalayan sirenler olmadı, güvende olduğunu bilirse bunu hemen geçiştirecektir."

Bana ters ters baktı ama parmaklarını onun etrafına kenetledi.

Onu sıkıca tutarak içeri getirdim. "Dixie'nin sana ihtiyacı var. İşimiz bittiğinde bana defolup gitmemi söyleyebilirsin, ama arkadaşın hatırına, Lovelyn, benim yolcu koltuğuma otur."

Arabayı işaret ettim. Minibüs, az sayıdaki mürettebata aitti ve burada kalacaktı.

Adını söylediğimde gözlerinde bir şey parladı. Ne olduğunu anlayamadığım bir tepkiydi bu.

Buna gerek duymadım.

Telefonu kaptı. "Sonra beni arabama götürür müsün?"

"Nereye gitmek isterseniz."

"Bunu Mila'ya anlatacağım."

Eğer üvey kız kardeşimi bana karşı kışkırtmanın bir tehdit olduğunu düşünüyorsa yanıliyordu. İkisi de arkadaştı ama ikisi de benim için birer

araçtı. "Hadi bakalım. Bunu söylerken ne kadar yakınımda durduğunu unutmamı bekleme."

Nihayet, derin bir nefes aldı ve beni alacak arabaya doğru döndü. "Sadece Dixie'nin hatırı için yardım edeceğim. Sonra..."

"Senin için öldüm. Anladın mı?"

Bana attığı bakış, haklı olduğumu gösterdi. Onu benim için sırt üstü yatırma fırsatını kaçırdığıma pişman olsam da, bunu atlatacaktım.

Arabanın yanında, telefonundan bir numara tuşladı ve aradı. "Anne? Benim."

Annesi, polis değil. Belki bu daha kolay bir çözümdü.

"Birazdan eve geleceğim. Endişelenmeni istemedim. Ne yapıyorum?" Kaşlarını daha da çattı. "İş yerindeki bir pislikle sıkıcı bir iş yapıyorum. Seni seviyorum."

Telefonu kapattı ama genç kızın önünde bir meydan okuma daha vardı. "Anahtarlar. Ben araba kullanıyorum."

Kahretsin. Eğer beni nihai hedefe ulaştıracaksa, hayatta kalırım.

Bunların hiçbirini beğenmek zorunda değildim, sadece Dixie'nin yaşamasını sağlamam gerekiyordu. Gerisi önemsizdi.

Bölüm 3

Lovelyn

Her şey olup bittikten sonra Kane anahtarlarını bana fırlattı, sonra da minibüse doğru koşarak ön koltuktan bir şey aldı. Çantamı.

Nefesim kesildi ve kendi ellerimle işlediğim çiçekli saplı, kocaman mor süet çantayı kaptım. İçinde, tabletim ve defterim de dahil olmak üzere tüm eşyalarım vardı. Çantayı göğsüme bastırdım. Küçük tesellilerin tanrılarına şükürler olsun. Hayatımda en azından bir adam benim düzen sistemime saygı duyuyordu. Yazık ki bu suçluydu.

Adam bizzat kapıyı açtı, böylece mat siyah arabaya binebildim.

Kane, "Bizi yola çıkarın," diye talimat verdi.

"Yorumlara ihtiyacım yok."

Sinir bozucu bir sırtışla yolcu koltuğuna oturdu. Motoru çalıştırdım ve Dixie'yi nerede arayabileceğimi zihnimde hesapladım. Radyodan haber alamadıktan sonra evine uğramayı planlamıştım ama henüz zaman bulamamıştım. Daha iyi bir arkadaş olsaydım önleyebileceğim bir şey başına gelmiş olsaydı ne olurdu? Üzgün olduğunu biliyordum. Gözlerinde yaşlarla, iskelet mürettebatın deposundan aceleyle çıktığını görmüştüm.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Bay Kaçırıcı ile aynı arabada olmamın tek sebebi buydu.

Binanın gölgesinden çıktıktan sonra, Edinburgh'un doğu eteklerinde olduğunu fark ettiğim bir alışveriş bölgesinden geçtim ve Deadwater'a giden sapaktan döndüm. İngiltere-İskoçya sınırındaki memleketime arabayla yolculuk bir saatten biraz fazla sürecekti. Gaza basarsam daha da kısa sürerdi.

Tamam, bir sürü duyguyu sindirmem gerekiyordu ve bunların hiçbirisi iyi değildi.

Vitesleri art arda değiştirerek, önce drdncye sonra beşinciye geçtim ve Edinburgh'dan Deadwater'a giden ana yola girdim. Kane srşmden endişelendiyse de tek kelime etmedi. Ben de ona bakmadım, bakışlarım yola kilitlenmişti. Yağmur n cama çarptı ve açık pencerelerden koluma su sıçradı. Pencereleri kapatmak için düğmelere bastım ama Kane beni dzelitti.

"Benim değil."

Ne olursa olsun. Zatrreye yakalanmak istiyorsa, bu onun sorunu.

şehre vardığımızda öğleden sonraki yoğun trafik vardı; İngiliz tarafına geçmek için köprüde uzun bir kuyruk oluşmuştu. Neon ışıkları yağmurun altında parlıyordu, cam ofisler kirlilikten kararmış kiliselerin yanında kasvetli bir şekilde duruyordu. Kaldırımlar işten çıkan insanlarla doluydu, sahipleri su birikintilerinden kaçınırken şemsiyeler dalgalanıyordu.

Dixie'nin yaşadığı banliyöye yaklaşana kadar ilerlemeye devam ettim. Apartmanının önünde şans eseri bulduğum bir park yerine yanaştım. Anında Kane arabadan fırladı.

Daha yavaş adımlarla ilerledim, U şeklindeki binaya bakarak. Dört katlı, ucuz, nakit işlerine yakın ve isimsiz. Dixie kalabalığın içinde kaybolmayı severdi. n kapılar, i avluya bakan korkuluklu açık geçitlerin üzerindeydi ve karanlık öğleden sonra, pencerelerin birkaçından ışıklar sızıyordu.

"Hangisi?" diye sordu.

"On beş numara. Dışarıdan bakınca hangisi olduğundan emin değilim."

O zaten bir yönlendirme tabelasını inceliyor ve i merdivenleri inceliyordu. Ben ikinci kata vardığımızda, Kane doğru n kapıyı çoktan bulmuştu.

"Berbat güvenlik. Kapıyı alar mısınız?"

"Lütfen demeyi hiç denedin mi yoksa bu garantini geçersiz kılar mı?" diye sordum parmağımla. "Dixie? Lovelyn marka. Açabilir misin?"

Hiçbir yanıt gelmedi.

Soldaki n pencere ışıksızdı. Tekrar kapıyı çaldım, sonra da içeri eğilip ses olup olmadığını dinledim. "Sanırım burada değil."

"Ama o burada yaşıyor, değil mi?"

"Doğru."

Dudaklarının kıvrılması, Dixie'nin konaklama tercihi hakkında ne düşündüğünü bana gösterdi.

Haklıydı. Dixie depoda çok para kazanmıştı. En çok aranan seks işçilerinden biriydi. Limanda lüks bir daire alabilirdi.

Dixie'nin yanındaki dairede, pencereden televizyonun ışıkları titriyordu. O kapıyı çaldım ve Kane'e parmağımı göstererek uzak durmasını işaret ettim. Komşuları korkutacak koca bir şeye ihtiyacımız yoktu.

İçeride bir hareketlilik oldu, ancak işgalci konuşmadı.

“Merhaba,” diye seslendim. “Dixie ile arkadaşım. Telefonlarına cevap vermiyor. Onu gördün mü?”

Kapı hafifçe aralandı, güvenlik zinciri şıkırdadı. Altmışlı yaşlarında, muhtemelen bir kadın kucağında bir tekir kediyle dışarı baktı. "Kimsiniz?"

“Lovelyn, iş yerinden bir arkadaşım.”

Kadın beni baştan aşağı süzdü. "Nehir kenarındaki genelevde mi?"

“Depo, evet.” Maaş bordrosu ve onay konusunda büyük fark var. “Onu gördünüz mü? Endişeliyim.”

Kapıyı kapattı, zinciri çıkarıp tekrar açtı. Bana doğru baktı, ben de arkama baktım ama şükürler olsun ki Kane ortalıkta yoktu.

"Gerçekten onun arkadaşı mısın?"

"Evet, öyleyim. Onu önemsiyorum."

"Gideceğini sana söylememesi çok komik."

"Ne demek istiyorsun?"

“Ev sahibi bu sabah kapıyı yumrukladı. Eğer beni dinliyorsa, yeni kiracılar yerleştirebilmek için evi boşaltacağını söyledi. Kirayı ödemediğini tahmin etti.”

Kalbim yerinden oynadı. "Ama onun gittiğini görmedin, değil mi?"

“Mahalle Bekçileri Komitesi üyesi gibi mi görünüyorum? Sadece gürültü kediciğimi rahatsız ettiği için dikkat ettim.” Kediye okşadı, bana son bir bakış attı ve kapıyı yüzüme çarptı.

Bir an çerçeveye baktım, sonra Kane'in köşede pusuya yattığı yere doğru koştum.

Yüz ifadesinden duyduğunu anladım. "Nereye gitmiş olabilir ki?"

Eve dönüş yolculuğu boyunca, Dixie ile yaptığım her konuşmayı tekrar tekrar zihnimde canlandırdım, ipuçları aradım. Sevdiği mekanlar veya büyüdüğü yerle ilgili herhangi bir gönderme. Pek bir şey bulamadım. Tatlı ve güzel, yirmili yaşlarında, başkalarına karşı sonsuz bir iyiliğe sahip ve dedikoduyu seven, en sevdiği sözü "canım arkadaşım, bunu duymalısın" olan bir kadın olmasına rağmen, Dixie kendi hayatı söz konusu olduğunda kapalı bir kutuydu.

Geçmişı, doldurmadığı boş bir alandı.

"Hiçbir fikrim yok."

Kane'in koyu renkli gözlerinde hiçbir hayal kırıklığı belirtisi yoktu. Bakışları onun dairesine doğru kaydı. "Ama doğru bilgiler verilirse bunu öğrenebilirsin."

"Ne demek istiyorsun—?"

O zaten hareket halindeydi. Köşeyi döndüğümde, devasa omzunun sert bir darbesiyle Dixie'nin kapısını açtığını gördüm. Kane, darbenin sekip kapıyı yakaladı ve diğer elini uzatarak içeri girmemi işaret etti.

Şok içinde, başka bir sakinin çıkıp polisi arayacaklarını bağırmasını bekledim. Kimse bağırmadı. Kane'in eve izinsiz girmesi neredeyse hiç yankı uyandırmamıştı.

Bu durum hoşuma gitmedi. Komşu ise ev sahibinin evi boşaltacağını söyledi. Bu doğru değildi.

Ya yaralanmış ve içeride yatıyorsa? Ya da herhangi bir ipucu yok olmuşsa?

Bu iki düşünce, bacaklarımı hareket ettirmeye ve sonunda eşiği geçip Dixie'nin özel alanına girmeye başlamama neden oldu.

"Anladığım kadarıyla incelik senin sevgi dilin," diye homurdandım.

Arkamda, kırık kilidi tıkırtıyla kapanan kapının önünde, iri yarı Kane tehditkar bir şekilde duruyordu. Cevap vermedi.

Yakınlıktan dolayı ürperdim, sonra sessizce koridorun karanlık kısmına doğru ilerledim. "Dixie?"

Sessizlik geri döndü.

Havada toz zerrecikleri asılıydı ve ben de yere saçılmış gereksiz postaların arasında dolaştım. Bir sıra kancada güzel çantalar ve sevimli ceketler asılıydı. Kane en yakın çantayı aldı ve içine baktı. Bir sonrakine geçti ve ilkini yere bıraktı.

Eğilip onu aldım. "Saygısızlık etme. Bunlar onun eşyaları."

Cevap vermedi, ama üçüncü bir telefonu aramak için ikinci telefonu kapattı.

Salona girdiğimde, sanki o az önce buradaymış gibi havada tatlı ve çiçekli bir koku vardı. Sol tarafta, örgü bir battaniye kanepeyi süslüyordu ve bir yastığın üzerinde bir dergi yığının duruyordu.

Köşedeki minik mutfakçıkta bir su ısıtıcısı ve tek bir kupa vardı, yarım boy buzdolabından hiçbir ses gelmiyordu. Televizyon yoktu, şöminenin üzerindeki küçük boyalı fil dışında değerli hiçbir şey yoktu.

Onu aldım. Tuttum. Belki de bunu çok değerli bulmuştu, ama alınmamıştı.

Kane yanımdan geçti ve sağdaki kapıları aralayarak Dixie'nin yatak odasını ve ardında küçük bir banyoyu ortaya çıkardı.

Burada değildi. Rahatlama hissiyle birlikte daha derin endişeler de vardı. Onu yaralı ya da daha kötü durumda bulmadığımıza sevindim, ama neredeydi ve neden kaçmıştı?

Şifonyerindeki yarı açık çekmeceler ve yatağın üzerindeki tel elbise askıları, eşyalarını hızlıca topladığını gösteriyordu. Kane, tezgahın üzerindeki saç fırçasını alıp hâlâ taşıdığı çantasına attı.

Bu da ne...? Buna neden ihtiyacı olsun ki?

Dolaplarını karıştırırken ben yüzümü çevirdim, zihnimde bir uyarı yankılanıyordu. Sonra bakışlarım Dixie'nin sehpasında, daha doğrusu alt raftan görünen şık gri tabletin kenarında takıldı.

Daha önce görmüştüm. Cassie için depoda çalışırken kullandığı cihazdı. İndirilen belgelerin nereye gittiğini bulmakta zorlandığı, sorun yaşadığı bir cihazdı. Onu almamış olması beni şaşırtmadı, ama Cassie'ye geri verilmemiş olması garipti.

Daha da önemlisi, nerede olduğuna dair bir ipucu içerebilir. Belki de e-postasına erişmişse, orada bir mesaj veya başka bir şey olabilir.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Kayıp bir kişiyi bulma vakasını çözüyorsam, izinsiz ödünç almak sorun değildi. Burası onun gizli penceresiydi ve şimdi benim de olmuştu. Kane'in etrafı kurcalamakla meşgul olup olmadığını kontrol etmek için hızlıca bir göz attıktan sonra, onu kaptım ve küçük filin yanına çantama attım. Doğrulup hızla atan kalbimi kontrol etmeye çalıştım.

"Aceleyle gitti," diye homurdandı Kane arkamdan.

Sıçradım. İri yapılı bir adam için, istediği zaman sessizce içeri girebiliyordu. "Ben de aynı sonuca varıyordum. Kıyafetlerinin bir kısmını almış ama hepsini değil, ayrıca oturma odasındaki eşyaların yerini değiştirmiş, belki de raftan bir şey alması gerekiyordu."

"Pasaport gibi ya da belki sakladığı nakit para?"

Omuz silktim. Üzerime doğru eğilmişti, hem tehditkar hem de baştan çıkarıcıydı. Hangisinin daha kötü olduğunu anlayamadım.

"Bize yardımcı olabilecek bir şey bulabildiniz mi?"

Sırrım içimde yanıp duruyordu. Metaforik farları Kane'e çevirdim. "Sence onu kim kovalıyor?"

Ağzını kapalı tuttu.

Uzattığım parmağımın göğsüne dürttüm ama bir santim bile kıpırdamadı. "Gizem, birinin ölümüne yol açana kadar çekicidir. Bana kalırsa arkadaşım buraya geri döndü, en önemli eşyalarını bir çantaya attı ve kuyruğu yanıyormuş gibi kaçtı. Ev sahibi hakkındaki yorumundan anladığım kadarıyla, burayı tamamen terk etmiş, yoksa evi boşaltmakla tehdit etmezdi. Bir şeyden ya da birinden korkmuş. Kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Şüphelerim var."

"O zaman bunları benimle paylaş, yoksa hiçbir yere varamayız."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra ağzını açtı. "Hayır."

"Ona hiç yardımcı olmuyorsun. Aksine, beni daha da sinirlendiriyorsun. Sana daha fazla yardım etmem için hiçbir sebep yok. Bildiğim kadarıyla, o kadının kaçmak için bavulunu topladığı kabus sensin."

"Değilim."

İçimde bir sinir dalgası yükseldi. Öğleden sonra hava kararıyordu ve ikimiz de ışığı açmaya cesaret edememiştik. Birdenbire, güvenmediğim bir adamla ne kadar yalnız olduğumun farkına vardım.

Kaslarım gerginlikten kasıldı. Aptal kadın.

"Şimdi gitmek istiyorum. O burada değil ve başka nerede olabileceğini bilmiyorum. Bundan sonra ne yapacağımı da bilmiyorum. Beni arabama geri götüreceğine söz vermiştin ama otobüse binmeyi tercih ederim." Anahtarlarım, çalınan eşyalarla birlikte çantamdaydı. Bu akşam arabamı almak yerine eve gitmeyi tercih ederdim. Bekleyebilirdi.

Kane dik dik bakarak yolumu kesti. "Babanı aramadın."

"Güvenliğimle ilgili bir ihbar alsa, iki gün boyunca onu görmezden gelir, sonra da bana en temel ayrıntıları anlatan bir sesli mesaj bırakırdı."

Neden kendimi bu kadar savunmasız hissetmeme rağmen pes ettim ki?

Kane bir daha konuşmadı. Ama kenara çekildi.

Dixie'nin dairesinden fırladım ve merdivenlerden aşağı koştum.

Kane, benden çok daha ağır olan bot adımlarıyla arkamdan geldi. "Seni götüreceğim. Sağanak yaşıyor."

"Hayatta kalan son insan olsan bile olmaz."

İstemedenden de olsa arkaya doğru baktım.

Kendinden emin, neredeyse küstah bakışları merakla dönüştü. "Böyle araba kullanmayı nerede öğrendin?"

Hızlı sürüşümün bizi buraya getirdiğini kastediyordu. Ama bedava bilgi alacağını sanıyorsa, yanılıyor.

"Güle güle Kane. Eve giderken başka kadınları rahatsız etmemeye çalış."

"İyi geceler, çiçekçi kız."

Çalınmış bir tablet, boyanmış bir fil ve almayı hiç niyet etmediğim bir şey daha, Kane'in ilgisiyle avludan kaçtım.

Bölüm 4

Kane

Lovelyn, kusursuz kalçalarına hedef tahtası çizilmiş gibi dairelerden hızla uzaklaştı.

Daha yavaş bir şekilde arabama doğru geri çekildim. İçerisi Lovelyn kokuyordu. Çiçeksi bir koku, etrafımı sarıp sarmaladı ve beynimin bir bölümünü harekete geçirerek onu takip etmemi istedi.

Buna gerek yok. Çantasına sakladığım takip cihazı, Dixie'nin dairesinden çaldığı her neyse onunla nereye gittiğini bana tam olarak gösterecekti. Ve fil figüründen bahsetmiyordum. Bundan sonra nereye giderse gitsin, peşinde olacaktım.

Korkunun ona yakıştığını düşünüyorsam, meydan okuma daha da iyi olurdu.

Telefonumda uygulamayı açtım.

Lovelyn'in yanıp sönen mor noktası caddede ilerledi, sonra bir dakika sonra, şans eseri bir ulaşım aracı bulmuş olmalı ki, noktanın hareketi hızlandı, her ne kadar dur kalk şeklinde olsa da, hava koşulları nedeniyle trafik daha da kötüleşti.

Daha yavaş bir şekilde, görünmemeye dikkat ederek onu takip ettim. Şehir merkezinden çıktık ve banliyölere doğru bir yolculuğa çıktık. Takip cihazı yavaşlayınca, onu yaya olarak takip etmek için arabadan indim. Ona yetişmek hiç de zor olmadı.

Başını çiseleyen yağmura karşı eğmiş Lovelyn, bir sıra evin arasından aceleyle ilerledi. Dixie'nin yaşadığı yer gibi dökük yerler değildi, bahçeli ve her birinin garajında iki araba bulunan aile evleriydi. Beni fark etmedi, ki bu daha önce onu ne kadar kolay yakaladığımı düşünürsek berbat bir durumdu. Dikkatini biraz daha artırması gerekiyordu.

Genç kız bir eve ulaştı, içeri girdi, ışıkları açtı ve muhtemelen annesine seslenerek selam verdi. Bir daha dışarı çıkmadı ve takip cihazı da hareketsiz kaldı.

Bir süre sonra arabama döndüm ve daha yakına sürerek, izleyebileceğim bir yer bulmak için park ettim.

Dixie'nin yerinde, Lovelyn düz bir şey alıp hırsız edasıyla çantasına atmıştı. Tahminimce bir telefon ya da tablet bulmuştu ve şimdi şüphesiz ona ulaşmaya çalışıyordu. Eğer Dixie'nin nereye gittiğini anlarsa, beni de yanına alarak, istese de istemese de oraya gidecekti.

Ancak üç saat geçmesine rağmen yerinden kıpırdamamıştı.

Lovelyn'in gündüz insanı olduğunu tahmin ettiğim için, saat geç olmuştu.

Telefonumdan bir numara çevirdim.

Telefon çaldı ve kız kardeşim tereddütlü bir sesle cevap verdi. "Kane? Sanırım beni daha önce hiç aramadın."

Onun düşünce yapısını düşündüm. Erkek arkadaşı, onu polis sığınağından kurtardığımda oldukça bitkin görünüyordu. En son gördüğümde, kız kardeşim ona tutunurken, bir polis arabasına atlamıştı. Ondan bir iyilik istiyorsam, onu önemsiyormuş gibi yapmalıydım.

"Mahkum nasıl?"

Derin bir nefes aldı, sonra hızla hastanede tedaviye ihtiyacı olduğunu, ancak durumunun iyi olduğunu ve onun evinde olduklarını söyledi. Ne yazık ki aynı evde yaşadığımız büyükanne ve büyükbabanın ona aldığı, Deadwater şehir merkezindeki seçkin bir blokta, son derece lüks bir çatı katı dairesiydi.

"İyi olduğunu söylüyor. Bu gece uyuyabileceğimi sanmıyorum. Sadece onu gözetmek istiyorum. Onu tanıdığım kadarıyla, yarın işe geri dönmeye çalışacaktır."

İstmeden de olsa, göğsümde en ufak bir merhamet duygusu belirmeye çalıştı. "Bunu duyduğuma sevindim."

Mahkumun sesi telefonda duyuldu. "Ah, umursadığını bilmiyordum."

Ve bu düşüncem yerle bir oldu. Ağzından çıkan tek bir cümleyle, neden konuşmaya değil de şiddete tercih ettiğimi tam olarak hatırladım. "Fazla ileri gitmeyelim. Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Mila yutkunarak, "Toplantı hakkında konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Bu sabahın erken saatlerinde, Leith'teki kurtarma operasyonundan önce, büyükbabamızın yüce sözlerini ve miras tercihlerini dinleyeceğimiz ve daha

da önemlisi, işletmenin geleceği hakkında oy kullanacağımız bir Marchant ailesi vasiyetname okuma törenine katıldık.

Büyükbabamın ölümünden sonra faaliyetleri durma noktasına gelen o lanet olası kuruluşun yeniden faaliyete geçmesine çok güvenmiştim. Avukat, öfkeli aile üyelerine yakın zamanda ödeme alamayacaklarını söylediğinde her şey berbat olmuştu. Üstelik, sürpriz bir şekilde yeni bir aile üyesi bulunmuştu. Mila ve benim hiçbir şey bilmediğimiz, ancak eşit oy hakkına sahip kayıp bir akraba.

Darcy Marchant, diğer adıyla Dixie the Dancer.

En azından içgüdülerim bana öyle söyledi.

Henüz Mila ile bunu konuşmaya hazır değildim. Ya da başka kimseyle, açıkçası. "Sevgiline odaklan. Somut bir şey olduğunda paylaşırım. Bu arada, Lovelyn'i ara ve yarın depoda buluşmasını iste. Eğer Convict iyileşirse tabii."

Mila durakladı. "Güzelim? Neden?"

"Bazı nedenlerden dolayı."

"Çok sinir bozucu birisin. Ne bahane uyduracağım?"

"Ona önemli bir konuda yardıma ihtiyacın olduğunu ve daha sonra açıklayacağımı söyle."

Mila nefes verdi ve kaşlarının arasında oluşan çatılmış çizgiyi neredeyse gözümde canlandırabiliyordum. "Onu neden istediğini bilseydim kendimi daha iyi hissederdim. O benim arkadaşım."

"Ona zarar vereceğimi mi ima ediyorsun?"

"Hayır!" diye hemen geri adım attı. "Bunu asla söylemezdim. Birlikte büyümemiş olabiliriz ama sana güveniyorum. Sen benim kardeşimsin."

"O halde yapacaksın, değil mi?"

"Yapacağım."

Bana yeterli.

Lovelyn'in keşfettiği şey onu kaçmaya itmemişti, ama biliyordum ki kız kardeşime ve Mila'ya anlatacaktı. Neredeyse benim nefret ettiğim kadar sevdiği aile şirketini kurtarmak için her şeyi yaptı.

Mila'nın bana güvenmesi yanılttı. İhtiyacım olan şeye ulaşmak için Lovelyn'i tekrar kullanmak zorunda kalsaydım, hiç tereddüt etmezdim. Her türlü engeli aşardım.

Dixie'yi bulmak için her şeyi göze alırdım. Ama bu onun iyiliği için değildi. Kendi iyiliğim için bile değildi. Ama bu, başka bir ruhla paylaşmaktansa mezara kadar saklamayı tercih edeceğim bir sırdı.

Bölüm 5

Lovelyn

Ön kapıdan dışarı adımımı attığımda, omuzumda mor çantam ve içinde Dixie'nin tableti saklı, gri bir güne çıktım.

“Güle güle anne,” diye seslendim ve beni limana götürecek otobüse binmek için sokağımızdan aşağı doğru yürüdüm.

Dün gece eve döndükten sonra iki önemli hedefim vardı. Birincisi, Dixie'nin nerede olduğuna dair herhangi bir bilgi olup olmadığını görmek için tableti incelemektir. Bu büyük bir başarısızlık oldu. Tablete erişemedim.

İkinci işim ise Mila'nın ailesine ait olan ve dün su altındaki mezarından çıkarılan Eden gemisiyle ilgili son gelişmeleri kontrol etmektir. Yolda kaçırıldığım için bu olayı kaçırmıştım. Mila dün gece bana mesaj atarak görüşmek istediğini söylemişti. Ne duymuş olursa olsun, kötü haberi vermeye hazırdım.

Bu onun gününü mahvedecekti.

Paltomu üzerime sıkıca sararak aceleyle sokakta yürüdüm. Dün, doğrudan Kane'in pençesine düşüp sonrasında perişan bir halde kalmıştım, bunun aksine, motor seslerine dikkat ettim ve geçenlere göz kulak oldum. Deadwater'ın sakin, yerleşim yeri olan bir bölgesinde yaşıyordum, rastgele kaçırma olaylarıyla bilinmiyordu burası, ama her şeyin bir ilki vardı.

Kane'inünkü eylemleri, babamın bana birinin polisi arayıp beni tehdit ettiğini söylemesinden kısa bir süre sonra gerçekleşmişti. Hiçbir ayrıntı vermemişti. Kendimi daha iyi koruyabilmem için hiçbir şey söylememişti. Hala birinin bana neden zarar vermek isteyebileceğini düşünemiyordum, ama bu riski ortadan kaldırmıyordu.

Dün gece iyi uyuyamadım.

Gri renkli bir minibüs bana doğru yaklaşıyordu, şoför bir şey ya da birini arıyormuş gibi öne eğilmişti. Donakaldım, ancak araç geçtikten sonra nefes almaya başladım. Şoför bir kadındı, ama kimseyi tehdit olarak dışlamıyordum. Köşeye vardığımda, kadının gittiğinden emin olmak için arkama baktım. Araba gözden kaybolmuştu.

Korkumu bir kenara bırakıp arkamı döndüm. Daha fazla gecikme olursa otobüsü kaçıracaktım.

Karşı kaldırımdan iki adam çıktı; biri sıska ama sert görünümlü, diğeri daha uzun boylu ve kalın boyunlu. Koyu renk kıyafetler, gizli bakışlar, yakalarından ve kollarından görünen dövmeleler.

Arabayı aniden durdurdum. Sürücü tehlikeli görünmese de, bu ikisi tam birer suçlu gibiydi. Ya bir gasp olayına denk gelmişim ya da banliyölerde "Kendi Suçlunuzu Getirin" günüydü.

Arabama ihtiyacım vardı. Taksiye binmeliydim. İşten ve Arran'ın bana bilgi karşılığında verdiği rüşvetlerden iyi para kazanıyor olsam da, paramı idareli kullanmak zorundaydım. Yaşıtlarımın çoğundan daha fazla fatura ödemem gerekiyordu.

İki adam da aynı anda beni fark etti.

Bok.

Sokağın köşesinde donakaldım. Tam karşımda, gitmem gereken yerin önünde duruyorlardı. Sokağı ikiye bölen yol her iki yönde de çıkmaz sokaktı, ama bu banliyölerde her yerde sokaklar vardı. Ben de bu sokaklarda dolaşarak büyümüşüm.

Hızla topuklarımı vurarak sağdaki yoldan ilerledim. Sokakta, park halindeki arabaların ve giriş yollarının yanından geçerken, çantamı sıkıca tuttum ve bacaklarıma güç verdim; şimdi kaçmak için ihtiyacım olan gücü bana veren antrenmanlara minnettardım. Belki de arkamdan bir bağırış geldiğini hayal ettim, ama kalp atışlarıım o kadar yüksek bir beyaz gürültüye dönüşmüştü ki, bir siren sesini bile bastırabilirdi.

Sonunda, ne kadar yakın olduklarını kontrol etmek için durmadım, bunun yerine bir apartman bloğu ile bir bahçe arasında uzanan dar bir sokağa daldım.

Bir köşeyi döndükten sonra üç kola ayrıldı. Uzun Viktorya dönemi teraslarının arkasındaki en bakımsız yolu seçtim, çimenler bacaklarıma çarpıyordu ve ara sokağın nereye çıktığını hayal ettim. Etrafi geniş çimenliklerle çevrili yaşlı bir kişinin evinin arkasında.

Eğer o yolu geçersen, ana yola ulaşmak için sadece iki sokak daha koşmam gerekecek. Bunu başarabilirim.

Ayak seslerimi gizlemeye özen göstererek yoluma devam ettim, kulaklarım tetikteydi ama yine de koşma sesini duyamıyordum. Belki de adamlar benim kadar sessizdiler. Ya da farklı bir yoldan gitmişlerdi ve ben onları izimden uzaklaştırmıştım.

Ya da en sonda aniden ortaya çıkıp bana pusu kurarlardı.

Bahçelerin bittiği ve son mülkün çimenliğinin başladığı yerde patika açıldı. Kırık bir çitin üzerinden atlayıp çiçek tarhlarının arasından geçtim. Güller, baharı bekliyorlardı ki açabilsinler.

Büyük, kare şeklindeki bina, arsanın tam ortasında yer alıyordu, pencereleri soğuğa karşı kapalıydı. Ön tarafa doğru ilerledim, köşede durup beni bekleyen kimsenin olup olmadığını kontrol ettim.

Ama öyle değildi.

Mat siyah bir araba kaldırımında rölantide duruyordu. Sanki tam buradan çıkacağımı biliyormuş gibi, Kane güzel kalçasını arabasına yasladı, hem de biraz da kendini beğenmişlikle.

Saklanmak için çok geçti. Beni görmüştü. Elbette evren bana bir şövalye yerine bir kaçırıcı gönderecekti.

Gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde ona yaklaştım. Sonra donakaldım. Korkunç düşünceler paniğimi kovaladı. "O adamları benim peşimden sen mi gönderdin?"

Dev gangster hareket etmeyi bıraktı. "Hangi adamlar?"

Ona zerre kadar güvenmediğim için cevap vermedim. Sesli olarak söylendiğinde saçma geliyordu, ama "Dün senin tarafından kaçırıldım" demek de öyleydi ve o olay yine de yaşandı.

Geriye baktım, her an patlayacaklarından emindim. Geriye mi koşmalıyım yoksa Kane'in yanından geçmeye mi çalışmalıyım?

Çıkmazda.

Aracından indi. "Seni kovalayan biri mi var?"

"Senden başka mı?"

Kane'in gözleri karardı. "Arabaya bin, Lovelyn."

"Biliyorsunuz, bazı insanlar sadece selam veriyor."

"Yap şunu."

Dudaklarımdan bir kakhaha kaçtı. "Çılgın gibi mi görünüyorum?"

Çıkardığım sestten bunu anladım.

Soldaki hareket dikkatimi çekti. Kane'in arkasındaki sokakta, sıska adam ağır adımlarla yürüyordu. Beni kaçırana yan gözle bakarak, hâlâ hareket etmediğim yerden geçti ama bana doğru bile bakmadı. Birkaç ev ileride, içeri girdi ve birini yüksek sesle selamladı.

Aralanmış dudaklarımın arasından derin bir nefes aldım. Bu bir tesadüf müydü? Adamlar sadece burada yaşadıkları için mi bu mahallede bulunuyorlardı?

Ya da Kane'i görmüşler ve benim zaten korkutucu adam kategorisinde öne çıktığımı varsaymışlardı.

Paranoya iyice kendini gösterdi.

"O muydu? Ne oldu? Size bir şey söyledi mi?" Kane'in dikkati, yabancının kaybolduğu evdeydi.

"Beni kaçırmaya çalıştı," diye takıldım. "Aa, dur, o sendin."

Korkum yavaş yavaş azaldı ve beynim, daha önce savaş ya da kaç tepkisi olan şeyi devraldı. Yaşlılar evinin duvarındaki pozisyonumu bıraktım ve kaldırıma çıktım. Kane daha dik duruyordu ve arabasının yanından dümdüz geçtiğimde benimle birlikte döndü.

"Ne yapıyorsunuz?" dedi.

"Gitmem gereken bir yer var ve o yer senin yakınlarında değil."

"Depoda kız kardeşimi göreceksiniz. Ben de oraya gidiyorum."

"Aferin sana. Yolda kimseyi kaçırmamaya çalış."

Tabii ki kız kardeşi ona söylemişti. Ama sadece onu görmem gerekmiyordu. Cassie ile de randevum vardı. Dixie'nin tabletinde şifre ve yüz tanıma vardı ve bunu aşamadım. İskelet kızlarla şaka yollu konuşmuş olsam da, ben bir veri bilimciydim, hacker değildim. Erişime ihtiyacım vardı ve Dixie'nin işvereni olarak Cassie en iyi seçeneğimdi.

Motor gürlledi. Kane, benimle aynı hızda, yavaşça caddede ilerliyordu.

"İçeri girmeyeceğim," diye bildirdim ona.

"Sormadın."

Aman Tanrım. Ona hiç etkilenmemiş bir bakış attım. "Burada ne işin var?"

Korkumdan dolayı, Kane'in evime sadece birkaç sokak uzaklıkta olmasının nedenini neredeyse hiç sorgulamamıştım. Bildiğim kadarıyla, Deadwater'dan bile değildi ve tek bağlantısı depo ve onu işleten az sayıdaki ekipleydi.

Cevap vermedi, o sinir bozucu arabanın genişliği kadar benden uzak durdu.

Sokağın sonunda döndüm. O da döndü. Sonra ana yola vardığımda, şükürler olsun ki beni bekleyen otobüse bindim, Kane ise bütün yolu arkamdan sürdü. Bu adamı anlamadım. İsteddiği hiçbir şeye sahip değildim...

Midem kasıldı. Dixie'den ne aldığımı bilmiyorsa, kesinlikle bu olmalıydı. Başka neden peşimi bırakmasın ki?

Otobüsten iner inmez çantamı göğsüme bastırdım ve her adımda soyulacağımdan emin bir şekilde, taş döşeli nehir kenarındaki sokaktan, az sayıdaki ekip üyesinin ve kulüplerinin bulunduğu devasa, kırmızı tuğlalı depoya doğru aceleyle yürüdüm.

Neon pembe ışıklarla aydınlatılmış resepsiyonda Kane'den hiçbir iz yoktu, arka masadaki görevliye durumu bildirdiğimde.

Mila ve Cassie beni almaya geldiler; ilki benden birkaç yaş küçük, omuzlarına kadar uzanan dalgalı sarı saçlı ve erkek kardeşine hiç benzemeyen güzel bir kadındı, ikincisi ise vahşi siyah kıvrıkcık saçlı, sert ama minyon bir İskoç kadınıydı.

Sarılmayı seven biriydim ama kucaklaşmayı çok istememe rağmen, bu konuda yeterince bilgi sahibi olmadığım için kollarımı açıp sarılmaya başlamadım.

Cassie doğrulup yanıma geldi ve kollarını bana doladı. "Dün mahkumu serbest bırakmak için ne yaptığını duydum. İskelet Kızlar Dedektiflik Bürosu'nun müthiş bir üyesi. Aman, donuyorsun kadın."

"Otobüse binmek zorunda kaldım," diye açıkladım. "Arabam hâlâ Leith'te."

Mila da kucaklaşmaya katıldı. "Sanırım teşekkür bile etmedim."

Ona karşılık sarıldım, sıcaklığın içine gömüldüm. Sarılmalar bana enerji veriyordu ve uzun zamandır böyle bir şey yapmamıştım. "Gerek yok ama minnettarlığımı pasta şeklinde kabul ederim."

Pasta her şeyi düzeltmedi ama varoluşsal kaygıyı bir nebze olsun hafifletti.

Mila omzuma yaslanarak güldü. "Onun güvenliğini garanti altına alan tek çözüm sendin. Bunu sen başardın. Ve bunun bir bedeli olabileceğini biliyorum. Sana ne kadar minnettar olduğumu, hele ki seni arkadaşım olarak tanıdığım için ne kadar şanslı olduğumu anlatamam."

Duygularım çöktü. Hayır, dibe vurdu. Bu, stres taşıdığım zamanlarda oluyordu. Duygular beni bir gelgit dalgası gibi vuruyordu, bazen o kadar güçlüydüler ki, geçene kadar saklanmak zorunda kalıyordum. Daha sıklıkla daha nazikti, tıpkı dün Kane'in bana Dixie'den bahsettiği gibi ya da şimdi,

bir kucaklama ve nazik sözler beni ağlatmakla tehdit ettiğinde olduğu gibi. Gençken, her günümü ele geçirmişti, o kadar kötüydü ki annem beni doktorlara ve sonra terapistlere götürmüştü. Bunu yönetmeyi öğrenmiştim. Çoğunlukla.

Zorla kendimi toparladım ve gülümsemeye çalıştım. "O nasıl? Sen nasılsın peki? Günlerdir evde kapalı kalacağını sanıyordum."

"Con, Arran ve Shade'i görmek istedi ama onlar konuştuktan sonra eve gideceğiz."

"Yukarı gelin? Size çay yapayım, sizi ısıtayım." Cassie bizi deponun daha derinlerine ve yedinci kata çıkan asansöre yönlendirdi.

Dairesi, cilalı meşe zeminleri ve tuğla duvarlarıyla çok güzel bir yerdi. Yerden tavana uzanan kemerli pencereler, Deadwater'a ve şehre akan nehre bakan manzaralar sunuyordu. Bu manzaraya kapılarak, aşağıdaki taş döşeli yola ve kulüplerin pembe neon ışıklarının yanıp sönmesine baktım; kulüpler birkaç saat sonra açılacaktı.

Cassie mutfğa doğru dans ederek ilerledi, tavandaki sarkıt lambalar parlak krom aletlerin üzerine sıcak bir ışık saçıyordu. Su ısıtıcısının düğmesine bastı, sonra odaya başka biri girdiğinde gülümsedi. Erkek arkadaşı Riordan, yatak odalarına giden koridordan içeri girdi.

Kahverengi saçları, sanki güne yeni başlamış gibi dağınıktı; ki bu da muhtemeldi çünkü ekibin çoğu gece çalışıyordu. Bize kibarca el kaldırarak selam verdi, iskelet desenli siyah tişörtünü ve boğazına bağladığı kurukafa desenli bandanayı düzeltti, ardından ağır motosiklet botlarını giydi.

Cassie onun ilerlemesini takip etti.

Kız, erkek arkadaşına karşı açıkça takıntılıydı ve onun da kıza karşı davranış biçiminden, bu duygunun karşılıklı olduğu anlaşılıyordu.

Kapıda durdu ve küçük bir hareket yaptı. Cassie mutfaktan fırlayıp ona doğru atıldı. Onu yakaladı, bacakları beline dolanırken bir eliyle de kalçasını kavradı.

Yanağına bir öpücük kondurdu. "Seni özleyeceğim."

"Her hareketimi izleyeceksin, vahşi kız," diye meydan okudu karşılık olarak. Ama cevabında hayranlık ve tutkudan başka bir şey yoktu.

Dairenin kapısını açtı ve onu koridora taşıdı.

Mila gözlerini kocaman açtı. "Bana mı öyle geliyor yoksa burası çok mu sıcak?"

"Söyleyemem. Çok uzun zaman oldu. Artık 'sıcak'ın ne olduğunu bilmiyorum."

Hafifçe güldü, sonra krem rengi bir kanepeye oturdu. "Bekar olduğunu söylediğini hatırlıyorum."

Diğer uçtaki koltuğa oturdum ve burnumu buruşturdum. "Bir adamla görüşüyordum ama olmadı. Hem de oldukça soğuk bir tipti."

Mila pişmanlık ifadesiyle dudaklarını büktü, ama dün gözlerinde gördüğüm o kederli bakış tekrar belirdi. "Mahkumun kurtarılmasıyla ilgili olarak, Arran'ın seni böyle kullanmayı planladığını bilmiyordum. Bu adil değildi. Babanla arasında herhangi bir soruna yol açtı mı?"

Komik olmayan bir kahkaha attım. Arran ne yaptığını gayet iyi biliyordu ve arkadaşının güvenliğini benimkinden üstün tuttuğu için onu suçlayamazdım. Kolay bir çözümdüm. Babam mürettebat üyesini yakalarken beni hesaba katmamıştı.

Hayatımın hikayesi bu. Beni hiçbir zaman dikkate almamıştı.

Arran'ın planının işe yaramasının sebebi buydu. Kimsenin fark etmediği yeni bir ekip üyesiyle birlikte doğrudan polis güvenli evine girebildim. Ekibin geri kalanı, ben de dahil olmak üzere içerideki herkesi gazla etkisiz hale getirip bayıltmıştı. Bu sırada Kane, binanın içinde koşarak Convict'i üst kattaki bir pencereden kurtarmıştı. Bu da beni, Eden'in sudan çıkarıldığını görmek için şehirde bulunan sıradan bir kurban olarak bıraktı.

Mila'nın ailesine ait olan gemi gizemli bir şekilde havaya uçurulmuştu ve bunun sır saklamak için yapıldığından son derece emindim.

Babamın bana verdiği iş sayesinde polis bilgilerine erişebildiğim için artık o sırlardan birinin cevabını biliyordum. Arkadaşımı ne kadar üzeceğini düşünmekten nefret ediyordum.

Mila'nın eline uzanıp parmaklarını sıktım. "Hayır, babam yalanı yuttu ve her şey yolunda bitti. Ama konuşmamız gereken başka bir şey daha var."

Derin bir nefes verdi ve yastıklara gömüldü. "Eden'i mi kastediyorsunuz? Bir saat önce avukattan bir telefon aldım."

"Size mi söylediler?"

"Cesetler hakkında mı? Evet."

Çok üzgün görünüyordu, bu ezici duygu beni tekrar tehdit etti. "Çok üzgünüm."

"Polis ne diyor, bana anlatın," diye sordu.

Okuduğum raporlara göre, geminin su yüzüne çıkarılması beklenenden daha hızlı gerçekleşmiş, ancak gemiyi batıran patlamanın verdiği hasar çok büyükmüş. Gemide mürettebattan kimse kalmamış, ancak bir konteynerin kırık yan tarafından dört kişinin cesedi teşhis edilmiş.

Yüzü bembeyaz oldu ve irkildi. "Kadınlar."

Bu bir soru değildi, ama yine de başımı salladım.

Mila titrek bir nefes aldı. "Onlar için çok üzülüyorum. Böyle ölmeleri... Patlamadan mı öldüler yoksa...? Sudan mı?"

Başımı hızla salladım. Boğulmuş, yanmış ya da çoktan ölmüş. Polis sohbetinde tahminler böyleydi. Bahisler oynanıyordu. "Henüz açıklamadılar. Öğrenince size haber vereceğim."

"Büyükbabamın insan kaçakçılığıyla bir ilgisi olabileceğini hayal etmek çok zor. Bunu sürekli söylüyorum biliyorum ama o çok dürüst ve iyi bir insandı. Gördüğünüz gibi, ailesi için her şeyi yapardı."

İkimiz de Marchant Haulage'ın Marchant ailesine ne kadar destek sağladığını araştırdık. Birçok akraba şirketten düzenli ödemeler alıyordu ve bu durum, şirket askıya alındığına göre, kimin işletmeyi etkilemeye çalıştığı konusundaki gizemi daha da derinleştirdi.

"Bunu yapmamış olması ve haberi olmadan yapılmış olması çok mümkün." Bu sözleri söylerken bile, aslında onlara gerçekten inanmıyordum. Sadece onu teselli etmek istiyordum.

Ama Mila'nın yüz ifadesi karardı. "Artık o kadar emin değilim. Benden koca bir kardeşini sakladı."

"Kane mi? Yetişkin olduktan sonra tanıştığınızı söylediğinizi hatırlıyorum."

Adının bende yarattığı heyecan neden bu kadar büyüktü?

"Hayır. Dünkü toplantıda babamızın üçüncü bir çocuğu olduğunu öğrendik. Benden büyük olduğunu düşündüğüm bir kız kardeşim var. Oy kullanma hakkı var, bu yüzden toplantı durdu çünkü onu bulmamız gerekiyor. Adı Darcy. İşte bir sır daha."

Şaşkınlık beni olduğum yerde dondurdu.

Zihnimde, gerçek olamayacak kadar uçuk bağlantılar kurmaya başladım.

Mila, tepkimi yanlış anlayarak başını salladı. "Çılgınca, biliyorum. Oynamayı geçip şirketi tekrar faaliyete geçirmek istiyorsak onu bulmalıyız, ama dürüst olmak gerekirse, artık o kadar motive değilim. Aileme yardım etmeye çalışırken yediğim tekrarlanan darbelerden sonra. Kaç kişi biliyordu? Kaç kişi yalan söyledi? Kane'in kız kardeşi arama işinde liderliği üstlenmesi iyi bir şey. Onun için de üzülüyorum, ama şu anda her şeyden uzaklaşmak istiyorum."

Aman Tanrım!

Haklıydım. Kane bir kadın arıyordu. Bu keşfim ve kafamda bir düzine fikrin birleşmesiyle içimde bir enerji dalgası yükseldi. Ama aynı zamanda, ya yanıyorsam?

Ona söylememiştii. Mila bilmiyordu.

Mila'nın telefonu çaldı. Gözlerini devirdi, ekranda avukatın adını gösterdi, sonra pencerenin yanında durup telefonu açtı.

Cassie yeniden ortaya çıktı ve Riordan'a uzattığı vedadan dolayı dudakları yanmış bir halde mutfağa doğru sevinçle koştu. Çaydanlık kaynamıştı ve üç fincan hazırlayıp içine sıcak su doldurduktan sonra, işi bitince fincanları sehpaye getirdi.

Ona teşekkür ettim ve kendi çayımı alıp, ellerimi mis gibi kokan meyve çayıyla ısıttım.

Cassie telefonundan bir video yayını başlattı ve ardından telefonu, kapağında yarı çıplak bir adamın resmi olan bir aşk romanının üzerinde duran dekoratif bir kurukafanın yanına, sehpanın üzerine yerleştirdi.

Ekranda, deponun güvenlik kamerası görüntülerinde personelin kulüpleri akşam için hazırladığı görülüyordu. Riordan bir koridorda belirdi ve Cassie onu tekrar görebildiği için mutlu bir şekilde içini çekti.

Mila'nın farkında olmadan yaptığı açıklamanın ardından, asıl hedefime geri döndüm, bu hedef daha da önem kazanmıştı. "Son birkaç gündür Dixie'den haber aldın mı?"

Siyah kıvrırcık saçları uçuşurken başını salladı. "Hiçbir şey yok. İş yerinde değil ve mesajlara da cevap vermiyor, bu garip çünkü tanıdığım en konuşkan insanlardan biri. Sessizliğe bürünmesi beni tedirgin ediyor. Endişeliyim."

"Ben de aynı durumdayım. Onu bulmaya çalışıyorum."

Cassie'nin mavi gözlerinde bir rahatlama parıltısı belirdi. "Dansçılar ve seks işçileriyle nerede olabileceği hakkında konuştum. Biliyor musun, garip olan şu ki, herkes Dixie'yi tanıyor ve seviyor, ama kimse onu gerçekten tanımıyor. Ailesi olup olmadığını ya da işte olmadığı zamanlarda nerelerde takıldığını bilmiyorlar. Muhtemelen hep burada olduğu için. Hatta bir süre depoda bile kalmış, ama kamera kızlarının kaldığı kattaki odada sadece kıyafet ve makyaj malzemeleri vardı. Zaten aradım."

"Bu onun, değil mi?" Tableti çantamdan çıkardım.

Bunu duyunca Cassie'nin yüzü aydınlandı. "Bunu ona iş için vermiştim. Nasıl oldu da sende? Aradığım şeylerden biriydi."

“Dairesine gittim. Komşusunun söylediğine göre, ev sahibi daireyi boşaltacaktı, ben de girdim. Şifreyi biliyor musun?”

Dixie'nin evine izinsiz girmemden rahatsız olmuş olsa bile, Cassie bunu belli etmedi. Ben suç dünyasının kenarında yaşarken, o tamamen bu dünyanın içindeydi. Kadın geçmişte cinayet işlemişti. Benim yaptıklarım okyanusta bir damla gibi kalacaktı.

“Hiçbir fikrim yok. Sanırım Divine'deki stok siparişi için kullanılıyordu. Yedek bir tane istedim ve orada çalışan kadınlardan biri Dixie'ye nasıl açılacağını gösterdi. Güvenlik ekibini yöneten Manny belki sıfırlayabilir.”

Ekranı tıklattım ve dün gece sinirle baktığım iskelet mürettebat logosunu etkinleştirdim. “Eğer burada ipuçları varsa, sıfırlamak onları silebilir. Bunu sana kimin verdiğini hatırlıyor musun? Belki o hâlâ kodu biliyordur.”

“Evet, biliyorum. Adı Molly. Bakalım buralarda mı.” Telefon etti. “Molly mi? Depodan Cassie arıyorum. Hayır, bir sorun yok.” Sorunu anlattıktan sonra telefonu hoparlöre aldı ve benimle olduğunu söyledi.

Molly'nin sesi telefonda duyuldu. “Gerçekten çok üzgünüm. Eskiden onları karalama şeklinde çizerdim. Kas hafızası işte, anlıyor musun? Önümde olmadan sayıları hatırlayamıyorum.”

“Size getirebilir miyim?” diye sordum.

“Tabii! Ama bu akşam depoda çalışmıyorum.” Saat sekizde orada olacağı şehrin bir adresini hızla saydı.

Cassie ona teşekkür etti ve telefonu kapattı. Yüzü düşünceli bir ifadeye büründü. “Sence Dixie gerçekten büyük bir sıkıntıda mı?”

“Sanırım saklanıyor olabilir. Gizli saklı davranmak istemiyorum ama bunu daha geniş kitlelerle paylaşmak da istemiyorum. Eğer yanılıyorsam, bu başkaları için sorun yaratabilir.”

Cassie dudaklarını fermuarla kapatıp anahtarı fırlatıyormuş gibi yaptı. “Onu defalarca aradım, mesaj attım. Onu çok özlüyorum.”

“Ben de öyle düşünüyorum.”

Odanın diğer ucunda, Mila pencerenin önünde topuklarını bir o yana bir bu yana sallayarak, arayan kişiyi dinliyor ve kısa, özlü cevaplar veriyordu.

“Dixie ile nasıl arkadaş oldunuz?” diye sordu Cassie.

“Arran’a bilgi verdiğimi biliyor musun? Bir akşam ofisinin önünde bekliyordum, o da yanıma gelip bana bazı tavsiyelerde bulundu.” Onun sesini taklit ettim. “Onunla flört etme, yeni bir sevgilisi var.”

“Her zaman dedikoduyla uğraşır. Paylaşacak ilgi çekici detaylara sahip olmaktan daha çok sevdiği bir şey yok.” Cassie'nin kısa süreli eğlencesi kayboldu. “Kaybolmadan önce bana birkaç şey anlattı. Aslında, saldırıya uğramadan önce.”

Kupamı sıkıca kavrayarak öne eğildim.

“Gizli bir şeyler yapmak için izin istedi. Ne olduğunu söylemedi ama yardıma ihtiyacı olursa soracağına söz verdi. Sonra yaralandı ve kişiliği değişti. Işıltısı sönmüştü ve sonrasında hiçbir şey hakkında konuşmayı reddetti.”

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Sence bu, onun ortadan kaybolmasıyla ilgili olabilir mi?"

“Eğer öyle değilse, İskelet Kızlar Dedektiflik Ajansı tacımı bırakmak zorunda kalacağım. Keşke daha çok zorlasaydım, ama iyileşmesi için ihtiyacı olan alanı ona vermeye çalışıyordum. Bunun yerine onu hayal kırıklığına uğrattım.”

Mila yanımıza geri geldi. Bir sandalyeye oturdu ve çayını aldı. Bir yudum aldıktan sonra, avukatların önce kendisinden kaçınmaya başlayıp sonra yardım için yalvarmaya başlamalarından yakındı.

Neyse ki Cassie, arayışımı gizli tutma ihtiyacımı dikkate alarak, konuşmanın yönünü değiştirmeye ayak uydurdu.

Düşüncelerimin akışını kontrol altında tutmaya çalışırken neredeyse hiçbir şey duymuyordum. Şimdi anladım, Kane'in neden bu kadar yoğun ve yaptıklarını bu kadar gizli tuttuğunun sebebinin. Ailesi bunun merkezindeydi. Yine de, yanıyorsam bu Mila'yı incitebilirdi, bu yüzden gerçekleri öğrenene kadar tahmin oyunumu bir kenara bırakmalıydım.

Kesin olan bir şey vardı: Arabamı geri almam gerekiyordu.

Önce Molly'yi görmeye ve şifreyi almaya, sonra da Dixie'nin nereye gitmiş olursa olsun onu bulmaya gidecekti.

Kapıya gelen bir tıkırtı, Mahkumu daireye getirdi ve Mila doğrudan onun kollarına atıldı. Cassie ve Riordan'ın etkileşim biçimi, birbirine çarpan mıknatıslar gibiydi. Durdurulamaz ve kontrol edilemez bir çekim. Mila ve Mahkumu'da ise bu daha çok bir bağlantı gibiydi. İkisi de birbirlerinin yörüngesine geri dönmenin verdiği rahatlamayla derin bir nefes aldılar.

Keşke o iki çiftin birbirine duyduğu gibi arzu edilmenin nasıl bir şey olduğunu bilseydim. Hayır, ihtiyaç duymak daha doğru bir kelime olurdu. Sanki sadece birlikteyken tamamlanıyorlardı. Ben hiç böyle bir şey yaşamamıştım, tıpkı iyi bir cinsel ilişkiye yabancı olmak gibi. Aşırı

duygularım son ilişkimin sonunu getirdi ve bir daha asla böyle bir şans yakalayamayacağım da mümkün.

"Eve gitmeye hazır mısın?" diye sordu mahkum Mila'ya usulca. Alnında, koyu saçlarının arasına uzanan yara izinin yanında bir morluk vardı.

Babamın bunu yapmamış olmasını umuyordum, ama yapmış olsa da şaşırmazdım.

Başını salladı, sonra bize baktı. "Sizi sevdiğim ve sonra da bıraktığım için üzgünüm, İskelet Kızlar. Lovelyn, sadece size teşekkür etme fırsatı bulmak istedim. Bir iki gün içinde daha detaylı bir görüşme yapabiliriz."

Çayımın son yudumunu aldım ve ayağa kalkıp bardağı yere bıraktım. "Çok isterim. Benim de bugün fazla vaktim yok. Arabamı almak için Leith'e otobüsle gitmem gerekiyor. Seninle birlikte dışarı çıkabilirim."

Cassie'den bir kucaklama daha aldıktan sonra, deponun zemin katındaki Divine ve Divide kulüplerini ayıran ana koridora doğru yöneldik.

Kane yönetim ofisinden çıktı. Üşüdüm. Sırıttı.

Mila erkek kardeşine seslendi: "Meşgul müsün?"

Omuz silkti. "Resmi olarak işe başlamama birkaç saat var. Neden?"

Gözleri parıldadı. "Lovelyn'in Leith'ten arabasını alması için bir yere bırakılması gerekiyor. Dün az sayıdaki personel için yaptığı her şeyi düşünürsek, bence bu yapabileceğiniz en az şey."

Kane'in kendini beğenmiş bakışları tekrar bana döndü.

Ona meydan okurcasına dik dik baktım. Mila ikimiz arasında bir bakış attı, kaşları yukarı kalktı. Ama tamamen yanılıyordu. Kane de avcı olduğunu düşünüyorsa yanılıyordu.

Son otuz dakikada çok şey değişmişti.

Omuz silkmesinin ardından dışarıya doğru önden gitmeye başladım. Ve bir kez daha bana, "Arabaya bin, Lovelyn," diye emretti.

Bu sefer mi? Hiç tereddüt etmedim.

Bölüm 6

Kane

Sonunda, şükürler olsun, Lovelyn yolcu koltuğumda rahatladı, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı. Kararan öğleden sonraya doğru yola koyulurken, sonunda yakaladığım kadına tamamen odaklanmıştım. İçimde bir tatmin duygusu yükseldi. Sanki ondan enerji dalgalanıyordu.

Radyomda Citizen Soldier'ın 'Thank You for Hating Me' şarkısı çalıyordu.

Onun bunu yapıp yapmaması umurumda değildi.

Dixie'nin nerede olduğunu biliyordu. Ruh halindeki değişikliğin sebebi bu olmalıydı ve onu depoda tutma planım, onu elime geçirmek için mükemmel bir şekilde işe yaramıştı. Garip bir şekilde, gönüllü olarak.

Ama bu, kanımın ısınmasını açıklamıyordu. Cinsel organımın ona aşırı ilgi göstermesi de bunu destekliyordu. Kokusu tüm duyularımı doldurmuştu ve bir an için arabasının bu kadar uzakta park edilmiş olmasına sevindim. Onunla bir saat yalnız kalacaktım.

Keşke daha iyi amaçlar için kullanılabilseydi.

Lovelyn uzun süre konuşmadı ve bir kavşakta, pencereden dışarı bakarken onu bir an izledim.

Bakışlarım yere çakıldı ve neden bu yolda olduğumuzu unuttum. Şehrin bana hiç öğretmediği bir şekilde tehlikeliydi; yumuşak ve inatçıydı ve ben de bundan hoşlanıyordum. Her düşüncem dişlerim ve nefesim olduğunda bir plana sadık kalmak zordu.

"Kane?"

Gözlerimi kırıp baktığımda, tüm dikkati üzerimdeydi, yanakları pembeleşmişti.

"Gözlerini yolda tut, sapık. Koyuna çarparsan, eve yürüyerek giderim."

Kahretsin, bu kadar dikkatim dağılmamalıydı. Ama yaptığım şeyden pişman olamazdım. Özellikle de en ufak bir ilgiden bile o kadar güzel kızarınca. Aklımdan geçenleri ona tam olarak anlatsam nasıl tepki verirdi acaba?

Sonucu öğrenmeye neredeyse hazırdım. Daha önce hiçbir kadına ona duyduğum gibi bir çekim hissetmemiştim... hiç.

Alakasız düşünceyi bir kenara bırakıp, Lovelyn'in dekoltesine bir kez daha bakmadan edemeyerek, sohbete yeniden başladık.

"Kasıklarına hızlı bir tekme atacağım" diye mırıldandı, bu da dudaklarımda neredeyse bir gülümsemeye neden olacaktı. Neredeyse. Mutluluk ve onunla birlikte gelen her şey hayatımda yer almıyordu. Hedefime odaklanmalıyım.

Onu yakalamıştım. Arabamın içinde kilitli kalmıştı. Gidecek hiçbir yerim yoktu.

Deadwater şehrinin sınırlarından çıkana kadar onu sessizce kendi halinde bıraktım. "Peki, paylaşmaya hazır mısın?"

Dilini yanağına soktu, gözlerinde meydan okuma ifadesi vardı. "Öyle misin?"

"Tüm bilgi senin elinde."

"Öyle miyim? Düşündüğüm kısa bir özet geçeyim. Dün, Dixie'nin başının dertte olduğu ve acilen yardıma ihtiyacı olduğu yalanıyla beni kaçırdın. Zaman çok önemliydi. Ah, çok acildi. Dairesine girdin, yeri aradın ve saç fırçasını aldın. Şimdiye kadar nasıl gidiyor?"

Bu sözlerle nereye varmak istediğini merak ederek kaşlarımı çattım.

"Ardından kız kardeşinizle aile toplantınızdaki açıklamalar hakkında ilginç bir sohbetim oldu."

Allah kahretsin. Mila'nın her detayı anlatması beni şaşırtmamalıydı, ama bu da ikimizin ne kadar farklı olduğunun bir başka göstergesiydi. Ben hiçbir şey paylaşmazdım, asla. Kesinlikle arkadaşlarımla paylaşmazdım, zaten hiç arkadaşım yoktu. Derin bir nefes verdim.

Lovelyn haykırdı: "Haklıyım, değil mi? Mila olay yerine geldikten kısa bir süre sonra depodan kaçan Dixie'yi bulmak için çılgın ve acil bir arayış içindesiniz. Bu aynı zamanda Convict'in yeni kız arkadaşının soyadını duyup kaçtığı şeklinde de yorumlanabilir. Dixie'nin Darcy Marchant olduğuna inanıyorsunuz, değil mi?"

Başımı salladım, kendime kızıyordum çünkü elbette o bunu anlayacaktı. Savunmada kalmak benim tarzım değildi.

"Ne zamandır biliyorsunuz?" diye sordu ısrarla. Cevap veremeyince tekrar denedi. "Peki, o zaman nasıl anladınız?"

Bundan da vazgeçmeyecektim.

Lovelyn hayal kırıklığıyla bir ses çıkardı. "Senin iletişim becerilerin bir kaya kadar. Dixie senin kız kardeşin, Mila'nın kız kardeşi." Beni baştan aşağı işaret ederek, hareketleri giderek daha da sinirli bir hal aldı. "Mila'yı görebiliyorum. İkisi de güzel ve Dixie'nin gerçek saç renginin ne olduğunu bilmesem de, yüzlerini hayal edersem akraba olduklarını kolayca görebiliyorum. Seni ise hiç karşılaştıramıyorum. Gerçi, Dixie'ye bakıp benzerlikler görmedin, değil mi? Ama makul ölçüde emin olmasaydın bunu yapmazdın, yani kanıt buldun."

Direksiyonu davul gibi vurdum. O, aşırı derecede anlayışlıydı.

"En azından şuna cevap ver, neden Mila'ya söylemedin?"

"Öyle mi?" diye karşılık verdim.

Gücünün bir kısmı tükendi. "Hayır. Eğer doğru değilse çok üzülür. Aile onun için çok önemli. Bir kız kardeş kazanmak büyük bir olay."

En azından bu konuda yanılmıştı. Yine de yalan söyledim. "Aynen öyle. Onu daha fazla sıkıntıya sokmadan önce tahminlere değil, gerçeklere ihtiyacım var."

Arabanın dışı tamamen karanlık olmuştu, artık kırsal kesimin derinliklerindeydik ve kadın uzun bir süre daha sessiz kaldı. "Saç fırçasından DNA eşleşmesi almak ne kadar sürer?"

"Üç gün." Kullanılabilir bir kıl kökü bulmaları konusunda şanslıydım.

Kadın homurdandı. "Shade daha hızlı yapabilir. Neden ona sormuyorsun?"

"Gereksiz yere bilgi sahibi olacak bir kişi daha."

"Gizliliğin neden önemli olduğunu bana tekrar anlatır mısınız? Mila'yı incitmek istemediğinizi anlıyorum, ama neden bana veya ekibinize söylemiyorsunuz?"

"Ben geçici olarak az sayıdaki ekip üyesinden biriyim. Dediğim gibi, bence o gizli kimliği yüzünden tehlikede. Eğer doğru tahmin ediyorsam, bu kimliği yıllardır saklıyor. Ne kadar çok insan bilirse, ona zarar vermek isteyen herkese o kadar çok bilgi sızdırabilirler."

Lovelyn geri çekildi. "Ve beni de buna dahil ettiniz mi?"

Sesindeki acı, içimde bir şeyleri harekete geçirdi ve sözlerimden pişman oldum. Ama neden? Bu kadını umursamıyordum. Muhtemelen onun tarafında olması, olmamasından daha faydalıydı.

Onun bana tam olarak inanmadığını da hissettim. Bunun etrafından kolayca dolaşmanın bir yolunu bulamadım. Ona hâlâ yalan söylüyordum ve o da diğer yalanlarımı çoktan fark etmişti.

Kesin olan bir şey vardı, konuşmanın kontrolünü ele almam gerekiyordu. "Dixie'nin evinden çaldığın teknolojik aletlerde ne buldun?"

Arabanın loş ışığında bile belli olacak şekilde yüzü tekrar pembeleşti. "Bunu biliyor musun?"

"Görünüşe göre ikimiz de sır saklamakta iyiyiz. Ne buldun?"

"Beni yoruyorsun, değil mi?"

"Cidden."

Lovelyn derin bir nefes verdi. "Üzerinde hiçbir şey bulamadım."

"Yine mi yalan?"

"Siktir git, Kane."

Ağzımdan çıkmak isteyen müstehcen şakaya ve espriye boğuldum. Tam şu anda. Yol kenarındaki bir tarlada. Arkadan, o bir çitin üzerine eğilmişken ve penisim ona o kadar sert giriyordu ki ikimiz de bağırдық.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu, kan aşağı doğru akıyordu.

Sözleri dudaklarından zorlukla döküldü. "Ciddi söylüyorum. Tablette hiçbir şey keşfetmedim."

"O halde bana vereceksin, değil mi?"

Bu onu susturdu.

Ama bu uzun sürmedi. Lovelyn'in çantasındaki telefon çaldı. Telefonu çıkarıp cevapladı, benden yüzünü çevirdi. Yine de arayanın kısık sesi kulaklarıma ulaştı.

Bir kadındı. Sözleri tereddütlüydü. "Kadınlara erkek arkadaş sorunlarında yardımcı oluyorsunuz, değil mi?"

Bu da neydi böyle, dert dinleme hattı mı?

Lovelyn bunu doğruladı ve kadın konuşmaya devam etti.

"Yeni biriyle görüşmeye başladım. Harika biri. Bana çok iyi davranıyor. Beni şımartıyor ve çok ilgili."

Lovelyn dinlerken çantasından üzerinde çiçek deseni olan bir dizüstü bilgisayar çıkardı. Kilidini açıp bir uygulama başlattı. "Mükemmel biri gibi görünüyor. Peki ya işin içinde bir sorun varsa?"

Kadın mutsuz bir ses çıkardı. "İki yaşında bir oğlum var. Çok tatlı, çok mutlu, çok güvenilir bir çocuk. Herkesin sevdiği küçük sarışın meleğim. Onu çok sıkı koruyorum."

Lovelyn iç çekti. "Ve ailesiyle garip bir şekilde arası açık olan, yakın kadın arkadaşı olmayan o harika erkek arkadaşın, annelik yükünü omuzlarından almayı teklif etti mi? Belki banyo ve yatma zamanlarını o halleder ya da gece misafirlerinde kalır da sen biraz dinlenirsin? Ya da rastgele bir araba koltuğu alıp bebeğini dışarı çıkarır da sen saçını yaptırabilirsin?"

Telefonun diğer ucunda sessizlik hakimdi.

"Haklıyım, değil mi?"

Ne hakkında konuştuklarını hiç anlamadım.

Lovelyn, resmi bir veritabanı gibi görünen ekrana dokundu. "Tek ihtiyacım olan bir isim, güzelim."

"Cüzdanına gizlice baktım. Kullandığı isimden farklı bir isim yazıyordu."

"Harika iş çıkardın. Tam da ihtiyacım olan şey buydu."

O, adresi yazdı ve arama yaptı. Merakım giderek artıyordu ama dikkatimi yolda tutmaya çalıştım. Leith'e yaklaşıyorduk, yolculuk beklediğimden çok daha hızlı geçmişti.

Lovelyn dilini şaklattı ve okumaya başladı. "Çocuk istismarı suçundan reşit olmayan yaşta hüküm giymiş. Seri istismarcıların kendilerinin de mağdur olmuş olmaları oldukça tipik bir durum. İkinci mahkumiyeti yirmi üç yaşındayken gerçekleşti. Üçüncü mahkumiyetinden ise bir yıl önce tahliye edildi."

"Ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Hiçbir şey söylemenize gerek yok. Kötü haberi vermek zorunda kaldığım için üzgünüm. Eğer yardımcı olursa, içgüdüleriniz doğruymuş. İyi bir annesiniz ve bebeğinizi korudunuz. Şimdi, adamın hangi isimle yaşadığını ve nerede kaldığını öğrenmem gerekiyor."

Arayan kişi bilgileri verdikten sonra telefonu kapattı. Lovelyn dizüstü bilgisayarını yerine koydu ve bir mesaj yazdı.

"Bu da ne demek, kamu hizmeti hobisi mi?" diye sordum.

Bakışlarını bana çevirdi ama cevap vermedi.

Tekrar denedim. "Kadın sizi aramayı nereden bildi? Bu hizmeti kendi canınızı riske atmadan nasıl tanıtıyorsunuz?"

Sonunda gözleri benimkilerle buluştu. Kollarımın tüylerini diken diken eden, elektrik yüklü bir dokunuştı bu.

"Tek yaptığım şey canımı tehlikeye atmak gibi görünüyor."

Dikkatimi tekrar yola vermem gerekti. Leith'in merkezine ulaşmıştık ve yoğun trafiğe ek olarak, Salamander Caddesi'ndeki yol çalışmaları kuyrukları daha da uzatmıştı.

Onun yardım hattında takılıp kalmıştım. Ne kadar aptalca bir şeydi bu. Ama aynı zamanda inanılmaz derecede takdire şayan bir hizmetti. O yırtıcı erkek arkadaşlardan biri bunu öğrenseydi, peşine düşerdi. Kadınlardan biri ona ihanet etseydi, tehlikede olurdu.

Bugün erken saatlerde neden bu kadar tedirgin olduğu anlaşıyordu. Sokakta bir yabancıdan korkmuştu ve haklıydı da.

“Evinizin yakınlarında saklandığınız adam onlardan biri mi?” Sesimde öfke belirgindi.

Lovelyn gerildi. Yine trafik ışıklarında durmuştuk. Rotamız bizi şehrin en işlek bölgesine, onu yirmi dört saat önce yakaladığım yerden sadece birkaç sokak öteye götürmüştü ve arabanın dışında bir grup adam bir bara giriyordu, karşısındaki süpermarket ise işten sonra alışveriş yapan insanlarla doluydu. Nereye park ettiğinden emin değildim, ama konuşmanın bitmesine de hazır değildim.

“Aman Tanrım.” Lovelyn, gözleri korkuyla açılmış bir şekilde arabanın diğer tarafındaki yanımı işaret etti.

Yüzleri incelemek için döndüm, onu korkutan şeyi aradım. Tehlikeyi bulma konusunda, harekete geçme konusunda bir yeteneğim vardı.

Ama bu sefer çok yavaş kaldım.

Emniyet kemerinin sesi, kapının açılıp Lovelyn'in dışarı fırlamasından bir saniye önce duyuldu. Ben arkamı dönene kadar geçen bir saniye içinde, kalabalığın arasına karışıp gözden kaybolmuştu.

Beni kasten dikkatimi dağıtmıştı.

Avlanma ihtimali vücudumu adrenalinle doldurdu.

Onun kaçmasına izin mi veriyordum? Kaçarsa peşinden koşacağımı söylemiştim. Görünüşe göre bu sözüm sınanacaktı.

Bölüm 7

Lovelyn

Hayatım pahasına koşuyormuş gibi, kıyı restoranları ve demirli tekneleriyle dolu Shore caddesinden aşağı doğru kaçtım ve ilk kemerli geçitten içeri daldım. Bu geçit beni güzel tuğla binaların arkasına, otoparklara ve dar sokaklara götürdü. Saklanmak için mükemmel bir yerdi, ama aynı zamanda Kane'in dün beni yakaladığı yerdi.

Öfke ve üzüntü, kaçmak için ihtiyacım olan itici gücü verdi. Bu sefer çevremden tamamen haberdardım. Beni bir daha yakalayamayacaktı.

Onun beni takip etmeden önce işlek caddenin dışında bir yere park etmesi gerekeceğini bildiğim için, onun da aynı şeyi yapmayacağını varsayarak, onun yolundan geri dönmeye karar verdim. Timber Bush Lane'in ana yola bağlandığı çıkışta, trafiğin yoğun olduğu yerden geçip diğer tarafa, kimseye görünmeden park yerime geri dönebileceğim bir yere varmak için durdum.

Siyah arabasının çoktan ilerlemiş olması gerekirdi. Ama gözlerimin önüne farklı bir manzara çarptı. Kane'in aracı hâlâ yolda, terk edilmiş ve yolu kapatmış halde duruyordu.

Ve açıkçası boş.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Arkamda olmadığını görünce nefesimi tutarak hızla döndüm. Ama yine de beni kovalamak için arabadan atlamıştı. Çok uzakta olamazdı.

Dudaklarımda belirmeye çalışan o vahşi, küçük gülümseme için hiçbir gerekçem yoktu.

Yavaş ilerleyen trafiği durdurmak için elimi kaldırarak arabaların arasından sıyrıldım ve bir başka yol ve sokak labirentine daldım. Leith, eski ve yeni binaların bir karışımıydı; sokaklar, bin yıl önce limanın

kurulmasından bu yana organik olarak gelişen düzensiz tasarımı koruyordu.

Bu ayakkabılar kaçakçılar için yapılmış, ölmemeye çalışan çizmeli kadınlar için değil.

Maritime Caddesi'nde, su birikintilerinden kaçındım ve neredeyse bir kaldırım taşına takılıp düşüyordum; kendimi toparlayıp, konut sitelerinin arasından geçen, yolumu grafiti panoları ve dökülmüş yapraklarla kaplı sokaklara doğru ilerlemeye devam ettim.

Etrafta her yerde insanlar vardı. Arabalarına biniyorlar, evlerine giriyorlardı. Kimse bana dikkat etmedi.

Bütün bu süre boyunca, birinin beni takip ettiğini hissettim. Parmakların kavrayışıyla duyularım keskinleşti ve canlandı. Bir elin kapmasıyla.

Büyük bir apartmanın kemerli girişinin altında nihayet durdum, göğsüm oksijen ihtiyacıyla inip kalkarken bir tuğla duvara tutundum. Peşimden iri yarı bir gangster gelmedi.

Neredeydi? Çok da büyük bir avantajım olmamıştı.

Belki de Kane'in arabasının boş olduğu konusunda yanlışmışım. Gerçekten beni kovalayacak mıydı? Dixie'nin tabletinden haberdardı, ama zaten depoda da biliyordu. O zaman benden alabilirdi. Onu durdurmanın hiçbir yolu yoktu.

Oysa kaçarsam beni avlayacağını söylemişti.

Omurgamdan aşağıya nefis bir heyecan yayıldı ve kaçışımın verdiği sıcaklık başka bir şeye dönüştü: Yakalanma beklentisine.

Daha önce bana gizlice bakışlar atıyordu. Ya da umursamazca bakışlar. Ondan hoşlanmıyordum ama ona duyduğum çekim, sanki beni ateşe vermiş gibi içimde yanıyordu.

Kapalı alanda yankılanan ağır bir ayak sesi duyuldu.

Hızla arkamı döndüm.

Apartment binasının en ucunda, benimkine benzer bir kemerli geçidin altında, uzun boylu bir adam yürüyordu. Koyu renk kıyafetler, kısa kesilmiş saçlar, gözlerinde soğuk bir ateş.

Kane, hiç acele etmeden bana doğru ilerledi.

Onun avcı edasıyla yaklaşma şekline kapılmışım, adeta donakalmışım. Yavaş ve istikrarlı ilerliyordu, sanki ondan kaçmanın hiçbir yolu yokmuş gibi. Ama bu uzun sürmedi.

Kibirli tavrı nefes kesiciydi.

Tuhaf olsa da, bu manzarayı izlemenin keyfini çıkarmama izin verdim. Peşimden gelmişti. Yanılmamıştım. Sonunda beynim sıfırlandı ve kaslarım gevşedi. Kemerin altından sendeledim. Sonra döndüm ve kaçtım.

Bu sefer arkamdaki avcıyı gizlemenin imkanı yoktu. Adımlarının sesi yakındaki binalardan yankılanıyor, benimkinden daha hızlı ve giderek daha da hızlanıyordu. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki patlayacak sandım ve tüm gücümle kaçmaya koyuldum, bir yan yola, sonra diğerine daldım.

Aramızdaki elli metre, kırka indi. Otuz.

Sorun şuydu ki, kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Bu çok saçmaydı. Beynimin durumu için endişelenmeliydim.

Islak kaldırımın kenarında arabamı görmek hiç bu kadar iyi hissettirmemişti. Anahtarlarım zaten elimdeydi ve kilit açma düğmesine bastığımda ışıklar yanıp söndü.

Başımı döndüren bir an için, Kane'in beni yakalamasının nasıl olacağını hayal etmeme izin verdim. Bu sefer, kimin pençelerine düştüğümün tamamen farkındaydım.

Yirmi metre uzaktaydı ve yaklaşıyordu.

Korku bana hız kazandırdı ve kapıyı açıp içeri düştüm. Kapı çerçevesine çarpmadan bir saniye önce kilitledim.

Kane kapı kolunu sertçe çekti. Kol gevşemeyince, arabamı tek yumruğuyla parçalayacağını sandım.

Bunun yerine, yüzü benimkine birkaç santim kala pencereme doğru eğildi. Kalın kollarına dayanarak nefes nefese kaldı.

Sonra o şerefsiz göz kırptı.

Lanet olsun, beni kaçıran adam iyice arsızlaşmış.

Gözlerimi bir an daha süzdükten sonra, arabadan indi ve uzaklaştı; sarı bir sokak lambasının altından geçerken siyah tişörtünün altındaki iri omuzları dalgalanıyordu.

Parmaklarım titreyerek arkasından baktım.

Bu da neydi böyle? İstedikinden vazgeçmesi yönündeki talebi nerede kaldı?

Sanki zevk için beni kovalıyordu.

Çömeldim, kontrolden çıkmış kalbimi kontrol altına almaya çalıştım, sonra motorumu çalıştırdım ve oradan hızla uzaklaştım.

Deadwater'a dönüş yolculuğum boyunca, dikiz aynama bakıp yakına gelen her farı inceledim. Ama hiçbir Kane'in siyah arabası değildi. O işi bırakmıştı. Göğsümde yanan hayal kırıklığının hiçbir gerekçesi yoktu.

Akşam sekizden biraz sonra, Molly'nin adresini verdiği hipster bara vardım ve DJ'in müzik çaldığı, hareketli bir iç mekana adım attım. Barın önünde üç kişi sıralanmış olan kuyrukta ışıklar titriyordu, bu yüzden en sona doğru ilerledim ve kasadaki barmene el sallayarak isteğimi bağırdım. O da demir parmaklıklılı bir merdiveni işaret etti. Merdivenden çıktım ve üst katta daha küçük bir bar bulunan, biraz daha sakin bir yer buldum.

Arkasında, mavi kısa saçlı, kısa boylu, kıvrımlı bir kadın bekleyen bir müşteriye bira uzatıyordu. Adam kulağına bir şeyler söylemek için işaret etti ve kadın öne eğildi, kaşlarının arasında bir çizgi oluştu; kaşlarından birinde top şeklinde bir piercing vardı.

Burada başka barmen olmadığı için bunun Molly olması gerektiği anlaşılıyordu; Molly adamdan irkildi. Adamın söyledikleri onu açıkça sinirlendirmişti çünkü cilalı bar tezgahından karton bir bardak altlığı alıp adamın gözlerinin arasına fırlattı.

Alnından sekip geri döndü.

Tam benim tipim kadın, bardak altlığını silaha dönüştürüyor.

Molly güldü ve dar kot pantolonunun bel kısmına başparmaklarını soktu; üzerinde bir müzik grubunun adı yazılı olan kısa bluz, karnının bir kısmını açıkta bırakıyordu.

Ona hakaret eden o densiz alnını ovuşturdu, sonra öfkeli bir bakışla ona baktı ve dişlerini sıkarak bir şeyler mırıldandı.

Omuz silkti ve elini uzatarak adamın bira bardağını düzgünce barın arkasına geri götürdü.

Adam elini kaldırdı.

Hayır, asla. Kadın onun üçte biri kadardı. Tam yanına koştum ve kekeleyerek söylediği sözleri duydum.

"Kahrolası sürtük. Bunu bana yapamazsın."

Molly gözlerini kocaman açtı, alaycı bir ses tonuyla, "Hakaret mi? Ne kadar orijinal. O elinle ne yapacaksın, aptal?" dedi.

Elini yumruk haline getirdi.

Kahretsin. Ne yaptım ben? Burada bir güvenlik görevlisi olması gerekiyordu ama aşağıya inip birini çağırırsam ona yardım edemezdim.

Masadaki diğer hiç kimse tartışmaya dikkat etmedi ve barın ilerisindeki bir grup da bir an önce içkilerini sipariş etmek için sabırsızlanıyor gibiydi.

O ahmak onlara sırtını dönmüştü, bu yüzden muhtemelen ne yaptığını göremediler.

Korkuyu yutarak aradaki mesafeyi kapattım ve omzuna vurdum. "Onu rahat bırak."

Ani bir hareketle bana döndü, hareketleri sarsıntılı ve alnı ter içindeydi. "Ne dedin lan?"

"Onu rahat bırakmanızı söyledim," diye tekrarladı omzumun üzerinden bir ses daha.

Ağzım açık kaldı. Etrafa göz ucuyla baktım.

Kane tam arkamda duruyordu, vücudu neredeyse benimkine değiyordu ama öfkeli bakışları müşteriye kilitlenmişti. Koruyucu psikopatım geri dönmüştü.

Nasıl? Beni nasıl buldu? Ve onu gördüğüme neden bu kadar sevindim?

Kane çenesini aşağı indirdi ve bakışlarını benimkilerle buluşturdu. "Arkamda kal, Lovelyn."

Yavaşça geri çekildim ve bara doğru ilerledim, dikkatimi bir anlığına Kane'den ayırıp görüşmeye geldiğim kadınla konuşmaya başladım.

"Molly?"

"Aman Tanrım, sen Lovelyn misin?"

Başımı salladım, sonra müşterinin Kane'e bir şeyler geveleyip onu ittiği yere baktım. Onun hatasıydı. Bir anda Kane adamın kafasını bara çarptı, sonra kolunu arkasına doğru bükte. Adamın burnundan kan fışkırıyordu ve adamın protesto çığlıkları arasında Kane onu masaların arasından sürükledi, boş bir sandalyeyi devirdi, sonra odanın karşısına doğru yürüttü ve yarı fırlatarak merdivenlerden aşağı attı, benim kendi evcil avcım da peşinden koştu.

Şiddete ilgi duymadım. Şiddete ilgi duymadım.

Molly'ye dönerek yüzüme sakın bir ifade yerleştirmeye çalıştım. "Sana ne söyledi?"

"Her zamanki gibi. Göğüslerimi beğenmiş ve onlarla birlikte olmak istemiş. Erkekler barmenleri kolay lokma olarak görüyor. Araya girdiğin için ne kadar tatlısın, değil mi? Erkek arkadaşının burnunu kırması da çok hoşuma gitti. Bunu kolay kolay unutmayacak."

Kane'in erkek arkadaşım olmadığını, bir ilişkiden ziyade sürekli tekrarlayan bir sorun olduğunu söylemek için ağzımı açtım, ama bu da veremeyeceğim bir açıklama gerektiriyordu. Bunun yerine, yüksek bir tabureye oturdum. "Biraz vaktiniz var mı? Meşgul görünüyorsunuz."

Molly, barın ilerisindeki insanlara sert bir bakış attı; onlar da onun sert ifadesi karşısında irkildiler. "Bekleyebilirler. Tablet sende mi?"

Ona uzattım. Ekrana kaşlarını çattı, sonra da sayı tuş takımının üzerinde bir çizgi çizdi.

Kapı açıldı. Molly'nin gözleri parladı.

"İnanılmaz, işe yaradı. Durun, tekrar yapayım ama daha yavaş, böylece size sayıyı söyleyebileyim."

Öyle yaptı ve bu sefer üç-sekiz-dört-üç kodunu not aldım.

"Teşekkür ederim." Sonunda Dixie'nin dünyasına girebildim. Ama Kane burada olduğu için, gözetimsiz bunu yapamazdım.

Molly omuz silkti. "Ne için olduğunu sorabilir miyim? Dixie'nin kaybolmasıyla mı ilgili? Herkes bundan bahsediyor."

"Çok fazla şey söyleyemem."

"Anladım. Ben kendi işime bakarım." Burnunu buruşturdu. "İyi mi?"

"Umarım."

Molly derin bir nefes aldı. "Aynı şey. O en iyisi. Eski erkek arkadaşımın sorunlarım olduğunda, bana intikam için en uçuk fikirleri verdi. Eğer o olmasaydı, onu asla bu kadar korkutamazdım."

Yanımda bir varlık belirdi. Etrafıma bakmadan bile Kane'in geri döndüğünü anladım. Bütün vücudum onun varlığıyla karıncalandı.

Molly'ye o hikaye hakkında her şeyi sormak istiyordum. Ama daha da önemlisi, tablette ne olduğunu bilmem gerekiyordu. Ayağa kalkıp tableti çantama geri koydum ve askısını omzuma taktım. "Bir dahaki sefere depoda karşılaştığımızda, o intikamın detaylarını öğrenmek istiyorum."

Benimle yumruk tokuşturdu. "Seni koruyorum kızım. Söz veriyorum."

Odanın diğer tarafına geçip, sarmal merdivenlerden indim ve bardan çıktım. Dışarıda, gece havası sıcak yanaklarımı serinletmeye yetmedi. Kane'in üzerinde hızla döndüm.

Kapılar arkasından kapandı ve müzik içeride hapsoldü. Kane, sarhoş müşterinin gittiğinden emin olmak için sanırım sokağı inceledi, sonra bakışlarını bana dikti.

"Nasıl?" Sözüm bir suçlama gibi çıktı ağzımdan.

Başını yana eğdi. "Benden yine mi kaçacaksın?"

Yutkundum. "Hayır."

"Acımak."

Dişlerimi sıktım. "Bana beni nasıl bulduğunu anlat."

"Bana o tablette ne olduğunu söyle."

"Henüz bilmiyorum. Sizi bu işe dahil etmek isteyip istemediğimden de emin değilim. Size güvenmiyorum."

İkimiz de hiçbir şey açığa vurmasak bile, bu bir gerçek anıydı. Kane'in tableti benden alması hiç de zor olmazdı. Bana zarar verseydi, şifreyi verirdim.

Ama bu kısa özeti yaparken bile, bana elini sürmeyeceğini biliyordum.

"Dixie'yi bulursan ona zarar vermeyeceğine söz ver."

Eğer sözlerim onu incittiyse, bunu belli etmedi. "Kadınları incitmem." Ardından yüzünü buruşturdu. "Kasten."

Ona dokunmayacaktım. Ona son bir bakış attım, sonra başımı hızla caddenin aşağısındaki arabama doğru çevirdim. Kane beni takip etti ve yolcu koltuğuna oturdu.

Tableti açarken motoru kapalı tuttum, şifreyi gözlerinden saklamadım. Bu gece yaşananlardan sonra ona bu kadar yakın olmaktan kaynaklanan titremeleri gizleyip gizleyemeyeceğim ise ayrı bir meseleydi.

Tabletin ana sayfasında her zamanki uygulamalar vardı: Kamera, internet tarayıcısı, çeşitli yerleşik programlar. Başka uygulamalar olup olmadığını kontrol etmek için sayfayı kaydardım, sonra sadece tek bir sayfa olduğunu fark ettim.

Ne yazık. Daha fazlasını umuyordum. Dixie'nin tam olarak nereye gittiğini bize söyleyen bir şeye kaydedilebileceğini düşünmüştüm. Sanki bu kadar kolay olacaktı gibi.

Hayal kırıklığıyla nefesimi verdim ve tarayıcıyı açtım. Yeni bir sekme açıldı, mevcut sekmelerden hiçbirisi yoktu. Tuhaf. Dixie tableti kullanmaktan hoşlanmamıştı. İndirdiği belgeleri ondan gizlediğini iddia etmiş ve tableti kullanmak için benden birden fazla kez yardım istemişti.

Kullandığı tüm sekmeleri kasten kapatmış olması, bilinçli bir hareket gibi geldi.

Arama çubuğuna bir harf yazdım. Otomatik olarak doldurulmadı, bu da tarama geçmişini de sildiğini gösteriyor. Geçmiş sekmesi, indirmeler ve hatta yer imleri için de aynı durum geçerliydi. Orada da hiçbir şey yoktu.

Devam ederek, fotoğrafları ve notları kontrol ettim. Hepsi boştu.

Bu çok garipti. Ve son derece sinir bozucu.

Uygulama mağazasında işime yarayabilecek altı uygulamayı geri yükledim, ancak hiçbirinin bana fayda sağlamaması stres seviyemi doruk noktasına çıkardı.

Son umudum, cihazın yedeğini bir yere almış olmasıydı, bu yüzden en son ne zaman yedek aldığını kontrol ettim. Aylar önceydi. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Tabii ki temizdi. Hayatı kolaylaştırmak yerine neden sinir bozucu hale getirelim ki?

"Sorun ne?" diye sordu Kane.

"Bu konuda hiçbir kanıt yok."

Sesimdeki inanmazlığı görünce kaşlarını çattı. Bana inanmamasına asla izin vermeyecektim. Tableti ellerine tutuşturdum. "Tek bir şey bile yok. Ne resim, ne dosya, ne de tek bir arama kaydı. Kendin kontrol et. Silindi."

O farklı ekranları incelerken ben bulduklarım üzerinde kafa yoruyordum. Aslında bulamadıklarım üzerinde. Dixie teknolojiden o kadar nefret ediyordu ki, tableti sehpanın rafına itip hiç düşünmeden bir kenara bıraktığını sanmıştım. Kanıtlar beni yanılttı.

Yaptığı her şeyin izini silmiş, hatta onu kullandığına dair en ufak bir izi bile ortadan kaldırmıştı.

Koltuğuma geri yaslandım ve karanlık yola baktım.

Yanımda, Kane benim daha önce yaptığım adımları tekrarladı ve sonra bir soru sordu. Bunu bir şekilde benim yapmış olabileceğim suçlamasını bekledim. Ama gelmedi.

"Bu lanet şeyi yanına almadığını varsayabiliriz çünkü bunlar takip edilebilir şeyler, değil mi?"

Başımı hafifçe salladım. O da devam etti.

"Muhtemelen yaptığı iş yüzünden her şeyi sildi. Aklımın bir köşesindeydi ama yanılıyor olmayı umuyordum."

Ona şöyle bir baktım. "Ne üzerinde çalıştığını biliyor musun?"

Başını eğdi. "Ekipteki az sayıdaki adamı ortadan kaldırmak için araştırma yapıyorum. Tehlikeli bir iş. Benim için bir şey yapabilir misin? Manny'yi arayıp Dixie'ye izlerini nasıl sileceğini öğretip öğretmediğini sor."

Manny'nin Cassie'nin sürecinin bir parçası olduğu varsayımını düzeltmedim. Bunun yerine, doğrudan kadına bir mesaj gönderdim.

Hemen cevap verdi.

Cassie: Ona dikkatli olmasını söyledim ve işini bitirdikten sonra her şeyi nasıl sileceğini gösterdim. Aman Tanrım. Bu, tabletin işe yaramaz olduğu anlamına mı geliyor?

Başımı öne eğdim. "Artığını kendisi temizledi."

Kane göğsünü kabartan derin bir nefes aldı. Konuşması biraz zaman aldı, ama onun hayal kırıklığını da en az benimki kadar derinden hissettim.

"Bunu hacklemenin veya onun burada yaptığı son şeyleri geri getirmenin bir yolu var mı?"

Başımı üzüntüyle salladım. "Aklıma gelen bir şey yok. Bu bizim için faydasız."

Paylaşılan hayal kırıklığından doğan bir an daha geçti.

Kane gidecekti. Arabadan atlayıp ortadan kaybolacaktı, artık işe yaramaz hale geldiğim için bana olan ilgisi de bitmişti.

Bunun yerine bana döndü; arabamda o kadar iriydi ki, diğer her şeyi engelliyordu.

Bakışları gözlerime kilitlendi. "Seks yapmalıyız."

Ağzım açık kaldı. "Affedersiniz?"

"Duydunuz."

Biliyordum, ama bir türlü algılayamıyordum. Sanki beni tekrar kovalıyormuş gibi nefes alışverişim hızlandı ve onun altında, üstünde, daha önce kimseyle denemediğim şeyler yaparkenki görüntüler zihnime hücum etti. Bir cevap üretemiyordum.

"Evet mi, hayır mı, Lovelyn?"

Tanrım, ne kadar güzel olurdu.

"HAYIR."

Kane tek kelime etmeden arabadan indi, tableti koltuğa bıraktı ve ardından enerji girdabını da beraberinde sürükleyerek gecenin karanlığında kayboldu.

Telefonumu cebimden çıkarıp, hâlâ titreyerek evimi aradım. Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. "Anne? Çok çılgın bir akşam geçirdim. Anlatmak ister misin?"

Onun uzaklaşmasını izlemekten yüzde doksan iki oranında memnundum. Geri kalan yüzde sekizlik kısım ise terapiye ihtiyaç duyuyordu.

Bölüm 8

Lovelyn

Soğuk, cam cepheli bina üzerimde yükseliyordu; yansımam farklı cam paneller arasında bölünmüş, bugünkü duygularımı kusursuz bir şekilde yansıtıyordu.

Neredeyse paramparça olmuş. Zar zor bütün kalmış.

Takvimimde bir yıldönümü yaklaşıyordu ve hüznün peşimi bırakmıyordu. O tarih yaklaştıkça işler daha da zorlaşıyordu ve tekrar dağılmak istemiyordum. Bütün gün yatakta kalmak cazip gelmişti ama hislerime daha da kapılıp kaçındığım tüm o berbat işleri tamamlamayı tercih etmişim, bu yüzden polis merkezindeydim.

Deadwater şehrindeki tüm binalar arasında en az beğendiğim bu oldu.

Bu durum, mücadele ettiğim karanlık duygu bulutundan dikkatimi dağıttığı için işime yaradı. Bugün biri beni çok zorlasaydı, muhtemelen gözyaşlarına boğulurdum, ama bu yine de evde oturup somurtmaktan daha iyiydi.

En az birkaç gündür kendi çatım altında kendimi güvende hissetmiyordum. Bunun değişmesi gerekiyordu.

Kalabalık kaldırımında insanların arasından sıyrılıp karşıya geçtim ve yan taraftaki gri, yüksek binaya şöyle bir göz attım. Mila'nın avukatının ofisiydi, iskelet ekibinin deposunda buluştuğumuzda onu arayan kişilerdi. Ona bazı cevaplar borçluydum.

Bunları ve ihtiyacım olan bir diğerini temin etmek için öğleden sonrayı burada geçirmem gerekti.

Camla çevrili lobiye girdim ve beni yukarı çıkaracak asansörü bekledim. Ayağımı yere vurarak, İskelet Kızlar Dedektiflik Ajansı grubumuza hızlı bir mesaj yazdım.

Lovelyn: Bu sabah polis merkezindeyim. Yakında bazı cevaplar alacağım.

Umarım "cevaplar", yaşamakta olduğum sinir krizinin önüne geçerdi. Mila'dan neredeyse anında bir yanıt geldi.

Mila: Hemen yan odada olacağım! Avukat randevusu.

Grubun diğer üyelerinden hiçbir yanıt gelmedi. Cassie'nin uyanması için henüz çok erkendi ve iskelet ekibinin liderinin karısı Genevieve ders çalışıyor olacaktı. Son üye Everly ise hamileydi ve aklımda olan konu hakkında en son konuştuğumuzda, ayrıntıları kaldıramamıştı.

Teknedeki cesetlerden ayrı olarak çözmemiz gereken bir cinayet daha vardı. Esther, Mila'nın okul arkadaşıydı ve kadın ticareti işine karışmıştı. Deadwater limanında boğulmuş halde bulunmuştu. Susturulmuş ve ifade veremeyen bir başka kadın daha.

Asansör geldi ve dokuzuncu kata çıktım.

Dışarı çıktığımda, kabinlerden başlar kalktı; babam aracılığıyla ve binada çalışırken tanıdığım insanlardı bunlar. Doğrudan polis teşkilatında çalışmıyordum, ancak gerektiğinde veri istihbaratı işlerinin bir kısmını halletmek üzere sözleşmeli olarak görevlendirilmiştim. Bunun yanı sıra, babama yakın olmak amacıyla onun yanında staj yapmıştım ve onun dava çalışmalarına odaklanabilmesi için sıkıcı idari işleri üstlenmeye devam etmiştim.

Kısmen bu bir taktikti. Başkomiser olarak sahip olduğu bilgilere erişmek istiyordum. Yolsuzluğa bulaşmış, kariyer memuru babam rahat bir hayatın tadını çıkarıyordu ve bana güvenip güvenmediğinden bağımsız olarak, müdahalemi gizli tuttuğum ve iç denetimin radarına takılmadığım sürece, bedava yardımı reddetmeyecek kadar umursamıyordu.

Ancak sistemlerin zamanında güncelleneceğine her zaman güvenemezdim. Esther'in otopsi verileri tamamlanmamıştı, ancak otopsinin yapıldığından emindim. Seks işçisi olduğu için ölümü manşetlere çıkmamıştı, ancak benim ve iskelet kızlarının bunun kazara boğulmadan daha fazlası olduğunu anlamamız için yeterince şüpheliydi.

Bu, kendi düşüncelerimden kurtulmak için listemdeki birinci maddeydi.

Açık planlı alanın sağ tarafındaki duvar, tamamı cam cepheli ayrı ofislerden oluşuyordu. Babam köşe ofiste çalışıyordu, ben ise tam ters yöne, veri giriş memurlarından oluşan küçük ekibe doğru yöneldim. Onların

görevi, memurların kullandığı ana veri tabanını yönetmek, diğer kaynaklardan veri çekmek ve entegre etmektir. Patolog da dahil olmak üzere.

Ekibin en yaşlı üyesi olan, Soames adında huysuz bir kadının masasına uğradım. Benim gibi o da yeminli bir subay değil, sivildi ve veritabanı alanlarına dini bir saygıyla, meslektaşlarına ise hafif bir küçümseme ve üstünlük duygusuyla yaklaşan türden bir kadındı.

Soames çerçevesiz gözlüklerinin ardından bana baktı. "Size nasıl yardımcı olabilirim, Bayan Wells?"

Etrafıma şöyle bir göz attım, sonra eğilip onunla sessizce konuştum. "Ekibinizle herhangi bir sorun çıkarmak istemem ama bir sorun olabileceğini duydum."

Kalemini bıraktı. "Ne tür bir sorun? Kimin suçu?"

Doğrudan suçluya. Benim karanlık küçük kalbime çok benzeyen bir kadın.

Rahatsızlığı taklit ettim. "İlerleyen saatlerde patolog raporlarından bilgiye ihtiyaç duyulan bir toplantı var, ama görünüme göre uzun zamandır güncellenmemiş. Kötü veri yönetiminin nasıl baş kesmelere yol açabileceğini biliyorsun. Az önce birinin söylenmesini duydum ve tam da ekip incelemesi yapacakları sırada bunun olması talihsizlik. Bunu sana söyleyeceğimi biliyordum çünkü sen gizli saklı işler yapıyorsun. Neler olup bittiği hakkında bir fikrin var mı?"

Soames yutkundu. Bakışları bir takım üyesinden diğerine, sonra tekrar bana kaydı. Takım değerlendirmesi, sayıların azaltılacağı anlamına geliyordu. Kurgusal bir durumdu, ama işini güvence altına almak istiyorsa, mükemmelliğinin bir örneğine sahip olmak vazgeçilmezdi.

Öne eğildi. "Eğer şimdi işi bitirirsem, sistemlerin yavaş çalıştığına ve tekrar denemeleri gerektiğine dair bir ipucu verebilir misin?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Çok meşgul olmadığınızdan emin misiniz? Mesajı yirmi dakika içinde iletebilirim?"

Gözlüklerini burnunun üzerine doğru itti, parmakları zaten klavyede hızla hareket ediyordu. "İş tamamdır. Özensiz iş yönetiminden ne kadar nefret ettiğimi size anlatamam. Keşke ne kadar çok çalıştığımı bilselerdi."

Onu kendi işine bıraktım, planımın ilk adımı başlamıştı.

İkincisi daha hassastı. Babamın ofisine yaklaştım; asistanı masasına bir yığın evrak koyuyordu.

Yaklaşmam üzerine adam başını kaldırdı. "Bayan Wells. Maalesef emniyet müdürü şu anda bir toplantıda ve hemen ardından başka bir toplantısı daha var. Sizinle konuşmaya vakti olmayabilir."

"Ah, ne yazık."

Hayır, değildi. Gelmeden önce ajandasını kontrol etmişim. Ayrıca, onun için çalışan ve bir süredir çıktığım Lyle'in ajandasını da kontrol etmişim. İki randevu da arka arkaydaydı. Bugün gelmemin sebeplerinden biri de buydu.

"Üzerinde çalıştığım bir dosyayı iade ediyorum," dedim.

"Bunu sizin için ben mi alayım?"

Dudaklarımı birbirine vurdum, asistanından nasıl istediğimi alabileceğimi düşünüyordum. Onu çok iyi tanı mıyordum, bu yüzden hangi düğmelere basacağımı ya da babamın onu ne kadar kontrol altında tuttuğunu bilmiyordum. Dakik ve verimli görünüyordu, bu yüzden onun işine duyduğum gururdan yola çıktım.

"Aslında bana yardımcı olabileceğiniz başka bir şey daha var. Eminim babam yardım ettiğiniz için çok mutlu olacaktır."

Hayatımda ona hiç 'baba' dememişim. Bu biraz abartıydı.

"Sevimli."

Sesi duyunca arkamı döndüm. Babam yaklaştı, bakışlarını benden ayırıp anons cihazına çevirdi. "Yakala." Ona bir dosya fırlattı.

Ses asistanı, kısmen utançtan kaynaklanan kısa bir kahkahayla durumu yakaladı. "Bizzat kendisi. Sonuçta bana ihtiyacınız yokmuş." Rahatlamış gibiydi.

Kahretsin. Babam burada olmasaydı ihtiyacım olanı almak daha kolay olurdu, ama neyse. Hapishaneden kaçtıktan sonra durumu test etmek istemişim, o yüzden bu yan faydayı da kabul ettim. İnce bir gülümseme takındım ve onu ofisine kadar takip ettim.

"Julian."

"Neye ihtiyacınız var?" Dolabı açtı ve içeri karıştırdı.

Bana her zamanki gibi hızlı ve umursamaz bir şekilde bakışlarını çevirmesinde bir tür rahatlık vardı; tıpkı altı yıl önce varlığını keşfettiğinden beri yaptığı gibi. Çocuk sahibi olmak istemediği bir yükü. Hakkını vermek gerekirse, beni hemen terk etmemişti, ama biz akşam yemeğinde sohbet edilecek türden bir aile değildik. Üniversitede beni desteklemiş, polis ehliyeti kursu hediye etmiş ve sonra kendime yarattığım işte özlediğim verilere erişmemi sağlamıştı. Yarı zamanlı istihbarat analisti

ve yarı zamanlı Deadwater yeraltı dünyasına bilgi satıcısı. Biri diğlerinden çok daha iyi para kazandırıyor.

Babam bilse bile umursamazdı. Geçmişinde Arran Daniels'e onun üzerinde nüfuz sağlayan ya da işine geldiğinde bazı çete faaliyetlerini görmezden gelmesine neden olan tatsız unsurlar olduğundan uzun zamandır şüpheleniyordum. Onu kurnaz bir dolandırıcı olarak görüyordum. Zor işlerle ilgilenmeyen ve rüşvet almaya hazır biriydi. Bunu birçok kez yaptığını görmüştüm.

Dudaklarımda hazır bir bahane vardı. "Eden gemisinde bulunan cesetlerin basına açıklanmamış olması beni rahatsız ediyor. Neden?"

Günlerdir bekliyordum. Hiçbir şey olmamıştı.

Babam omuz silkti, takım elbisesinin ceketi biraz yana kaymıştı. "Siyasi."

"Nasıl?"

Kaşlarını daha da çattı. "Neden ilgileniyorsun? Seninle hiçbir ilgisi yok."

"Şaka mı yapıyorsunuz? Deadwater'da yıllardır yaşanan en ilginç olay bu. Marchant şirketinin işi durma noktasına geldi, aile dağıldı. Gemi batıyor."

Mila ile arkadaş olduğumu ya da ailesini çevreleyen gizemlerle derinden ilgili olduğumu bilmesine gerek yoktu.

Risk aldım. "Hem zaten dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var."

Dikkatini topladı, gözlerini kıstı ve ekranındaki tarihe baktı. Ardından bir anlık tanıma ifadesi geldi. Akşamdan kalmaydı. Kızarmış gözlerinden bunu şimdi anlayabiliyordum. Bütün bunlar benim lehimeydi çünkü benimle yanlışlıkla duygusal bir konuşma yapmak istemezdi.

"Evet, evet. Tamam. Anlaşılan yapacak yeterince işiniz yok. Al. Enerjinizi bunun üzerinde harcayın."

Deri çantasının fermuarını açtı ve içinden bir tomar kağıt, ardından da bir USB bellek çıkardı. Babam eski kafalıydı; ya dava raporlarını karalardı ya da benim yazmam için ses kaydı yapardı.

Temkinli ama içten bir gülümsemeyle onları kabul ettim. Bu, bana hiçbir zaman fazla önem vermemiş bir adamdan gelen küçük bir güven göstergesiydi. Her açıdan aramızda hiçbir ilişki olmamasına ve annemin bunun tam tersini sağlamak için elinden gelen her şeyi yapmasına rağmen, bu bağlantıdan duyduğum o küçük mutluluk parıltısına engel olamadım.

Julian beni sevmiyordu, bu da beni hiç rahatsız etmiyordu. Benim de ona karşı derin duygularım yoktu. Üzücü ama belki de kaçınılmazdı. Umursamasına gerek yoktu. Sadece orada olması yeterliydi.

Eğer öyle olmasaydı, daha da yalnız kalırdım.

O duygu ağırlığı göğsüme baskı yapıyordu. Hayır. Teslim olmayacaktım.

“Sorun yok. Bu hafta halledeceğim. Bu arada, bana yönelik bir tehditten bahsetmiştiniz. Daha fazla bilgiye ihtiyacım var.”

Deri koltuğuna ağır ağır oturmuştu; bir zamanlar kas yığını olan adamın iri cüssesiydi bu. Masa başı işi ona göre değildi.

"Erkekçe, kaba, pek ciddiye almadım."

"Sesli mesaj mıydı?"

Başını bir kez salladı, bakışları şimdi ekrandaydı. "Genel hatta bağlandım."

“Ne dedi? Aynen öyle.”

Babam içini çekti, sonra bir telgraf kutusundan bir kağıt çıkardı. "Tutuklama tutanağı."

Kelimeleri hızlıca gözden geçirdim.

Kenney, kızının başına bela gelmeden önce ona göz kulak olmalı.

Garip bir şekilde geneldi. Bu, bana olduğu kadar ona da bir tehdit gibi geldi. "Duyabilir miyim?"

"Onlarda dijital bir ses kullandı."

Duraksadım. " 'Onlar' derken neyi kastediyorsunuz?"

Omuz silkerek başka bir sayfa buldu. Ben de okudum.

Kenney'nin kızı geceleri yalnız bırakılmamalı.

Gözlerimi ona diktim. "Başka birinin daha olduğunu neden bana söylemedin?"

“Gece dışarı çıkmamalarını söylemişim, değil mi? Bunlar sadece boş sözler. Hiçbir dayanağı yok. Teknik ekipten birine baktırdım, hiçbir bilgi toplanamadı.”

Onları tekrar okudum ve nefesimi verdim, tehditlerin gerçek olup olmadığını anlamaya bir türlü yaklaşmamıştım. Ama başka bir fırsat ortaya çıkmıştı.

Babam teknik ekibinden bahsetmişti. Günün son görevi olan Dixie problemim için onlardan yardım almayı düşünüyordum. Güvenli bir silme işlemi yapmadığını varsayarsak, önbellege alınmış dosyalar veya meta veriler gibi küçük izler hâlâ mevcut olabilirdi, ancak bunları bulmak

genellikle adli veri kurtarma yazılımı gerektiriyordu. Benim de erişimim olmayan bir yazılımdı bu.

Ama babamın erişimini kullanarak gizlice iş çevirmek başka bir şeydi. Polis kaynaklarını bu şekilde kullanmak ise çok daha mantıksız veya gerçekçi değildi. Şansımı zorluyordum.

Çantamı omzuma daha da sıkıca bastırdım. "Teknik ekibinizden bahsetmişken, sanırım tabletimin verileri yanlışlıkla silindi. Onlardan yardım istememde bir sakınca var mı?"

Başını yana eğdi. "Bunu neden yapmanız gerekiyor?"

Kalbim gümbür gümbür atıyordu ama gözlerine bakmaya devam ettim. Birbirimiz için ne olursak olalım, ikimiz de manipülasyondan muaf değildik. "Yaklaşan tarihin ne olduğunu biliyor musun?"

Kalın, grileşmiş kaşları çatıldı, panik gerçektir. "Kahretsin, yani, gitmem gereken bir yer var. Gerekiyorsa ekiple konuş." Ayağa kalktı ve masasının etrafında döndü. "Bir keresinde bu konuyla ilgili bir davam vardı ve doğru bildiler. Takvim bildirimleriyle ilgili bir şey. Adamı, kurtulduğunu sandığı şeye dayanarak on yıl hapis cezasına çarptırdılar."

Onun geveleyerek konuşması ve ebeveyn olmanın getirdiği bariz paniği arasında, gözlerimi ondan ayırmadım.

Bunu denememiştim. Yedekleme arayışım ve daha derinlere inme girişimlerimin hepsinde, bir şekilde gözden kaçırdığım bariz bir çözüm vardı.

Suçu Kane'e attım. Varlığı beni tedirgin etmişti, sonra da teklifi dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki bunu kaçırmıştım. Kendimi çok aptal hissettim.

Hemen ayağa fırladım. "Teşekkür ederim."

Ofisten çıktıktan sonra, Soames'e hafifçe başparmağımı yukarı kaldırarak onay işareti verdim; bu da onun koltuğunda daha dik oturmasına ve işini bitirdiğini belirten bir baş sallamasıyla karşılık vermesine neden oldu. Ardından asansörle aşağı indim.

Elimde bir ipucu vardı, adımın geçtiği bir tehdit mesajı ve dikiz aynasında bir gangster.

Bu sefer veriler gerçekten de benim tarafımda olabilir.

Bölüm 9

Kane

Avukatın masasının karşısında, gri, yarı ölü görünümlü adam korkmuş bir bakışla bana baktı; o ana kadar tüm dikkati kız kardeşimdeydi. Cochran'ın benden korkmakta haklıydı. Son görüşmede, istediğim bilgiyi verene kadar onu boğazından tutup duvara yapıştırmıştım.

O da diğer taraftaki Mahkumu görmezden gelmişti, ikimiz de sanki korumalar gibi etrafta dolaşıyorduk.

Onların uzun tartışmalarına ve hukuki süreçlerine ayıracak vaktim yoktu ve bu toplantının ilk on dakikasından itibaren, ki o süre boyunca sürekli konuştu ama gerçek hiçbir şey söylemedi, ikimizden birinin acı çekeceği belliydi.

"Konuya gel," diye emrettim. "Şirketinizin Darcy Marchant'ı aradığınızı söylediniz. Onu buldunuz mu?"

Cochran hiç kıpırdamadan oturdu. "Çok başarılı olamadık—"

"Ama eğer bulunursa, oylama devam edebilir ve şirket yeniden faaliyete geçebilir mi?"

Başını titrek hareketlerle yana eğdi. "Birkaç gün içinde."

"Ne denediniz?" diye sordum.

"Polisle görüştük ve çeşitli veri tabanlarında arama yapması için özel bir dedektifle anlaştık."

"Ama hiçbir şey bulamadınız mı?"

"Bu doğru."

Başımı geriye attım ve nefesimi verdim.

"Ya Darcy bulunamazsa ne olacak?" diye sordu Mila.

Doğru olanı bulana kadar kağıtlarını karıştırdı. "Oylama sistemi, büyükbabanızın kurduğu yedek plana geri dönecek. Siz, Bay Ryan," adımı

söylerken bana bir an bile bakmadı, “dört oy hakkına sahip üye; amcanız Wallace Marchant ve büyükanneniz. Beşinci oy ise güvenilir şirket panelinin sorumluluğunda olacak.”

Mila bana paneldeki kişileri açıklamıştı. Marchant Haulage ile bağlantılı ve yöneticilerinin veya genel müdürlerinin büyükbabasının güvendiği kişiler olduğu üç şirket. Bu seçeneği, kendi tarafıma ikna edebileceğim bir üvey kız kardeş bulmaktan daha çok sevdim. Şirketlerin isimleri, benim iyi olduğum türden ikna yeteneğimi engellemek için paylaşılmamıştı. Mila kim olduklarını tahmin edebileceğini düşünüyordu ama emin değildi. İnancı, şirketin dağıtılması için büyükannesiyle birlikte oy kullanacakları yönündeydi. Avukatlara göre bu, aylar hatta yıllar sürebilirdi. Düzenli ödemelere alışmış aile üyeleri, tasfiye tamamlanana kadar hiçbir şey alamayacaklardı.

Tam bir felaketti.

Marchant adını ilk duyduğum andan itibaren nefret etmiştim. Ne yazık ki kan bağı paylaştığım bu insanların hiçbir özelliği beni ilgilendirmiyordu. Akrabalar para düşkünüydü. Onların çıkarları beni hiç ilgilendirmiyordu.

Ancak onların kıymetli işletmesini tekrar faaliyete geçirme ihtiyacı benim için nefes almaktan daha önemliydi.

"Ne kadar vaktimiz var?" diye sordu Mila.

Avukat başka bir kağıt aradı. Sanki oyalama taktiği gibiydi. Sanki bu bilgiyi aklında tutmuyormuş gibiydi.

"Sınır yirmi sekiz gündür."

Gözlerimi süzdüm. "O sınırın ne kadar ilerisindeyiz?"

"Bugün dördüncü gün."

Geriye yirmi dört gün kaldı. Bulunmak istemeyen bir kadını bulmak için üç buçuk haftam vardı.

Mila başka bir soru sordu ama cebimdeki telefonum titredi ve dikkatimi dağıttı. Ekranı baktım. Blair. Damarlarıma buz gibi bir soğukluk doldu.

Masadan uzaklaştım ve telefonu dışarıda, tek kelime etmeden açtım.

"Kane mi?" diye sert bir ses duyuldu.

"Ne?"

"Çok geç."

Gözlerimi kapattım. "Biliyorum."

"Bütün bu ek ücretlerden ve cezalardan bahsediyorlar. Son ödeme yeterli olmadı. Bu da eksik. Bundan sonra ne olacağını biliyorsunuz."

Nefesim kesildi, ağır ağır. Gün geçtikçe geride bıraktıklarımı zihnimde ayrı ayrı tutabiliyordum. Acı, dikiz aynasında kalmıştı. İşlevimi sürdürmenin tek yolu buydu. Ama bu tür aramalar derinden yaralıyor.

"Parayı alacağım," diye söz verdim.

"Bunu yapmalısın. Bu senin suçun. En kötü şey olursa, her şey senin suçun olacak."

Telefonu yüzüme kapattı.

O son sözler beni iliklerime kadar dondurdu. Benim hatam. Benim sorumluluğum. Eski bir suçluluk duygusu beni sardı, ta ki o sözleri duyup bir köşeye kıvrılıp kalmayı dilediğim bir çocuk gibi olana kadar. Ama o kadar sık oluyordu ki, hayatımın bir parçası haline gelmişti ve ondan saklanamıyordum. Değersiz çocuk, tüm sorunların sebebi.

Yavaş yavaş, onu geri çekilmeye zorladım ve yeniden hareket edebilme özgürlüğünü kazandım.

Emir verilmiş ve talimat iletilmişti. Mila hâlâ toplantıdaydı, ama kafamı toplamam için bir dakikaya ihtiyacım vardı, yoksa avukat kendini kaybedecekti.

Sokakta, binadan uzaklaştım. Artık nakit para bulmak için tek bir seçeneğim kalmıştı. Manchester'da satmam gereken daire. Bu da Deadwater'dan bir günlüğüne ayrılıp daireyi boşaltmak ve anahtarları en hızlı anlaşılmayı vaat eden emlakçıya teslim etmek anlamına geliyordu. Vaktim yoktu ama bu işin yapılması gerekiyordu.

Birkaç kalp atışı boyunca, pişmanlığımın ve derinlerde saklı acımın içimden geçmesine, kanıma ve kemiklerime işlemesine izin verdim. Duygulara kapılmıyordum. Onlara ihtiyacım yoktu. Sadece yaptığım her şeyin ve sorumlu olduğum şeylerin bir hatırlatıcısıydı. Görevime odaklanmam için bu rehberliğe ihtiyacım vardı.

Sonra kayıtsızlık maskem tekrar yerine gelene kadar onu parça parça paketleyip kaldırdım.

Tam da yan binadan bir hayaletin çıkıp gelmesine denk gelmişim. Lovelyn, büyük mor çantasını sıkıca tutuyordu, beni fark etmeyecek kadar meşguldü. Ayrıldığı yer polis merkeziydi. Kayıp bir kişiyi bulmak için gerekli tüm kaynaklara sahip olduğu bir yerdi.

O kız rüyalarımda o kadar çok yer alıyordu ki, uyandığımda elim penisimin etrafındaydı ve kapalı gözlerimin arkasında onun yüzü vardı. Beni reddetmişti ve sinir bozucu bir şekilde bu, onu daha çok istememe neden olmuştu.

Gereksiz çekiciliği görmezden geldim ve fırsata odaklandım.

İstediğime ulaşmak için bir numaralı hedefe bakıyordum. Tek yapmam gereken, avımın bana itaat etmesini sağlamak için doğru düğmelere basmaktı.

Bölüm 10

Lovelyn

Polis merkezinin önünde çantamda telefonumu aradım. Deadwater'ın merkezindeki bu bölgede iş günlerinde park yeri bulmak tam bir kabustu, bu yüzden arabamı bir yan yola bırakıp geri kalan yolu Uber ile gelmiştim.

Keşif içimde bir tutku olarak yer etmişti. Dixie'nin tabletini düzgün bir şekilde arayabileceğim bir yere gitmem gerekiyordu. Arabamın arka koltuğu bile olsa yeterdi.

Ama parmaklarım çantamın alt köşesindeki, astarın kıvrımları arasında gizlenmiş bir şekle takıldı. Bu neydi, bir madeni para mı?

Onu yerinden oynattım ve küçük, yuvarlak bir disk çıkardım. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Bir takip cihazıydı. Parlak, gümüş rengi ve şimdiye kadar gizliydi. Birinin beni izlediğini biliyordum. Artık tahmin değil, astarın içinde sağlam bir metal vardı.

Bana yönelik tehditleri okuduktan sonra, bu beni dehşete düşürebilirdi, ama bu düşünce ne kadar hızlı ortaya çıktıysa, bir diğeri de o kadar hızlı bir şekilde onu takip etti. Bunu çantama koyan kişi, bunu zaman ve bir çakı kullanarak yapmıştı. Kane'in de bunun için fırsatları vardı.

Hiç şüphe yoktu. Beni kaçırın ve defalarca peşimden koşan adamdı. Dün gece Molly'nin barında beni işte böyle bulmuştu. Kahrolası herif.

Öfke, yaptığı şey karşısında açıklanamaz bir şekilde derin bir coşku patlamasına yol açtı. Nerede olduğumu bilmesi gerekiyordu ve beni izliyordu. Duyguların dorukta olduğu bugün gibi bir günde, bu bana... görüldüğümü hissettirdi.

Acınası bir durumdu, ama işte öyleydi.

O koca adam düşüncelerimi ele geçirmişti. Yatakta, karanlıkta uyanık yatıp onu düşünmüştüm. Duşta, ellerim vücudumda onun elleri olmuştu.

İşime yaramaz hale geldiğim anda beni terk etmişti, ama beni kovalayışını ve sonundaki o göz kırpışını unutamıyordum. Sonra da teklifini.

Eğer onu kınayacaksam, yaptıklarının bazı yönlerini beğenmiş olduğum için kendimi de kınamam gerekirdi. Kaçırma, kovalamaca, takip... Benimle ilgili sorun neydi?

"Sevimli?"

Sıçradım ve takip cihazını çantama geri attım, sonra yaklaşan adama göz attım. Boynunu kırmak ve aynı zamanda öpmek istediğim Kane'den çok daha istenmeyen biriydi.

Lyle Francis bana yaklaştı.

Dört ay önce Lyle beni bir randevuya davet etmişti. Kabul etmiştim ve birkaç hafta boyunca görüşmüştük; hatta beni bir tanıdığına kız arkadaşı olarak tanıtmıştı. Bu etiketi hiç onaylamamıştım.

Lyle'dan tiksindim.

Dış görünüş olarak yakışıklı bir adamdı. Benden birkaç santim daha uzundu, polis olarak korumak zorunda olduğu formda kalmanın getirdiği bir yapısı vardı. Sarı saçlarını düzgün bir şekilde toplamıştı ve saygınlık hissi veren bir zarafeti vardı. Güvenilir biriydi.

Ayrıca elleri de çok yumuşaktı ve beni öptüğünde, bu aptal ayrıntıya takılıp kalmıştım.

Ona hiç ilgi duymadım.

Eğer çıkmaya devam etseydik, bir sonraki doğal adım birlikte yatmak olurdu ve ben bunu kaldıramazdım. Lyle kibardı, tehditkar değildi ve etrafımda olması bana bir koruma hissi veriyordu. Ama aramızda hiçbir kıvılcım yoktu. Hormonlarımı suçladım ama yapacak bir şey yoktu.

İlişkimizi polis merkezinin yakınındaki bir barda içki içerken bitirmiştik. Hayal kırıklığına uğramış, hatta sinirlenmişti ama fazla olay çıkarmadan gitmeme izin vermişti. O zamandan beri ondan uzak durdum.

Şimdiye kadar.

Sonra daha da tuhaf bir şey fark ettim. Kane, omzunun üzerinden yan binadan, avukatlık bürosundan çıktı. Mila oraya gideceğinden bahsetmişti ama kardeşinin onunla birlikte olmasını hiç beklemiyordum.

Bana o sinir bozucu, ta içime işleyen alaycı bakışıyla baktı, sonra da Lyle'ı süzdü.

Lyle omzumu avuçladı. "Sizinle karşılaştığıma çok sevindim."

Yavaşça geri çekildim, böylece parmakları kenara çekildi. "Öyle mi? Nasılsın, Lyle?"

"Sizi gördüğüme sevindim." Başını binaya doğru salladı. "Geliyor musunuz, gidiyor musunuz?"

"Gidiyorum."

"Tam zamanında. Tam da erken bir akşam yemeği düşünüyordum. Bana katılmak ister misiniz?"

Reddetmek için ağzımı açtım ama Kane yanıma gelince sözlerim kurudu. Kocaman bir eli boynumun arkasına dolandı, sıcak, sahiplenici ve orada bulunmaya kesinlikle hakkı yoktu. Yine de Lyle'a yaptığım gibi onu itmedim ya da uzaklaştırmadım. Hatta yüzümdeki sıcaklığı bastırmak için mücadele etmek zorunda kaldım.

"Hey, bebeğim," diye mırıldandı.

Kendini kim sanıyordu ki? Çenemi sıktım ve kaşlarımı çattım, ama yüzümdeki ifadenin ne olduğunu tam olarak söyleyemem.

Lyle bakışlarını ikimiz arasında gezdirdi. Kane ondan yarım metre daha uzundu. Sokaktaki çoğu insandan çok daha uzundu. Bir de iri cüssesi, hayalini kurduğum kasları vardı. Dar siyah bir ceket giymiş olsa bile, güçlü yapısı apaçık ortadaydı.

Lyle'in dudaklarında hoş olmayan bir ifade belirdi. "Bu kim, Lovelyn mi?"

"Seninle vakit kaybedecek kimse yok." Kane bana baktı ve Lyle'ı adeta başından savdı. "Gitmeye hazır mısınız?"

Kolay bir çıkış yolum vardı. Lyle'a evet, onunla yemek yemeye gideceğimi söyleyebilirdim. Ama onu cesaretlendirmek istemiyordum ve Kane'e haddini bildirmek için bir an'a ihtiyacım vardı. Bilmediğim nedenlerden dolayı, bunu herkesin önünde yapmak istemedim.

Lyle'a kısa ve özür dileyen bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Afiyet olsun."

Sonra Kane'in beni götürmesine izin verdim. Köşeyi döndüğümüz anda elini çekti. Yazık, çünkü onu itmek istemiştım.

"Bu neydi?" diye sordum. "Bebeğim? Gerçekten mi?"

"Hangisini seçmeliydim acaba, çiçekçi kız? Sevgilim? Tatlım?"

"Neden herhangi bir şeye razı oldunuz ki?"

"Konuşmamız gerekiyordu ve o engel oluyordu. Sana bakış şeklini hiç beğenmedim."

"Onunla çıkıyorum," diye hırçın bir şekilde söyledim.

Gözlerini kıstı. "Neden yalan söyledin, Lovelyn?"

Onu öldürebilirdim. "Ayrıldık."

"Neden ondan ayrıldın?"

"Benim sorumlu olduğumu nereden biliyorsunuz?"

"Hiçbir erkek seni istediği zaman becerme fırsatından gönüllü olarak vazgeçmez, peki sorun neydi?"

Beni saniyeler içinde nasıl acıdan mutluluktan uçurmaya geçirdi? Bu iltifat, ne kadar tuhaf olsa da, göğsümde küçük bir yer edindi. "Seni ilgilendirmez."

"Peki, o zaman o ıslak paspastan ne istiyordun? Seni cezbeden bir şey olmalıydı."

"Yani, bunu beni yatağa atmak için mi kullanacaksın?"

"Yatak mı? Seni kovalarken karanlık bir sokakta duvara yaslayıp ya da seni çığlık attırdığım ormanın derinliklerinde dene. Hangisini tercih edersen."

Aklım durdu, beynim kısa devre yaptı. Sorun şuydu ki, o sahnelerin kulağa hoş gelmesiydi. Lyle bana hiçbir şey ifade etmezken, Kane tam tersiydi. Son birkaç gündür, onun iri bedenini benimkinin üzerinde hayal etmiştim. Ağzının dudaklarımı yakıcı bir sıcaklıkla kavramasını...

Ensemin arkasına eli sertçe değmişti.

Lyle'a karşı hissetmediğim çekim, Kane'e karşı inanılmaz derecede arttı. Bu, onun kim olduğunu veya ne yaptığını değiştirmede.

Çenemi yukarı kaldırdım, şehveti bastırmaya çalıştım. "Tekrar soruyorum, ne istiyorsun Kane? Ve sakın seks deme çünkü cevabım hala hayır. Seni asla eve götürmeyeceğim."

"Senin kaybın. Dixie hakkında herhangi bir bilgin var mı?"

Elbette işine geri döndü. Duygusal iniş çıkışlar bizim alışkanlığımız haline geliyordu.

"Benimle paylaşmak istediğiniz bir şey var mı?"

Gözlerindeki ateş söndü. Hiçbir cevap gelmedi.

"Sipariş ettiğiniz DNA testinin sonuçları mı?" diye sordum.

Çenesi kasıldı, kas çıkırdadı.

"Ağzını kapalı tutabilirsin. Zaten olumlu olduğunu biliyorum. Süre doldu ve aksi takdirde hâlâ onun peşinde olmazdın. O yüzden başka bir yaklaşım deneyelim. Avukatlarla yaptığın görüşmeden aklına gelen bir şey var mı?"

Kane sadece beni izledi. Ona bağırsam bile gözünü bile kırpmazdı.

"O halde işimiz bitti. Sen tek kelime bile etmeyeceksen, ben neden edeyim ki?"

Cebinden bir kart çıkardı ve uzattı.

Gözlerimi kısarak baktım. Divide adlı, iskelet ekibinin gece kulübünden kopmuş siyah-pembe bir bira altlığı parçasıydı. Üzerinde büyük harflerle bir sayı yazılıydı.

"Fikrinizi değiştirirseniz veya bilgi karşılığında yapabileceğim bir şey aklınıza gelirse beni arayın."

Onu o kendini beğenmiş suratına fırlatmak bana yakışırdı ama onun yerine çantama tıktırdım. "Boşuna umutlanma."

Kalabalığın arasından, ofislerin ve dükkanların önünden geçerek uzaklaştım. Kane'in dokunuşunu bekleme heyecanım o kadar arttı ki, neredeyse arkamda olduğunu hissedebiliyordum. Bu kadar kolay pes edecek hali yoktu. Beni başka bir şehirde kovalayan adam asla pes etmezdi. Ama sonunda arkama baktığımda onu göremedim.

Durun bir dakika. Beni gözünün önünde tutmasına gerek yoktu.

Bir köşeyi dönüp çantamdan takip cihazını tekrar çıkardım. Lyle'la ilgili telaş içinde, ona bu konuda meydan okumayı unutmuştum. Şimdi, sonunda erişebildiğim sırlarından birine ulaşmış gibi hissettim.

Bunu kendi lehime kullanabilirim.

Yan yol beni açık bir meydana götürdü. Hızlıca karşıya geçtim ve işlek ana yola geri dönen araç kuyruğunun yanından tekrar dışarı çıktım.

Biri açık kasalı bir kamyondur. Takip cihazını arkasına bıraktım, sonra da ilerideki bir kafeye daldım.

İçeriye saklandım, kapının arkasındaki duvara yaslandım, sanki bir arkadaşımın gelmesini bekliyormuş gibi rahat görünmeye çalıştım, kalbim hızla çarpsa da. Kafe yeterince kalabalık olduğu için dikkat çekmedim. Bu da bana camdan içeriye göz atma fırsatı verdi.

Tahmin edildiği gibi, Kane gölgelerin arasından çıktı, bakışları telefonu ile yol arasında gidip geliyordu. Bir an cihazı inceledi, sonra ifadesi değişti ve koşmaya başladı.

Dudaklarımdan bir kahkaha döküldü. Onu kendi oyununda yenmiştim. Takside olduğumu ve şehrin öbür ucuna doğru kaybolduğumu sanıyordu.

Kutlama olsun diye ve ona avında bölgeyi temizleme şansı vermek için kendime bir buda kasesi ve paket kahve aldım, sonra da arabama geri dönmek ve eve gitmek için bir Uber çağırdım.

Neyse ki yalnızım.

Ev sessizdi. Mutfakta, yemeğimi hazırlamaya ve Dixie'nin tabletini vermeye başladım.

Trenler, oteller, uçak yolculukları için aklıma gelen tüm uygulamaları eklemiştim bile. Kaçışında kullanmış olabileceği her şeyi. Ama hiçbir sonuç alamamıştım.

Ama babamın önerdiği takvim senkronizasyon hatası çözümünü denememiştim, gerçi kendisi ne dediğini bilmiyordu.

Takvimi açtım. Ayarları açıp kaynakları tekrar etkinleştirdim, sonra da nefes almadan arkama yaslandım.

Uygulama bir etkinlik başlattığını bildiren bir bildirim belirdi.

Mutluluktan neredeyse çılgılık atacaktım.

Titreyen parmağımla linke tıkladım ve derin bir nefes aldım, çünkü tam orada bir tren bileti vardı. Tek yön. On gün önce TransPennine Express için alınmış ve takvime eklenmişti. Kasabanın adına baktım. Warford.

O benim yanımdaydı. Dixie'nin nereye gittiğini biliyordum.

Otel veya başka bir konaklama yeri konusunda bana yardımcı olacak başka bir bilgi ortaya çıkmadı, ancak akşamın geri kalanını arama yaparak geçirdim. Ama arkadaşımı bulmak için bir başlangıç noktam vardı, umarım başkalarından önce ona ulaşırım.

Çantamı hazırladım ve yattım.

Yarın, Dixie'yi bulmak için Deadwater'dan ayrılacağım.

Karanlıkta beni uyandıran mesaj olmasaydı, plana sadık kalırdım.

Bölüm 11

Kane

Arabamın direksiyonunda düşüncelere dalmıştım. Yarın, dairemin satışını halletmek için güneye gitmem gerekiyordu, bu da Dixie'yi bulma hayalinden birkaç günlüğüne vazgeçmem anlamına geliyordu. Ve Evelyn'i takip etme hayalinden de.

Karşıdaki ev karanlıktı. Erken yatmış olmalıydı, çünkü takip cihazıyla yaptığı numaradan sonra ışıkların söndüğünü görmemiştim. Kahretsin. Beni o kadar iyi şaşırtmıştı ki, bir kamyonu takip ettiğimi fark etmeden önce bir sonraki şehre yarı yolda olmuştum.

Beni alt etmişti. Bu kız sürprizlerle doluydu.

Gözlerimi evden ayırmadım. Vardığımda orada olup olmadığından emin değildim. Arabası kaldırıma park edilmişti. Arabayı zaten incelemiş ve cesedin altına yeni bir takip cihazı yerleştirmiştim, ama eve girme riskini göze alamadım. Annesiyle birlikte yaşıyordu.

Onu kapma isteği içimde yanıp tutuşuyordu. İlk seferinde onu elde etmek çok kolay olmuştu ve bunu tekrar yapma isteğine karşı kendimle mücadele ediyordum.

Ya da neden burada olduğumu bile.

DNA testi konusunda bana meydan okuyarak ne kadar anlayışlı olduğunu kanıtlamıştı, ama Evelyn bana yeni bir şey bulduğunu söylememişti. Polis karakoluna gitmesi bir işaret olabilirdi, ancak Dixie'nin adını onlara söyleyeceğini veya dijital arama için fotoğraflar vereceğini hayal edemiyordum. Arkadaşının mahremiyetini koruyacaktı.

Hayal kırıklığıyla nefesimi verdim. Buraya gerçeklere değil, içgüdülerime dayanarak gelmişim. Dürüst olmak gerekirse, onu çok istediğim için gelmişim. Çenem ağrıyordu ve göğsümde bir şey yanıyordu.

Aslında ona ihtiyacım yoktu.

Deadwater'da kalıp Dixie'ye dair yeni ipuçlarını takip etmesi daha iyi olurdu. Ben de onun hareketlerini izleyebilir ve döndüğümde ona yetişebilirdim. Eğer onu bulursa, Lovelyn insanlara haber verirdi. Benim aksime, düşüncelerini paylaşmayı severdi.

Bu da benim gitmem gerektiği anlamına geliyordu.

Onu kandırmak veya ikna etmek için yollar aramadım. Onu bağlayıp arka koltuğuma atmayı planlamadım.

Kontak düğmesine baktım. Şimdi yola koyulursam, dört saatten biraz fazla bir sürede Manchester'da olacaktım ve emlakçının kapıları açılana kadar bekleyebilirdim. Orada evraklarını imzalayıp anahtarları teslim ederdim ve daire onların elinde olurdu. Geriye kalan tek şey, sahip olduğum az sayıdaki eşyayı boşaltmak ve oradan arkamı dönmekti.

Satış parası söz konusu olduğunda, önceliğim buydu.

Son bir an için Lovelyn'in karanlık evine baktım. Gitme vakti gelmişti.

Bir taraftan aşağı doğru bir ışık parladı. Donakaldım. Bu da neydi böyle?

Tekrar parladı. Kısa bir mavi ışık parlaması. Telefon ekranı el feneri olarak mı kullanılıyordu? Evi soyuluyordu. Ya da daha kötüsü.

Telefonumu kaptım, kulaklığımı kulağıma taktım ve Mila'yı aradım. Lovelyn'in numarası olmadan, kapısını çalmadan onu uyaramazdım ve bu da o şerefsizin kaçacağı anlamına geliyordu.

"Kane? Her şey—"

"Lovelyn'e mesaj at ve evine birinin girmeye çalıştığını söyle."

"Ne? Nasıl—?"

"Sadece yap."

Küfür etti, ardından mesajı gönderirken tuşlara basma sesi geldi.

Ön yatak odasında, perdelerin köşesinden hafif bir ışık sızıyordu. Oda aydınlandı. İyi. Mesajı görmüştü.

"Ona dışarıda olduğumu ve hırsız aradığımı söyleyin. Odasında ışıkları kapatıp kalsın."

Ablam talimatı gönderirken konuştu: "Gecenin bir yarısı arkadaşımın evinin önünde neden olduğunu bana söylemeyeceksin herhalde?"

Arabadan çoktan inmiştim ve sessizce yolun karşısına doğru yürüyordum.

Lovelyn'in evi sessiz bir sokaktaydı, tuğladan yapılmış ve müstakildi, bu yüzden ön bahçeden arka bahçeye sol tarafta dar bir patika uzanıyordu.

Bunun ötesinde başka bahçeler vardı ve mahallede yer yer dar sokaklar bulunuyordu. Hırsızlık yapmak için harika bir yerdi.

Bahçesinin ön tarafını göğüs hizasında çitler çevreliyordu ve ben de birinin arkasına saklanıp, kulaklarımı dört açarak evi gözlemliyordum. Alçak bir tıkırtı geldi. O herif arka kapıyı deniyordu.

Bana tam olarak nerede olduğunu söyledi. Kimliğimi açığa vurarak, evin yanından geçerek patikadan aşağı doğru hızla koştum. Olabildiğince hafif koşmama rağmen, ayağımın altında bir dal kırıldı, sesi sessiz gecede bir silah sesi gibiydi.

Evin arka tarafından bir arbede sesi geldi ve köşeyi döndüğümde birinin çitten atladığını gördüm.

Kahretsin. Sürpriz unsurunu kaybetmiştim. Ama kıl payı.

Hızla peşinden koştum, kendimi çitin üzerinden attım ve yan bahçeye indim. İzinsiz giren kişi çoktan başka bir çite tırmanıyordu ve bana şöyle bir baktı. Boyu ve vücut yapısından kesinlikle bir erkekti, ama başı örtülü ve simsiyah giyinmişti, bu yüzden yüz hatlarını göremedim. Eğer bir çete üyesiyse, onların renklerini giymiyordu. Gerçi ben de giymiyordum. Arran bana yüzümü gizlemek için iskelet çetesi bandanaları vermişti, ama peşinden koştuğum o pisliğin aksine, saklanma isteğim yoktu.

Bir sonraki bahçede onu aramaya başladım. Dördüncü bahçede bir ışık yandı ve bir köpek havladı. Bu beni durdurmadı. Bir çitin üzerinden atladım, inerken neredeyse bir gölete düşüyordum.

Ötesindeki bahçe sessiz ve karanlıktı. Islak çimenlerin üzerinde sessizce ilerledim. Komşu eve giden yolu bir tuğla duvar kapatıyordu, ama kaçan bir ev hırsızı duvarın tepesinde oturmuyordu. Tam arkasından gelmişim. Nereye gitti acaba?

Solumda, kalın çam ağaçları bahçenin sonunu işaret ediyordu. Onlara doğru sessizce ilerledim. İçerideydi, biliyordum.

Önümdeki dallar titriyordu ve ben de, başıma yumruk ya da kütük fırlatmaya hazır herhangi birine karşı tetikte olarak, hızla ilerledim. Siyah bir parıltı aralıktan geçti ve bir an için tam üzerindeydim, kapüşonunun arkasından yakalayacak kadar yakındım. Parmaklarım kumaşa değdi, ama o şerefsiz ileri atıldı ve iki elini de çite çarptı.

Üzerinden uçtu, milimetrelerle de olsa tepeyi sıyırdı.

Onun peşinden atladım. Çit çatırdadı ve güm diye yıkıldı, diğer tarafa sertçe düşerken avuç içlerime kıymıklar saplandı. Ağırlığım çürümüş tahtayı ezmişti.

Acı derinden hissediliyordu ama onu bir kenara bırakıp yana döndüm. Çimenin yarısına geldiğimizde, davetsiz misafir hiç tereddüt etmeden koşmaya devam etti.

O şerefsiz çok hızlıydı. Ben ayağa kalkıp botlarıma dolanmış kırık panelleri kenara itene kadar duvardan uçup gitmişti bile. Bu bana pahalıya mal oldu, kritik saniyeler boyunca beni yavaşlattı. Enkazı temizleyene kadar, o çoktan bir şeride fırlamış, bacakları umutsuzca depar atıyordu.

İleride bir yerden bir kapı gıcırdadı. Nefesim kesilerek peşinden koştum, ama sona vardığımda duyabildiğim tek şey geceye doğru yankılanan ayak sesleriydi. İzinsiz giren kişi benden öndeydi ve kestirme yolları benden daha iyi biliyordu.

Belki de buralı bir çocuktur. Ama içgüdülerim bana aksini söyledi.

Bir araba motoru mırıldanarak çalıştı. Işıklar söndü, lastikler çakıl taşlarını savurdu, araç markasını bile anlayamadan yan sokaktan hızla uzaklaştı.

Nefes nefese, yumruklarımı sıkarak yolun ortasında durdum. O herifi devirememiştim ama onu sarsmayı başarmıştım.

Başarısız olduğum için çok sinirlendim.

"Lanet olsun," diye içimden geçirdim.

"Kane? İyi misin?" Mila hâlâ telefondaydı.

Arkamı döndüm ve Lovelyn'in evinden iki sokak ötede, yolun ortasından sessizce geri yürüdüm. "Kaçtı."

Ardından bir sessizlik oldu. "Ciddi bir soru. Lovelyn bizim üvey kız kardeşimiz mi?"

Sesindeki kırgınlık beni rahatsız etmemeliydi. "Hayır. Kahretsin. Buraya gelme sebebim bu değil. Uzmanlığı ve bağlantılarıyla bana yardımcı olabilir. Ona numaramı verdim ama o hiç numarasını göndermedi."

Titrek bir nefes verdi. "Doğru. Demek sormak için buraya kadar geldiniz. Anlıyorum."

İleride, Lovelyn'in evi görüldü, bu sefer dış ışıkları yanıyordu. "Şimdi onunla konuşacağım. Yardımın için teşekkürler."

Telefonu kapattım, zaten hızlı atan kalbim, Lovelyn'in ön kapı camındaki silüetini görünce daha da hızlandı. Yoluna çıktım ve o da dışarı süzüldü, kollarını mor pijamalarının üzerine örtülmüş krem rengi örgü kazağının üzerinde kavuşturmuştu. Dikkatimi çeken saçlarıydı. Dağınık ve ipeksi saçları, etrafına bir perde gibi dökülüyordu. Onu uzun zamandır

saçları açık görmemiştim ve kovalamacanın verdiği adrenalinle birlikte içimde bir arzu uyandı.

"Mila, bir hırsızı engellediğini söyledi. Kim olduğunu gördün mü?" Sesini alçakgönüllü tuttu.

Onun alçak ses tonuna karşılık verdim. "Hayır. Siyah giyimli bir adam. Maskeli ve beni koşturacak kadar güçlüydü. Eğer ağırlığım altında bir çit çökmeseydi onu yakalardım."

Onun temkinli bakışları beni adeta süzdü. Ne gördüğüne dair hiçbir fikrim yoktu ama kendimi daha dik tuttum. Onun bakışları altında omuzlarımı düzelttim.

Sessiz eve işaret ettim. "Anneni uyandırmadı mı?"

Lovelyn başını salladı, ipeksi saçları su gibi dalgalanıyordu. "Kanıyorsun. Yaralarına bir bakayım."

Elimden yola kan damlıyordu. Küçük kesiklerden kaynaklanan acıyı, o söyleyene kadar fark etmemiştim. "Evinizin her yerine kan bulaştırmak istemiyorum. Arabada ilk yardım çantası var."

Kapıyı arkasından kapattı ve cebinden anahtarlarını yokladı. "Zaten sizi içeri davet etmiyordum."

Arabamın yanına vardığımda, arka taraftan seti aldım ve sürücü koltuğuna oturdum.

Lovelyn diğer taraftan tırmanıp onu elimden aldı. "Gerçek miydi?"

"Gerçek olan neydi?"

"İzinsiz giren kişi."

"Neden yalan söyleyeyim ki?"

"Beni korkutup korunmaya ihtiyaç duymamı sağlamak ve size pazarlık kozu vermek için."

Bu kadınla ilgili çok büyük bir sorunum vardı. Aramızdaki yoğun çekim, sorunun en hafif kısmıydı. "Harika bir plan. Keşke ben de bunu düşünseydim."

Bakışları birkaç saniye daha üzerimde sabit kaldı, sonra bakışlarını indirip ekipmanı incelemeye başladı. "Neden buradasın?"

"Öyleyse bana inanıyorsun?"

Elinden bir tüp merhem ve birkaç mendil çıkardı, kanlı elimi tutmak için elini uzattı. Parmaklarının dokunuşu, içimde yükselen şehvet seline karşı dişlerimi sıkımda neden oldu. Bu bir kovalamacaydı. Leith'te onu avlamak beni mahvetmişti ve şimdi bu gece peşinden koştüğüm kişinin o

olmasını, ideal olarak da onu yakaladığım yerde onunla sevişmeyi diliyordum.

Aramızdaki gerilim giderek arttı ve beni iyice tahrik etti. Buna bir son vermeliydim.

"Bir şey keşfetmiş olup olmadığınızı öğrenmek için sizinle konuşmak istedim."

Lovelyn, telefonunun fenerini yakarak elimi gösterge paneline koydu ve cımbız çıkardı. "Bu biraz acıtabilir."

"Elinden gelenin en kötüsünü yap, bundan zevk almamaya çalış."

Kadın hafifçe güldü ve ardından kıymıkları çıkarmaya başladı. "Şunu başka bir şekilde anlatalım. Bugün bir şeyler öğrendiğimi sandın ve beni takip etmeye karar verdin. Kendi takip cihazıyla seni izden uzaklaştırdım ve sonunda burada, evimin önünde sinirli ve somurtkan bir halde buldun kendini. Nasılsın?"

Boşta kalan omzumu kaldırdım. "Beklendiği gibi, gayet iyi."

Lovelyn bana bir kez daha sert bir bakış fırlattı. "Beni takip ettin, lanet olsun."

Kahretsin, küfrettiğinde çok hoşuma gidiyordu. Kasıklarına şöyle bir göz atsa, ne kadar çok küfrettiğini görürdü.

Dürüstlük, sonraki sözlerime yön verdi. "İstediğimi elde etmemi sağlayacaksa, tekrar yaparım. Bunu kolaylaştırmanın bir yolu olmalı."

Vücudumda yeni yaralar açmayı bitirdikten sonra bana baktı. "İşte bu, aptal herif. Tek yapman gereken benimle konuşmak."

Ağzımı kapattım.

Lovelyn'in bakışları karardı. "Şimdi suskun mu? Ben... Ben seninle baş edemiyorum. Paylaşmayı bilmiyorsun ve ben mesleğim gereği veri bilimciyim. Ne sevdiğimi biliyor musun? Bilgiyi. Bana ne verdiğini biliyor musun? Hiçbir şey. Onun için yaşıyorum. Onu yaratıyorum ve satıyorum. Bilgi güçtür. Kimin ne bildiğini bilmek, sırları ortaya çıkarmak, gerektiğinde onları saklamak, her gün yaptığım bir şey. Mila'da olduğu gibi. Arkadaşıma Dixie'den bahsetmememin tek nedeni, bunu senin yapman gerektiği. O senin kız kardeşin. Eğer ondan sakladığını öğrenirse, kalbini kırarsın. Şimdi söyle bana, çünkü zamanın doldu, DNA testinin sonucu neydi?"

Tüm iyi niyetime rağmen, bir gerçeği daha sakladım. Stratejik bir gerçektir bu, çünkü zaten biliyordu. Sadece benim ağzımdan duyması

gerekiyordu. "Uyum sağlandı. Hem Mila hem de ben Dixie ile üvey kardeşiz."

Gözlerini sıkıca kapattı. "Kız kardeşini de test etmen beni neden şaşırtmıyor? Ona söyle. Hemen şimdi. Temel soruları cevaplama nezaketini göstermezsen, konuşacak hiçbir şeyimiz kalmaz."

Lovelyn derin bir nefes aldı.

Hayatımda hiç bu kadar ateşli, kirli seks özlemi çekmemiştim.

Kararı kesin olarak anladım. Ne pahasına olursa olsun, onu yanımda tutacaktım. O benim için bir değerdı, ama daha da önemlisi, onu bırakabileceğimi düşünmüyordum.

Bunu yapmak için ömür boyu süregelen alışkanlıkları bozmak gerekse bile.

Bölüm 12

Lovelyn

Kane telefonunu çıkardı ve kilidini açtı. Ekranı bana göstererek kız kardeşini aradı ve cama kanlı bir parmak izi bıraktı.

Mila hemen telefonu açtı. "Lovelyn iyi mi?"

"İyidir. Seninle konuşmam gereken başka bir şey daha var." Yaralı eliyle dizime hafifçe dokundu. Ona bakmaya devam etmem için bir uyarıydı bu.

Antiseptiğin kapağını açtım ve yaralarına biraz sürdüm. Tıpkı yaralı bir pençesi olan bir ayıya nasıl davranırdım diye düşündüm. Elleri kocamandı. Güçlü bir kavrama gücüne sahip iri ellerdi, sanki etime saplanacakmış gibi hayal etmiştim. Parmaklarının sürtünmesinden ne kadar hoşlandığıma kesinlikle takılmayacaktım.

Kane, son derece kısa cümlelerle Dixie hakkındaki şüphelerini ve ardından DNA testi sonucunu anlattı.

Mila duyulur bir şekilde nefes aldı. "Dixie mi? Dur, sonuç bugün mü açıklandı?"

"Öyleydi. Kanıt olmadan size söylemek istemedim."

"Aman Tanrım." Cümlesini birkaç kez başlayıp durdurarak kekeledi. "Bu inanılmaz. Başından beri Darcy burada, depoda mıydı? Yani Dixie. Ona seçtiği isimle seslenmeliyiz, değil mi? Onu tanımıyorum ama Mahkum tanıyor. Arkadaşlar."

Kane kız kardeşiyle konuşuyor olsa da, ağır bakışlarını benden ayırmadı. "Ona söyleyecek misin?"

"Elbette yapacağım. Tam yanımda. Her sözümü duyabilir. Seni hoparlöre alıyorum." Kız arkadaşına böyle dedi, sonra hat sesi değişti, şaşkın sesi konuşmaya katıldı.

"Burada çalışan Dixie kim? O Mila'nın kız kardeşi mi?"

Kane bunu doğruladı ve bu durum, günler önce benim de yaşadığım aynı tepkilere yol açtı: şok, inanmazlık, ardından endişe.

Depoda Mila ve Convict'i, açık kulüpleri ve çalışanlarını, ekibi ve dansçıları iş başında hayal ettim. Beşinci kattaki genelev hiç kapanmıyordu ve seks işçileri bütün gece vardiyalı olarak çalışıyordu. Dixie de bunu yapmıştı.

Mila gibi bir mirasçı olarak doğmuş birinin o noktaya gelmek için neler yaşadığını hayal bile edemiyorum.

  Keşke onunla tanışaydım. Nasıl biri?   diye sordu Mila.

Mahkum kız arkadaşına şöyle cevap verdi:   İnce, komik, tatlı. Hafıza kaybımın geçmediğini bilen tek kişi oydu ve bunu da tahmin ettiği için biliyordu. Bana çok yardımcı oldu.  

   yleyse bu listeye anlayışlı ve nazik kelimelerini de ekleyebiliriz,   diye yanıtladı.

Mahkum onayladı.   O da sana çok benziyor, şimdi çok belli oluyor.  

Mila'nın sesi kederli bir tona büründü.   Ama o gitti, değil mi?  

Bunu doğruladı.   Onu birkaç haftadır kimse görmedi.  

Kane sözlerine şöyle devam etti:   Evi boş ve terk edilmiş. Kaçmış.  

Ardından bir sessizlik oldu, bu sessizlik Mila'nın sözleriyle bozuldu.

  Yani kayıp mı? Aile şirketiyle bağlantılı olmalı, değil mi? Bu bir tesadüf olamaz. Başka bilen var mı?  

Kane başını soru sorarcasına yana eğdi. O ana kadar sessiz kalmıştım, eline merhem sürmeyi bitirmiştim ve yara bandı arıyordum. İzin vermek için başımı salladım.

  Lovelyn'e söyledim. ř  an onunlayım.   Gözleri parıldıadı.   Onu bulmamıza yardım edecek.  

O alçak herif.

Tam bir ustalıkla, kendi isteğimle beni tuzağa düşürmüştü. Her zaman Dixie'nin peşindeydim, ama şimdi Mila benden bunu Kane ile birlikte yapmamı bekleyecekti. Reddetmeyecektim. Bunu da gayet iyi biliyordu.

  Buradayım,   dedim.   Kayıp olmaktan ziyade saklandığına inanıyorum. Aramaya başlayacağım bir noktam var, ancak şehrin dışında.  

Mila'nın sesi kısık çıktı.   Senin de burada olman beni çok rahatlattı. O dışarıda yapayalnız.  

  Yardım etmeliyiz. Ne yapabiliriz?   diye sordu mahkum.

İsteği değerlendirdim. Kimliğinden emin olduktan sonra bilgilerimde bazı boşluklar olduğunu fark ettim.   İskelet ekibiyle geçirdiği zaman

hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacımız var. Depoda ne zaman çalışmaya başladı? Nereli? Onu kim buldu veya işe aldı? İlk haftalarında orada olan herkesle görüşün. Daha önceki işleri hakkında konuşmuş olabilecek kadar onu iyi tanıyan herkesle görüşün. İpuçlarına ihtiyacımız var.”

Daha önce etraftakilere sormuştum ama odak noktam onun şu anki hayatı ve nerede olabileceğiydi, geçmişisi değil. Bu yüzden geçmişisi daha da önemli geldi bana.

Mahkum kabul etti; hareket sesleri, görevine hemen başlayacağını gösteriyordu.

Mila telefona geri döndü. "Cassie bunu bilmek isteyecektir. Aslında, tüm iskelet kızlara söylenmeli. O da bizden biri."

Mahkum da aynı fikirdeydi. "Arran da öyle. Hatta Kane, senin bu avda olduğunu biliyor mu acaba?"

Onun adına ben cevap verdim: "Kane şu anda dişlerini gıcırdatıyor."

Kane bana dik dik baktı. "Ne kadar çok insan bilirse, birinin ağzından kaçırma ve Dixie'nin arkadaşlarından birinin onu uyarması, Dixie'nin daha da derinlere saklanması yol açma olasılığı o kadar artar."

Mahkum, "Seni reddetmek zorundayım. O benim arkadaşım ve müstakbel baldızım. Bu işin içinde doğru insanlara ihtiyacımız var. Sen bir ekibin parçasısın. Biz dedikodu yapmayız ve sıkı bir çevre oluşturabiliriz. Anladın mı?" diye yanıtladı.

Kane derin bir nefes aldı, bu da geniş göğsünü şişirdi. "Pekala. Bunu sadece o birkaç kişiyle sınırlı tutalım."

"Yapacak işimiz var. Lovelyn, güvende kal." Mahkum telefonu kapattı.

Arabada sessizlik hüküm sürdü.

"Güzel numara," dedim.

"Seni benim tarafıma çekmek için ne gerekecek?"

"Mila'ya yaptığın açıklamayla bunu zaten yaptığını sanıyordum."

Elimi yakaladı ve parmakları benimkileri sıkıca kavradı, kırmızı kan tenime bulaştı. "İstekli olmanı istiyorum."

Nefesimi tuttum. Yine onunla kapalı bir alandaydım. Birdenbire, bu durumun yoğunluğu daha da arttı; bana aşırı ilgi gösteren o devasa, acımasız yırtıcıya karşı duyduğum çekim ve endişenin ağırlığı.

Sözlerimi özenle seçtim. "Bunun kontrolünü kaybettiğin için mi kızgınsın?"

Kane dudaklarını kıvırdı, bakışları bir anlığına benden ayrıldı. "Sana kızgın değilim, eğer bunu kastediyorsan. Ben..." Sözlerini aradı. "Zihnimi

kimsenin bilmesinden rahatsız oluyorum. Yalnız daha iyi çalışıyorum. Her şey stratejiyle ilgili değil. Bu... kas hafızasıyla ilgili."

Kahretsin. Duygularım beni yine tüketti.

Gözleri dikilmiş bir şekilde baktı. "O bakış ne anlama geliyor?"

"Sadece ben biliyorken böyle hissetmiyordun."

"Bu yüzden?"

"Bu...bu beni çok mutlu etti."

Açıklamamalıyım ama kelimeler yine de ağzımdan çıktı.

Elimi bıraktı. "Seninle birlikte olmak istemem, arkadaş olduğumuz anlamına gelmiyor."

Balonum patladı ve mutluluğum da bir anda yok oldu.

Adam iç çekti. "Yanlış anlaşıldı. Belki de senden diğer birçok insandan nefret ettiğim kadar nefret etmiyorum."

"Yine de benden biraz nefret ediyorsun, değil mi?"

"Hayır, çiçekçi kız. Senden hiç nefret etmiyorum."

Bu bir tavizdi, ama yaralı ve kırık kalbim ona tutundu. O an geçti ve yavaş yavaş aklımı başıma topladım.

Konuşmaya duygularımı kattığım için kendimi aptal hissettim, her ne kadar başka seçeneğim olmasa da. O bunu fark etmiş ve dile getirmişti. Yine de, o koca bedeninde en ufak bir saygı kıvılcımı olduğunu bilmek rahatlatıcıydı.

Bana yaptığı tüm kötü şeylerin nasıl da ustaca halının altına süpürüldüğü inanılmazdı.

Kane beni izledi. "Sır saklamamdan hoşlanmıyorsun. Sorularını sor. Ne öğrenmek istiyorsun? Elimden geldiğince cevaplayacağım."

Yutkundum. "Dixie'den şüphelenmenize ilk başta ne sebep oldu?"

"Vasiyetnamenin okunması sırasında avukatın elinde bir fotoğraf vardı. Göstermeye hazır değildi ama ben onu zorladım ve sadece bana gösterdi. On dört yaşlarında genç bir kızdı. Sarı saçlıydı, Mila'yı andırıyordu ama depoda seninle birlikte gördüğüm kadına tıpatıp benziyordu. Alt kattaki koridorda o anı hatırlıyor musun?"

Dixie üzgündü. Onu son görüşümdü. Ya da bir başkası. Kane'e elini bana geri vermesi için işaret ettim, böylece yarasını sarabilecektim. Derin bir çizik hala kanıyordu. "Tyler'la birlikteydin."

"Tyler'ın Dixie'ye verdiği tepki dikkatimi çekti. Ondan hoşlanıyor. Bu, onun kim olduğuyla ilgili aklımda tuttuğum bir gerçektir. Onu tanımama

yardımcı oldu, ancak yüz hatlarını değiştirmek için estetik ameliyat geçirdiğinden oldukça eminim.”

Dixie bana burun estetiği ve göğüs büyütme ameliyatından bahsetmişti. Bunun iş nedenlerinden olduğunu düşünmüştüm, ama belki de daha fazlası vardı. Aklım Tyler'a takıldı. Onu neredeyse hiç tanıımıyordum ve Dixie hakkında onunla konuşmamıştım, çünkü onu ortalıkta görmemiştim. "Belki Tyler bir şeyler biliyordur."

“Hayır, öyle değil. Zaten sordum. Depoda değil ama telefonda konuştuk ve endişeliydi.”

“Ama onlar sevgili değiller.” Dixie bana bekar olduğunu söylemişti.

"Tahminimce bunu değiştirmek istedi."

“Bilgi için teşekkür ederim. Bu bana orada sadece bir robot değil, bir insan olduğunu gösteriyor.”

Kane sıırttı. "Üzerine kan bulaşması yeterince ikna edici olmadı mı?"

Hızla yaralarını tedavi ettikten sonra diğer elini işaret ettim. Çok kötü değildi, sadece birkaç sıyrık vardı ve derisinde tahta parçası yoktu, ama bu onun kişisel alanına daha fazla yaklaşmam gerektiği anlamına geliyordu.

“Bu gece Deadwater'dan ayrılıyorum.” Nefesi saçlarımı dağıttı.

"Ben de öyleyim. Sabahları."

"Nerede?"

Antiseptikten birkaç sıyrık işini bitirdim. Bu, davetsiz misafiri korkutup kaçırmasının karşılığıydı. Bu konuda ona inandım. Kane'in sert ve gizemli biri olduğunu düşünsem de, bu gece olanları uydurduğunu hayal edemiyordum. Babamın ofisine gönderilen tehditler yüzünden yaşadığım korkuyla birleşince, hiç de öyle değildi.

Henüz bunu idrak etmeye bile başlamamıştım. Bu gece uyuyamayacağım kesindi. Ya da bir daha asla uyuyamayacağım.

İlk yardım çantasını kapatıp gösterge paneline koydum, sonra ellerimi kucağımda kavuşturdum. "Sana güvenebileceğimi söyle bana."

Bana daha iyi bakabilmek için pozisyonunu değiştirdi. "Daha önce, koruma karşılığında seni korkutmaya çalışacağımı ima etmiştin."

"Şu an buna inanıp inanmadığımdan emin değilim."

“Güzel. Ama teklif geçerli. Aramızda bir anlaşma öneriyorum. Karşılıklı memnuniyet sağlayacak şartlar.”

Bunu nasıl bu kadar müstehcen bir şekilde söyledi? Utandım. "Dixie'yi bulduğumda benimle birlikte olmak istiyorsun, değil mi?"

"Bedenimi istediğin gibi kullanabilirsin." Dudakları kurt gibi kıvrıldı ve bu gülümseme doğrudan içime işledi.

Üşümemi bastırdım. "Tam olarak ne teklif ediyorsunuz?"

"Koruma, yakın koruma, sizi güvende tutmak için ne gerekiyorsa. Hem bu gece içeri girmeye çalışan o şerefsizden, hem de geçen hafta sizi sokakta bulduğum halden. Bir şeylerin olup bittiğini biliyorum."

Bu endişeyi çok sevdim. Bana zarar vermek isteyen biriyle aramda duracak olması fikri bile çok hoşuma gitti. Benim için adeta Kane şeklinde bir duvar gibiydi.

Dudakları kıvrıldı. "Ve benimle yapmak istediğiniz başka her şey için de emrinizdeyim."

"Önce koruma, sonra avcı, değil mi?"

"Ne zaman isterseniz."

İkimiz de bunun güvenli bir şeymiş gibi davranmak zorunda kalacaktık.

"Koruma yeterli olacak, teşekkür ederim. Bulmacanın son bir parçası kaldı. Dixie'nin neden tehlikede olduğunu düşünüyorsunuz? Sizi bu sonuca götüren bilgi neydi?"

Mila'nın tepkisi beni çok etkiledi. Dixie kaçmıştı. Orada yapayalnızdı. Bunun bir sebebi vardı.

Kane beni şöyle bir süzdü, sonra bakışlarını eve çevirdi. "Git giyin ve yolculuğun için hazırladığın çantayı al. Bu gece gideriz ve yolda konuşuruz. Önce halletmem gereken bir mesele var, ama ondan sonra tamamen seninim."

Aklımı kaçırmıştım, çünkü hiçbir tereddüt beni rahatsız etmiyordu.

Kapıyı açıp dışarı çıktım, sonra dönüp ona baktım. "Bir şey daha. Bunu kabul etsem de etmesem de beni kaçırmamız durumunda ne kadar tehlikede olacaktım?"

Gözlerinde karanlık bir zevk parladı. Bu, beni kaçıran kişiyle bir anlaşmamız olduğunu gösteriyordu, ama bu durumla onun her şeye rağmen istediğini yapması arasında ince bir çizgi vardı.

Yine de bir fırsatım vardı. Zırhında bir çatlak. Bana açılma konusunda bir anlaşma. Ve bu, her şeyin en büyüleyici, en etkileyici kısmıydı.

Bölüm 13

Gözcü

Lovelyn, ışıltı ışıltı aydınlatılmış evin içine kayboldu ve Kane onu öylece bakakaldı ki, arabasından inip evin giriş yoluna doğru ilerledi, etrafı dikkatle gözlemliyordu.

Onu koruyor gibiydi.

Beni fark etmedi.

Oturup konuştuklarında da, bir gün önce arabasında olduğumda da öyle değildi.

O içgüdülerine güvenirdi, ama benimkiler daha iyiydi. İkisinin gittiği her yere ben de giderdim.

Ve sonunda ona ulaştıklarında, ben onlardan önce orada olacaktım.

Bölüm 14

Lovelyn

Kapıları kilitledim ve mor çantamı Kane'in siyah çantasının yanına arka koltuğa koydum, emniyet kemerimi taktım. "Hazırız."

Bakışları üzerimde gezindi, kıyafetlerimi inceledi. Krem rengi kazağımı çıkarmamıştım, ancak şimdi altına bir sütyen ve askılı bir bluz giymiş, altına da sıcak, erik rengi uzun bir etek eklemiştim. Nedense, ne giyersem giyeyim, bana olan ilgisi her zaman yoğundu.

"Gideceğini söylemek için anneni uyandırdın mı?"

"Gerek yok. Birkaç geceliğine ev boş."

Cevabı garip bulduysa da söylemedi, sadece emin olmadığım bir yola doğru motoru gazladı. Kane bizi banliyölerden çıkarıp Deadwater'dan güneye doğru giden otoyola bağlanan yola götürdü.

Yolun gürültüsüne ve yarı açık penceresinden içeri giren rüzgarın uğultusuna rağmen sessiz kaldı. Bu onun varsayılan hali gibi görünse de, itiraflarını almak için gece boyunca kullanabileceği tüm kelimeleri tüketmiş olup olmadığımı merak ettim.

Suyun sıcaklığını ölçtüm. "Nereye gidiyoruz?"

"Manchester'a, ama en fazla birkaç saatliğine. Nereye gidiyordunuz?"

"Warford. Bir saatten az uzaklıkta. Aynı yöne gidiyorduk."

Başını yukarı kaldırarak durumu fark ettiğini gösterdi.

Onun tekrar sessizliğe bürüneceğini bekliyordum, ama beni şaşırttı.

"Dixie'ye yönelik tehdit hakkında sordunuz. Daha önceki saldırısı benim ipucum. Zamanlama, Mila'nın büyükbabasının öldüğü zamana çok yakın."

Adam hepsinin dedesiydi ama ben onu düzeltmedim.

“Bunu Marchant ailesiyle mi ilişkilendiriyorsunuz? Bana Deadwater katilinin kurbanı olduğunu söylemişti.”

O kişi, Dixie'ye saldırdığı gibi boğazlarını keserek dört kişiyi daha öldürmüştü. Bu kesinlikle bir tesadüf olamazdı.

“Ya öyle değilse? Belki de asıl suçluyu gizlemek için aynı yöntemle öldürülmüştür. Aynı şeyi fark ettikten sonra kaçmış olması mantıklı. Nedenini anlayamasam da hayatı tehlikede.”

Bilgiler kafamda bir araya geldi, yeni bağlantılar kuruldu ve yeni bir tablo ortaya çıktı. "Paylaştığınız için teşekkür ederim."

“Dürüstlük istiyorsanız, benim amacımın sadece iyi bir kardeş olmakla sınırlı olmadığını bilmelisiniz. Onu tanımıyorum. O da beni tanımıyor. İşin içinde bundan daha fazlası var.” Çenesini oynatarak, anlatmanın zor olduğunu ima etti. “Onun oyu, Marchant Haulage'ı çıkmazdan kurtarmak için çok önemli. Eğer o ölürse bunu yapamayız. Eğer o olmazsa, oylar bilinmeyen kişilere gider. Onu geri getirmemiz gerekiyor.”

Ağzımdan çıkmak isteyen kelimeleri zorla yuttum. Mila'ya Marchant ailesi hakkında araştırma yaparken yardım ettiğim için, işletmeden gelen ödemelerle kaç kişinin geçindiğinin tamamen farkındaydım. Kane'in aile ağacındaki kolu da bunlardan biriydi. Parayı almadığından emindim.

Annesinin bu hediye alması çok daha muhtemeldi.

İşletmeyi düzeltme konusundaki azminde bir aciliyet vardı. Kız kardeşinin söylediğine göre, şimdiye kadar hiç ilgilenmediği bir şirketti bu. Bunun annesiyle ilgili olduğundan emindim. Aynı şekilde, onu bu konuda zorlamaya devam edersem, içini dökmesini sağlama konusunda kaydettiğim herhangi bir ilerlemenin bir anda tersine döneceğinden de emindim.

Gün boyu içinde bulunduğum duygusal durum yine pençelerini üzerime çekti.

Onun benimle konuşması hoşuma gidiyordu.

Çok kıymetliydi. Kimseye çok az şey veren bir adamdan gelen küçücük bir güvendi bu. Çok içine kapanık bir insandı ve benim gibi bilgiye hava kadar ihtiyaç duyan bir kadın için, zorlukla elde ettiği her kelime bir hediyeydi.

Dışarıda, gece simsiyah gökyüzünde ve sarı ışıklarla aydınlanmış boş yolda titreyerek geçip gidiyordu.

Kane, durumu tersine çevirdi. "Warford nereden çıktı?"

“Sonunda tablette bir şey buldum. Tren bileti bildirimi. Ama sadece o. Oraya vardığımızda denemek için bir konum bilgim yok.”

Kane, sakal izleriyle gölgelenmiş yanağını ovuşturdu. "Nereye bakmam gerektiği konusunda bazı fikirlerim var."

"Tahmin edeyim, her şey onların genelev bölgesiyle başlayıp orada bitiyor, değil mi?"

Kahkaha attı.

Gözlerim dikilmiş bir şekilde baktım.

Beni yakaladı. "Ne?"

"O ses... Böyle bir yeteneğe sahip olduğumu bilmiyordum."

Dudaklarını birbirine bastırarak her zamanki somurtkan ifadesine geri döndü. Neredeyse. Yanımda rahatlamaya başlıyordu ve bu, tarif edemediğim bir sıkıntı hissi uyandırdı göğsümde.

Bir süre sonra başım sallanmaya başladı. Geç saatlere kadar ayakta kalmaya alışkın değildim ve saat ikiyi geçmişti.

"İstersen uyu. Yeterince sıcak mısın?" Kane'in alçak sesi beynimi sardı.

"Pencereyi kapatabilir misiniz?"

Otoyolda hızla ilerlerken, rüzgarın şiddeti arabanın içini dolduruyordu.

"Açmam gerek. Kapüşonlu kazağım arkada." Uzanıp benim için aldı.

Onun kokusunu taşıyan sıcak üstümün altında, kendi evcil avcımın huzurunda dinlenmeye bırakıldım.

Bir süre sonra, yüzüme hafif bir dokunuşla uyandım. Gözlerimi açtığımda kapımın açık olduğunu ve Kane'in başımda durduğunu gördüm. Yeraltı otoparkındaydık, beton zemin üzerinde sarı ışıklar ve yağ lekeleri vardı.

Yanağımı okşamıştı. Neredeyse emindim.

"Buradayız. Sizi yukarı taşımamı ister misiniz?"

Çantalarımızın ikisini de omzuna almıştı bile. Gözlerimi ovuşturdum. "Hayır, teşekkür ederim. Neredeyiz?"

"Dairem. En azından önümüzdeki birkaç saatliğine."

Kane arabayı kilitledi ve beni park yerinin arkasına doğru yönlendirdi. Daha yavaş bir şekilde onu takip ettim, gizlice yandan bakarak ilerledim.

Onu rüyalarımda görmüştüm.

Onun o kocaman, ateşli vücudunu benimki üzerinde kullandığına dair canlı görüntüler zihnimi doldurdu. Çok uzun zaman önce değil, beni kaçırmıştı ve ben onun minibüsünün arkasında, hiç ateşli seks yapmamış olmam üzerine rastgele düşüncelere dalmıştım. Sonra, bir şekilde Kane ile uzlaşmış ve onunla birlikte kadın avına katılmış, bilgi paylaşmak için iş birliği yapmıştık.

Paylaşmak istediğim sadece bu değildi.

Vücudum gevşemiş ve hazırды. Uykudan dolayı sıcaktı ve beni hem korkutan hem de heyecanlandıran bir adamla eve gitmeye hazırды.

Kirli hayal gücüme o kadar dalmıştım ki, adam grubunun sokağa açılan yan kapıdan girdiğini, içlerinden birinin sırtlan gibi kıkırdamasına kadar fark etmedim.

Kane bana doğru yaklaştı, parmak boğumları elimin sırtına hafifçe değdi.

Asansörle aramızda bir çete vardı. Dört adam, her biri geceyi serserilik yaparak geçirmenin verdiği o kendine güvenle, şehrin sahibi olduklarına inanıyorlardı.

Tek başıma olsaydım, arkamı dönüp diğer yöne doğru koşardım. Muhtemelen onlar gidene kadar kendimi arabama kilitlerdim. Ama anahtarlar bende değildi ve Kane'in durumun farkında olduğuna dair işaretlere rağmen, endişeli görünmüyordu.

Bizi ilk fark eden, pahalı görünümlü spor ayakkabılarıyla kasten yolumuza çıktı. Kısa kesilmiş saçlarının arasında çizgiler vardı ve boynunda solmuş bir taç dövmesi yayılmıştı. Bana sırtışı, sigara içmekten sararmış, düzensiz dişlerini ortaya çıkardı.

"Harika bir paketiniz var orada. Refakatçi konusunda ise üzücü bir durum."

Kane'in nefesi yavaş ve kayıtsız bir iç çekişle kesildi. "Uğraşmaya değmez."

Yine de zahmet ettiler ve etrafımıza yelpaze gibi yayıldılar.

İkinci bir adam yaklaştı, geniş omuzları gri bir kapüşonluya sıkışmış, gözleri kızarmış, gözbebekleri alkolden daha güçlü bir şeyden dolayı genişlemişti. Belinde bir çeşit silah parıldıyordu, parmakları onu okşuyordu.

Çenesini Kane'in çantasına doğru uzattı. "İçinde ne var, koca adam? Söylemek isteyeceksin."

Bakışları özür dilemeden göğsüme indi. "Ya da o indirecek."

Kaburgalarımın arasında gergin bir düğüm oluştu. Bizi soyuyorlardı. Polisi aramalıydım. Ama telefonumu alırlardı. Kane'in dokunuşu tekrar elimin arkasına değdi, savaş moduna geçtiğinin sessiz bir uyarısıydı bu.

Üçüncü adam beton bir sütuna yaslanmıştı; uzun bacaklı ve sürüngen gibiydi, dar bir yüzü ve bir kaşının üzerinden geçen bir yara izi vardı. Her an yumruk atmaya ya da yumruktan kaçmaya hazır, tedirgin bir hali vardı. "Buralı gibi görünmüyor," diye mırıldandı, bakışları kazağımın ve eteğimin

üzerinde geziniyordu. "Kız arkadaşın kiliseye gitmek için giyinmiş. Ona her türlü itirafı yaptırıyorsun, değil mi?"

Arkadaşı nefesi kesilene kadar homurdandı.

Kane'in sesi alçaldı, duyabilmek için eğilmeleri gerekecek kadar kısık bir sesle konuştu: "Uzaklaşın."

Lider bir kez daha kahkaha attı. "Sanmıyorum ki öyle yapalım."

Dördüncü adam yandan yaklaştı; grubun en küçüğüydü ama ince, gergin ve çenesi sıkılıydı. Dünyayı zihinsel olarak alabileceği ve alamayacağı şeyler olarak yeniden düzenleyen birinin yağlı hesaplı bakışıyla beni süzdü. "Seni sıkı bir tasmayla tutuyor, değil mi? Üzerine geldiğinde ses çıkarmayacağına eminim."

Boğazımda bir sıcaklık hissettim. Utanç, öfke, daha karanlık bir şey... Karşılık vermeye fırsat bulamadan Kane yavaşça öne doğru yaklaştı.

Otoparktaki atmosfer değişti.

Sesini yükseltmedi. Kavga etmedi. Sadece ağırlığını değiştirdi, ama bu hareket, tüylerimi diken diken eden kontrollü bir tehlike yaydı.

Sonra her şey altüst oldu.

Saçları kısa kesilmiş adam en yakındakiydi, hâlâ sırtıyordu. Bana doğru başını hafifçe eğdi. "Yakala onu."

Korku beni ele geçirdi. Aynı hızla, Kane'in yumruğu karın boşluğuna saplandı.

Buzzcut'ın yüzündeki sırtış kayboldu. İki büklüm oldu, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde sütuna yığıldı.

Silahlı adam Kane'in başına doğru bir hamle yaptı. Kane darbeyi engelledi, adamın bileğini yakaladı ve o kadar sertçe çevirdi ki otoparkta bir çatırtı sesi yankılandı. Adam inleyerek dizlerinin üzerine çöktü, bıçak beton zeminde şangırtı yaparak yere düştü.

Çılgılık attım ve ellerimi ağızıma götürdüm, tüm dikkatim Kane'den ayrılmadı. Aksiyon filmlerinden fırlamış gibiydi. Reacher ya da Bourne gibi. Sakin ve kontrollü.

Yaralı suratlı adam sütundan fırlayarak Kane'in kaburgalarına saldırmaya çalıştı. Kane çok az çaba sarf ederek yana çekildi, adamın kapüşonunun arkasından yakaladı ve alnını en yakın araba kaputuna çarptı. Bir kez. İkinci kez. Yüzey içeri doğru çöktü, darbenin etkisiyle gıcırdadı ve adam cam gibi gözlerle yere yığıldı.

Daha ufak yapılı olan adam bir an tereddüt etti, sonra bana doğru atıldı.

Eli kolumu sıkıca kavradı. Kavraması sert, aceleci ve şimdiden morartıcıydı. Beni kendine doğru çekti, nefesi sıcak ve ekşiydi.

Kane'in hareketleri o kadar şiddetliydi ki, nefesim kesildi.

Vücudunu saldırganın üzerine öyle sert bir şekilde çarptı ki, ikisi de beton zeminde savruldu, beni tutan tutuş kırıldı. Adamın sırtı yere sertçe çarptı. Kane onun üzerine indi ve göğsüne ön koluyla bastırarak onu yere sabitledi.

Diğer üçü yerde inleyerek kaburgalarını, bileklerini, yüzlerini tutuyordu. Hiçbiri kıpırdamaya cesaret edemiyordu.

Kane doğruldu ve sonuncusunun üzerine dikildi, göğsü dik, nefesi düzenliydi. Yüz ifadesinde öfke ya da kızgınlık yoktu. Sadece soğuk bir kesinlik, bir kavgayı daha başlamadan bitirmeyi öğrenmiş ya da daha kötülerinden sağ kurtulmuş bir adamın buz gibi sakinliği vardı.

Başkasının kanından bulaşmış bir leke parmak boğumlarını karartmıştı. En yakınındaki adamın kapüşonlu kazağının eteğine, tezgahdan dökülen bir şeyi temizlerken göstereceği aynı ilgisizlikle sildi.

"Sizi uyarmıştım," dedi.

Bana doğru döndü.

Bakışları bedenimi takip etti; göğsümün hızla inip kalkmasını, dizlerimdeki titremeyi, köprücük kemiğime kadar yayılan kızarıklığı inceledi. Üstümüzdeki ışık vızıldıyordu. Bir yerlerde adamlardan biri inledi.

Bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Tüm dikkatim ondaydı.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki, korkum neredeyse hiç artmamıştı; hele ki gerçek bir MMA maçını izleyici olarak izlediğimde. Yine de adil bir dövüş olmaktan çok uzaktı. Dörtte bir, ama hiçbirinin şansı yoktu.

İçimde derin, şaşırtıcı bir çekim kıvrıldı, omurgamdan yukarı ve aşağıya doğru yayıldı. Birinin bir başkasını, hele ki bir çeteyi, bu kadar kolayca alt ettiğini hiç görmemiştim. Neredeyse hiç terlememişti.

"İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım. Kelimeler ağzımdan çıkmadı.

Bakışları yavaş ve bilinçli bir şekilde derinleşti, sanki mücadelemın ne olduğunu anlamış ve tepkimi doğrudan kan dolaşımına çekiyormuş gibiydi.

Arkasındaki çete lideri dirseğiyle onu yukarı doğru itmeye çalıştı.

Kane, adamın kürek kemiklerinin arasına botunu yerleştirdi ve onu tekrar yere serdi; ayağının altındaki zaptedilmiş bedene değil, bana odaklanmıştı.

İçimden keskin bir ürperti geçti.

"Yukarı çıkmalıyız," diye nihayet söyleyebildim.

“Evet, yapmalıyız. Sonradan pişman olacağım bir şey yapmadan önce.”

Sanki bu gece yaşanan şiddet onun siciline hiçbir şey yazmamış gibiydi. Ne demek istediğini hiç anlamadım. Kalbim, bunun benimle ilgili olmasını umuyordu.

Bölüm 15

Lovelyn

Yedinci kata, Kane'in dairesine çıktık. İçerisi, neyse ki yarı baygın gangsterlerle dolu değildi; şık bir şekilde açıkta bırakılmış borular uzun bir pencereyi çevreliyordu. Gri tonları renk düzenini oluşturuyordu, her yer mat yüzeylerle kaplıydı ve endüstriyel bir hava hakimdi. Tam bir Kane tarzıydı, ancak kişisel eşyalardan pek bir şey göremedim. Resim yoktu. Süs eşyası ya da rastgele dağınıklık yoktu.

"Burada mı yaşıyorsunuz?" diye sordum ve arkamı döndüm.

Salonun karşısındaki kapıya doğru ilerledi ve yatak odasını gösterdi. "Biraz daha uyuyun. Benim yapmam gereken işler var."

Tamam, yani yine iletişimsiz bir haldeydik.

Onu geçip odaya girdim ve gri çarşafı geniş bir yatak ile bir kenarında neredeyse boş bir banyo buldum. Duşta tek bir duş jeli şişesi duruyordu ve otel banyo malzemeleri paketleri tezgahın üzerinde sıralanmıştı.

Kane beni içeriye hapsetti, ne yapıyorsa onu görmemi engelledi, yine de sesler bana ulaştı. Ana salonda ise gürültüyle çekmeceleri açıp bir şeyler yapıyordu, kimse beni görmedi.

Yatağı kontrol ettim. Oturduğumda temiz ve son derece rahattı. Yorgunluk hâlâ peşimi bırakmıyordu. Erken yatmıştım ama Mila'nın davetsiz misafirle ilgili mesajı beni aniden uyandırmıştı. Sonra Kane'in çeteyi çökertmesi beni iyice gerginleştirmişti. Uyuyacak halim yoktu.

Ne yapıyorsa onu bölmek de istemiyordum. Ön kapı birkaç kez açılıp kapandı, bu da onun girip çıktığını, belki de arabasından geldiğini gösteriyordu. Yaralı adamların birbirlerine yardım ederek ayağa kalkıp onun yanından hızla uzaklaştıklarını hayal ettim. Bu kadar tehlikeli olmak ne kadar inanılmazdı...

Aklım bir an hissettiğim ihtiyaca geri döndü. Hayır. Oraya gitmeyecektik.

Yatağına rahatça uzandım ve dizüstü bilgisayarımı açtım. Babam bana onun için yazmam gereken bir dosya vermişti. Veri çubuğu kaydından notlarını zaten yazıya dökmüştüm ama kontrol edip onun oturum açma bilgileriyle göndermem gerekiyordu.

İşimi neredeyse bitirmiştım ki Kane bir kez daha kapı aralığında belirdi. "Uyumuyorsunuz işte."

Parmaklarımı ona doğru salladım. "İnanılmaz bir gözlem yeteneğiniz var, Bay—" Duraksadım. "Soyadınız nedir?"

"Seninki ne? Polisinkiyle aynı değil mi?"

"Hayır. O Wells."

Aynı şeyi sessizce tekrarladı, sonra kendini işaret etti. "Ryan. Beni aramamış olmana şaşırdım."

"Üzgünüm Kane Ryan, seni hayal kırıklığına uğrattığım için. Kötü adam ismi taşıyorsun, biliyor muydun? Çetelerin yok edicisi. Yüzleri parçalayan."

Kapı eşiğine yaslandı, ne içeri girdi ne de beni uzaklaştırdı. Ekranımın köşesindeki saate baktığımda altıyı geçtiğini gördüm.

Yatağın kenarına hafifçe vurdum. "İşiniz bittiyse neden biraz uyumuyorsunuz? Sanırım hemen ayrılmayacağız."

"Hayır, değiliz. Emlakçıyla saat dokuzda açılışa randevum var."

Gözlerimi kırıştırdım. "Burayı mı satıyorsunuz? Yeni aldığınızı sanıyordum. Çoğu insan gayrimenkul alıp satmadan önce tek bir dayak yemekten daha uzun süre bekler."

Sonunda, sıcacık yerinden kalkıp içeri süzüldü ve kapıyı tekmeleyerek kapattı. Kendimi kaçırان kişiyle birlikte bir yatak odasına kapatılmış buldum.

"İki yıldır sahibiyim, şehirde uzun süreli bir sözleşmem varken satın aldım. İyi bir fikir gibi geldi. Ona bağlı değilim."

Tertemiz odaya bir kez daha baktım. "Bir evde bu kadar uzun süre yaşayıp da en azından küçük bir köşesinde bile dağınıklık biriktirmemek nasıl mümkün olabilir ki?"

"Onları ya çöpe atıyordum ya da arabama taşıyordum."

"Ne yani, tek bir çatal bıçak takımı ve mutfak tezgahınızdaki gereksiz postalar mı?"

Nefesini keserek bir kahkaha daha attı.

Kişiliğinden geriye ne kadar az şey kaldığı neredeyse üzücüydü. Dağınık kıyafetler yoktu, tatillerden kalma rastgele hatıralar yoktu, ilginç hediyeler yoktu. Her şey sade ve kullanışlıydı, sanki renk veya hayat birini onu anlamaktan korkutabilirmiş gibi. Onu tanımanın tek yolu, düşürdüğü kırıntıları toplamaktı. Adamın kalbine giden yolu bulmak.

Kane banyoya girdi. "Duş alabilir miyim?"

Aklım, onun açıkladığı şeyleri daha derinlemesine incelemekle meşguldü. Eğer satıyorsa, Deadwater'a taşınmak için olmadığına bahse girerdim. Marchant Haulage'ı tekrar faaliyete geçirme ihtiyacının aciliyeti tesadüf değildi. Şirket ödemeleri durdurmuştu. Paraya ihtiyacı vardı.

Tekrar dikkatimi verdiğimde, bana yan bakarak süzdüğünü fark ettim.

"Dur," diye emretti.

"Neyi durduracaksın?"

"Düşünme."

Hafifçe güldüm. "Olamaz. Ama düşüncelerimi paylaşmak zorunda değilim." Başımı banyoya doğru salladım. "Duşunu al. Sonra birkaç saat uyumak için vaktin olur."

"Sen benim yatağımdasın."

"Yer açabilirim." İç sesim, ona yer açmak için çamaşırları katlar gibi kıvrılıyordu.

Bir şeyler mırıldandıktan sonra banyoya girdi. Su akıyordu ama Kane kapıyı tam kapatmamıştı.

Çatlak arasından duş kabinini ve içeriye giren tamamen çıplak adamı doğrudan görebiliyordum.

Derin bir nefes verdim ve dikkatimi ekrana çevirerek dosyayı göndermeye odaklanmaya zorladım kendimi. Ama dosya biter bitmez, bakışlarım dizüstü bilgisayar kapağının üzerinden banyoya ve çıplak Kane'in dar bir bölümüne kaydı.

Duş başlığıyla karşısına dikildi ve iri vücudunu duş jeliyle ovdu. Adam o kadar iriydi ki, duş suyu kafasına değil omzuna çarptı ve saçını ıslatmak için eğildiğinde, etrafında buhar yükseldi.

Durmalıydım.

Ben yapmadım.

Ellerinin hareketini takip ederek, aşağı doğru koyu renkli göğüs kıllarını ve sıkı karın kaslarının kıvrımlarını, V şeklinde bir kası görebildim. Bu kas doğrudan sertleşmiş penisini işaret ediyordu.

Kane bir kez kendini okşadı.

Pantolonunun cebinde sakladığı o lanet polis copuna bakakaldım. O şey bir canavardı. Korkunçtu. Bunların hiçbiri, hayattaki en muhtaç kadın olmamı açıklamıyordu. Muhtemelen en ıslak olanı da.

Kesinlikle en ateşlisiydi. Tüm şehvet geri döndü ve krem rengi kazağımı çıkardım. Üzerimde sütyenimi veya göğüslerimin kıvrımlarını hiç gizlemeyen ince bir askılı bluz kaldı. Dur, belki de bu hareketi yeniden düşünmem gerekiyordu.

Duş kapandı ve Kane, beline beyaz bir havlu sarmış halde tekrar ortaya çıktı. Dikkatini bana dikti, bakışları göğüs dekolteme kaydı. Çok geçti. Yüzüstü yatmış ve dirseklerimin üzerinde doğrulmuş halde olduğum için, harika bir görüş açısına sahipti. Eteğimin etek ucu uyluklarımın hizasındaydı.

Gözleri karardı. "Ücretsiz gösterinin tadını çıkardın mı?"

Kendimi kontrol altına almam gerekiyordu. Dizüstü bilgisayarımı bir kenara bırakıp, en yakın yatak başlığını kontrol ediyormuş gibi yaptım.

"Ne yapıyorsunuz?"

"Buraya getirdiğin kız arkadaşlarının sayısını hesaplayıp, onlara bebek duşu sürprizinle nasıl etki edebileceğini görmek için çabalıyorum." Sesimin ne kadar az titrediğine gurur duydum.

"Kız arkadaşım yok."

"O zaman da kandırdığınız talihsiz kadınlar bunlar."

"Çiçek kız, senden başka bu yatak odasına hiçbir kadın girmedi."

Takma adı tüylerimi diken diken etti. "Hâlâ şansın varken bakirelik lanetini kırdığıma sevindim."

Arkasına uzanıp başka bir havlu bulan Kane, yavaşça kendini kuruladı. "Yani yataklar ve yatak odaları benim tarzım değil. Madem konuya değindik, bakire misin?"

Yanaklarım kızardı. "Hayır. Neden böyle düşünüyorsun? Aslında, yatak veya yatak odası olmaması ne anlama geliyor?"

Derin bir nefes aldı ve kocaman göğsü şişti. Gözlerimi ondan ayırmamak için çok çaba sarf ettiğim bir göğüstü bu.

Ardından ışığı söndürdü, geriye sadece banyodan gelen ışık ve vantilatörün uğultusu kaldı.

"Seni kovaladığımda hoşuna gidiyordu."

Kahretsin onu.

"Ben... ne sorduğunuzu anlamıyorum."

Ama bedenimin kendi yorumu vardı. Bu duruma hayal kurarak gelmemiştim. Dairesine girmeyi kabul etmiştim. Yatağına uzanıp duş almasını izlemiştim. Kane Ryan'a duyduğum kadar bir erkeğe hiç bu kadar çekilmemişim.

Ayrıca beni korkuttu. İşte bu korku, onu tanımamanın verdiği o his, yatağında onunla birlikte olmak isteğimi engelledi.

Heyecanım ve farkındalığım bir aradaydı. Kane beni dikkatle izliyordu.

"Neden beni reddettiniz?"

"‘Birlikte sevişmeliyiz’ bir teklif değildi. En iyi ihtimalle kaba bir ifade, en kötü ihtimalle ise gelişigüzel bir yorumdu. Hiç de cazip değil."

"Eğer kalpler ve çiçekler istiyorsanız, ben sizin adamınız değilim. Nasıl yapılacağına dair en ufak bir fikrim yok ve beni orada tutan saçmalıklarla işim bittikten sonra Deadwater'da kalmaya niyetim yok." Yatağa doğru yavaşça ilerledi. Penisinin çıkıntılı kısmı havlusunu kaldırdı.

Korkudan ve o kadar tahrik olmuş bir halde doğruldum ki nefes almakta zorlanıyordum. Elektrik tenimi yaladı.

"İşte durum şu: Bana ilgi duyuyorsun. Gözlerin hep üzerimde ve yanaklarındaki pembelik beni çıldırtıyor. Bana verdiğin her tepki beynimi alt üst ediyor."

"Ben de senden aynı derecede korkuyorum."

"Değilsin. Olman gerektiğini düşünüyorsun."

"Böyle karşı çıkmak kabalık." Sesim titredi. Parmaklarım uyluklarıma saplandı. "Ve sana herhangi bir işaret verseydim, bana av gibi davranırdın."

Kane'in gri gözlerinde bir fırtına gizliydi.

Bu, birkaç dakika içinde sıradan bir yolculuktan yoğun bir olaya dönüşmüştü. Şaşırmaya hakkım yoktu. Adam, istediğini elde etmek için beni tuzağa düşürmüş ve kaçırmıştı. Yine de haklıydı. Gerçek bir tehlike hissetmiyordum. Sadece sahip olduğu güçten çekiniyordum.

"Belki de sizden özür dilemeliyim o zaman."

Yatağın üzerine diz çöktü, dizüstü bilgisayarım ve telefonumdan oluşan bariyeri kenara itti. Geriye doğru sendeledim ama ayak bileğimi yakalayıp beni kendine doğru çekti. Bu hareket eteğimi buruşturdu. İçimde bir endişe dalgası yükseldi.

"Durmak."

"Gerçekten mi?"

Kane bacağımla avuçladı, tüm dikkati üzerime indi. Kalbim gümbür gümbür atıyordu ve bu dokunuşla neredeyse çılgılık atacaktım; bir erkeğin

ellerini tenime koyduğu diğer tüm anlardan daha samimiydi bu.

Hiç duraksamadan kalçamdaki iç çamaşırımın hizasına ulaştı ve aşağı doğru çekti.

Şok içinde derin bir nefes aldım ve üzerimi örtmeye çalıştım. "Kane!"

Bileklerimi yakaladı ve vücuduyla beni yere serdi, göz açıp kapayıncaya kadar üzerime yığıldı. "İstediğin kadar itiraz et, ama bunu yapacağım ve sen de bundan hoşlanacaksın."

Ne yapıyorsunuz?

"Ağzımı amına bastırıp, titreyip adımı haykırana kadar devam edeceğim."

Gözlerimi süzerek bacaklarımın arasına doğru eğildi. Panikledim, heyecanlandım, onun kavrayışından kurtulmaya çalıştım. Ama nafileydi.

"Bana tekrar dur de."

Dili tam içime değdi.

Hiç beklemediğim bir anda, dudaklarımdan bir ihtiyaç iniltisi döküldü.

O şerefsiz kıkırdadı ve dilini yassılaştırarak beni yaladı, sonra da klitorisimin etrafına doladı. "Tanrım, tadın çok güzel. Hayır de bana."

Yapamadım. Dünyam o dokunuşla ve başının bacaklarımın arasında olmasının getireceği her şeyi kapsayan zevk beklentisiyle küçüldü.

Bir sonraki hamlesine karşılık verdim.

Kane, mükemmel zamanlamayla emme hareketlerine başladı. Boşta kalan eliyle beni dikkatini çekmek için açtı, sonra da sıcak dilinin içime kayabilmesi için uyluğumu kavradı. Yüksek sesle nefes nefese kaldım, sonra kalın parmakları da aynı hareketi yapınca tekrar nefes nefese kaldım. Önce bir, sonra iki parmak beni delip geçti.

Onlarla beni becerdi ve işini çok seviyormuş gibi klitorisimi emdi.

Bedenime yapılan bu topyekün saldırıya ayak uydurmak için elimden gelenin en iyisini yapıyordum. O kadar iyi hissettiriyordu ki, beynim sustu ve tek bildiğim oydu; seks konusunda ne yaptığını bilen bir erkeğin eşsiz, eksiksiz zevki.

Kendime yaptığım hiçbir şey, hele de önceki sevgilim, bu kadar iyi hissettirmemişti. Onun bana zorla yaptırdığı şekliyle daha iyi olması beni rahatsız edebilirdi, ama bu uzak bir farkındalıktı ve sadece ihtiyacımı artırdı.

Ve yaklaşan orgazmın verdiği haz, içimi sıkıştırıp diğer tüm düşüncelerimi susturdu. Ona doğru kıvranarak daha da yaklaşmaya

çalıştığ. Daha fazlasını. Bana verdi. Üçüncü bir parmak içeri kaydđ, beni gerdi ve G noktasını tekrar tekrar, ıslak hareketlerle vurdu.

Tam nefes nefese, ter içinde kalmış bir halde, çaresizliğin eşiğindeyken, o da aynı şekilde nefes nefese üzerimden kalktı.

"Göğüslerini görmem lazım."

Dünyadaki her şeyi isteyebilirdi, ayaklarının dibine atardım. İnledim ve Kane ellerimi bıraktđ. Eteğimi kavrayıp, askılı bluzumu ve sütyenimi aşağı doğru çektim, dolgun göğüslerimi ortaya çıkardım. Meme uçlarım, onun körüklediği arzu yüzünden sertleşmiş ve neredeyse acıyordu.

Dudakları aralık bir şekilde bakan Kane, sonra uzanıp bir avuç aldı. "Gerçekten mükemmel."

Avuç içi sıkı meme ucuma değererek beni yoğurdu. Parmakları hâlâ içimdeydi. Gözlerindeki saygılı bakışla derin bir şehvetin içinde, uçurumun kenarına tutunmuştum.

Tanrım, ama yalvarmak istemedim.

Sözlerin duyulmasını engellemek için çenemi sıktım.

şimdi benimle birlikte olabilirdi ve ben de izin verirdim. O kocaman penis gözlerimi yaşartırdı ve ben sadece onun adını inleyerek ve boşalması için onu teşvik ederek yapardım. Beni bir hayvana dönüştürmüştü.

Göğsümü sıkıca kavraması beni neredeyse yıldızları görmeye itti. Çok yakındım.

"Adımı söyle."

"Tam bir pislik," diye mırıldandım.

Başparmağını klitorisime hafıfçe bastırdı, o kadar hafıfçe ki görmezden gelemeyeceğim bir vaat içeriyordu. "Tekrar dene."

"Kane."

"Tekrar ve daha yüksek sesle."

"Kane Ryan!"

Seks emrini veren her ne tanrı varsa, şükürler olsun ki tekrar aşağıya indi. Kane beni yaladı, sonra elinin hareketleriyle eř zamanlı olarak, şimdi daha yavaş bir şekilde, nefret etmediğim bir işkence biçimiyle emmeye başladı.

Bu benim felaketimdi. Beni yavaş yavaş uçurumun kenarına geri getirdi, sonra da oradan aşağı fırlattı ve sertçe düştüm. İç organlarım parmaklarının etrafında kasıldı. Tüm vücudumda zevk dalgaları esti. Bacaklarım titredi. Beynim devre dışı kalırken, onun adının akıl almaz bir versiyonunu mırıldandım.

İnledi ve bu ses, zaten son derece gergin olan ruh halimi daha da elektriklendirdi.

Onun bana yaşattığı hisler kusursuz bir mutluluktu. Etkileyici ve tehlikeliydi ama bir o kadar da gerçektir.

Yorgunluktan yere yığıldım.

Garip bir duygu içime işledi. Beni kollarına alıp kucaklamasını istiyordum ama bu bir sevgililer buluşması değildi. Buna ne diyeceğimi bilemiyordum.

Kane beni kollarından kurtardı ve uzaklaştı. İfadesi garipti. Çok gergin olan havluyu çıkarıp penisini ağzıma götürmesini ya da üzerime boşalmasını bekliyordum. Bunun yerine, bakışlarını vücudumdan ayırdı ve ayağa kalktı.

Odayı terk etti ve beni tek başıma içeride bıraktı.

Su aktı, bir fermuar sesi duyuldu, sonra sessizlik.

Soğuk hava etrafımı sardı. Memnuniyet halimin üzerine bir kafa karışıklığı çöktü, kıyafetlerimi düzelterek battaniyeyi üzerime çekerken bu kafa karışıklığı daha da arttı. Bu da neydi ve neden beni ağlatmak istiyordu?

Bölüm 16

Lovelyn

Dairenin ön kapısının çarpma sesi beni aniden uyandırdığına göre, yine uyukluyor olmalıyım. Yatağımdan sendeleyerek kalktım ve boş oturma odasına göz attım. Kane gitmişti, ama saate baktığımda nerede olduğunu tahmin edebildim. Randevusu saat dokuzdaydı ve on dakika önceydi.

Vedalaşmamıştı.

Bedenime zorla soktuğu orgazm birkaç beyin hücremi öldürmüş olmalı, çünkü onun eyleminin ardından gelen rahatlamanın yerini hayal kırıklığı aldı.

İçimden bir ah çektim ve yıkanıp giyinmek için birkaç dakika ayırdım. Kıyafetlerimi, kişisel bakım ürünlerimi ve makyaj malzemelerimi getirmiştım, en azından kendim gibi hissedebiliyordum. Ama yiyecek getirmeyi ihmal etmişim. Atıştırmalık bile yoktu. Mutfakta da boş raflardan başka bir şey yoktu.

Yatak odasına geri döndüm, Kane'in yatağını topladım, ilgilenilmesi gereken son oda olduğunu düşündüm, sonra oturma odasındaki küçük masaya oturdum ve patolog raporlarıyla sisteme giriş yaptım. Hah. Güncellendi. Sabah için bir zafer.

Esther'in kaydını aradım ve uzun uzun baktım. Hemen Skeleton Girls grubuna mesaj attım. Mila, Dixie hakkında kadınlara anlattıktan sonra gece boyunca grup sohbetlerle doluydu. Tartışmalarının çoğu, benim zaten aklımdan geçenleri tekrarlıyordu, bu yüzden ben de şokumu onlarla birlikte yorumladım ve sonunda saklamak zorunda kaldığım tepkilerimi dışa vurdum.

Lovelyn: Esther hakkında son durum. Ölüm nedeni boğulma değil, boynun sıkışması.

Cassie: Bu da boğulma demek, değil mi?

Bunu doğruladım.

Genevieve: Bu aynı zamanda suya girmeden önce ölmüş olduğu anlamına da geliyor. Aman Tanrım.

Everly: Demek ki gerçekten de ortalıkta dolaşan başka bir katil daha var.

Gerçeği idrak ettik. Esther öldürülmüştü. Bunun böyle olduğunu tahmin ediyorduk, ama kanıtlar apaçık ortadaydı.

Cassie: Bu biraz uçuk gelebilir ama tüm gece bizim havalı, gizli mirasımız Dixie'yi düşündüm. Ortak bir noktamız var mı?

Mila: Esther seks işçisiydi. Kız kardeşim de öyle.

Kalbim acıyordu. Parmaklarımı klavyenin üzerinde gezdirdim. Mila'dan özel bir mesaj geldi.

Mila: Dün gece olay yerine vardığımda Dixie'nin ortadan kaybolduğunu fark ettim. Onu güvenli yerinden ben götürdüm, değil mi?

Lovelyn: Hayır! Hiçbir yanlış yapmadın.

Mila: Mahkum da aynı şeyi söylüyor ama ben gelene kadar her şey yolundaydı.

Lovelyn: Bunun sebebi sen değilsin, söz veriyorum. Dixie seninle tanıştığında seni sevecek. Orada olsaydım sana kocaman bir sarılırdım.

Mila: Kabul ederim. Bunu söylediğin için teşekkür ederim. Keşke daha önce öğrenseydim, o zaman bunu engelleyebilirdim. Tanrım, ailemden nefret etmeye başlıyorum. Paylaşmak istediğim başka bir şey daha var ama grup sohbetine geri döneyim.

Skeleton Girls grubunda Genevieve, depoda çalışan kadınlar için daha fazla koruma sağlanması konusunda Arran ile yaptığı görüşmeyi anlatırken, Everly de Shade'in hamileliği sırasında kendisine karşı zaten aşırı koruyucu

davrandığını ve bizim bu durumu keşfetmemiz üzerine aklını kaybettiğini söyledi.

Onun gibi birinin yoğunluğunun merkezinde olmayı hayal bile edemezdim. Ne de olsa, bir şekilde hoşlandığım o psikopat, beni orgazma ulaştırdıktan sonra ayağa kalkıp kaçmıştı.

Mila: Dixie'yi öldürmeye çalışan kim olursa olsun ikinci bir girişimde bulunacağından endişeleniyorum. Eğer bu aile şirketimizle ilgiliyse, ki o şirket hala karışıklık içinde ve üçüncü bir Marchant varisinin var olduğu zaten biliniyor. Bunu bastıramayız. Vasiyet okumasında çok fazla kişi duydu.

Üzerime soğuk bir hava çöktü. Aile geçmişi ortaya çıkmadan önce de tehlikede ise, şimdi ne anlama geliyordu? Risk daha mı büyüktü? Zihnim bu konu üzerinde uzun uzun düşündü.

Lovelyn: Onu bulacağım. Elimden gelen her şeyi yapacağım.

Mila: Mahkumun bir arkadaşıyla ilgili bir şeyler biliyor olabilir. Depoda etrafta soruşturma yapmış ve orada çalışmış ama ayrılmış bir seks işçisi hakkında bilgi edinmiş. Adı Pollyanna. Dixie onu himayesine almış ve başka bir dansçı da bir keresinde ikisinin çocukluklarından beri tanıdıkları bir yer hakkında konuştuklarını duyduğundan emin olduğunu söylemiş. Somut bir şey elde ettiğimizde size bildireceğim.

Telefonumu bir kenara koydum ve dizüstü bilgisayarımın tuşlarına parmaklarımla vurdum. Dixie'nin adını birçok polis sisteminde zaten aratmıştım ama Darcy'nin adını denememiştim. Bilgileri girdim. Sabıka kaydı yok. Başka bir referans da yok. Kahretsin.

Tamam. Onun bağlantılarını bulmak için başka bir yaklaşıma ihtiyacım vardı. Kaçan insanlar genellikle ailelerine giderlerdi ve bu konuda bilgimiz çok azdı. Kane, Dixie ve Mila'nın babası olan Marchant'ın oğlu nafaka ödediyse, bu bir yerlerde olabilir. Bu verilere doğrudan erişimim yoktu, ancak ücret karşılığında erişebilecek kişilerle iletişimim vardı. Mila ile yaptığım görüşmeden babasının adının Able Marchant olduğunu biliyordum. Hızlıca bir mesaj hazırlayıp isteğimi gönderdim.

Ön kapı açıldı.

Kane, bir elinde iki bardaklı bir içecek tutacağı, diğer elinde ise kahve dükkanının logosu bulunan beyaz bir poşetle içeri girdi. Bakışları bana dikildi, gözlerindeki o kasvetli ifade hâlâ duruyordu.

İçimde aniden bir sıcaklık hissettim. Aramızda yaşananlardan sonra, onun yanında nasıl davranacağımı bilmiyordum, ama bedenim başka şeyler söylüyordu. Libidom Pavlov'u gördü ve en üst seviyeye çıkarma düğmesine bastı.

Kapıya yaslandı. "Hâlâ buradasın."

Mutsuzluk, çekiciliği ortadan kaldırdı. "Gitmem mi gerekiyordu?"

"Bunu kastetmedim. Beni terk edeceğini düşündüm."

KontROLSÜZ duygularım yine altüst oldu, adeta coşuyordum. Üzüntümü yutkunarak bastırdım. Yüz ifadesinde veya ses tonunda hiçbir yumuşama yoktu, oysa randevusunda beni nasıl düşündüğünü, endişelendiğini gayet açık bir şekilde ortaya koymuştu.

"Kolay kolay korkmam." Kahve dükkanındaki siparişi işaret ettim. "Kaba davrandığım için bir barış teklifi mi?"

Kane kaşlarını çattı ama yaklaştı, çantayı ve içecekleri masaya koyduktan sonra geri çekildi. "Biri meyve çayı, diğeri kahve. Şeker eklenmemiş, ama çantanın içindeki pastaların yanında şeker poşetleri de var. Hangisini tercih ederseniz onu seçin. Ben kalanları alacağım, sonra da gideceğiz."

Kendime doldurdum. "Meyve çayı sevdiğimi nereden bildin?"

Mila, bir içki eşliğinde buluşmaktan bahsetmişti.

Ve o da bu bilgiyi kaydetmişti.

Açlıktan karnım kasıldı, bu yüzden bir kruvasanı hızla yedim ve diğer yiyecekleri Kane için masanın üzerinden ittim. O oturmadı, yemeğini yerken şehre kaşlarını çatarak bakmak için pencereye gitmeyi tercih etti.

"Kaba davrandım," diye sordu cama.

Burun kıvırdım. "Beni yere serdin. Sonra da kaçtın."

"Ya da istemediğin bir şeyi yapmadan önce ayrıldın."

Bu sözler beni derinden etkiledi. "Ben hiçbir şey istemedim."

"Bunu sıırıslıkla olmuş amına anlatmaya çalış bakalım."

İçimdeki yoğun ihtiyacı yuttum, yüzüme yansıtmamaya çalıştım. "Eğer dün gece senin için zor geçmediyse, nedir?"

Cevap vermedi ama yansımda bir şey yakaladım. Yüzünü çevirerek gizlediği bir sırıtma.

Dikkatimi ondan alamıyordum. Dün gece bana dokunmuştu. Kontrolünü kaybetmiş, avuç dolusu vücudumu kavrayıp bana zevk vermişti. Kibarca olmamıştı ama garip bir şekilde, bu yüzden daha çok hoşuma gitmişti.

Daha da kötüsü, bir kez daha denemek istedim.

Pek çok açıdan başım dertteydi.

Kahvaltımızı bitirdik ve on beş dakika sonra, dairesindeki kalan eşyaları, yani yatak takımlarını, havluları ve banyo malzemelerini toplayıp poşetlere koymuş ve büyük belediye çöp kutularına atmıştı. Otoparkta etrafa göz gezdirdim. Ortada manyak gangsterlerden eser yoktu.

Kane, "Dün gece ilk kez geri döndüğümde gitmişlerdi," dedi.

"Taşınmana sevindim aslında. Burası çok korkutucu." Bagajdaki tek başına duran yeni çantaya gözlerimi kısarak baktım. "Hepsi bu mu? Evinden getirdiğin tüm kişisel eşyaların bu mu?"

"Aktif olarak kullanmadığım şeyleri yanımda tutmuyorum ve daire eşyalı olarak satılacak, bu yüzden diğer her şey de kalacak. Dışarıda çalışmak için bir kışlık palto, yedek botlar, birkaç kıyafet daha aldım, sonra da bazı silahları arabanın başka bir yerine sakladım. İhtiyacım olan her şey."

İnanmazlıkla başımı salladım. "Evimi sevmezsin herhalde. Nesilden nesile aktarılan süs eşyaları, deniz kenarı gezilerinden kalma buzdolabı miknatisları, sırf güzel oldukları için astığımız resimler var. Annemin odasında, yatağının altında, bebek kıyafetlerimin olduğu bir çanta bile var. Tam bir dağınıklık."

Omuz silkti, gözlerime bakmadı. "Bunun neden iyi hissettirebileceğini anlıyorum. Ama bu benim dünyam değil."

Kane'in sahip olmadığı her şey için kalbim biraz daha kırıldı, bu ister kendi tercihi olsun ister başkasının tercihi.

Arabada, ısıtma düğmesine bastı.

Koltuğuma yerleştim. "Manchester'da ne iş yapıyordunuz?"

"İskelet mürettebatı için ne yaptığımı biliyor musun?"

"Tam olarak değil."

"Başkalarının bana zarar vermem için para ödediği insanlara zarar veriyorum. Bu işte iyiyim."

Bir ürperti hissettim, aklım hemen onun kocaman yumruklarının birine acımasızca vurduğu sahnelere kaydı. "O yumruklardan para kazanmak. Mantıklı. Kime?"

Kane arabayı geri vitese takıp park yerinden yavaşça çıktı. "Çoğunlukla iş adamları. Sözleşmelerden cayan veya gizli işlere karışan ahmaklar. Bir de koruma görevlisiydim ama kurallar o kadar katıydı ki hiç hoşuma gitmedi."

"Kadınlara zarar verdin mi?"

Başını sert bir hareketle salladı. “Erkekler avcıdır. Başka avcılarını kızdırırsak, sonuçlarına katlanırsınız. Dün gece olduğu gibi. Bu adil bir durum. Kadınlar için ise durum nadiren aynıdır.”

Hâlâ şiddete ilgi duymuyordum. Kesinlikle duymuyordum.

Ne büyük bir yalancıydım!

“Öyleyse kadınlar ne ki? Av mı?”

Kane bana öfkeli bir bakış attı. Bu bakış ta içime işledi.

Yeraltından parlak gün ışığına çıktık.

Apartman bloğuna el sallayarak veda ettim. "Elveda, Kane'in dairesi. Tanıştığımıza memnun oldum. Umarım yeni sahibin seni sever, eski sahibin bir damla gözyaşı dökmese bile."

Başını salladı ama arabayla uzaklaşırken binaya tek bir bakış bile atmamış olsa da, bu biraz hoşgörölü bir davranış gibi geldi.

Warford'a ve Dixie avımızın başlangıcına yolculuğumuz bir saatten az sürecekti ve oraya vardığımızda sokaklarda dolaşmayı planlıyordum. Bu da Kane ile konuşmanın tam zamanı olduğu anlamına geliyordu.

Yutkundum ama sormak istediğim soruyu bir türlü dile getiremedim, bunun yerine birden "Star Trek mi, Star Wars mı?" diye sordum.

Koyu renkli kaşını kaldırdı.

Ellerimi diğerinin üzerinde gezdirdim. "Hangisini tercih edersin? Bütün erkekler ya bir tarafta ya da diğer tarafta."

"Onları hiç izlemedim."

“Çocukluğunuzda hiç dizi izleme çılgınlığı yaşamadınız mı?” Başını sallayınca, yapmacık bir şaşkınlık ifadesiyle nefesimi tuttum. “O kalın kenarlı kanepede oturup hiç film gecesi yapmadınız mı? Durun, televizyon bile yoktu. Şimdiye kadar fark etmediğime inanamıyorum.”

Omuz silkti. "Siz hangisiniz?"

"Ben de ikisi de değilim. Ben bir Yüzüklerin Efendisi hayranıyım. Tahmin edeyim, bu senin için de bir gizem."

"Herkesin aynı kampta olduğunu sanıyordum?"

“Kızların daha çok seçeneği var. Eğer Aragorn'un Sıçrayan At Hanı'nda piposunu içerken onu hiç görmediyseniz, çok şey kaçıırıyorsunuz demektir.”

Kane bir şeyler mırıldandı, anlayamadım ve ben de o anı fırsat bilip dudaklarımı zorlayarak gerçekten söylemek istediğimi dile getirdim.

"Sizce kabalık neye benziyor?"

Duraksadı. Parmaklarını direksiyon simidinde esnetti, sonra daha sıkı kavradı. "Dün gecedan daha fazla."

"Anlam?"

"Gerçekten duymak istiyor musun?"

"Anlat bakalım Ryan, çünkü beynim aşırı çalışıyor."

Dikkatini yoldan ayırmayan Kane konuştu: "Sana yirmi saniyelik bir başlangıç avantajı veririm, sonra nefes nefese kaldığında kolayca yetişirim. Seni bir ağaca yaslarım, ellerim kıyafetlerinin içinde dolgun vücudunu kavrar, o güzel saçlarını yumruğumun etrafına dolarım, sonra da sikim dar amına girer. Beklemem. İstedığımı alırım ve adımı haykırana kadar seni beceririm. İnsanlar görebilir. Ya da duyabilir. Biri polisi arayabilir, bu da onlara nasıl oynamayı sevdiğini itiraf etmek anlamına gelir."

Arabada şaşkınlıktan kaynaklanan bir sessizlik hakimdi.

Kalbim gümbür gümbür atsa da kendimi zorlayarak tekrar nefes almaya başladım. "Bundan mı zevk alıyorsun?"

"Seninle, hayal ettiğim her şey gerçekleşiyor. Biliyorum ki benim seks anlayışım seninkiyle aynı değil."

"Yani dün gece, sonrasında... Yapmadınız mı...?"

"Oturma odasında mastürbasyon mu? Hayır. Beni ne kadar tahrik ederseniz edin, bu arzuyu kontrol altına alabilirim."

Bir süre, onun anlattıklarının düşüncelerine dalıp gittim. Bu kovalamaca-saldırı anlaşması nasıl işleyecekti ki? Muhtemelen çok fazla güven ve önceden yapılan görüşmelerle. Bakışlarım ellerine takıldı. Beni hareket edemeyecek şekilde kolayca yere sabitleyebilecek büyük, güçlü eller. Bunu yatağında da yapmıştı.

Dünkü yaralarından biri tekrar kanıyordu, yapıştırdığım bandajlar da gitmişti.

Torpedo gözüne ve ilk yardım çantasına uzandım. "Ben hallederim."

Parmakları sıcacıktı, bana izin verdi.

Çalışırken daha çok düşündüm. "Daha önce hiçbir kız arkadaşının burada kalmadığını, sadece o daireyi iki yıl boyunca sen kiraladığını söylemiştin. O zamandan beri hep bekar mıydın?"

"Ben her zaman bekar oldum."

Ağzım açık kaldı. "Hiç kız arkadaşın olmadı mı?"

"HAYIR."

"Hiç aşık olmadınız mı? Peki ya gençlik yıllarınız?"

Başını olumsuz anlamda salladı.

"Kaç yaşındasın?"

“Bir ayda otuz. Şimdi bu sorgulamayı tersine çevirelim. Çiçek kız, kaç kez aşık oldun?”

Şaşkınlığım yerini hazır bir gülümsemeye bıraktı. "Gençken, iki haftada bir. Yetişkin olarak mı? Aslında hiç. Kitaplardaki kurgusal karakterleri, yakışıklı oyuncularını veya rock gruplarındaki şarkıcıları saymazsak. O zaman da iki haftada bir."

Kane güldü. Ben tepki veremedim sözümü kesti. "Peki, terk ettiğin adam, polis karakolunun önündeki o pislik, ne yanlış yaptı ki?"

“Söylemek istemiyorum. Utanç verici.”

Yeni bandajı derisine yapıştırdım, sonra elini bıraktım.

Parmaklarını bileğimin etrafına sardı. "Ne olursa olsun söyle bana. Bunca şeyden vazgeçtiğim için mutlaka bir şey hak etmiş olmalıyım."

“Tamam. Lyle’in elleri yumuşaktı. Bana tiksindirici geldi.”

Bu, gizlemeye çalışmadığı alaycı bir gülümsemeye neden oldu. "Onun için üzülmediğimi söyledim ama o heriften nefret ediyorum. Evde beni bekleyen biri olsaydı bana yardım etmezdi."

"Ne demek istiyorsun? Elbette isterdim."

"Hiçbir erkek arkadaş, benim gibi bir adamla arabaya binmene izin vermez."

Kaşımı kaldırdım. "İzin mi? Peki sen tam olarak nesen?"

“Bir tehdit.”

Sözlerinin ardından bir enerji dalgası geliyordu. Bu konuda haksız değildi. Düşüncelerimi toparlamaya çalıştım, yoğun trafiğin gürültüsü zaten çok yoğun olan zihnimi sakinleştirdi.

"Biraz eğitim alırsan ileride iyi bir erkek arkadaş olabilirsin."

Kane gözlerini devirdi. "Bana erkek arkadaş olmayı öğretmeye mi çalışıyorsun? Geçiyorum."

“Bunu anlamamıza ekleyebiliriz.”

Bu, bana daha ciddi bir bakış atmasına neden oldu. "Karşılığında ne sunuyorsunuz?"

Isı, vücudumun her yerinde hissettiğim bir nabız gibi yayıldı.

Telefonu çaldı, ses araba hoparlörlerinden geliyordu. Ekrana bakmadan Kane kaydırarak cevapladı. "Evet?"

"Kane Ryan," diye mırıldandı bir kadın sesi.

Kalbim durdu.

Bu, profesyonel bir üsluptan çok uzaktı.

Burnundan nefes verdi, yüz ifadesi ifadesizdi. "Şu an konuşamıyorum. Sizi sonra arayacağım."

"Tamam canım. Öyle yap."

Telefonu kapattı, ama ben kapatmadan önce ekrandaki ismi kaydettim.

Alice (Londra).

Aman Tanrım. Boğazımda mide bulantısı yükseldi.

Kendime utanç duyarak ondan uzaklaştım. İsmi ve ona hitap ediş şekli, tam bir tek gecelik ilişki çağrısıydı. Alice muhtemelen güzeldi. İnce yapılı, esprili, duygusal yükü olmayan ve istediği şekilde seks yapmaya hazır biriydi. Hiç bana benzemiyordu.

Acı, diğer korkunç duyguları kovalayıp beni içten içe tüketiyordu. Bu mantıksızdı. O benim değildi. Kısa bir süre hariç, benim olmuştu.

"Ne?" diye sordu.

Cevap vermedim, sebepsiz yere küçük bir kalp kırıklığı yaşıyordum.

Kane tekrar denedi. "Bu seni üzdü. Cevap verdiğim için pişmanım ama kim olduğunu bilmiyordum." Küfretti ve parmaklarını kısa saçlarının arasına soktu. "Kahretsin. Beni sevmiyorsun. Beni reddettin. Leith'teyken sordum ve hayır dedin. Tercihimi anlattım ve beni görmezden geldin."

Haklıydı. Yine de, söyleyecek söz bulamadım. Daha da kötüsü, gözlerimi yakan o korkunç gözyaşlarıydı. Bir tanesi yanağımdan aşağı kaydı ve dehşet içinde sildim. Ama acıdı. Acımadığını söyleyemezdim.

Ne kadar tuhaf. Duygularım onu hedef olarak belirlemiş ve ona yapışmıştı.

Kane tekrar küfretti, sonra telefonunu kaptı. Ekrana birkaç kez dokundu, ardından hoparlörlerden bir arama sesi duyuldu.

Kadın, "Çok hızlı oldu," diye yanıtladı.

"Artık müsait değilim. Numaramı silin."

Telefonu kapattı.

Gözümün önünde kasten numarasını tekrar yazdı, sonra engelledi ve sildi.

"Bu ağlamayı dindirir mi?"

Başımı hafifçe sallayabildim. Şimdi ise Alice için, kim olursa olsun, üzülüyordum. Belki o da ondan hoşlanıyordu.

Kane telefonunu bardak tutacağına fırlattı, yüz ifadesi tekrar asık suratlı bir hal aldı. Bir cümle kurması bir dakika sürdü. "Çok geniş bir duygusal yelpazeniz var."

"Ben... biliyorum."

"Bunun sebebi ben miyim?"

"Hayır, sadece bir katalizör."

İkimiz de tek kelime etmedik, çünkü sonunda Dixie'nin saklanma şehrine girmiştik. Tüm yanlış duygularımı sıfırladım. Arkadaşımın bana, Kane ile olan her ne şeyden daha çok ihtiyacı vardı.

Bölüm 17

Kane

Warford'a yaklaşımımız bana Lovelyn'in veri konusundaki uzmanlığı hakkında bir ustalık dersi verdi. Ben bizi şehre sokup sabah trafiğinden geçirirken, o da polis tarafından bildirilen genelevler ve saunalarla ilgili verileri kullanarak denenecek yerlerin bir listesini oluşturmakla meşguldü. Şehirde varlıklarını sürdürmelerine olanak sağlayan rüşvetleri ima eden, hoşgörülle karşılanan ve dokunulmayan yerleri listeliyordu.

Önce bir liste oluşturdu, ardından bu listeyi telefonundaki haritaya ekleyerek bize takip edebileceğimiz bir rota verdi.

"Dixie buraya geri dönüyorsa, tanıdık yerlere gidecektir. Eğer bir arkadaşının peşinden gidiyorsa, umarım bu listede onların iş yerleri de yer alır. Çok fazla bir şey değil, ama bir başlangıç."

Bütün bunlara rağmen gözlerime bakmaktan kaçındı.

Listedeki ilk sokakta, arabayı son derece karanlık bir ara sokağa bıraktık.

Betonarme apartmanlardan oluşan, alçak katlı blokları inceledim. "Seks işçilerinin burada faaliyet göstermesi için henüz çok erken."

Tam konuşurken beyaz bir minibüs geldi ve içinden bir adam indi. Etrafına şöyle bir baktıktan sonra, yaklaşırken açılan bir kapıya doğru koştu ve içeri girdi.

Lovelyn dudaklarını büzdü. "Ya da değil. Sen burada kal, ben içeri gireyim."

"Lanet olsun. İçeride herkes olabilir. Güvende olmak için arabada kilitli kalman, ben de içeri gireyim daha mantıklı. Benim gibi birini bekliyor olacaklar."

"Ama seninle konuşmayacaklar. Seni gördün mü? O surat asman, bilgi alma umudunu tamamen yok edecek."

"O zaman birlikte gideceğiz ve ben de yüzümle insanları korkutmamaya elimden geldiğince çalışacağım."

Yutkundu ve kapıya yaklaştık. Kapı açılmadı, ben de kapıyı çaldım ve elimi omzuna koydum.

Lovelyn, sonunda gözlerinin içine bir bakış atmama izin vererek, iri gözleriyle bana baktı. İnsan o derinliklerde kaybolabilirdi. Ben sadece onun iyi olup olmadığını kontrol ediyordum.

"Ne yapıyorsun?"

"Resmi olmayan erkek arkadaş eğitimi. Bir çift gibi görünmek istiyoruz."

Başka bir şey söylemek için ağzını açtı, ancak kapı aralandı ve kısa bir üst ve tayt giymiş, yağlı sarı saçları toka ile arkaya toplanmış orta yaşlı bir kadın görüldü. "Ne istiyorsun?"

"Sorumlu kimseyle bir görüşme."

"Üzgünüm, evde kimse yok." Kapıyı sertçe kapatmaya çalıştı.

Çizmeme aradaki boşluğa sıkıştı. "Yazık."

Lovelyn'i yanımda tutarak kapıyı iterek açtım. Mülkün daha iç kısımlarından ritmik bir vurma sesi geliyordu, muhtemelen müşteri zevk alıyordu.

Kadın aceleyle merdivenlere koştu ve sanki bir silahmış gibi kırık bir kahve fincanını aldı. "Polis misiniz?"

Lovelyn içini çekti ve sakinleştirici bir şekilde ellerini uzattı. "Hayır, ve biz burada sorun çıkarmak için değiliz. Sadece kayıp bir arkadaşımızı bulmaya çalışıyoruz. Araya girdiğimiz için özür dileriz." Telefonunu çıkardı ve Dixie'nin fotoğrafını buldu. "Bu kadını gördünüz mü?"

Seks işçisi ekrana bakmadı bile. "Hayatımda daha önce hiç görmemiştim."

Arka cebimden cüzdanımı buldum ve bir not çıkardım. "Tekrar bak."

Telefonu aldı, parayı katladı ve sütyeninin içine soktu. Sonunda gözlerini kısarak telefona baktı.

Lovelyn nefesini tutmuş gibiydi ve kadının yüzünde hiçbir tanıma belirtisi görmeyince hayal kırıklığıyla nefesini bıraktı.

"Onu tanımıyorum. Parayı kendime saklıyorum."

Ona baktım. "Eğer dışarıdan gelecek seks işçilerinin bu kasabada nereden başlayacaklarını bize söylerseniz, evet diyebilirsiniz."

“Genç mi, yaşlı mı?”

“Yirmili yaşlarının ortalarında. Konusunda bilgili.”

"Cennet, striptiz yapmak için elden nakit ödeme alan yeni kızlar alıyor. Kendilerini kanıtlayana kadar isimleri açıklanmayacak."

Alacağımız tek şeyin bu olduğundan oldukça emindim ama Lovelyn'in bana işaret vermesini bekledim. Oradan ayrıldık.

“Bu güzel bir soruydu. Cennet, bu akşam saat dokuzda açıldığında ziyaret etmeyi planladığım yerler listemde. Bu konuda daha olumlu düşünmemi sağladınız.”

Onun övgüsüyle tetiklenen garip bir his göğsümde kök saldı. Bu hissi üzerimden attım ve bizi bir sonraki mekana doğru sürdüm.

İki saat ve altı genelevden sonra, elimizde başka bir şey kalmamıştı. Kimse Dixie'nin adını bilmiyordu ya da itiraf etmiyordu. Lovelyn, Warford sokaklarını kasıp kavuran soğuk rüzgara karşı kollarını sıkıca sararak öğle yemeği önerdi. Tek başıma olsaydım, yol kenarındaki bir hamburgerciyle yetinirdim, ama bizi şehir merkezine götürdüm ve Lovelyn'in bir kafe seçmesine izin verdim.

Cüzdanımı ve içinde et olan bir şey ile kafeinli bir içecek siparişimi alıp içeri girerken, onu camın ardından izledim. Mümkünse kalabalık dükkanlara veya restoranlara girmiyordum. Kulüpler büyüklükleri nedeniyle çoğunlukla sorun değildi, genelevler de uzun süre kalmadığımız için katlanılabilir durumdaydı, ancak havasız, kapalı bir ortamda oturmak söz konusu bile değildi.

Lovelyn kasaya ulaştı ve barista ile sohbet etti. Ardından tezgahın ucuna doğru ilerledi ve dirseklerinin üzerine yaslandı. Bakışları camın ardından benimkilerle buluştu.

Gözümü kırpmadım. Beni iki kez reddetmiş olsa da, onun tadını unutamıyordum. Ellerimin altında hissettiğim o duyguyu. O inanılmaz güzeldi ve tek bir dokunuş asla yeterli olmamıştı. Bakışlarımdaki arzuyu gizlemedim.

Yanaklarında pembe bir renk oluştu.

Yemekler getirildiğinde, onları dışarı çıkardı. Çantayı ve kahve kabını elinden aldım ve arabaya geri döndük. Lovelyn radyoyu açtı, koltuğunda dans ederken yemeği paketinden çıkardı ve bana dilimlenmiş biftekle dolu bir sandviç uzattı.

“Etin içinde yaban turpu ve roka var, umarım sağlıklı ve lezzetlidir. Kahve istedin, o da var, ama C vitamini için sana bu meyve suyu

şişelerinden birini de aldım. Küçükler ve çok şekerliler, ama sorun değil çünkü tatlı yemeyeceğiz.”

İçimde garip bir his daha belirdi. Birinin yediğim şeylerin besin değerini düşünmek için zaman ayırmasına alışkın değildim. Kendime hep özen gösterirdim.

Ona nasıl teşekkür edeceğimi bilemedim.

Lovelyn bana baktı ve omuzları düştü. "Yanlış anladım, değil mi? Özür dilerim. Değiş tokuş yapabiliriz."

Bu sabah keşfettiğim duygular yığınınan çok daha kötüsü, midemde oluşan o kasılmaydı. Onu yine üzmüştüm.

“Sorun yok. Ben...beğendim.”

Sözler adeta taş çiğnemek gibiydi, ama onun güneş gibi parlayan gülümsemesi için buna değdi.

“Emin misin? Tamam, güzel. Hadi yiyelim.”

Çektiğim acı dağıldı, yerini daha derin bir endişe aldı. Bir aydır onun farkındaydım, her karşılaşmada aramızda bir çekim oluşuyordu, ancak bir hafta boyunca aktif olarak onunla vakit geçirmeye çalıştıktan sonra, bir şekilde onun duygusal durumunu önemsemeye başladım. Sadece işi bitirme ihtiyacından daha fazlası için.

O saçmalığı derhal durdurmam gerekiyordu.

Bölüm 18

Lovelyn

Gün akşama döndü. Dixie'yi ararken genelev listemdeki tüm yerleri gezmiştik ve soğuk geceyle başa çıkmak için kaloriferi açıp Kane'in arabasına sığındık.

Telefon etmek için dışarı çıkana kadar yanındaki pencereyi hâlâ kapatmamıştı. Bu gerçek, onunla ilgili ilgimi çeken diğer her şeyle birlikte aklımda yer etti.

Bu akşam kulüplere gitmek için ayrılmıştı, ancak sadece bir tanesi striptizci olduğunu ilan etmişti. Kulübe gitmek için tam olarak hazırlıklı gelmemiştim, ama göğüslerimi vurgulayan ve karnımı düzleştiren siyah bir tulumum vardı. Uzun koyu mor eteğim ve tam makyajımla birlikte idare ederdi. Arabanın küçük aynasında kedi gözü çizdim, kontür ve pembe dudak parlatıcısı sürdüm, sonra saçlarımı yüksek bir at kuyruğu yaptım, yüzümü çerçevelemek için iki uzun tutam bıraktım.

Kane'in araması Arran'a yönelikti, konuşmalarının tonu bana ulaştığı kadar netti. Convict, ne yaptığımızla ilgili mesajı iletmişti ve Arran da bunu onaylamıştı. Sevindim. Eğer Kane mürettebattan atılsaydı, ilk fırsatta Deadwater'ı terk edeceğinden oldukça emindim.

Mila'nın hatırına, onun burada kalmasını istedim.

O işini bitirdiğinde ben de bitiriyordum ve dışarı çıktım. Telefonundan gözlerini kaldırdı ve baktı. Sonra yutkundu.

İşte bu. Onun isteksizce verdiği o minik tepkiler benim için adeta bir mıknaş gibiydi. Kane'in o tek bakışta anlattığı her şeyi tarif edecek kelimeleri bulması imkansızdı. Kendi kendini bile anladığından şüphe ediyordum. Ama ben biliyordum.

"Gömleğimi değiştirmem gerek," diye zar zor söyledi.

“Erkek arkadaş eğitimi. Beni yeni kıyafetlerle görünce iltifat et. En basit sözler bile yeterli olur.”

"Muhteşem görünüyorsun, Lovelyn."

Çok az şey bekliyordum ama vay be, çok iyi yaptı. "Mükemmel. Hemen annemi aramalıyım."

“Bir şey mi oldu? Eve gitmek istemediğini söylemiştin.”

"Hayır, iyi. Sadece hal hatır sormak istedim."

Arabanın arkasında, açık ve buz gibi havada soyundu. Sıra bana gelmişti, ona bakmaya. Annemin numarasını tuşlarken, bakışlarımı gizlemedim. Kaslı vücudunun görüntüsü içimi ısıttı.

Kane telefonu işaret etti. "Ona seninle ilgilediğimi söylememi ister misin?"

"Ve ona birlikte olmamızın nedenine dair büyük fikirler mi vereyim? Hayır, teşekkürler."

"Seni kızdırır mıydı?"

Telefon hattı yankılandı.

“Telesekreter,” dedim. “Anne? Sadece ben. Bu gece yine bir arkadaşım ile dışarıdayım. Evet, yakışıklı. Biraz vahşi bir yanı var ama bana uyuyor. Seni özledim. Döndüğümde konuşuruz.”

Telefonu kapattım. Kane siyah bir gömlek giydi.

Gözlerinde sorular vardı, ama sonunda tek bir soruya odaklandı, parmakları düğmeler arasında geziniyordu. "İkiniz de çok yakınsınız, değil mi?"

“Çok. Ona senden bahsettim. Annenle aranız iyi mi?” Bunu söylerken hatamı fark ettim.

Kepenkler indi. Arkasını döndü ve özellikle iskelet figürlü bir bandana bulup cebine soktu. "Hazırsınız."

Konuşma bitti. Anladım.

Birlikte, internet kaynaklarına göre bir odası beyefendi kulübü olarak ayrılmış olan Heaven adlı gece kulübüne yürüdük.

Kane güvenlik hattını geçti ve iri yapılı bir güvenlik görevlisi onu durdurup baştan aşağı süzdü. "Takım ruhunu göster."

Bu isteğe şaşırdım ama Kane iskelet desenli bandanasını alıp boğazına bağladı. Aklıma bir nokta daha takıldı. Bandanayı mürettebatın geri kalanı gibi yüzüne hiç takmazdı. Sadece boynuna takardı.

Kane, "Arran Daniels selamlarını iletiyor" dedi.

Kapı görevlisi gözlerini kısarak sordu: "Nerede?"

“Ölü Su.”

Tanıma işareti geldi. "Az sayıda personel mi?" Kane'in başıyla onaylamasıyla adam bizi içeriye, gişenin ve giriş ücretini ödemek ve ellerine damga vurdurmak için bekleyen insanların kuyruğunun yanından geçirdi.

İplerin olduğu yerde, ikinci bir güvenlik görevlisi kısa bir merdiven çıkmamız için bize yol açtı.

Kane'e doğru eğildim. "Bu neydi?"

“Arran’ı aramamın sebebi buydu. Ülke genelindeki diğer mekanlarla bilgi paylaşıyor. Bana meydan okunacağımı söyledi ve haklıydı. Onları önceden engellemek daha iyi.”

Merdivenlerin tepesine ulaştığımızda, kulübün geniş ana salonuna çıkıyorduk. Gürültü ve nem duvarı beni çarptı, karanlıkta altın ve gümüş ışıklar dönüyordu. Dans pisti insanlarla dolup taşıyordu ve iki DJ, kulüp müdavimlerini mikserlerinden yönlendiriyordu. Her yerde güzel insanlar vardı. Mini elbiseler giymiş kadınlar, onlara hayranlıkla bakan erkekler.

Bel kıvrımlarımdan utanarak ellerimi belime sürdüm.

Yanımda oturan Kane odayı şöyle bir süzdü, sonra sol tarafta perdeli bir kapıyı koruyan başka bir kapıcıyı işaret etti. Başımı salladım ve koridordan geçerek, gölgelerde öpüşen çiftlerin yanından, striptiz kulübünün girişi olduğunu tahmin ettiğim yere doğru ilerledik. Bizi başka bir karanlık odaya aldılar; bu oda, havayı dolduran daha alçak, daha baştan çıkarıcı bir ritimle bir sahne etrafında kurulmuştu.

Erkekler, podyuma yakın bir sıradaki koltuklarda veya daha geride, masalarda ve altın desenli bölmelerde oturmuş, tüm dikkatlerini performansa vermişti. Onları eğlendirmek için, bikini giymiş bir dansçı, her adımında metalik sarı renkte parlayan platform topuklu ayakkabılarla podyumda salınıyordu. Hareketleri kıvrımlı ve ritimle senkronizeydi. Sonunda, kolunu direğe doladı ve sanki düşüyormuş gibi geriye doğru indi, son saniyede kendini yakalayıp bacaklarını açarak direğin etrafında döndü.

Çevikliğe şaşkınlıkla bakakaldım. Bunu deneseydim, belimi kırardım. İskelet ekibinin deposuna defalarca gitmiş olmama rağmen, Divine'a hiç girmemiştim. Bu, gözlerimi açtı.

Dansçı dizlerinin üzerinde sahnenin kenarına kadar sürünerek ilerledi ve heyecanlı seyircilere doğru uzandıktan sonra sırt üstü yatıp kalçalarını yukarı aşağı salladı.

Kane'e şöyle bir göz attım. O, odanın arkasını inceliyordu, yetenekli kadına bakmıyordu.

"Bara bir göz atacağız," dedi.

Onu odanın karanlık köşesine, duvardaki loş bir deliğe kadar takip ettim.

Altın işlemeli siyah üniforma giymiş bir kadın elini tezgâhın üzerine koydu. "Burada masa servisi var, arkadaşlar. Lütfen kendinize bir yer bulun, bir garson hemen gelecektir."

Kane öne eğildi. "Birini bulmaya çalışıyoruz."

Kadının gülümsemesi hiç bozulmadı. "Birçok erkek de öyle, tatlım."

Ekranında Dixie'nin fotoğrafı olan telefonumu uzattım. "Bu benim arkadaşım. Kayıp. Onu gördünüz mü?"

Tıpkı genelevdeki kadın ve gün boyunca sorduğumuz diğer herkes gibi, o da fotoğrafa şöyle bir göz attı ve omuz silkti. "Üzgünüm, yardımcı olamam."

Moralim bozuldu. Burası kasabadaki tek striptiz kulübüydü. Listemdeki son adresler sıradan gece kulüpleriydi. Dixie'nin onlara yönelmiş olması mümkündü, ama içimden öyle bir his geçmiyordu. "Başka kime sorabiliriz?"

Bir an beni izledi. "Arkadaşın neden kayıp?"

"Emin değilim ama Deadwater'dan buraya kadar gelmemiz bile yeterince endişe verici. Dansçıları yöneten biri var mı? Belki de iş için gelmiştir?"

Yanımda bir garson belirdi ve barmen kenara çekilerek plastik bir bira bardağı aldı.

"Arka tarafa gidip oturun. Birini göndereceğim."

Hiç yoktan iyidir ama içimde yaklaşan bir başarısızlık hissiyle midem kasıldı. Bütün gün süren aramamıza rağmen, şimdiye kadar hiçbir izine rastlamamıştık. Dixie bu şehre gelmişti, bundan emindim. Hayatını terk edip kaçmıştı, ama bu haftalar önceydi. Belki birkaç gün saklanmıştı, ama ondan sonra çalışması gerekecekti.

Öte yandan, o çoktan başka bir yola girmiş de olabilir. Çok geç kalmış da olabiliriz.

Striptiz kulübünün arka köşesindeki bir kabindeydik ve görüşümüz sadece tam karşımızdaki sahneyle sınırlıydı. Güzel dansçı, üzerinde minicik bir külotla, elleriyle dolgun göğüslerini okşuyordu. Seyircilerini büyülemiş,

yere çömelip ardından yerle cinsel ilişkiyi taklit ederken tüm dikkati üzerine çekmeyi başarıyordu.

Kadın çok çekiciydi ama Kane'e baktığımda onu izlemiyordu. Masanın kenarında, neredeyse sandalyenin yarısına kadar masaya sıkıca tutunmuştu.

"İyi misin?" diye sordum.

Gözlerini kırıştırdı ve bakışlarını vücudumda gezdirdi, ardında bir sıcaklık izi bıraktı. "Bu akşam ne kadar seksi görüldüğünü bilmek ister misin?"

Biraz daha dik oturdum. Omuzlarımı kamburlaştırdım.

Kane inledi ve uzun atkuyruğumu omzuma doğru itti. "Beni öldürüyorsun."

"Ölme sakın. Eve gitmem lazım."

Dudakları, tam anlamıyla aç bir yırtıcı hayvanın gülümsemesiyle kıvrıldı. "Buraya gel."

Masanın ortasına doğru kaydığımda aramızda iki ayaklık bir boşluk kalmıştı. Kaslarım kasıldığı için yerimden kıpırdamayınca Kane yavaşça yaklaştı. Dirseğini masaya dayadı ve bana doğru döndü. Eli tekrar kalkıp at kuyruğumu yumruğunun etrafına sardı. Bakışları yüzümde gezinirken alnında bir çizgi belirdi.

Gözümün önünde sadece o vardı. Karanlık kulüpteki devasa silueti. Sıkı çene hatları. Karanlık enerjisi ve güçlü bedeniyle beni büyülemişti.

"Sanki beni öpecekmışsin gibi görünüyorsun," diye fısıldadım.

"Öpüşmem."

Ah, canım. "Yataklar ve yatak odaları hakkında da aynısını söylemiştin ama o kural artık geçerliliğini yitirdi."

Çukur daha da derinleşti, ama o yerinden kımıldamadı.

Bakışlarının yoğunluğu, gözlerimi boğazındaki bandanaya, mürettebatının taktığı gibi takmadığı iskelet desenli siyah beyaz kumaşa çevirmeme neden oldu.

Zihnimde bir düşünce şekillendi. Bir yapbozun parçaları bir araya geliyordu. Kane, hava nasıl olursa olsun, arabayla giderken her zaman camı açık bırakırdı. Manchester'daki apartman bloğunun asansöründe o kadar kaskatı durmuştu ki, asansörün bozulmak üzere olduğundan endişelenmiştim. Sonra açık banyo kapısı vardı. Kabine sıkıca tutunması. Öpüşmeme kuralı.

Dudaklarımdan kelimeler döküldü: "Klostrofobik misiniz?"

Gözleri irileşti ve yumruğunu saçlarımdan çekti. "Nasıl...? Neden soruyorsun?"

Onu bekledim.

Kane'in bakışları bir anlığına benimkinden kaçıp çıkışa yöneldi, sonra tekrar bana döndü. Ritmik müzik daha da yükseldi.

Çenesi kilitlenmiş bir halde, sonunda "Evet" diye yanıtladı.

Kalp atışlarım düzensizleşti. Onu tanımaya dair bir başka küçük parça. Paylaştığımız bir sır, her ne kadar onu kendim keşfetmiş olsam da. Her küçük keşifte, içimdeki başka bir parça ona daha çok bağlanıyordu. İçimdeki başka parçalar ise acıyordu.

Tamamen hareketsiz kaldım. "Beni öpersen, sana karşılık vermem."

Standımızın girişinde bir figür belirdi.

Striptiz kulübünün müdürü, beni etkisi altına alan gerginliğin farkında olmadan kendini Bette olarak tanıttı. Dixie'nin fotoğrafına baktı ama başını salladı.

"Personel üyeleri hakkında bireysel olarak konuşamam."

"En azından daha önce burada olup olmadığını söyleyebilir misiniz?"

"Dediğim gibi, dansçılarımızı koruyoruz. Belki iletişime geçmiştir, belki geçmemiştir. Eğer iletişime geçilmesini istiyorsa, bunu kendisi onaylayacaktır."

Kurumsal bir tavır sergiliyordu. Onun insani yönüne hitap etmem gerekiyordu. "Tehlikede olmasından endişeleniyorum."

"Elbette öylesin." Gözleri gözlerime kenetlendi. "Kızlarla konuşmak için gecede kaç talep aldığımı bilmek ister misin? Kaç erkek onları eve götürmek istiyor?"

Bakışları Kane'e kaydı.

"Durum öyle değil. Biz müşteri değiliz. Sadece onun güvende olmasını istiyoruz."

"Arkadaşınız bunu istiyorsa, kararı o verecek. Ona mesaj atmanızı öneririm, ancak Deadwater'a dönmeden önce kalıp gösterinin tadını çıkarabilirsiniz."

Masaya hafifçe vurdu, sonra arkasını dönüp gitti.

Kane, "Personel bizim hakkımızda konuşuyor," dedi.

Haklıydı, şehrimizin adını anmıştı. Bir başka gerçek de kesindi: Eğer Dixie burada olsaydı, kimse bunu söylemeyecekti.

Hayal kırıklığıyla nefesimi verdim. "Bunu birlikte düşünelim. Eğer kuliste olsaydı, bizim tarifimizi duyardı. Benim olduğumu anlar ve dışarı

çıkardı, değil mi? Bu da demek oluyor ki çıkmamaya karar vermiş. Şimdi ne yapmamız gerekiyor?"

Kane ayağa fırladı. Onu odanın karşısındaki, Bette'in içeri girdiği arka duvardaki kapıya kadar takip ettim.

Kapıyı koruyan güvenlik görevlisi kollarını kavuşturdu. "Giriş yok."

"Dixie orada mı?" diye sordu Kane.

"Üzgünüm kardeşim. Adını hiç duymadım, kendin gidip görmeyeceksin."

Kulise başka bir adam çıktı ve onun yanına, omuz omuza durdu.

İlki gülümsedi. "Kardeşten kardeşe, bir gayret daha, Deadwater'a nezaket ziyaretinde bulunacağım. Adamınızın devredeki itibarını kaybetmesine izin vermeyin."

Kane önce ikisine, sonra bana baktı. Kavga etmek için izin istiyordu ama içimdeki bir sızı bunun yanlış bir hamle olduğunu söylüyordu.

Geri çekildim.

Peşinden gitti. "Bir şeyler biliyorlar, değil mi?"

"Bir örtbas etme havası seziyorum. Müdür bu konuda çok netti, çizgiyi korumak gerektiğini söyledi ama Dixie'yi hiç duymamışlarsa neden bu kadar kavgacı davranıyorlar?"

Hayal kırıklığı yüzünü gerdi. "Yani biz burada oyalanırken Dixie arka kapıdan kaçmış olacak. Çoktan gitmiş olacak. Kahretsin."

Ritmik müziğe ve mekanın sıcaklığına zıt olarak, içimi bir umutsuzluk kapladı. Bunu hiç beklemiyordum. Dixie'ye yaklaşmanın bizi ondan daha da uzaklaştırabileceğini.

Onu bulmak için duyduğum enerji bir anda yok oldu. "Gitmeliyiz."

Sessiz bir anlaşmayla odanın etrafından dolaşıp çıkışa doğru ilerledik, sonra da gürültülü müziği ve daha da kalabalık olan gece kulübüne geri döndük. Kenardaki koridor, gölgelerdeki diğer etkinliklere doğru ilerleyen veya etrafta dolaşan insanlarla dolup taşmıştı. Kane bir yol açtı ve eli tekrar elimi tutarak beni kendine yakın tuttu.

Hayal kırıklığına uğramış olsam bile, dokunuşuyla ürperdim. Böylesine kalabalık bir yerde olmak onun için iyi olamazdı. Ama merdivenlere vardığımızda durdu. Ben de durdum.

Gözleri tedirginlikle doluydu. Bir basamak aşağı indi, sonra bileğimi yakalayıp beni kendine çekti ve ağzını kulağıma dayadı. "Seni ikna etmek için ne gerekecek?"

"Beni neye ikna etmeye çalışıyorsun?"

"Tarif ettiğim şeyi yapmak."

Nefesim kesildi. Beni kovalamak istiyordu. Bu gece dışarıda mı demek istiyordu? En dip noktadan sonra rahatlama fikrine kapılmış bir şekilde yutkundum. "İstediğim şeyleri yapmanı istiyorum."

"Ne gibi?"

"Öpüşme, romantizm, sevgi."

Gözlerinde kafa karışıklığı, meydan okuma ve bir düzine başka duygu vardı. Bana bir yırtıcı, bana kötü şeyler yapmak isteyen şiddet yanlısı bir adam olduğunu anlattığında heyecanlanan yanımı uyandırdı. Bakışlarının sıcaklığı içimdeki ateşi eritti.

"Bunları nasıl yapacağımı hiç bilmiyorum."

Avantajımı kullandım. "Sen benim erkek arkadaşımın seni eğitmesine izin verersen, ben de senin beni avlamana izin veririm."

Gözleri arzuyla parlıyordu. Bunu tüm vücudumda hissettim.

Müziğin arasından bir çığlık duyuldu ve Kane bakışlarını omzumun üzerindeki bir şeye çevirdi. Yüzündeki duygu kayboldu.

"Bu nedir?" diye sordum.

Kalabalığın arasından, striptiz kulübündeki garson ve barmenin giydiğine benzer, minik altın rengi bir kıyafet giymiş bir kadın çıktı.

Kane'in yüz ifadesi her zamanki sinirli surat ifadesine geri döndü. "Bir sorun var. Eğer beni erkek arkadaş olarak eğitmek istiyorsan, şimdi başla. İddianı ortaya koy."

İddiam mı? Aman Tanrım. Kalbim yerinden çıktı. Onu tanıyordu. Bir daha baktım ve o muhteşem esmer kadın onu fark etmek için boynunu uzattı, sonra da kalabalığın arasından geçmeye devam etti.

Dikkatimi tekrar ona çevirdim. "Birinci ders. Beni kullanma—"

Kane parmaklarını saçlarımin arasına daldırdı ve dudaklarını benimkine yaklaştırdı. Şok düşüncelerimi ele geçirdi, ya da belki de öpücüğün etkisiydi. Bunu çok istemiştim. Dokunuşunu çok arzulamıştım. Ama bir kadının bizi bölmek üzere olması yüzünden değil.

Bu düşünceler çok kısa sürdü.

Dudakları tüm dikkatimi istiyordu. Beni sertçe öptü, diğer eliyle çenemi kavrayıp beni tam istediği yerde tuttu. Kalın parmak uçları başımın arkasına dokundu ve dudakları dilinin girmesi için aralandı.

Ona açıldım, tek bir dokunuş damarlarımda arzuyu alevlendirdi. Öpücüğünden asla kurtulamayacağım kadar baştan çıkarıcı bir erkeğin tadına duyduğum ihtiyaçla inledim. Sıcaklık beni yakıp kavurdu ve tenim

onun dokunuşunu emmek için canlandı. Onu daha da yakınlaştırma isteğime rağmen, ellerimi sıkıca kendime sakladım. Bunun yerine, onun yönlendirmesini takip ettim, dilimi onun dilinin üzerinde gezdirdim ve o da inledi.

O ses kalbimin tam kalbine işledi. Tanrım, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Onun kucaklamasının daha fazlasına. Dudaklarını benimkine o biraz beceriksizce değdirmesinin daha fazlasına. Hayatımda yaşadığım en mükemmel öpücüktü.

Bir an duraksadı ve fısıldayarak birkaç kelime söyledi: "Bunu istedim. Her şeyi istiyorum."

Bir el koluna dokundu.

Bunu görmezden geldi, beni duvara yaslayarak ağzımı ve akıl sağlığımı yok etmeye yönelik bir başka girişimde bulundu.

"Kane?" Tıkırtılar yeniden başladı.

İstemeyerek de olsa ağzımı açıp kadına baktım. Benden daha gençti, belki yirmili yaşlarının başlarındaydı. Ama ona bakış şekli, gözlerini oymak istememe neden oldu.

"Kane, ben Karla." Ona el salladı.

Yüzüme birkaç santim mesafede, Kane'in dikkati üzerimdeydi. "Hallede."

Kahretsin onu. Titrek bir nefes aldım. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Karla başını salladı, kıvrıkcık saçları havada uçtu. "Kane? Burada ne yapıyorsun? Seni kulüpte gördüm. Anlaşılan birini arıyorsun?"

Beynim sıfırlandı. Bilgisi olabilir. Telefonumu aceleyle buldum ve Dixie'nin fotoğrafıyla birlikte havaya kaldırdım. "İşte onu bulmaya geldik. Onu gördünüz mü?"

Karla ona baktı, sonra omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok, yardımcı olamam. Hey, Kane? Mesajlarıma hiç cevap vermedin."

"Adı Dixie. Tanıdık geliyor mu?" diye devam ettim.

Bakımlı parmaklarını onun koluna doladı. "Neden benimle konuşmuyorsun? Umuyordum ki—"

Gözüm döndü ve onu kollarından kurtarıp onun alanına girdim, ona dokunmasını engellemek için onu uzaklaştırdım. "Anlamadıysan söyleyeyim, şu an konuşacak durumda değil. Dudakları birkaç saniye önce benimkilerdeydi ve sana hitap eden benim."

Karla'nın dikkati sonunda bana yöneldi. Etkilenmemiş bir bakışla vücudumu baştan aşağı süzdü. "Dudakları birçok yerde olmuş ve olmaya

devam edecek. O, kalıcı bir ilişki için uygun biri değil."

Geri çekildim. "Onun hakkında öyle konuşma."

"Sana doğruyu söylüyorum ki, bir gece kulübünde tanıştığın bir adamdan yanlış izlenim edinmeyesin. Ben tam bir kız arkadaşım, sana iyilik yapıyorum."

"İyiliklerinizi kendinize saklayın. Onu rahat bırakın."

Gitmek için döndüm. Kane merdivenlerden aşağı inerken benimle kaldı. Kapıcılara başıyla veda edip etmediğini fark etmedim, ancak Karla'nın onu takip etmediğinden emin oldum. Sinirlerim bozulmuştu.

Sokakta öfkeyle yürüdüm, Kane ise omzumun üzerinden bir gölge gibi peşimden geliyordu.

"Sanırım daha önce hiç kimse şerefimi savunmamıştı."

"Karla da başka bir tek gecelik ilişkiydi, anladığım kadarıyla."

"Bir keresinde Manchester'da."

Hemen arkamı döndüm ve durdum. "Yani onunla yattın mı?"

Beni dikkatle izledi. "Evet."

İçimde acı bir burukluk yayıldı, öpüşmemizin hatırasını bulandırdı. "Sonra da onu kovma görevini bana verdin. Seni bu zahmetten kurtardığıma sevindim."

Gözlerini kısarak sordu: "Neden bu kadar üzgünsün?"

"Değilim." Öyleydim.

"Anlamıyorum. Bu gece ona yaklaşmadım. Daha önce de olduğu gibi telefonuna cevap vermedim. Kıskanıyor musun?"

"Hayır." Ayrıca, evet.

"Seninle tanışmadan önce yaşanan bir şeye duygusal bağ kuruyorsun."

Onun duruşunu taklit ettim, göğsümdeki acıyı bastırmak için kollarımı kavuşturdum. "Ve beni sadece onu uzaklaştırmak için öptün."

Onun geldiğini görmüştü. Beni durduracak tek şeyi yapmıştı. Bizi kovalayıp gitmesine izin verip kendisi de hayır diyebilirdi, ama bunu benim yapmam daha kolaydı. İçimdeki acı ikiye katlandı. O an benim için çok şey ifade eden bir şeyin bir oyun olduğunu bilmek beni öldürdü.

Kane sinirli bir şekilde içini çekti. "Seni öptüm çünkü istedim. Onunla ilgilenmeni iki sebepten dolayı istedim. Daha önemsiz olanı, ısrarcı olması ve ona hayır dememe rağmen dinlememesiydi. Başka biriyle birlikte olduğumu anlamasının sonunda işe yarayacağını düşündüm. Seni kullanmak istemedim. Niyetim bu değildi."

Yanlış yaptığını görebilme yeteneği, Dixie'nin en sevdiği ifadeyi kullanacak olursak, onu bir hayal dünyasına sürüklemişti.

Dixie. Buraya gelme sebebim oydu. Dünyadaki herkesten daha çok duygularıyla oynayan bir adamla flört etmek için değil.

Telefonumu çıkarıp bir sonraki konumu seçtim; köşede küçük bir kulüp vardı, pek umudum yoktu ama emin olmak için kontrol etmem gerekiyordu. Ve Kane'den başka bir yönlendirme almak için. Onu görmezden gelip yoluma devam ettim. Peşimden geldi. Adımı söyledi. Ben de devam ettim.

Sıradan bir binanın dar mavi kapısından içeri girdiğimizde, fedai Kane ile aynı kayıt işlemini yaptıktan sonra bizi içeriye davet etti. Ama burası baştan beri yanlış bir yerdi. Hoparlörlerden hip-hop müziği yankılanıyordu ve küçük bir kalabalık terli bir odayı doldurmuştu. Yan odalar yoktu. Güzel sarışın Dixie'den eser yoktu. Tıpkı bir önceki gibi tam bir fiyasko.

Üçüncüsü de aynıydı. Daha büyüktü, ama tamamen dans ve içki içilen bir yerdi.

Çabuk başarısız oldum. Nereye bakmam gerektiğini araştırdım ve hepsini denedim. Eğer buralardaysa, benden saklanmıştı ve deneyecek başka yerim yoktu. Mila ya da Convict de herhangi bir ipucuyla geri dönmemişti. Başarısız oldum.

Sokağa geri döndüğümde, Kane'in arabasına doğru ağır adımlarla yürümeye başladım. Onu görmezden gelmem onu sinirlendirmiş ve susturmuş olmalıydı çünkü on dakikadır neredeyse hiç konuşmamıştı. Ama köşeyi dönüp boş yola çıktığımız anda bileğimi yakaladı ve beni kendine doğru çekti.

"Seni öptüm çünkü istedim. Ben herkesi öpmem."

Hızla arkamı döndüm. O ise elimi bırakmadı, bakışları dudaklarıma indi.

"Umurumda değil."

"Evet, evet."

Kulüplerden yayılan sıcaklık hâlâ tenime sinmişti, ya da belki de çok hızlı atan kalbim beni ısıtıyordu.

Çenem titredi. "Eve gitmek istiyorum."

"Bundan çok daha fazlasını istiyorsun," diye mırıldandı. Kane elini enseye götürdü ve beni ilerletti. "Ve sana onu vereceğim."

Bölüm 19

Dixie

Heaven'ın personel çıkışından Karla'ya sokağa bakmasını söyledim. "Gittiğinden emin misin canım?"

Neredeyse iş arkadaşım olan kişi etrafı taradı, sonra bana doğru döndü. "Çoktan gitti. Güvendesin."

Dikkatlice kapıdan dışarı çıktım ve soğuk geceye göz attım. "Sadece bir adamdı, öyle demiştin?"

"Deadwater'dan iri yapılı bir adam, adınızı söylüyordu. Görünüşünü beğenmedim. Acaba ters giden bir müşteri miydi?" Gözlerinde tuhaf bir yoğunluk vardı.

Muhtemelen yargılayıcı bir yargılama. Karla garsonluk yapıyordu ve dansçı olarak başarılı olamamıştı. Ben tecrübemle ortaya çıktığımda ve sahneye hiç çıkamamış olsam bile hemen bir yer bulduğumda beni küçümsemişti. Bu gece benim ilk sahneye çıkışım olmalıydı ve bütün gün titrek bir denizanası gibiydim.

Karla'nın aksi tavrının bir önemi yoktu zaten. Bulunmuştum. Deadwater'dan kaçarken hissettiğim panik hala uzuvlarımda ürperti gibi sızıyor ve soğuk bir ürperti gibi içimi kaplıyordu. Uyuyamamıştım ve sadece makyaj sayesinde insan gibi görünüyordum.

Başka gidecek yerim olmadığı için rastgele seçtiğim bu kasabada kalamazdım. Kızları, ışıkları, tüm o sevimli kıyafetlerimi özlemiştim. Ama bir erkeğin bana dokunmasına izin veremezdim.

Tekrar yoluma devam etmek zorundaydım.

Sorun değil. Sahneye çıksaydım muhtemelen yine de kaçırdım.

Karla'ya zoraki bir gülümseme takındım. "Bana bir iyilik yapar mısın? Bette'ye gittiğimi ve üzgün olduğumu söyle."

“Tamamdır. Peki ya adam geri gelirse ona ne diyeceğim?”

Korkum buydu. Titreyen ellerimi belimin arkasına sakladım. "İyi yalan söyle, canım."

"Onun seni bulmasını istemiyor musun?"

“Asla.” Saldırgan, tecavüzcü, tüccar, her kim olursa olsun, beni bulmasına izin veremezdim.

Karla anlamlı bir şekilde göz kırptı.

Çantamı omzuma taktım ve sadece parlak ve ısıltılı bir sapma olacağını bildiğim kulübe son bir kez baktım, sonra da bir daha asla basmayacağım kaldırımda topuklarımın çıkardığı sesler eşliğinde oradan hızla uzaklaştım.

Bölüm 20

Lovelyn

Gece arabamızı yuttu. Kane, sanki şeytan bizi kovalıyormuş gibi, şehirden uzaklaşıp açıklamadığı bir şeyle beslenen bir görev için araba sürüyordu. Öte yandan, konuşmaya da kalkışmadım; aramızdaki gerilim o kadar artmıştı ki, paramparça olacağımı hissediyordum.

O, ısıyı en yüksek seviyeye getirdi, ben de kapattım.

Açtığı müzik, Falling In Reverse'ün 'Popular Monster'ıydı, önce güldüm sonra durdurdum.

Bacaklarımı sahiplenici bir şekilde kavradı; parmak uçlarının tenimde gezinmesini çok istememe rağmen onu ittim.

Acıyı durduramadım. Onun suçu değildi, Karla'yı oyalamak için beni kullanması çok kötü bir hareketti ama yine de duygularım gelmeye devam etti. Kontrol edemediğim, giderek artan bir enerjiye dönüştüler.

Peak District Milli Parkı'na girdiğimizi belirten tabelaların yanından geçtik. Beni vahşi, açık bir alana götürüyordu.

Beni sıkıca kavrayan sessizliği bozdum. "Asıl sebebiniz neydi?"

Kane'in koyu renkli kaşları soru işaretiyle kalktı.

"Karla ile konuşmamı istemenizin iki sebebi olduğunu söylemişsiniz. İkinci sebebi söylediniz ama birincisini söylemediniz. Neydi o sebep?"

Bakışlarını yola dikti ve çenesini oynattı. Cevap vermesi sonsuza dek sürmüş gibi geldi. "Çünkü seni öpmek beni geçici olarak konuşamaz hale getirdi."

Ona karşı kurulan her sağlam savunma yerle bir oldu.

Kane aracını yol kenarına çekti. Farlar boş bir otoparkın üzerinde hayalet gibi belirdi, sonra motoru durdurunca biz de karanlığa gömüldük. Etrafta sessizlik çöktü.

Aniden arabadan atladı ve yanıma gelerek kapımı açtı. Kane, emniyet kemerimi çözmek için üzerime eğildi, sonra da çıkmam için bana yer açmak üzere geri çekildi.

Gece havasında dışarıda, gözlerim ay ışığına alışınca, yüz hatlarını yeterince görebildim ve gözlerindeki keskin arzuyu fark ettim. Kalbim bir an durdu.

"Evet mi, hayır mı?" diye sordu.

Duygularımın karmaşasıyla boğuşan beynim nihayet durumu kavradı. Beni en sevdiği fantezisini gerçekleştirebileceği bir yere getirmişti. Aklım avlanmaya, yakalanmaya, onun ihtiyacı olanı elde etmesine doğru akıp gitti. Karanlığa doğru koşmak garip bir şekilde çekici geliyordu. Duygularımı kontrol etmekte her zaman zorlanmıştım ve Kane'in anlattığı şey bana birden fazla yönden ihtiyacım olan rahatlamayı sağlayabilirdi.

Ancak bu karşılıklı bir durumdu.

Yavaşça uzaklaşarak, kendimi arabanın kaputuna doğru çektim. "Beni ikna et."

"Nasıl?"

Onun karanlık bakışlarına karşılık verdim, kendi sonuçlarına varmasına izin verdim. Daha fazla bir şey söyleseydim, sesim muhtemelen titrerdi ve onun bu güce sahip olmasını istemiyordum.

Kane, iri cüssesiyle bacaklarımı araladı. Elleri eteğime uzandı. Onu dururdum. Parmaklarımızı birbirine kenetledik.

Yavaşça yüzünü benimkine yaklaştırdı, sanki bunu yaparken bir yandan da düşünüyor gibiydi. Yüz hatlarında hiçbir yumuşama yoktu. Ne bir yumuşaklık ne de nazik olma sözü.

Onun daha sert tarafına ne kadar çok ihtiyacım olduğu tuhaf.

Dixie'yi bulamadığımız için hayal kırıklığına uğramıştım, yaklaşan yıldönümünden saklanamıyordum, bu da beni derinden sarsmıştı, sonra o geldi ve duygularımı bir bez bebek gibi savurdu. Bu enerjinin dışarı çıkması gerekiyordu. Yine de, o güven unsuruna ihtiyacım vardı.

Kane yaklaştı ve dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu. Yumuşak değildi. Daha çok, vahşi bir saldırının öncesindeki bir tadım gibiydi. Kollarımı arkama doğru bükte, ikinci bir öpücük dudaklarımı araladı ve bedenimin cevaplamayı özlediği bir talepte bulundu.

Bu. Daha fazlası.

Beni adeta yuttu, nefesimi kesti ve tüm olumsuzluğu ortadan kaldıran, yapacağımız şeye beni hazırlayan keskin bir sıcaklık yaydı. Tutkulu bir

kayma damarlarımda şimşek çaktığında, inlememi engelleyemedim.

Titreyerek nefes alıp irkildi ve eteğimi kavrayıp bacaklarımın üzerinden yukarı doğru itti.

Tekrar inledim ve arabanın kaputuna doğru geriye doğru çöktüm, dizlerim yukarı kalkarken Kane ağzını uyluklarımın en üst noktasına indirdi. Tıpkı dün gece olduğu gibi, hiç beklemeden iç çamaşırımı kenara iterek dilini bana değdirdi.

Böylesine hassas bir yere ilk dokunuş, beni daha da yaklaştırdı; sıcaklık soğukla buluştu.

Onun altında kıvranıyordum, içime doğru yalamasının verdiği his dudaklarımdan bir inilti daha çıkmasına neden oldu. Kalçalarımdan iki eliyle tutarak beni yüzüne bastırdı, diliyle beni yaladı, sonra da kalın bir parmağını içeri kaydırıldı.

Aynı anda hem çok fazlaydı hem de yetersizdi. İkinci parmağını da ekleyip klitorisimi emmeye başladığında, onun orada olup beni açmasının, beni gittikçe daha da sıkılaştırmasının ne kadar iyi hissettirdiğine neredeyse gülecektim.

İç duvarlarım onun elini sıktı.

Elini üzerimden çekti ve geri çekildi. "Otuz."

Bulanıklaşmış zihnim anlam bulmak için çabaladı. "Ne?"

"Yirmi dokuz."

Aman Tanrım, geri sayım mı?

Arabadan atladım ve sendeledim.

"Yirmi sekiz."

Ses tonunda hem tehdit hem de umut vardı. Bu, içimdeki acıyı daha da artırdı. Arkamı döndüm, eteklerimi yukarı çektim ve kaçtım.

Ormanı koruyan bir kapı vardı ve içinden geçerken koşumu yavaşlattı, tahta parçaları sırtıma çarpıyordu. Birkaç metre sonra ağaçların arasındaydım, Kane'in daha uzaktan gelen "yirmi üç"ü beni kovalıyordu.

Süre dolana kadar arabanın yanında bekledi.

Yol ayrımına geldim ve tereddüt ettim. Kökler ve düşmüş dallara takılmak hiç eğlenceli gelmiyordu, bu yüzden daha hafif olanı seçtim. İleride ve sağımda, ağaçların derinliklerinden bir hışırtı geldi. Muhtemelen bir kuştu, ama beni yavaşlattı, "on üç"ün tınları ormana nüfuz ediyordu.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Beni tahrik etmişti ama tatmin etmemişti ve beynim ihtiyaç ve heyecanla karmakarışık. Yolda mı kalmalıydım yoksa saklanmaya mı çalışmalıydım? Ormana giremezdim

ama eğer beni yolda yakalarsa, gece geç saatlerde yürüyüş yapanlar geçebilirlerdi.

"On."

Başımı öne eğdim ve ağaç örtüsünün sonuna doğru koştum, aceleci adımlarımın altında dallar çıtırdıyordu. Ortaya çıkınca, yamaçlara ve uzaktaki sırtlara doğru hızla koştum; karanlıkta yamaçlar ve uzaktaki sırtlar gümüş renginde parlıyordu. Sıcak yüzüme temiz hava esiyordu.

Yüksek çitler ve çalılıklar, tek tük ağaçların etrafını saran yamaçlara dağılmıştı. Saklanmak için daha uygun yerlerdi.

"Yedi!" diye bağırdı Kane, benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Damarlarımda heyecan dalgalanıyordu ve nefesim hızlanmıştı. Cinsel sapkınlığını beni korkutacak şekilde açıklamıştı, ama böyle, ön sevişmenin de iyi olacağının bir vaadiyle? Beklenti beni titretiyordu.

"Beş, dört, üç..."

Yamaçtan aşağı doğru dikkatlice ilerleyerek çalılıkların arasına girdim ve bir ağacın arkasına saklandım, böylece onun sayımının son sözlerini duymadım.

Önemli değildi. Benim zamanım dolmuştu ve şimdi beni bulması gerekiyordu.

Sessizce, dikkatle dinledim; kalbimin kulaklarımda o kadar yüksek sesle attığını hissettim ki, neredeyse her şeyi bastırıyordu. Ama iri bir adamın koşarken çıkardığı gürültülü ayak seslerini gizleyemiyordu.

Kane benden daha hızlı bir şekilde ormanı geçti, yamaçta daha yukarıdan görünüyordu. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve titredim; ihtiyacım ve korku, ondan yapmasını istediğim şey için mükemmel bir kimyasal karışımdı.

Sanki bir işaret feneriymişim gibi, hızla tepeden aşağı indi.

Nefesimi tuttum.

Doğrudan bana doğru geldi ve saklandığım yeri çevreledi. "Kaç, Lovelyn."

Çılgılık attım ve saklandığım yeri bozarak, kaçmak için bacaklarımı hızla hareket ettirdim. O daha hızlıydı. Bir anda, açık yamaçta beni yakaladı, yere düşmeme neden olacak şekilde üzerime atladı ve nefesimi kesen bir darbeye yere serildim.

Kane beni nemli zemine sırt üstü çevirdi. Bu sefer elleri eteğimi yukarı çekmeye kalkınca ona yardım ettim. Buna ihtiyacım vardı. Adrenalin beni

ona karşı daha da ateşli hale getirdi. Beni tekrar çevirdi, yüzüstü yattım, sıcak yanağım çimenlere değdi.

Önce kendi kıyafetleriyle boğuştu, sonra beni örttü, iç çamaşırımı kenara çekti ki penisi bacaklarımın arasına girip ıslaklığını emebilsin. Tam çaresizliğimin doruk noktasında, kasıklarına doğru yöneldi ve ağzını boynumun arkasına yerleştirdi.

Kane Ryan beni tek seferde vahşice becerdi.

İç organlarım gerilip zonklarken çığlık attım. Çok büyüktü. Bunun çok zor olacağını biliyordum ama tenime tamamen değene kadar birkaç deneme gerekti. Lanet olası bir aslan gibi, dişlerini boynumda gezdirdi, memnuniyetle nefes verişi zaferini, sahipliğini ilan ediyordu.

Yanaklarım toprağa değmiş halde, ona katlanmaktan başka çarem yoktu.

Sonra kalçalarını hareket ettirdi. İçime girip çıkarken tek bir kelime bile yoktu, sadece alınan ve verilen zevkin çaresiz sesleri vardı. Kane inledi, kolları iki yanımda gergin bir şekilde duruyordu ve kendini ne kadar sıkı tuttuğundan titriyordu.

Parmaklarını birleştiğimiz yere götürmek için beni yarı yana doğru çekti. Sahiplenici bir şekilde kavradıktan sonra, itişleriyle eř zamanlı olarak benimle oynadı.

Zirveye ulaşma hissim geçmemişti ve yükselen zevk patlamasıyla inledim. O da daha hızlı bir şekilde beni becermeye devam etti ve kapalı göz kapaklarımın ardında ışıklar çakmasına neden olan yerlerime vurdu. Görememek daha güvenli hissettiriyordu. Herkes yanıımızdan geçip yaptıklarımıza şahit olabilirdi. Durmayacaktım ya da Kane'e durmasını söylemeyecektim. Kilitlenmiştim ve bundan zevk alıyordum.

Yaklaşan orgazmım beni onun etrafında daha da sıkılaştırdı ve Kane hırladı. Vuruşları düzenli ve hassastı, el hareketleri beni çıldırttı. Sonunda dayanamadığımda, alnımı soğuk zemine bastırdım ve inanılmaz bir rahatlamaya daldım. O da hemen irkildi, penisi tam doğru anda kalınlaşarak beni sürüklediği ezici, akıl almaz doruk noktasını uzattı.

İçime girdi. Sert ve uzun bir şekilde.

şaşkınlıktan donakalmıştım, öylesine derin bir zevke dalmıştım ki, kendime gelmem biraz zaman aldı. Ve kollarının beni sardığını fark ettim. Kane sıkıca sarılıyordu, hâlâ içimde derinden gömülüydü, nefes alışverişi benimki kadar ağırdı. Ama onun tutuşu, sakinleşirken içime sızan soğuktan beni koruyordu.

Onun her sesini ve hareketini son derece farkındaydım. Yüzünü neredeyse saçlarıma sürtüyordu. Farkında olmadan, yaptığımız şeyin doğru olduğunu söylemek için ihtiyacım olan o kucaklamayı bana vermişti.

Yine de, rastgele bir tepede savunmasız kalmıştım ve eğlenceli kısım bitmişti.

Kolunu sıkıca kavradım, bana dolanmıştı. "Kalk."

Kane durdu, sonra geri çekildi ve ayağa kalktı, bana da kalkmamda yardımcı olmak için elini uzattı. Giysilerimizi düzelttik, sonra sessizce anlaşarak tepeye tırmanmaya başladık. Tepede, o yolu seçti, bu da tamamen kaybolmuş olduğum için bana uygun geldi.

Ağaçların gölgesinde omzuma değdi. Burnundan derin bir nefes aldı. "Sana zarar mı verdim?"

"Öyle düşünmüyorum."

Öpüşme kapısına kadar sessizce ilerledik.

Oraya vardığında, geçmeme izin vermek için kapıyı açtı, sonra diğer tarafta durdu. "Bu...?"

Tam soruyu sormasını bekledim, ama ne demek istediğini tahmin etmeye çalışıyordum. Eğlenmediğimden endişeleniyordu. Onun bu endişesi beni çok mutlu etti. Zırh gibi giydiği duygusuz, taş gibi tavrından çok daha iyi geliyordu ona.

Ama bir türlü kelimeleri ağzından çıkaramıyor gibiydi.

Dudaklarımı büzdüm. "Beğenip beğenmediğimi soruyorsan, ne hissettiğini söyle."

"Benim sikime mi yaklaşıyorsun?" Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Ahmak. İçeriye kastetmiştim." Göğsüne dokunmaya cesaret edemediğim için parmak uçlarımı alnına götürdüm.

"Güzel," dedi. "Çok çok güzel."

"O halde aynı şey geçerli."

Derin bir nefes aldı, sonra beni takip etti.

Arabaya vardığımda durdum. Yaptığımız şeyden dolayı iç çamaşırım ıslanmıştı ve eteğime de geçecekti. Cehennem gibi sıcaktı ama arabada birkaç saat geçirmek rahatsız edici olacaktı. "Üzerimi değiştirmem gerek."

"Üzeriniz çamurlu mu?"

"Öyle değil."

Bakışları üzerimde gezindi. "Senden sızıyor musun?"

Kıvrandım, yanaklarım yeniden kızardı.

Kane sırtıttı, sonra sakinleşmesi gerekiyormuş gibi birkaç adım uzaklaştı. Geri döndü. "Ben hiç prezervatifsiz seks yapmadım."

"Ben de öyle düşünmüyorum."

"Aman Tanrım. İş için düzenli olarak test yaptırıyorum, sonuçlar hep temiz çıkıyor. Ayrıca, vazektomi de oldum. Endişeleniyorsanız diye söylüyorum."

Son kısımda şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Daha önce böyle bir şey yaptıran birini tanıımıyordum. Bu da aklımı, böyle bir şeyi tercih etmesinin olası nedenleri üzerinde hızla düşünmeye sevk etti.

"Beni çıldırtıyorsun."

Bu his karşılıklıydı. Öyle ki, bana mahremiyet sağlamak için sırtını döndüğünde -ki bu küçük hareket kalbime bir ok daha sapladı- bir an ona bakakaldım.

Ve acaba gerçek Kane Ryan'ı hiç tanıyabilecek miyim, yoksa sadece parçalarını mı göreceğim diye merak ediyorum.

Bölüm 21

Kane

Yolcu koltuğumda Lovelyn uyuyordu. Direksiyonu devralmayı teklif etmişti, ben reddedince radyoyu kısık sesle açıp hemen gözlerini kapatmış ve uykuya dalmıştı.

Onun dinlenme ihtiyacını paylaşmıyordum. Her zamankinden daha canlıydım. Ayrıca onun her iç çekişini ve hareketini son derece farkındaydım.

İyi ki uyudu. Kafamı toplamam için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Deadwater'ın eteklerinde arabayı yavaşlattım ve park ettim. Lovelyn uyanmadı ve ben de onu deli gibi izledim. Krem rengi örgü kazağının kollarında ve etek ucunda küçük bir açık mor çiçek kümesi vardı. Kendi elleriyle eklediğinden hiç şüphem yoktu. Tıpkı kadife çantasının askısı gibi, çiçek motifleriyle işlenmişti. Takıntısını kelimenin tam anlamıyla kolunda taşıyordu.

Nihayet güneş doğdu ve ben de bizi ilk durağımıza götürdüm. Büyük bir elektronik eşya mağazasının bulunduğu bir alışveriş merkeziydi burası.

Esneyen Lovelyn, hiç soru sormadan gitmeme izin verdi ve ben ağır çantalarla binadan döndüğümde çoktan uyanmıştı.

"Ne aldın?" diye sordu.

"Sizin evinize geldiğimizde göreceksiniz."

Onu eve götürdüm ve aldıklarımı indirdim. Dört dış mekan kamerası, iki iç mekan kamerası, ayrıca bir kapı zili kamerası ve kurulum kiti.

Ben onu ön yola çıkarırken gözlerini ondan ayırmadı.

"Anlaşmanın benim tarafımdaki kısmı sizi korumak, ki bunu hâlâ konuşmamız gerekiyor, ama her gece burada olamam," diye açıkladım.

"Başka bir yerde uyumak istemiyor musunuz?"

“Hayır.”

“Hareket sensörlü kameralar iyi bir erken uyarı sistemi olur. Uyarıları ayarlayacağım ve istediğiniz zaman beni arayabilirsiniz, ben de gelirim.”

Sistematik bir şekilde, kameraları kurma ve evinin dışını iyi bir şekilde kapsayacak şekilde ayarlama işlemlerini gerçekleştirdim; Lovelyn ise her birini telefonundaki bir uygulamaya ekledi. Ben de kendi kameralarım için aynı işlemi yaptım.

Beni çalışırken izledi. "Gelen giden herkesi görebiliyorsun."

"Erişimim olmamasını mı tercih ederdiniz?"

Yavaşça başını salladı. "Böyle yaparsan kendimi daha güvende hissedirim."

Yan komşu evden, Lovelyn'in evinden alçak bir çitle ayrılmış olan evden, tekerlekli bir alışveriş çantası taşıyan yaşlı bir kadın çıktı. Beni süzdü, sonra Lovelyn'e göz kırptı ve patikadan aşağı doğru ilerleyerek sokağa çıktı.

Daha da ilginç olanı, yanına döndüğümde Lovelyn'in yüzünün kızarmasıydı.

En son olarak iki iç kamera takıldı. Onları teslim ettim. "Girişler de dahil olmak üzere mümkün olduğunca geniş bir görüş açısı sağlayacak şekilde koridorlara yerleştirin."

Sormadan da biliyordum ki beni evine davet etmezdi. Kesinlikle onu korumak için yatağında uyumama izin vermezdi. Hatta odasının dışındaki yerde bile yatmamı istemezdi.

Sonra iş bitti ve burada oylanmak için hiçbir sebebim kalmadı. "Gitmem gerekiyor."

Lovelyn başını eğdi.

Yüzünde minnettarlık ifadesi vardı, tanımlayamadığım başka duygularla birlikte. Sorabilirdim ama sormamak daha iyiydi. İki gündür uyuyamamamın, ona doğru eğilip öpme isteğimi mantıksız bir şekilde tetiklediğini düşündüm. Bu hiç mantıklı değildi. Cinsel ilişkiye girmiştik ama ihtiyaç geçmemişti. Aksine, daha da büyümüştü ve eğer orada kalsaydım, penisimin de büyüme tehlikesi vardı.

Geri geri yürüdüm. "Bu akşam kız kardeşimi görecek misin?"

"Muhtemelen."

"Seni alacağım."

Lovelyn gülümsemesini gizlemedi. "Erkek arkadaş eğitimi, çiçek getirmeni söylüyor."

"Numaramı hâlâ sende var, değil mi?"

Meraklı bir şekilde başını sallamasıyla da kabul ettiğini belirtti.

Son bir kez daha baktım, arkamı dönüp gittim.

Depoda, Arran'a geri döndüğümü ve görevin başarısız olduğunu söyleyen bir mesaj attım, sonra da otel tarzı bir oda tuttuğum kata, dört kat yukarı koştum. Duş alırken, her duşta Lovelyn'in anılarını hatırladım. Yatağa yığılıp kaldığımda, Lovelyn'in evinin video görüntülerini izliyordum.

İç mekan fotoğraflarını o çekmişti.

Biri salon, diğeri yatak odasıydı. Ve penisim yeniden sertleşti.

Bölüm 22

Lovelyn

Akşam saat dokuzda Kane sokağıma geldi. Sabah beni bıraktıktan sonra bütün gün çalışmış, öğleden sonra kısa bir şekerleme yapmış ve iskelet kızlarla planlar yapmıştım. Konuşacak çok şeyimiz vardı.

Beni sarsan sevincin asıl sebebi bu değildi.

Evde yalnız kalmaktan hoşlanmamıştım. Geçmişte hiç rahatsız etmemişti beni, ama bugün farklıydı.

Kapıyı çalmasıyla birlikte, karnımda kelebekler uçuşurken kapıyı açtım. Daha önce duş almıştım ve kalçamda bir morluk, boynumda ise hafif kırmızı izler fark etmiştim. Bu beni biraz çıldırtmıştı.

Baştan aşağı siyah giyinmiş olan Kane'in bir eli arkasındaydı.

Onun çiçek getireceği konusunda şaka yapmıştım. Kesinlikle olmaz.

Kalçamı kapı çerçevesine yasladım. "Orada ne var?"

Elini uzatarak elinde kağıda sarılı bir buket çiçek tuttuğunu gösterdi.

Güzel çiçeklere bakakaldım. Güller, orkideler, karanfiller. Her biri morun farklı tonlarındaydı. Kalbime bir acı saplandı. "Aman Tanrım."

Kane'in kendinden emin ifadesi kayboldu. "Onları sevmiyorsun."

"Hayır. Onları çok seviyorum. Suyu koyacağım." Çiçekleri elinden kapıp, yüzüne kapıyı kapattım ve mutfığa kaçtım. Orada, titreyerek derin bir nefes aldım ve çiçeklere baktım.

Mor sadece benim değil, annemin de en sevdiği renkti. Erkek arkadaşımın antrenman isteğiyle ilgili şaka yapıyordum ama o sadece dinlemekle kalmamış, beni de görmüştü. Kişisel bir şeye, her yere işlediğim, boyadığım veya diktiğim çiçeklere dikkat etmişti. Yoğun bir duyguyla, bir vazoya su doldurdum ve sapsarı içine yerleştirdim, yakama takmak için tek bir gül kestim.

Kendime geldiğimde kapıya döndüm ve dışarıdan gelen konuşmaların tonlarını duymaya başladım.

Kane, benim evimle Bayan Hampton'ın evi arasındaki çite doğru geçmişti ve yaşlı komşum penceresinde, bastonunu uzatarak cumbalı penceresinin etrafındaki oluğu işaret ediyordu. Aylardır kırık olan bu oluk, yağmur yağdığında bahçede şelale gibi bir ses çıkarıyordu. Kane oluğu inceledikten sonra uzanıp yanlıs hizalanmış parçayı yerine oturttu; uzun boyu sayesinde bu işi kolayca halletti.

Bayan Hampton gülümsedi ve elindeki bastonu bana doğru salladı. "Aferin oğlum. Bunu bir öncekinden daha çok sevdim."

Ben de öyle düşünüyordum, ama onun Kane ile benim açıklamaya hazır olmadığım şeyleri paylaşmasından da çekiniyordum. "Hâlâ yargılanıyor. İyi geceler, Bayan Hampton."

Pencereyi kapattı ve Kane de yolda bana katıldı.

"Çiçeklerin hiçbir anlamı yoktu," diye homurdandı.

Bunlar onun için tahmin ettiğinden çok daha fazla anlam ifade ediyordu. "Çılgın aşk ilanları arasında bu oldukça iyiydi. Teklifinizi kabul ediyorum."

Bana şaşkın bir bakış attı.

Omzumla koluna hafifçe çarptım. "Şaka yapıyordum. Sadece beni şaşırttı. Çaba için on üzerinden on. Uzun zamandır kimse bana çiçek almamıştı."

Arabaya vardığımızda kapımı açık tuttu. "Bunu başka kim yaptı?"

Arabaya bindim ve direksiyonun başına geçmesini bekledim. "Çıktığım her erkek bir noktada bunu yapmıştır. Bu yüzden bunu erkek arkadaş eğitim planına ekledim."

Arabayı yola çıkardı ve eve doğru kaşlarını çatarak baktı. "Şu gerizekalı Lyle mi?"

"Evet, yaptı." Onlarla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordum, sadece buketi alırken parmaklarının benimkilerin üzerinde gezinmesini hatırlıyordum.

"Size yönelik tehditler hakkında konuşmalıyız. Tam olarak ne olduğunu bilmem gerekiyor ve ardından etkileşimde bulunduğunuz tüm adamları tek tek incelemeliyim. Şu anda tahminim Lyle'dan yana."

"Uysal polis memuru mu? Şüpheliyim. Hız sınırına uyuyor ve hafta sonları golf oynuyor. Hırsızlık yapacak biri izlenimi vermiyor, ayrıca böyle bir şey yaparken yakalanırsa işini kaybeder."

Özetle, babamın ofisine gelen iki telefon görüşmesini, zaten haberdar olduğu hırsızlık girişimini ve sokağında iki adamı görünce yaşadığım

korkuyu anlattım.

Kane telefon görüşmelerine kaşlarını çattı, sonra direksiyonu tıklattı. "Sokaktaki adamlara bir şey söylemem gerekiyor. Sizi almadan önce, adamlardan birinin girdiğini gördüğümüz eve gittim. Orada yaşıyor. Yakınlarda bir dairesi olan arkadaşıyla gece vardiyasında çalışıyor."

Arabanın dışındaki karanlık sokaklara baktım. "O zaman sadece ben tedirgin olmuşum. Bu bambaşka bir tablo çiziyor."

"Tehditler gerçek. Onlar bu işin bir parçası olmamış olsalar bile, uyarı işaretlerini görmezden gelmemelisiniz. Doğru olan uzaklaşmaktır."

Zor da olsa güldüm. "Eğer dikkatimi tehlike işaretlerine odaklamış olsaydım, şu anda seninle birlikte olmazdım."

"Seni takip etmeme gerek yok, çiçekçi kız. İstedığımı gün ışığında alırım."

Bunu az önce tahmin etmemiş miydim?

Kane, her zaman anonim olan ve sadece kulaktan kulağa yayılan, numarası telefonuma yönlendirilen ve benim adıma kayıtlı olmayan, yönettiğim cinsel taciz ihbar hattı hakkında bana sorular sordu, ardından Lyle'a geçti.

Ona ayrılığımız konusunda ısrarcı ya da aşırı dramatik davranmadığını anlattım. "İlişkiyi bitirdikten bir hafta sonra beni arayıp yeniden düşünmemi istedi, ancak birkaç gece önce beni akşam yemeğine davet etmesi dışında beni rahatsız etmedi."

"Peki ya daha önce birlikte olduğunuz başka kişiler?"

Yanaklarım kızardı. "Çıktığım herkesin listesini mi istiyorsun?"

Kane'in çenesindeki bir kas seğirdi. "Bir saniye bile değil. Ama söyle bakalım."

Deadwater'ın hareketli şehir merkezinin kenarına girerken, Lyle'dan önceki yıl erkeklerle yaşadığım çevrimiçi flörtleşmelerden bahsetmeye başladım. O zamanlar altı aylık bir erkek arkadaşım vardı ve iş için taşındığında uzun mesafeli bir ilişki yerine ondan ayrılmıştım. Ama bu üç yıl önceydi ve şimdi nişanlanmıştı, sosyal medyada gördüğüm bir paylaşım bunu bana bildirmişti. Onun adına mutluydum. Nişanlısı çok güzel görünüyordu.

Listem uzun değildi, ama konuştukça Kane direksiyonu daha sıkı kavradı.

Sonunda, "Büyük ihtimalle, son zamanlarda sana fazla ilgi duymaya başlayan biri var," diye sonuçlandırdı.

"Bekaretimi kaybetmemle ilgili bir şey duymak istemiyor musun?" diye başımı yana eğerek ona baktım.

"Hayır, asla."

Ellerimi bacaklarımın altına soktum. "Kıskançlık sana yakışıyor."

"Kıskanç değilim."

Kendimi tutamadım. "O zaman size Lyle'in göğüslerime ne kadar ilgi duyduğunu anlatmalıyım. Dokunabileceği aşamaya gelmedik ama bir keresinde..."

"Onu gebertirim!" diye hırladı Kane.

Gülmeme engel olamadım. Bu beni çok neşelendirdi.

Kafasını silkeledi, sanki kafasını temizlemesi gerekiyormuş gibi. "Yeni plan. Dün gece o kadının mesajı aldığı gibi, Lyle'a senin müsait olmadığını göstereceğiz. Bir erkeği, yüzünü dağıtabilecek daha büyük bir rakipten daha fazla caydıran hiçbir şey yoktur. Ona neye sahip olamayacağını göstereceğim."

Harika bir fikir mi yoksa sadece bölgesel bir hareket mi olduğundan emin değildim, ama yine de hoşuma gitti. Ama yine de... "Bunu yaparsan ve o da senin az sayıda kişiden oluşan bir ekip olduğunu bilirse, sana fazla ilgi duyabilir."

Omuz silkti. "O beni zaten seninle gördü, bebeğim. O iş çoktan bitti."

Onun 'bebeği' bana polis merkezinin önündeki sokakta yaptığımız buluşmayı hatırlatacaktı, ama yine de beni çok heyecanlandırdı.

Şehrin merkezinden geçtik, barlar açıldı ve insanlar sokaklardaydı, sonra Kane liman yolundan aşağıya, az sayıdaki personelin bulunduğu depoya doğru indi. Yüksek kırmızı tuğla binanın tepesindeki tabelalardan pembe neon ışıklar geceyi aydınlatıyordu ve Divide'ın önünde bir kuyruk oluşmuştu.

Arabayı bırakıp ön kapıdan girdik, bas müziğin gürültüsü ve kalabalığın heyecanlı sohbeti arasında kuyruğu geçtik. Kane'in boynunda bandana vardı ve geçerken kadınların takdir dolu bakışlarını fark ettim. Anlıyordum. Onların duygularını paylaşıyordum. O, kadınların dünyasını nasıl alt üst edeceğini bilen, iri yarı ve huysuz bir gangsterdi.

Yalan tespit edilmedi.

Eğer benim olsaydı, koluna elimi dolayarak ona sahip çıktığımı gösterirdim. Ama benim değildi ve ikimizin de çalıştığı bu yerde, bu tür bir düşüncenin gerçeklikle yüzleşmesi gerekiyordu.

Binanın içine girdiğimizde, açık kıyafetler giymiş dansçıların, iskelet maskeli adamların ve diğer personelin bir arada bulunduğu, herkesin belirli bir amaçla meşgul olduğu ana koridora doğru ilerledik.

Yönetim ofisinde, Convict odaya girdi ve Arran'a sarıldı. Bu sırada Arran'ın destekçisi Tyler, tanımadığım iki adamla birlikte dışarı çıktı. Belki yeni işe alınmışlardı, şöyle bir bakışta kardeş oldukları da anlaşılıyordu.

İkisinin de koyu saçları ve koyu gözleri vardı ve Tyler gibi iri yapılı, kaslıydılar. Birinin kahverengi saçları deri bir bantla arkaya toplanmıştı, birkaç tutam saç kare çenesinin biraz altına, yakasına kadar sarkıyordu. Boynunda, dövmenin izi görünüyordu. İkincisi biraz daha yaşlı görünüyordu ve kaşlarının üzerinden gözlerinin önüne düşen siyah saçları vardı. Kolunu kaldırdığında, derisine kazınmış derin yara izleri vardı.

Üçü de bizim tarafımıza doğru geldiler.

Kane kocaman, sıcak bir elini enseme koydu. Sıçramamı bastırdım.

Tyler, "Mükemmel zamanlama. Kane, Lovelyn, Ash ve Heretik Atheron ile tanışın." dedi ve aramızda bir işaret yaptı. "Kane ekibin bir parçası. Lovelyn ise gayri resmi istihbarat analistimiz."

Kane homurdanarak selam verdi. Eli hiç kıpırdamadı.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Bu tanışma şekline biraz şaşırmış bir şekilde gülümsedim. Arran ve Shade dışında ekipteki hiç kimse için çalışmamıştım ve bu unvan biraz abartılı gelmişti. Ama belki de Tyler beni başka sebeplerden dolayı düşünüyordu.

Kısa bir süre önce, Dixie hakkında bir şey bilip bilmediğimi sormuştu. Onun evini ziyaret etmek için benimle gelmesini önermiştim, ama bu gerçekleşmemişti. Şimdi, üst düzey yönetim kadrosunun neler yaptığımızı bildiğini varsayarak, benden bir güncelleme isteyeceğini bekliyordum.

Ancak Tyler'ın dikkati yanımda duran iri adamdaydı. "Konuşmaya ne dersin?"

Aynı anda, Mahkum "Güzelim. Bir dakikan var mı?" diye bağırdı.

Kane'in elinden kurtulup ofise girdim, Convict kapıyı arkamdan kapattı. Siyah masanın arkasında Arran bekliyordu, ama konuşan Convict oldu.

Duvara yaslandı, babamın ona verdiği morluk, saç çizgisindeki yara izinin yanında daha açık renkliydi, görünüşe göre iyileşiyordu. "Marchant gemisinde bulunan cesetlerle ilgili neden hiçbir haber yok?"

Ah, doğru. Aklımın bir köşesinde sürekli dönüp duran soru buydu. "Birkaç gün önce babama sordum, siyasi olduğunu söyledi. Bunun gizli

tutulmasının bir sebebi olduğu anlamına geldiğini dűşündüm. Ama bunun ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok."

Arran masasına vurdu. "Öğrenebilir misin?"

"Deneyebilirim ama beni zaten bir kez reddetti. Bakın, bir dedektif görevlendirilmiş mi diye bakacağım. En son kontrol ettiğimde, davaya bağlı bir baş dedektif ismi yoktu."

Ziyaretçi koltuğuna oturdum, çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkardım ve dizlerimin üzerine yerleştirdim, ardından dosya yönetim sistemine giriş yaptım. Dosyayı buldum ve uzun uzun baktım.

"Ne?" diye sordu mahkum.

"Beklendiği gibi, ölümler İskoçya'da gerçekleşiyor ancak şirket sahipliği İngiltere'de olduğu için çok yönlü bir yaklaşım söz konusu. Deadwater'ın müdahalesi için bir dedektif görevlendirildi: Lyle Francis."

İki adam birbirlerine baktılar.

Arran hiçbir şey söylemedi. "Onun hakkında bize ne anlatabilirsiniz?"

"Lyle otuz iki yaşında ve yükselişte. Geçen yaz Deadwater'a transfer oldu ama hemen başka bir kuvvetle koordineli bir davada görevlendirildi. Çok büyük bir uyuşturucu operasyonuydu ve bununla övünüyordu. Muhtemelen bu yüzden adını duymadınız."

"Nasıl bir adam o? Babana benziyor mu, benzemiyor mu?"

Lyle'in yolsuzluk yapıp yapmadığını kastediyordu. "Kendi adını duyurmak istiyor, bu yüzden oyunu dikkatli oynuyor. Babama hayranlık duyuyor, değil mi? Kör olmadığını varsayarsak, ikna edilebilir olabilir. Eğer onu bir şekilde etkilemeniz gerekiyorsa, dikkatli olun."

Arran bana teşekkür etti ve Convict beni odadan çıkardı.

Marchant ailesinin yaşadığı dramla ilgili düşünecek çok şey vardı, ama tüm dikkatim Kane'e ve yüzündeki o öfkeli ifadeye yöneldi.

Tyler'ı bırakıp yanıma geldi. "Yukarıda Lovelyn'i göreceğim, sonra geri döneceğim."

Asansörde beklerken Kane yedinci kat düğmesine bastı.

"Bir sorun mu var?" diye sordum.

Konuşmadı, yüz ifadesi benim de konuşmaya çalışmamam gerektiğini söylüyordu. Ondandır yayılan karanlık enerji havayı bozdu. Garip bir şekilde, bu haliyle ona daha da çok çekildim. Onun sinirlerini bozmak istedim.

Aynadaki yansıyama baktım, mor gülüm çok güzeldi. "Buket için tekrar teşekkür ederim."

Kaşları daha da çatıldı. "Lanet olası çiçekler."

"Bu da gerçekten hoşuma gitti."

"Neden? Bunların hepsi, cinsel ilişki istediklerini açıkça söylemek yerine, sahte bir maske takmaktan ibaret."

Ağzım açık kaldı. "Onları bana vermenin tek sebebi seks mi? Bana saygı duymuyor musun?"

"Sana bir insan olarak saygı duyuyorum. Benden çok daha zekisin ve seni herkesten önce takımına seçerdim. Ama mesele bu değil. Seni bir kadın olarak düşünüyorum. Amının sikimi sıkmasını düşünmekten kendimi alamıyorum."

Sözlerinin yarattığı şehvet şokunu sindirmem için bana hiç zaman tanımadı.

"Dün gecedен beri seni hatırladığım için duşta iki kez kendimi tatmin ettim. Sevgilimin bana verdiği çiçekler bir aldatmaca, çünkü sözlerim gerçeği anlatıyor."

Hem tahrik olmuş hem de incinmiştim. Bir sebepten dolayı öfkesini dışa vuruyordu. Ama bu ona kaba davranma hakkı vermiyordu. Duygularım zamanla sinirlenmeye dönüştü.

Ona cevap vermeden asansör kapılarının açılmasını bekledim, sonra da sessizce Cassie'nin dairesine gittim.

Beni kucaklayarak ve Kane'i neşeli bir şekilde selamlayarak içeri girmemize izin verdi. Hâlâ somurtarak mutfak duvarına yaslandı, Mila ise yerde dağınık halde duran evrakların arasından fırlayarak bizi karşıladı.

Ortamı dikkatlice inceledim. İskelet Kızlar Dedektiflik Bürosu'nun tüm üyeleri oradaydı; Everly kanepede eli karnında, Genevieve ise cilalı parke zemin üzerindeki bir yastığın üzerinde, boynunda parıltıyan kolyesiyle oturuyordu. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Hepsi de sevimli bir topuzlu kadın ve büyüteç resmi olan, altında büromuzun adının yazılı olduğu aynı siyah tişörtleri giymişti. Tişörtün pembe ve mor renkli detayları vardı.

Cassie tezgahın bir tane daha aldı. "Esther hakkındaki haberlerinizi duyduktan sonra, bu akşamki toplantımızda bunları giymemiz çok doğru geldi. Ciddi işlere eğlenceli bir dokunuş. Cinayet, ama sevimli olsun."

Kendi payımı aldım ve göğsüme bastırdım. "Bayıldım."

Mila bana sarıldı ve omuzlarına kadar uzanan sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Dixie'yi arama girişiminin sonuç vermemesine üzüldüm."

Pişmanlık içimi kapladı, ama bu sadece Dixie için değildi. Mila'nın erkek kardeşiyle yatmışım. Birdenbire, bunu aradan çıkarmak daha

önemliyymiş gibi geldi.

Ona doğru göz ucuyla baktım. Cassie'nin mutfağındaki sarkıt lambaların sıcak ışığı altında beni izliyordu. Kötü ruh halinde bile gözlerindeki isteği gizleyemiyordu. Bunu ta ayaklarıma kadar hissettim.

"Vay canına," dedi Mila sessizce.

Kahretsin. Elini tuttum. "Seninle konuşmam gerek." Kane'e doğru bir işaret parmağımı kaldırarak Mila'yı şehrin manzarasını gösteren, yerden tavana uzanan kemerli pencereye doğru götürdüm ve diğer kadınlara sırtımı döndüm, ancak Kane sözlerimi duyabilecek kadar yakındı.

"Kardeşinle bir ilişkim vardı," diye fısıldadım. "Geçmişte oldu ama yaşandı."

Sağımda, diye küfretti Kane.

Mila'nın kaşları yukarı kalktı. "Yani, tam da bunu tahmin edecektim."

Ellerimi birbirine kenetledim. "Bunun arkadaşlığımızı etkilemesini istemiyorum."

"Şaka mı yapıyorsun? Tam onun adına özür dileyecektim. Ona nasıl katlandığını hayal bile edemiyorum." Dudakları hafifçe kıvrıldı.

"Harika. Dışarıda," dedi Kane.

Mila'ya kocaman gözlerimle baktım, sonra da erkek kardeşinin yanına doğru kaydım.

"Kızlar arası yazılı olmayan kural," diye açıkladım ona. "Ama aslında bana verdiğin bakış, sessiz kalmamız gerektiğini yüksek sesle haykırdı."

Odanın diğer ucundan Cassie el salladı. "Gerçekler. Hepimiz gördük."

Elimi tuttu ve beni odadan dışarı sürükledi. Kalbim yerinden çıktı. O bilgi paylaşmaktan hoşlanmıyordu, ben de gizlemekten hoşlanmıyordum. Eğer yaptığımız her neyse, burada durmak zorunda kalacaksak, bu çok acı verecekti.

Dairenin dışındaki koridordan merdivenlere, asansöre ve karşıda boş gibi görünen bir daireye erişim sağlanıyordu.

"Geçmiş zaman kipi." Kane onun önünde durdu ve bana doğru döndü. "Bu gece. Bir saat. Aşağı in ve nehre en yakın deponun arka kapısında benimle buluş."

Şok içinde nefesimi tuttum. İçimdeki gerilim arttı. Beni oyun oynamaya götürecekti.

"Orada olacak mısın?"

Her şeye rağmen, zihnimde şehrin hareketli bir gecesine ve eşsiz kovalamaca oyunumuza dair imgeler canlansa da, kararlılığımı korudum.

"Beni ikna et. Çiçekleri mahvettin. Daha çok çaba göster."

Kane yüz ifademi inceledi ve tam istediğim şeyi yaptı. Elini belime koyarak beni kendine çekti ve yumuşak başlayan ama her şeyi saran bir öpüşe dönüştü. İçinde bir sıcaklık ve daha fazlası vardı. Rahatsızlık. Tutku. Dudaklarımdan tekrar tekrar dökülen öpüşlerde bir yozlaşma vardı; beni daha önce hiç olmadığı kadar sıkıca tutuyordu, bileklerim onun kavrayışındaydı ama bedenlerimizin arasında sıkışmış haldeydi, böylece büyük kalbinin her atışını hissedebiliyordum.

Onun tadı her şeyin önüne geçti.

Evcil hayvanımı kaçıran kişi artık benim kabul ettiğim avcım olmuştu ve isteseydi depoda çıplak koşardım.

Sonunda, onlardan kurtuldu.

"Öpüşmeyen bir adam için bu konuda oldukça iyisin," diye fısıldadım.

"Tanıdığım her açıdan olağanüstüsün." Kane elini bıraktı. "Bir saat," diye tekrarladı.

Sonra gitti.

Dairenin içine girdiğimizde kadınlar sevinç çığlıkları atıp bağırdılar. Yüzüm kızardı ve dudaklarımı sildim, bu da kahkahalara neden oldu.

Everly çenesini ellerinin arasına koydu. "Birlikte çok tatlısınız."

Genevieve sözlerine şöyle devam etti: "Az önce bize bekar olmaktan hoşlanmadığımı söylemiyor muydun?"

Cassie, "Emin misin, geçmişte kaldı? Yanaklarında sakal kızarıklığı var." diye espri yaptı.

Kıkırdadım, yüzüme dokundum ve Mila'ya suçlu bir ifadeyle baktım. "Garip geldiyse özür dilerim."

"Dürüst olmak gerekirse, öyle değil. Sadece şaka yapıyordum. Kardeş olabiliriz ama bazen onunla nasıl konuşacağımı ya da nasıl dalga geçeceğimi bilmiyorum." Gülümsedi. "İkinizin birlikte olmasına sevindim. Aileye hoş geldin derdim ama sanırım böyle bir ilişki istemezsin."

Uzun kollu tişörtümü çıkarıp yeni dedektiflik bürosu tişörtümü giydim, gururla düzelttim ve gülü çantama koydum. "Bu düşündürücü notla birlikte, size Dixie'den bahsedeceğim."

Sonuçları zaten mesaj grubumuzda paylaşmıştım ama detayları tekrar özetledim.

"Muhtemelen yoluna devam etmiştir," dedim sonuna ulaştıktan sonra.

"Çok yakın ama bir o kadar da uzak," dedi Cassie. "Esther'in ölümünün detaylarını gözden geçiriyorduk ve bu beni Dixie için daha da korkuttu."

Olası bir bağlantıdan zaten bahsetmiştik ve bakışlarımı kağıtlara indirdim. "O kadar çok işimiz var ki. Çekilecek o kadar çok ipucu var ki."

Everly öne doğru eğildi. "Herkesin düşüncelerinin özetini isteyebilir miyim? Sabah bulantılarım yüzünden birkaç görüşmeyi kaçırdım. Bir gün telefonuma bile bakamadım. Bir hatırlatmaya ihtiyacım var."

Mila başını salladı. "İyi fikir."

"Katıldım. 'Sanırım hepimizin buna ihtiyacı var. Kendini daha iyi hissediyor musun?'"

"Çok büyük bir iyileşme oldu. Bu da demek oluyor ki Connor da sakinleşti. Bana yardım edemediği ve bunun sebebi olduğu için aklını kaybediyordu."

O sırtıttı ve hepimiz güldük.

Mila yerde duran bir kağıdı alıp üstüne, Esther için olanın üzerine, 'Kurban – Dixie' yazdı. "Tamam. Dixie'nin bir süre önce yaralandığını ve bir iki ay sonra kaybolduğunu biliyoruz. Onun gizli kimliğini, yani benim ve Kane'in kardeşi Darcy Marchant olduğunu keşfettik. Darcy'nin varlığı artık biliniyor olsa da, onun Dixie olduğunu çok az kişi biliyor, hatta hiç kimse bilmiyor. Onun rolü önemli çünkü büyükbabamın ölümünden beri askıda olan aile şirketinin geleceği konusunda belirleyici oyu o elinde tutuyor."

Everly, bir sonraki mağdur listesini işaret etti. "Ve o ortadan kaybolmadan önce, başka bir kadın daha yaralandı."

Mila, üzerinde Esther'in adı yazılı olan parçayı eline aldı. "Bu sefer öldürüldü. Esther Eavis, okuldan tanıdığım bir seks işçisiydi. Büyükanne mi etkilediğini düşündüğüm iş adamına ulaşabilmem için bir müzayedeye girmeme yardım etmişti. Cenazeden beri benimle konuşmamıştı. İş adamı Rhys Jacobs ve o da o zamandan beri kayıp. İş ortağı ise Esther'i çalıştıran Salter adında iğrenç bir herif. İkisi de geçimlerini kadın satarak sağlıyordu."

Cassie kırmızıya boyanmış parmak uçlarını oynattı. "Salter şu anda iskelet mürettebat hücrelerinde çürüyor."

Ona şaşkınlıkla baktım. "Hâlâ yaşıyor mu?"

Başını yana eğdi. "Sağlık durumunun çok iyi olduğunu söyleyemem ama Arran, gelecekte faydalı olabileceğini düşündü."

Mila sözü devraldı. "Salter, Jacobs'ın kadınların bir kısmını yüksek fiyata sattığı ve geri kalanını kendisinin aldığı bir insan kaçakçılığı çetesi hakkında bilgi verdi. Ticaretlerini yeniden başlatmak için çaresizdi. Ama sonra ikisinin de etkileyemeyeceği bir sorun ortaya çıktı. Marchant

Haulage'ın faaliyetlerinin durması ve bununla birlikte kadın ithalatının da durması, el konulan teknemizde bazı zavallı ruhların mahsur kalması gerçeği.”

Sözleri kurudu, yüz ifadesi perişan bir hal aldı.

Elini tuttum. "Burada bir çıkarımda bulunuyoruz ama kanıtlar oldukça vahim görünüyor. Eden gemisi Leith Limanı'nda havaya uçurulup batırılmıştı ve yeniden yüzeye çıkarıldığında bir kargo konteynerinde cesetler bulundu. Dört kadın, hepsi ölü."

Everly'nin gözleri yaşlarla doldu. "Bu korkunç."

Mila yutkundu ve parmaklarımı sıktı. "Çok fazla sorum var. Ailemden biri ya da ailemin yanında çalışan biri o kadınları o gemiye bindirdi. Şimdi Salter ve Jacobs hakkında bilgi sahibi olduğumuza göre, tek seferlik bir olay gibi gelmiyor, değil mi? Büyükbabamın bilmediğine inanmak zor, bunu kabul etmek istemesem de. Ama ayrıca, birileri patlamayla ilgili kanıtları gizlemeye çalıştı. Başarısız oldular. Onlar da hala dışarıdalar."

Esther'in adının yazılı olduğu kağıdı yere bıraktı ve Genevieve öne eğilerek parmağıyla isme dokundu. "Esther, insan kaçakçılığı hakkında izlerini gizleyen biri için sorun yaratacak kadar bilgi sahibi olduğu için öldürülmüş olabilir. Aynı şeyin Dixie için de geçerli olup olmadığını bilmiyorum. O da bu resmin bir parçası, ama bunu asla tahmin edemezdik."

Bakışlarım üçüncü bir kağıda, şüpheliler listesine kaydı. Cinayeti işledikleri için oluşturduğumuz isimler listesi idi. "Becky'nin adı neden altı çizili?"

Cassie kanepeye yaslandı ve bir işaretleme kalemini salladı. "Bunu siz gelmeden önce yaptım. Riordan sonunda o tefeciye girip güvenlik kameralarına erişti. Esther, müzayede gecesinden sonra Becky'yi aldı; alıcısı yalan söylemiyordu. Bu da Becky'nin Esther'i hayatta gören son kişilerden biri olduğu anlamına geliyor, çünkü Esther'in cesedinin kısa bir süre sonra limana atıldığını biliyoruz."

Everly, kahverengi saçlarını parmaklarının arasında kıvırdı. "Söylediklerine göre, zaten ölmüş. Boğularak öldürülmüş, suda boğulmamış. Ama bu pek olası görünmüyor mu? Becky ile tanıştığında, küçük bir çocuğu olduğunu söylememiş miydi? Böylesine şiddet içeren bir suçu işlemek çok uç bir durum. Mantıklı gelmiyor bana."

Genevieve ayaklarının dibinde parmaklarıyla yere vurarak, "Doğru, Becky ile insan kaçakçılığı çetesi veya Dixie arasında hiçbir bağlantı yok" dedi.

Cassie başını salladı. “Henüz elimizde olmayan bir şey bu. Dixie'ye zarar verebilecek herkesi yansıtan bir şüpheli listesi. Eğer ona saldıran kişi onu öldürmeyi amaçlamış olsaydı, ikinci bir deneme yapardı. Ama hastaneden çıktıktan sonra zamanının çoğunu burada geçirdi. Şimdi korumasız, bu da durumu daha da acil hale getiriyor. Bu da dikkate alınması gereken başka bir açı.”

Everly, Genevieve'e baktı. "Bunu ele alabiliriz. Müşteri listesi iyi bir başlangıç noktası."

Cassie daha dik oturdu. "Yardım edeceğim. Bunu neden daha önce yapmadığınızı bilmiyorum. Çalışma programını ve müşteri rezervasyonlarını getireceğim."

Odayı terk etti. Everly ve Genevieve kağıt ve kalemleri kapıp kafa kafaya verdiler.

Mila bana baktı. "Ailemden biri Darcy'nin kim olduğunu biliyordu. Onun Dixie olduğunu da biliyor olabilirler. Bu da onları şüpheli yapıyor, değil mi?"

Düşünceyi iyice sindirdim. “Aileden kaçtı. Şirketin onaylanmaması için oy kullanacağını varsaymak güvenli olurdu. Gördüğünüz tüm akrabalar şirkete bağımlı, bu da bir neden olabilir.”

Mila'nın gözleri parladı. "Tanrım, gerçekten de öyle. Bu bağlantıyı araştırmama yardım eder misin? Aile kasası, güvenilir şirketler... Bunların sırrını çözebilirsek, onu bulmak için bir şansımız daha olacağını düşünüyorum."

Derin bir nefes aldım, içimi enerji kapladı. "Ana hedefimiz onu geri getirmek. Hep birlikte bunu başarabileceğimize eminim."

Çantamın derinliklerinden telefonum titredi. Çıkardım ve babalık sorusuyla ilgili bir mesajla karşılaştım. Ekranı okudum, sonra omuzlarım düştü. "Kahretsin. Dixie'nin annesini bulmanın iyi bir fikir olacağını düşünmüştüm, bu yüzden babalık davası açılıp açılmadığını ve ödeme yapılıp yapılmadığını kontrol ettim, ama bağlantım hiçbir şey bulamadı."

Mila dudaklarını büktü. “Bunun aile içinde halledileceğinden oldukça eminim. Annemin benim için nafaka ödemelerini almakta hiçbir zaman sorun yaşamadığını biliyorum ve devlet kurumlarının da işin içinde olduğunu sanmıyorum, ancak önce bir DNA testi yapıldığına bahse girerim. Avukatlar bunu biliyor ama asla söylemeyecekler. Kane'in de aynı deneyimi yaşayıp yaşamadığından emin değilim ve sorsam da bana söyleyeceğinden şüpheliyim.”

“Belki aileden başka biri biliyordur?”

Cassie elinde bir tabletle geri döndü ve Mila ona seslendi.

"Lütfen dosyalarımı kasanızdan alabilir misiniz?"

Cassie kabul etti ve Mila'nın büyükbabasının aile kasası dediği dosya kutusunu uzattı. O ve ben zaten kutuyu incelemiş ve kafa yormuştuk. Her klasör, Marchant Haulage'den ödeme alan ailenin bir kolunu temsil ediyordu. Renk kodluydular. Bu kodlama sistemi uykumu kaçırmıştı.

Mila onları üç yığına ayırdı. İlkine, en küçüğüne dokundu. “Sarı dosyalar. Able'ın çocuklarının her biri için bir tane. Benim, Kane'in ve Dixie'nin. Ama onunki boştu. Ofise gidip bunları aldığımızda, orada başka biri vardı. Şimdi aklıma gelen tek şey, Dixie'nin dosyasını çoktan almış olması ve bizim tarafımızdan rahatsız edilmiş olması.”

Gözlerimi kırıştırdım. "Sen oradayken o da orada mıydı?"

“Olabilir mi? Bir anlığına gördüm ve şimdi hatırlamaya çalışırsam, kişinin şeklini bir kadın olarak canlandırabilirim. Korkmuştum ama bize saldırmaya çalışmadılar.” Bakışları sağa doğru kaydı. “Bekle. Pek mantıklı gelmiyor. Dosya dolabı kilitliydi ve sıkışmıştı. Açamadım. Mahkum zorla açmak zorunda kaldı.”

"Belki de birinin daha önce aldığı dosyayı almak için oraya gitmiştir."

“Ona saldıran kişi gibi mi?” Gözleri faltaşı gibi açıldı. “Bu, onu ortadan kaldırmanın oylamayı etkileyeceği teorinizle örtüşüyor. Ben her zaman iyi korundum. Kane, şey, çok iri yarı. Kimse ona zarar veremez.”

“Zamanlama biraz yanlış. Dixie'ye saldırı, büyükbabanız vefat etmeden önce gerçekleşti. Oy verme işlemi henüz sonuçlanmamıştı.”

"Doğru, ama ona yakın biri hasta olduğunu tahmin edebilirdi."

En yakındaki klasörü aldım. “Dosyalarda adres bilgileri var. Ya Dixie'nin adresini oradan aldılarsa? Evinden kaçırılmıştı.” Zihnim hızla farklı yerlere uçtu, yollar açtı. “Bunu en iyi bilen kişinin büyükannen olduğunu biliyorsun.”

“Benimle konuşmayan kadın mı?”

“Peki ya Kane soruyu sorsaydı?”

Mila ağzını açıp kapattı. "Bildiğim kadarıyla aralarında hiçbir ilişki yok. Bana bir kere bile onun adını anmadı, hatta başka torunları olduğunu bile kabul etmedi. Buna karşılık, o da ondan nefret ediyor."

“Kesinlikle. O, kızın tanımadığı birisi, bu da muhtemelen kısmen onun lehine bir durum.”

Mila başını salladı, dikkati kağıtlardaydı. "Ona sormak istiyorsan sorabilirsin. Ben sorsam hemen oradan kaçır. Başka bir yaklaşım da bu diğer insanlarla konuşmak."

İki farklı renkte klasör daha vardı. On dördü yeşil, altısı turuncu. Turuncu olanların bir sırrı bildiğinden şüpheleniyordum, yoksa neden özellikle onları seçeyim ki? Bu da yeşil olanların diğerlerine kalkan görevi gördüğünü ve bizim için hiçbir önemi olmadığını gösteriyordu.

Turuncu yığını aldım ve her bir ailenin tek sayfalık tanıtım yazısını ortaya çıkarmak için kapakları açarak yaydım. "Aile üyelerinin bu bölümünde bir ipucu olmalı." Parmaklarımı isimlerin ve ardından mesleklerinin üzerinde gezdirdim. "Bekle, bu ilginç."

Mila ne keşfettiğimi görmek için yaklaştı.

İlk iş unvanına tıkladım. "Taksi şirketi sahibiydim." Sonra diğer ikisine. "Postane işlettim. Kuzey İskoçya'da küçük bir nakliye firması yönettim."

Mila'nın yüzünden kan çekildi. Gözleri irileşti. "O taksi şirketi, insan ticareti mağduru kadınları taşımak için uygun olurdu."

Tüylerim diken diken oldu. "Ve sahte belgeler için bir postane. Bir de kargo şirketi..."

"Teslimatlar."

Birbirimize bakakaldık. Bunu en son incelediğimizde, resmin sadece bir kısmına sahiptik. İnsan kaçakçılığı suçlamasıyla birlikte, Marchant ailesinin sırları giderek daha da karanlık bir hal alıyordu.

Mila'nın gözlerinde bir aciliyet parlıyordu. "Hepsini ziyaret edeceğim. Mahkum'dan da benimle gelmesini isteyeceğim, sonra da yarın bütün günü orada geçireceğiz."

"Onları suçlayacak mısınız?"

"Bunu söylediğime inanamıyorum ama söylüyorum. Eğer bunu yaptılarsa, hesap vermeleri gerekiyor. Yalan söylüyorlarsa tepkilerinden anlayacağım."

"Ya bu durum onların kaçmasına neden olursa?"

"Nereye gidecekler? Marchant parasıyla alınmış evleri var. İşletmeden ödemelerin yeniden başlamasını bekliyorlar. Hepsi yoksulluktan şikayet ediyordu." Nefesini verdi ve gözlerinin kenarları kırıştı. "Buna inanamıyorum. Ama aynı zamanda çok mantıklı da geliyor."

Ona çok üzıldüm. Kusursuz dünyası, ardı ardına gelen ifşaatlarla paramparça olmuştu. Ve henüz işlerinin bitmediğinden de oldukça emindim.

Mila omuzlarını dikleştirdi. “Bu akşam burada kalabilir misin? Convict alışıyor, bu yüzden geç saate kadar burada olacağım. Yarın da olur musun? ğrendiklerimin mantıklı olup olmadığını bana söyleyebilmen için aklını başına toplamam gerekiyor. Bir de başka bir şey var. Con'un konuşmak istediği ilginç biri olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musun? Pollyanna eskiden genelevde çalışıyordu ama Dixie kaybolduktan kısa bir süre sonra ayrıldı. Yarın akşam sohbet etmek için gelmeyi kabul etti.”

Saate baktım. Bir şekilde neredeyse bir saattir konuşuyorduk.

Yanaklarım ısındı, iim ısındı. "Evet, hepsine katılıyorum. Bir işim var, ama geri döneceğim. Yolda Kane ile konuşmaya çalışacağım."

Dairenden sessizce çıktım, her şeyimi, hatta akıl sağlığımı bile geride bıraktım.

Kane ile bir randevum vardı, ama bu romantik ve mutlu bir randevu olmaktan çok uzaktı.

Bölüm 23

Lovelyn

Deponun nehre en yakın yan çıkışında, serin gece havasında durdum, ellerimi iskelet kız tişörtümün altında karnıma bastırdım. Sinirlerim alt üst olmuştu. Binanın uzak köşesinde, gece kulübüne gelenler arasında bir anıt gibi duran Kane'i şöyle bir gördüm.

Onun arabasına gideceğimizi varsayarak ona doğru bir adım attım.

Ama bakışları bana kilitlendi ve bir elini üç parmağı havada, diğerini ise yumruk şeklinde kaldırdı.

Otuz. Geri sayımın şimdi başlıyor mu?

Kahretsin. Kesinlikle burada olamaz, değil mi? Hem de çok göz önünde bir yerde.

Kane dokuz parmağını kaldırdı.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu ve binadan fırlayıp, asfaltı geçerek nehir kıyısına inen patikaya koştum. Sola dönersem şehre doğru gidecektim. Yukarıdaki taş döşeli liman bölgesinde her zaman insanlar olurdu ve saat on bire yaklaşıyordu, bu yüzden barlar yakında kapanacaktı.

Yakalanma ihtimali çok yüksek.

Bu, sağa, insanlardan uzaklaşıp karanlığa doğru gitmem gerektiği anlamına geliyordu. Yanımda, gelgitin döndüğü yerde suyun çalkalandığı, nehrin en coşkun halindeki akıntısının eşliğinde, çamurlu bir su birikintisinin üzerinden atladım, ayaklarımın altında çakıllar çıtırdadı.

Biraz ileride, üst yol, binanın arkasındaki iskelet kadronun otoparkına inen bir duvarda sona erdi. Bu da beni, etrafı çalılar ve uzun otlarla çevrili tel örgünün tam ortasına bıraktı. Kane'in geri sayımı kafamda yankılanıyordu, ama başka bir şey dikkatimi çekti. Açık alanın ortasında ilerleyen bir polis arabası.

Araç durdu, farları koşarken üzerime doğru aydınlandı, ancak çitin arkasında grnmediğimden oldukça emindim. Bir adam sürücü koltuğundan indi. Lyle dik durdu ve binayı inceledi.

Sendelleyerek durdum. Kahretsin. Neden buradaydı ki? Arran ve Mahkum'a adını yeni söylemiştim, bu da garip bir tesadft.

Donakalmış bir halde onu izledim, ne yapacağımı bilemiyordum. Telefonumu kaybetme korkusuyla yanımda getirmemiştim. Işıktan uzaklaştı, sadece siluetini görebiliyordum; kulağına dayadığı bir telefon gibi görünüyordu. Deponun n tarafında bir yerlerde insanlar bağırıp çağırıyor, gülüyor ve kulüplerden gelen müzik havayı deliyordu.

Sessiz adımlar yolda yankılanıyordu.

Arkamı döndüğümde Kane üzerime doğru geliyordu. Sırıttı ve beni belimden yakalayıp zincirlerin şıkırtısı eşliğinde ite yasladı. İtiraz edemeden dudaklarım dudaklarıma yapıştı, eli eteğimi yukarı çekti.

Dudaklarımı onunkinden ayırdım. "Bekle."

"HAYIR."

Her şeye rağmen, bedenimin ihtiyaçları ağır bastı ve başka bir protesto düşüncesine kapılmadım. Kane beni ite doğru itti ve i çamaşırımın üzerinden el yordamıyla dokundu, bir yandan da beni yakıp kavuran bir öpücükle aklımı başımdan aldı.

Eski erkek arkadaşımın polis arabasının farlarının altında.

Kane, iki parmağının ucuyla i çamaşırımı geçip içime girdi ve sırlıklam ısladığımı görünce memnuniyetle homurdandı. Sonra beni döndürüp tele doğru çevirdi, bacaklarımı daha da açtı ve penisini serbest bıraktı.

İçime yle kalın bir şekilde girdi ki, beni delip geçti, konuşamadım. Tek yapabildiğim hissetmekti. Panik, endişe, karşı konulmaz bir ihtiyaç.

Kane boynumu öpmek için eğildi, elleri tişörtümün altına girip sütyenimi aşağı çekti. Göğüslerimi avuçladı ve meme uçlarını sıktı, tüm bunları yaparken yavaşça benimle sevişti ve olabildiğince derine girdi. Derin bir şehvet düşüncelerimi ele geçirdi. Ağzımdan bir inilti ıktı. Dehşet içinde onu bastırdım. Gğslerimle oynanmasından hoşlanıyordum. Daha fazlasını istiyordum, ama ifşa olma riskini göze alırken sessiz kalmak son derece zordu.

"Lyle tam orada," diye kekeledim, çiti sıkıca kavrayarak.

Kane hareketsiz kaldı. Dikkatini itimizin ötesindeki otoparka, arabanın şekline ve göz kamaştırıcı ışığın ardındaki figüre çevirdiğini hissettim. O

şerefsiz alçak bir kahkaha attı. Bana sert bir şekilde saplanması zincirin şıkırtısına neden oldu. Nefesimi tuttum, ama tekrar konuşmadan Kane tişörtümü göğüslerimin üzerine çekti ve beni tamamen çıplak bıraktı.

Kaygı hızla yayıldı.

Beni susturmak için eliyle ağzımı kapattı.

Farların ışığı ve içimde hareket eden adamın varlığıyla, gözlemlenip gözlemlenmediğimizi anlamak imkansızdı. Bir anı aklıma geldi. Arabada Kane'in Lyle'a müsait olmadığımı göstereceğini söylemesi. Adam daha yakından bakarsa bunun ne kadar mükemmel bir şekilde işe yarayacağını düşününce neredeyse gülecektim.

Onun bunu yapmasını kesinlikle istemiyordum.

Kane'e doğru geri itmenin hiçbir etkisi olmadı. Yumruğumla uyluğuna vurdum. O ise beni daha da sert bir şekilde becerdi, beni çitlere doğru itti, böylece meme uçlarım tellerin geniş aralıklarından dışarı fırladı.

Sonra parmakları tekrar iç çamaşırlarımın içindeydi ve klitorisime sert hareketlerle orgazm yaşatmaya çalışıyordu, bu hareketler onun itişlerinin artan hızıyla eşleşiyordu. Alnımda terler belirdi. Bana yaptıklarını durduramıyordum. Durdurmak da istemiyordum. Beni yönlendirdiği o rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Lyle benim adımı söylese ölürdüm.

Kane kulağıma eğildi. "Gözlerini kapat, çiçek kız. Hissettiğin tek şey benim, bedenimin seninkine sahip olması. Önemli olan tek şey benim. Bırak gitsin."

Gözlerim kendiliğinden kapandı. Sadece onun doruk noktamın alevlerini gittikçe daha da yükselttiğini hissedebiliyordum. Beni o kadar sert vurdu ki, dizlerim titredi ve duyularım mükemmel, mutluluk dolu bir haldeydi. Kane beni tuttu ve inleyip boşalmadan önce altı kez daha içime girdi, penisi içimde zonkluyordu. Zorlu nefesler aldı ve birkaç kez daha girip çıktı, ıslaklığı uyluklarıma yaydı.

"Hey!" diye seslendi Lyle.

Çitten geriye doğru sıçradım. Bu sefer Kane izin verdi, geri çekildi ve elleri tekrar göğüslerime gitti, ama beni örtmek için değil. Şimdi önümdeydi, inledi ve beni sıktı. Onu ittim ama başını eğip meme ucumu emmeye başladı.

"Bunlar benim sonumu getirecek."

"Dur," diye nefes nefese kaldım.

"Bunu gerçekten kastettiğini söyle."

Yapamadım. Gangster sırttı ve sonunda pes ederek kendimi örtmeme izin verdi.

"Yeni mi geldiniz?" diye bir ses cevap verdi Lyle.

Üzüntü beni dondurdu. "Bu benim babam."

Kane'i kolundan yakalayıp birkaç metre ötedeki çalılıkların arkasına saklanması için çektim. İsteyerek geldi, ama ben durup daha fazla bağırış beklerken, Kane'in elleri eteğimin altına girdi. İç çamaşırımı avuçladı, sonra ıslak bölgenin üzerinde kaydırды, parmakları sıcaktı.

"İkimizin de ıslaklığını hissetmeye ihtiyacım var," diye mırıldandı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve onun oynamasına izin verdim, bu his o kadar karşı konulmaz derecede güzeldi ki durmak mümkün değildi.

"Ne bekliyorsun? İçeri gir," diye emretti babam. "İşi bitir ve yüzünü göster."

Nehir kıyısındaki kargaşayı araştırmak için gelmediklerine dair rahatlatanın yanı sıra, iki şey birden dikkatimi çekti. Birincisi, resmi polis görevi için burada olmalarıydı. İkincisi, bir gangsterin menisiyle kaplıyken iskelet desenli bir kız tişörtü giyiyor olmamdı. Son kısmı gizleyebilirdim ama kıyafetlerimi gizleyemezdim. Çıkaramazdım da. Sadece bir sütyenim vardı, bu da yukarıda kıyafet değiştirirken beni rahatsız etmemişti.

Üzüntüyle onu çekiştirdim. "O beni bu halde göremiyor, ikisi de göremiyor."

Kane beni bıraktıktan sonra gömleğini çıkarmak için uzandı. "Benimkini al. Benden önce git, ben de arabamdan başka bir tane getireyim."

Minnet duygusu beni boğdu. Siyah, bol tişörtü aldım ve daha iyi oturması için yanından bir düğüm attım. Ben kilolu bir kızdım ama Kane'in kıyafetleri üzerimde çok bol duruyordu.

Bana o tipik ağır bakışıyla baktı, sonra kısık sesle küfretti: "Benim kıyafetlerim sana çok yakışıyor."

Yanaklarım yeniden kızardı.

Bakışlarındaki şehvet yerini yeni bir şeye bıraktı. "Sana bir şey söylemem gerekiyor. Bu gece İskoçya'nın kuzey kıyılarına gidiyorum, Tyler ve daha önce tanıştığın diğer iki adamla birlikte çalışacağım."

İçimdeki o güzel his titredi. "Ne kadar süreyle uzakta olacaksın?"

"Emin değilim. Belki birkaç gün. Tyler'ın ne yaptığını biliyorsun."

İnsan kaçakçılığı şebekelerini çökertti. Tereddüt etmeden öldüren tehlikeli bir adamdı. Kane'i ekibinde istemesine şaşmamalı.

Sonra aklıma başka bir fikir geldi. "Eve kendi başıma gidebilirim."

"Bir saat daha yola çıkmayacağız. Sizi evinize geri götürebilirim ya da kız kardeşime onun yanında kalıp kalamayacağınızı sorabilirim. Üçüncü bir seçenek de var. Anneniz hâlâ uzaktaysa?"

"Bu gece evin içinde dolaşmayacak, merak etmeyin. Başka ne seçeneğimiz var ki?"

"Burada kullandığım yatakta uyuyacaksın."

"Senin yatağın mı?"

"Bir odayı kullanıyorum. Orası sizin için başka herhangi bir yerden daha güvenli olacaktır."

Bu adamla daha fazla yakınlık kurmayı çok istiyordum. Bir yatak ve kilitli bir kapı istiyordum. O da bunun bir kısmını sunuyordu, sadece kendisi olmadan.

Yine de kabul ederim. Omuz silktim. "Kız kardeşine onunla birlikte çalışacağıma söz vermiştim. Bunu evden de, buradan da yapabilirim."

"O halde kalacak mısınız?"

"Burada kalacağım."

Gözlerinde memnuniyet parlıyordu. "Ama bir sorun var."

"Ah?"

"Bana numaranı hâlâ vermedin Lovelyn. Benden bir şeyler saklıyorsun."

Ona karşı herhangi bir savunmam olsaydı, o çizgide hepsi çöktü.

Bölüm 24

Gözcü

Lovelyn ve Kane, birbiri ardına depodan fırlayıp çıktılar. Bu gece gidiyorlardı, peki ne halt ediyorlardı? Hızlı ve sessizce peşlerinden gittim. Onları nehir kıyısında sevişirken buldum.

Sikiş aşkına.

Görmek istediğim şey bu değildi.

Ayrıca bana istediğim fırsatı da vermedi.

Onları birbirlerine bıraktım. Bir noktada onlar harekete geçecekti ve ben hazır olacaktım. Ölsem bile, onu elde edecektim.

Bölüm 25

Lovelyn

Harika bir seksin keyfini, sonrasında babanızla ve eski sevginizle karşılaşma ihtimali kadar hiçbir şey kaçıramazdı. Potansiyel duygusal felaketlerin piyangosunu kazanmıştım. Kane bana deponun yan girişinin kodunu verdi ve kalbim hızla çarparken içeri gizlice girdim.

Koridorda hızlı adımlarla geri döndüm. Asansöre ulaşabilirsem özgür olacaktım. Polislerin üst kata çıkmasına izin verilmeyecekti.

Ama köşeyi döndüğümde, vücudum bir anlık görüntü aldı. Lyle en uçtaydı, ekip üyelerinden biri onu bir odaya götürüyordu.

Kahretsin.

Dedektifin bakışları bana takıldı ve durdu. "Lovelyn? Burada ne yapıyorsun?"

Zoraki bir gülümseme takındım. "Hey, Lyle. Dünya küçük. Şey, belki de senin burada olma sebebinle aynıdır?"

Eğer bir çete üyesi tarafından dolandırılacaksa, muhtemelen hayal ettiği gibi olmayacak.

Yüzünde soğukluk vardı. Lyle'ı daha önce sadece polis merkezinde, evimde veya her zaman gülümseyen ve rahat olduğu bir randevuda görmüştüm. Hakkımda korkunç mesajlar gönderen ya da evime baskın yapan kişinin o olduğuna gerçekten inanmıyordum, ama endişemin sebebi bu değildi. Burnunun benim işlerime karışmasını istemiyordum. Bildiğim kadarıyla, babamın aksine, benim özel hayatımla ilgili hiçbir fikri yoktu. Ayrıca bugün, beni akşam yemeğine davet ettiği zamankinden farklı bir havası vardı. Daha soğuk. Bir görevi olan bir adam.

Üzerimdeki bol tişörtü, uzun eteğimle olan garip uyumu ve onun şık iş kıyafetiyle olan keskin zıtlığını fark etti. Daha önce hep aynı kıyafetleri

giyerdik. Ama bu gece değil.

"Hangisi?"

"İşle ilgili. Görüşmeye geldim." Teknik olarak yalan değildi çünkü Arran ve Convict beni sorgulamıştı. Lyle'a cevap vermek zorunda değildim ama aynı zamanda zaten az sayıdaki personel için işleri daha da zorlaştırmak da istemiyordum. Keşke neden burada olduğunu bilseydim. "Neler oluyor?"

Üzerindeki düşmanlığın bir kısmı geçti ve bir elini kalçasına koyarak derin bir nefes verdi. "Kahretsin. Daha fazla işe ihtiyacın varsa babanla konuşabilirim. Buradan defolup gitmelisin. Bu berbat yerde hiçbir iş, itibarını riske atmaya değmez. Bu binada ya da dışında neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrin yok."

Arkasındaki ekip üyesi ona öfkeli bakışlar fırlattı.

Gülebilirdim. Lyle insanların seviştiğini duymuştu ama bunun ben olduğumu bilmiyordu. Tanrıya şükür.

Radyosundan bip sesi geldi ve radyoyu kaldırıp elini savurarak beni küçümser bir şekilde şöyle dedi: "Eve git, Lovelyn. Burada senin için bir şey yok."

Rahatlayarak bir adım geri çekildim ama karşıdan gelen birine çarptım.

Lyle'ın dikkati radyoda dağıldı ve arkamdaki adama şaşkınlıkla baktı. Arkamı dönmeme gerek kalmadan Kane olduğunu anladım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu alçak sesle, sadece bana özel olarak.

Gözlerim kendiliğinden kapandı, ben de onları hızla açıp yukarı baktım. Tanrıya şükür Kane giyinikti, ama yumruğunda iskelet desenli bir bandana vardı.

Lyle beni Kane ile polis merkezinin önündeki sokakta görmüştü. Şimdi Kane'i bu depoya sahip olan çeteye ilişkilendirmek için bir sebebi vardı ve Lyle'ın kaşlarını çatmasından tek bir bakışta bir sürü varsayımda bulunmuştu.

Ne yapacağımı bilemedim.

Tamamen donakaldım.

Kane kararı benim yerime verdi. Yüz ifadesini değiştirdi, yanımdan geçti, sonra koridorun geri kalanını yürüdü ve Lyle'ın arkasındaki diğer ekip üyesine başını kaldırarak, "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Kaçtım. Geldiğim yoldan geri döndüm ve başka bir koridordan geçerek, beni üçüncü kattaki geneleve götüren merdivenlere ulaştım. Oradan, çoğunlukla çıplak kadınlardan gözlerimi kaçırarak, yargılamadan, sadece

profesyonel bir nezaketle, merkezi asansöre ulaşmayı ve yedinci kata çıkmayı başardım.

Cassie'nin dairesinde, nefes nefese, yarı düşerek odaya girdim. "Polisler aşağıda. Mila nerede? Mahkum saklanmalı."

Babam, kendi bildiği sebeplerden dolayı onu haksız yere hapse atmıştı. Bana ne tür karanlık işlere bulaştığını asla söylemezdi, ama kesinlikle Marchant davasıyla ilgiliydi.

Cassie kapıyı çarparak kapattı ve arkasına yaslandı, kaşları gür kıvrıcık saçlarıyla buluştu. "Mahkum neşeyle babanı içeri davet etti. Yanındaki bir adam Mila'nın gayri resmi bir görüşme için aşağı inmesini istedi. Gönüllü katılım. Ona gerek olmadığını söyledim ama yine de gitti. Mahkum onunla kalıyor, sanırım babanı kızdırmak için. Burada ona dokunamayacağını biliyor."

Nefesimi verdim, panik duygum biraz azaldı.

Lyle ve babamın neden Mila ile konuşmak istediklerini, hatta onun nerede olduğunu nasıl bildiklerini düşünmekten aklım karıştı. Belki de bunun cevabı kolaydı. Mila ve Convict, iskelet ekibinin meşhur oyununda bir araya gelen, ilişkileri herkesçe bilinen bir çiftti. İlişkileri kamuoyunun bilgisi dahilindeydi. Önce onun evini denemişlerse, burası en iyi ikinci seçenektir.

Everly telefonunu kulağına götürdü ve gelen aramayı cevapladı. "Evet, biliyorum. Hayır, aşağı inmeyeceğim. Biraz olgun davran." Gözlerini devirdi, bu da Genevieve ve Cassie'nin gülmesine neden oldu.

Gözümde canlandırdığım Shade, her zamanki aşırı koruyucu tavrıyla, panik içinde kalmış bir haliydi.

Misafir banyosuna gitmek için izin istedim, bir dakika temizlenip iç çamaşırlarımı değiştirdim. Asansörde Kane'in gömleğini zaten çıkarmıştım, bu yüzden büyük kadife çantamın içine saklamıştım. Artık benim. Geri alamayacaktı.

Geri döndüğümde Genevieve tam kapıdan çıkmak üzereydi.

"Bu beklemekten nefret ediyorum. Alkole ihtiyacım var. Espresso martini yapacağım. Malzemeleri hemen getireceğim."

O ortadan kayboldu ve bizleri sessizce düşüncelere dalmış halde bıraktı. Bu durum hiç hoşuma gitmedi. Babamın ve Lyle'in buraya ne söylemek için geldiklerinden şüpheleniyordum.

Üzerinde ne kadar çok düşündüysem, o kadar açık hale geldi.

Genevieve içecekleri hazırladı ve biz bekledik; devasa kemerli pencerenin dışındaki şehir, sokaklarda kıvrılan trafik ve akan nehirle kendi halinde hayatına devam ediyordu, nehir liman yürüyüş yolunun ışıklarını yansıtıyordu. Defalarca, Kane ile oynadığımız oyunun anılarına dalıp gittim. Bu adam tehlikeli bir bağımlılıktı.

Ben bir kokteyl daha içmişken Mila tekrar ortaya çıktı.

Odaya girdiğinde yüzü solgundu, erkek arkadaşı ise arkasında karanlık bir gölge gibi kalmıştı.

Konuşmasını bekledik.

"Yarın, Eden'deki cesetlerle ilgili haberler ortaya çıkacak."

"Polisler sana bunu mu söylemeye geldi?" diye sordu Cassie.

Başını titrek bir şekilde salladı.

Parmaklarımı dudaklarıma bastırdım. "Babam söylemedi, yoksa seni uyarırdım. Ne sordular?"

"Gayriresmî bir görüşme kılığında bir uyarıydı ama aynı zamanda çok yoğundu. Yetişme çağımı yönetim kurulu odalarında geçirdim ve çeşitli nedenlerle sık sık polisle karşılaştık, ama böyle değil. Bana çok farklı baktılar, sanki bir şüpheliymişim gibi. Korkunçtu." Kadın, Convict'in kolunu tuttu. "Hep böyle mi oluyor?"

Alnından öptü. "Sonuncusu hariç hiçbirini hatırlamıyorum, ama inan bana, senden şüphelenmiyorlar, küçük haydut. Şüphelenselerdi, o gayriresmi numarayı yapmazlardı."

Sonuncusu babamın onu Leith'te yasadışı olarak alıkoyduğu zamandı. Bu olay kısa bir süre önce yaşanmış olsa da, hayatımın dengesi o noktadan itibaren değişmişti. Bir polisle çıkmaktan bir gangsterle yatmaya kadar. Polisle daha az, Deadwater'ın yeraltı dünyasıyla daha çok bağ kurduğumu hissediyordum. Denge değişiyordu.

Mila nefes verdi ve anlatmaya devam etti. "Basının bu olaydan nasıl büyük bir zevk alacağını, Marchant Haulage hakkında derinlemesine soruşturma yapacaklarını, hiçbir taşın yerinde kalmayacağını, bu yüzden itiraf etmem gereken bir şey varsa şimdi yapmam gerektiğini söylediler. Bu bir cinayet soruşturması olarak değerlendiriliyor ve dedektif suç eylemlerine dair kanıtlardan bahsetti."

Güzel yüzünde karışık duygular belirirken kanepeye çöktü. "İşletmedeki rolüm hakkında sorular soruyorlardı. Eğer beni şüpheli olarak yoklamıyorlarsa, bilgiye ihtiyaçları var demektir."

Geri kalanlarımız endişeli bakışlarla birbirimize baktık.

Elini tuttum. "Hiçbir yanlış yapmadın. Endişelenecek bir şeyin yok."

"Biliyorum. Öyle değil." Mila'nın yüzü daha da solgunlaştı. "Basın benim adımlı açıklayacak. Aile şirketinin önde gelen ismiydim. Şirketi yıllarca ayakta tutması gereken kişiydim. Kane'in de adımlı açıklayacaklar, tabii ki onun bilgilerini de ortaya çıkardıklarında."

"Onlarla konuştu mu?" diye kendi kendime sordum.

Mutfak tezgahına yaslanan Mahkum homurdandı. "Karanlık bir köşede sessizce, tehditkar bir şekilde koruma rolü oynadı ve baş polisi gözleriyle öldürmeye çalıştı. Hiçbir şey söylemedi. Bir yerlerden adımlı almış olmalarına rağmen adımlı doğrulamadı. Onları çok kızdırdı."

Gülebilirdim ama Kane için duyduğum korku içimi kemirdi.

Mila ürpererek nefes aldı. "Daha büyük bir sorun var. Ya kız kardeşimizin kimliğini ortaya çıkarırlarsa? Aileden yeterince kişi vasiyetnamenin okunmasında hazır bulundu. Eğer onun hakkında konuşurlarsa, manşetlere çıkabilir ve Dixie bunu okursa, daha da derine saklanır, değil mi? Eminim ki bu, onu bulma şansımızı tamamen ortadan kaldırır."

Kalbim yerinden oynadı. Keşke daha fazlasını yapsaydım, onu daha önce bulabilirdim. Şimdi nereye bakacağımı hiç bilmiyordum. "Bunun olmasını nasıl engelleyebiliriz?"

Mila başını salladı. "Yapamayız."

Mila konuşurken Genevieve ikinci tur içecekleri hazırlamıştı ve kahveli kokteylleri tek tek dağıttı; Everly için de bir meyveli alkolsüz kokteyl hazırladı.

Mila kahvesini tek nefeste içti, bakışları hepimizi taradı. "Az önce Lovelyn ile bir plan konuşuyorduk. Yarın bazı akrabalarımı ziyaret edeceğim. Polise göre, haber öğleden sonra veya akşam geç saatlerde, en geniş izleyici kitlesine ulaştıkları zaman yayınlanacak. Bu da bana ziyaretlerimi yapmak için günün büyük bir bölümünü veriyor."

"Bundan ne elde etmeyi umuyorsun?" diye sordu Genevieve.

Mila'nın gözlerinde karanlık bir ışık parladı. "Önce ben içeri girmeliyim. O hain heriflerin her biriyle yüz yüze gelip, onları insan kaçakçılığına göz yummakla suçlayacağım ve tepkilerini göreacağım, sonra da kardeşimi ne zaman öğrendiklerini soracağım. Kane'i tanıyanların onun hakkında konuştuğumu düşünecek kadar belirsiz konuşabilirim. Diğerlerini ise korkutup ağızlarını kapatmalarını sağlayacağım. Kardeşimi korumak için tek şansım bu."

Konuşmasındaki zehirden ürperdim.

O kadar cesurdu ki. Aynı şeyi yapmayı hayal bile edemezdim. Ben perde arkasında çalışan biriydim. Birini korkutmak için cesaret toplamaya çalışırken titremektense, bilgisayar başında veri aramak bana daha uygundu. Ya da onun istediğinin peşinden gitmektense.

Cassie, çizmesinin kılıfından bir bıçak çıkardı; ışık, bıçağın ölümcül keskinliğini vurguladı. Şok içinde bakakaldım. Bu bıçak bütün zaman boyunca orada mıydı? Aman Tanrım.

“Ben de sizinle geleceğim,” diye karar verdi. “Bu da Rio'nun da geleceği anlamına geliyor. Sanırım siz de orada olacaksınız, Mahkum? Kapıları izleyip, tehditkar bakışlarla etrafa bakacaksınız.”

Tıpkı benim gibi, Mila'nın bakışları da bıçaktaydı. "Bu fikre bayılıyorum."

Mahkum sırtıttı. "Eğer biri benim Mila'nın yanından ayrılacağını düşünüyorsa, hayal görüyor. Bakın, o onları sorgularken biz de iyi polis, kötü polis oyunu oynayabiliriz. Bu çok eğlenceli olacak."

Cassie kadehini kaldırdı. "İskelet kızlar ve erkekler birleşin!"

Hepimiz bunun şerefine içtik.

Kısa bir süre sonra telefonuma bir mesaj titredi. Ekranı okumadan önce bile Kane'den geldiğini anladım. Numaramı dışarıda vermişim ve hatırlamıştı. Sözleri kalbimi hızlandırdı.

Kane: Dördüncü kata gelin.

Bahane uydurdum ve asansörle aşağı inmek için daireden çıktım. Kapılar açıldığında beni bekliyordu. O tipik karanlık bakışları üzerimde gezindi.

Uzun bir aradan sonra ilk kez derin bir nefes aldım. "Demek Lyle seni tutuklamamış."

"İstedіği kadına sahip olduğu için mi?"

Midem alt üst oldu. Eğer Kane beni ele geçirdiyse, bu onun olduğum anlamına geliyordu. Sahip olmak kulağa çekici gelmemeliydi. Ama geldi.

“Umarım artık seni rahat bırakır.” Başını hızla koridora doğru çevirdi. “Beni takip et.”

Bulunduğumuz kat otel havasındaydı. Uzun, sessiz bir koridor ve her iki yanında birkaç sağlam kapı vardı. Hepsini atlayıp şifreli bir çıkışa ulaştık. Kane numarayı mırıldandı, ben de tuşladım ve kilit açıldı, böylece daha kısa mesafede altı tane daha kapı bulunan başka bir koridora girdik.

Kane arkaya doğru işaret etti. “Az önce geçtiğimiz bölüm, ücretli misafirlerin bazen seçtikleri erkek veya kadınla geceyi geçirdikleri yer. Çok fazla oyalanmayın. Bu taraf sadece mürettebat içindir. Arran, ihtiyaç duyarsak odaları kullanmamıza izin veriyor. Bu da benim odam.”

Başka bir şifreyle '5' rakamıyla işaretlenmiş oda açıldı ve içeri girmem için yol açtı.

Burası Kane'in gerçek evi olmasa da, Manchester'daki dairesi gibi, her ayrıntıyı inceledim. Kocaman bir yatağın üzerindeki gri nevresimler. Taş zemin ve yastıklı başlık. Banyoda otomatik olarak yanan loş ışıklar. Arabasından aldığı ve buzdolabının yanındaki küçük bir masanın altına düzgünce yerleştirdiği çantalar.

"Eve gitmeyin. Lütfen burada kalın?" diye rica etti.

Kalbim sıkıştı ve ona baktım. Daha önce hiç bu kadar yumuşak bir ses tonuyla konuştuğunu duymamıştım. Emir verebilirdi ama vermedi. Bu küçük fark beni mahvetti. "Vereceğim. Kız kardeşinle çalışıyorum. Bu gece burada olmam bana daha uygun. Görüşme sırasında onunla birlikte kaldığını söyledi."

Duvara yaslandı, bakışları bedenimi süzdü. "Böylece seni takip edeni daha yakından görebilirsin."

"Vardığınız sonuç?"

"Ölümümü istiyor. Gerçi bunun sebebi babanın daha çok istemesi de olabilir. Mahkuma ve sonra bana yönelttiği memnuniyetsiz bakış, onu hapisten çıkarmanın ben olduğumu bildiğini gösteriyordu."

Bu da demek oluyordu ki, babam beni Kane ile görürse çok kaba davranacaktı. Gerçi bunu zaten biliyordum.

Sonuçları düşünmek yerine konuyu değiştirdim. "Basının ilgisi sizi endişelendiriyor mu?"

Kane yavaşça başını salladı, bakışları bedenimde, iskelet kız desenli tişörtümün üzerinden aşağı doğru kaydı.

Yatağa çöktüm, bedenim onun bakışları altında canlanıyordu. İstedğim buydu. Bir yatak ve kilitli bir kapı. Onu keşfetme ve onun da bana zaman ayırması fırsatı. İki kez birlikte olmamıza rağmen henüz ulaşamadığımız yakınlığı özlüyordum.

Ellerimin üzerine yaslandım, kendimi onun için daha iyi bir şekilde sunmaya çalıştım. Onun çekiciliği ve loş oda, zihnimi tek bir yöne doğru yönlendiriyordu. Bir saat önce yaptıklarımızdan dolayı karnım ağrıyordu, ama yine de daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Yatağında çok güzel bir görüntü oluşturuyorsun, Lovelyn."

"Senin de içinde olman daha iyi olurdu." Sesim titriyordu. Onu çok istiyordum.

Duvarı itti, gözlerindeki şehvet başka bir şeye dönüştü. Çaresizlik. Keskin, her şeyi kapsayan bir ihtiyaç. Sonra, çok iyi tanıdığım duvarları çarparak yıkınca, tüm duygu izleri kayboldu.

"Tyler beni bekliyor. Ben çıkıyorum."

Reddedilme sözlerimi çaldı. Tamam. Git.

Bunu yaptığında kalbim acıdı.

Bölüm 26

Kane

Tyler'ın müdahale ekibi, gece kulüplerini ve parti atmosferini geride bırakarak, az sayıdaki personelin bulunduğu depodan dört araçla yola çıktı.

Benim durumumda, Lovelyn'i yatağında bırakmak.

Onun orada oturmuş, o güzel gözleriyle bana bakarkenki görüntüsü beynime kazındı.

Yolda konvoy halinde gitmemek için kalkış saatlerimizi ayarladık ve Tyler'ın yolculuk boyunca bizimle konuşabilmesi için grup görüşmesine katıldık.

Kulağıma fısıldadığı sakın, sabırlı sesi, sınırı geçip kuzeye doğru geceye doğru yaptığım yolculuğun fon müziği idi.

“İnsan kaçakçılığı her gün oluyor. Şerefsizler, iç kapı kolları sökülmüş Transit minibüslerinde koltuk satıyor ve sayısız insanı Manş Denizi üzerinden geçirip şehirlerde saklıyorlar. Glasgow bu konuda önemli bir merkez. Ayrıca Belfast'tan Stranraer'e gibi bilinen güzergâhlar üzerinden de getiriyorlar; bunların hepsi yasa dışı, hepsi güvensiz. Polis bunları kontrol altına almaya çalışıyor, ancak çok fazla deliği olan bir baraj gibi. Çoğu zaman yaptıkları tek şey, kaçakçılığı yapılan insanları yakalayıp sınır dışı edilmek üzere gözaltı merkezlerine atmak.”

Atheron kardeşlerden biri sessizce, "Kahretsin," diye mırıldandı.

Tyler kıkırdadı. “Aynen öyle. Tüm insan ticareti berbat, ama benim ve şimdi sizin de içine sızmaya kararlı olduğumuz bir kötülük türü var. Kadınları, kızları ve bazen de erkekleri genelevlerde ve diğer cinsel sömürü türlerinde kullanmak için hedef alanlar. Bu insanlar ülkeye daha küçük sayılarda gizlice giriyorlar. Daha değerli oldukları için daha fazla gizlilik kullanılıyor; örneğin gece yarısı karaya çıkmak için tekneler ve sessiz

limanlar. Onları tespit etmek için sistemlerim var ve bugün erken saatlerde bir telefon aldım. Şimdi oraya doğru gidiyoruz.”

İçimde bir enerji birikti. Direksiyonu sıkıca kavradım, bizi Edinburgh'un yanından geçirip kıyı boyunca Aberdeen'e götürecek yolun kıvrımını takip ettim. Bize verdiği adres bir feribot limanının yakınındaydı, bu yüzden sisteminin ücretli muhbirler içerdiğini düşündüm.

Bu ticarete yer alan o lanet olası Marchant'larla paralellik kurmaktan kendimi alamadım.

Tyler sözlerine şöyle devam etti: “Kurbanlara gelince... Birçoğu çok az İngilizce konuşuyor ve çoğu satılmadan önce evlerinde şiddet ve cinsel istismara maruz kalmış. Bir kadının veya genç kızın sokaklardan kimliği belirsiz kişiler tarafından kaçırılması nadir görülen bir durum.”

Atheronlardan birinin ağzından inanmazlık dolu bir ses geldi. "Aileleri onları mı sattı?"

Sapık, diye tahmin ettim. Daha kısa saçlı, kolunda yara izi olan, sesi kardeşininkinden biraz daha kalın bir adamdı.

“Evet, öyle yapıyorlar, bu da onları yalnız, arkadaşsız ve korkmuş hissettiriyor. Bizim de onlardan farksız olduğumuzu sanıyorlar ve bize saldırıyorlar. Bizim işimiz insan kaçakçılarını ortadan kaldırmak, onları öldürmeniz umurumda değil, ama lideri benim için saklamaya çalışın. Sonra kurbanlarını, tamamı kadınlardan oluşan destek ekibi onları alana kadar güvence altına alıyoruz. Onları güvenli bir yere götürüyorlar, onlara bakım sağlıyorlar ve bundan sonra ne yapacakları konusunda seçim yapma imkanı veriyorlar. Kimsenin kararını zorlamıyoruz ve bununla ilgili tek bir kelime bile polisle paylaşılmıyor.”

"Bu aptalları ortadan kaldırma fikri hoşuma gidiyor," dedi Ash.

Onları tanıma fırsatım olan kısa sürede, Ash'in Heretic'ten daha çok ve daha renkli konuştuğunu fark ettim. Ash, esprili ve alaycı yorumlarıyla hazırды; bu da bana Heretic'in gözlemci ve içine kapanık görüldüğü Convict'i hatırlattı. Depodan ayrıldığımızda, Ash bir Warrior kamyonetinin yanında durmuş, kardeşinin söylediği bir şeye orta parmağını göstermiş, ardından saçını yeniden bağlayıp direksiyona geçmişti. Heretic ise iri, gümüş ve siyah bir motosikletle yola koyulmuştu. Tyler iki adamı nerede bulduğunu açıklamamıştı, ama bildiğim kadarıyla onlara benim geçmişimi de anlatmamıştı.

Umurumda değildi. Daha önce birlikte çalıştığım hiçbir ekiple bağ kuramamıştım ve şimdi de kurmak istemiyordum.

"Cesetlere ne oluyor?" diye sordum.

Tyler, "Bunlarla da birileri ilgilenecek. İşimiz bittiğinde ve kadınlar güvende olduğunda, oradan hemen uzaklaşacağız. Herkes anladı mı?" diye yanıtladı.

Hepimiz bunu yaptığımızı doğruladık.

"Güzel. Yapmam gereken telefon görüşmeleri var. Vardığımızda, arabayı park edin ve daha fazla talimat verene kadar ortalıkta görünmeyin. Bir süre beklemeniz gerekebilir. Bu gece de olabilir, günler de sürebilir. Her an hazır olmanıza ihtiyacım var. Beni hayal kırıklığına uğratmayın."

Telefonu kapattı. Ne tür bir görevde olduğumu anlamaya çalıştım. Geçmişte yaptıklarımın tamamen farklı bir dünyaydı, ama yine de hiç beklemediğim şekillerde bağlantılıydı. Eylemlerimiz, zarar görmüş masumlar için haksızlıkları düzelterekti.

Daha önce hiç para karşılığında soylu bir iş yapmamıştım. Bu his rahatsız ediciydi.

"İkiniz de hâlâ telefonda mısınız?" diye sordu Ash.

Saç tokası, boyun dövmesi, joker.

Kardeşi, sesinin ardında motosikletinin boğuk homurtusuyla cevap verdi: "Yapmak istediğin espriyi bana söyleme. Telefonu kapatıyorum. Diğer tarafta görüşürüz."

Ash burnunu çekti. "Yağmur yağmaya başlarsa, yolcu koltuğuma doğru koşarak geleceğini göreceksin. Banyo zamanındaki kedi gibi kaçacak."

Kardeş sevgisi. Anlayamadım. Bağlantıyı kesmeye çalıştım ama sesi beni durdurdu.

"Hey Kane, az önce birlikte olduğun kız."

Anında tüylerim diken diken oldu. "Peki ya o?"

"O senin mi?"

"Bu seni ne ilgilendiriyor ki?"

"Sadece bir sorum var. Uzun bir yolculuk olacak. Sizi tanımaya çalışıyorum."

Sesindeki alaycı gülümsemeyi neredeyse duyabiliyordum. Ash'in çapkın bir tip olduğu izlenimini verdiğine çoktan karar vermiştim. Lovelyn'e yaklaşırsa kendini Deadwater Nehri'ne ve denize sürükleyebilirdi. Yine de onun aradığı iddiayı ortaya koyamıyordum.

"Lovelyn tanıdığım herkes için, hatta senin için bile fazla iyi."

Cevabını duymamak için telefonu kapattım. Eğer kızın güzel olduğunu söyleseydi ya da onunla çıkmak istediğini belirtseydi, muhtemelen onu

yanlışlık ve defalarca bıçaklayarak görevi tehlikeye atardım.

Ekranıma baktığımda saatin sabah birden sonra olduğunu gördüm. Lovelyn'le iletişime geçme isteği bir türlü dinmiyordu. Eğer istediğimi yapıp depoda kalsaydı, hiçbir sorun olmazdı.

Ama eğer gitmiş olsaydı...

Ne yaptığımın farkına varmadan numarasını arıyordum.

Telefonu neredeyse anında açtı. "Merhaba?"

"Neredesiniz?"

Derin bir nefes aldı. "Yirmi dakika önce yatağa geldim. Duş aldım ve şimdi odanızda etrafta dolaşıyorum."

Aklım hemen onun çıplak ve sıcak suyun altında olduğu görüntüye takıldı. Hayatımda hiçbir görüntüyü bu kadar çok görmek istememiştim.

"Hiçbir şey bulamadım," diye homurdandım. "Buzdolabında su ve birkaç atıştırmalık bırakmıştım."

Mutlu bir ses çıkardı. "Onları buldum. Bunun benim için olduğunu bilmiyordum. Teşekkür ederim. Ayrıca bir silah deposu da buldum. Bu çok şaşırtıcıydı."

Bir an için, bunun bir görüntülü görüşmeye dönüştürölmesi ve onun tekrar duşa girmesi yönünde bir talep dışında söyleyebileceğim hiçbir şey aklıma gelmedi.

Lovelyn hafifçe güldü. "Öpüştüğümüzde seni nutkum tutulmuş halde bıraktığımı biliyorum. Bu etki hâlâ devam ediyor mu, yoksa bana sormak istediğin başka bir şey mi vardı?"

Bana ne olmuştu böyle? Beynimi zorla çalıştırdım. "Sadece konumunuzu kontrol ediyorum."

"Beni bıraktığınız yerdeyim. Dediğim gibi, Mila Marchants ile röportaj yapıp onu tehdit ederken ben de yarın onun için biraz çalışacağım. Keşke siz de bunun bir parçası olabilseydiniz, değil mi?"

"Hayır. Daha önce onun planlarına yardım etmeye çalıştım ve yakalandım."

Hışırtı sesi geldi. "Ne oldu?"

Arran'ın emriyle beni kurtaran Tyler dışında kimseyle bu konuda konuşmamıştım. Paylaşmak istemiyordum. Ama bir şekilde yine de konuşmaya başladım. Mila Salter'a sızdığında onun yedek gücü olduğumu, ama o şerefsizin beni bayılıtp esir aldığını anlattım ağızımdan.

"Hapsedildiniz mi? Bu sizin için çok zor olmalıydı. Klostrofobiniz yüzünden daha da zordu."

Tek kelime bile söylemek istemiyordum ama havasız, sıkışık bir his beni sardı ve bu hissten kurtulmak için penceremi tamamen açıp konuştum. "Evet, çiçek kız, içerideyken beni mahvetti."

"Kendinizi kapana kısılmış hissettiğiniz için mi?"

"Çünkü beni günlerce bir çukura zincirlediler."

Nefes alışverişinin kısılgısı göğsümde bir düğüm oluşturdu. Onun acımasını istemiyordum. Onun ilgilenmesinden çok hoşlanıyordum. Bana ne olduğunu bilmiyordum.

İçimdeki gerginlik geçti ve boğazımı temizledim. "Neyse, Mila'nın benim yardımım gerekmiyor. Eğer akrabaları kız kardeşimiz hakkında bilgi verirse, ben devralırım."

"Bu bana daha önce sormayı unuttuğum bir şeyi hatırlattı. Darcy hakkında en çok bilgi sahibi olması gereken kişi büyükannenizdir. Mila ile konuşmayacak ama torununa düşkün olmayan bir büyükanne hiç tanımadım. Bence ona yaklaşırsanız konuşmaya istekli olabilir."

Büyükannem. Kahretsin. Vasiyet okuma töreninde masanın karşısında oturmuştum ve taştan yapılmış gibiydi. Gümüş rengi kısa saçları bile neredeyse hiç kıpırdamamıştı. Bu fikri reddetmek dilimin ucundaydı. Marchant akrabalarım ile hiçbir zaman bir ilişkim olmasını istememiştim. Sonra Lovelyn tekrar konuştu.

"Seninle gelirim. Bu sefer beni kaçırmama bile gerek yok. Onunla arkadaş olmana ya da kendinden başka biri olmana da gerek yok. Sadece ne bildiğini öğren, sonra da uzaklaş. Denemeye değer."

Derin bir nefes verdim. Eğer istediğimizi elde etmemizi sağlayacaksa, acıya değerdi. "Şimdi sen benim için bir şey yaparsan, ben de yaparım."

"Adını koy."

Sesinde ilginç bir tını vardı.

"Bu aramayı görüntülüye çevir ve üzerindeki tişörtü çıkarıp yat."

Sessizlik çizgiyi korudu. Çaresizlik beni o çizgiyi doldurmaya itti.

"Ya da benimle telefonda kalmaya devam edin."

Telefon hattı kesildi. Beni telefonu kapattığını sandım. Sonra telefonum tekrar çaldı, görüntülü arama geldi.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Arabayı zifiri karanlık bir park alanına çektim ve telefonu açtım.

Lovelyn'in güzel yüzü bana bakıyordu, saçları beni çıldırtan o yüksek at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. "Üzerimde senin tişörtün olduğunu nereden bildin?"

“Bunun için zaman yok. Kamerayı geriye çekin.”

“Araç kullanmıyor musunuz?”

“Durdum. Hızlı sürüyorum, bu yüzden zamanı telafi edebilirim. Lütfen, Lovelyn, seni görmem gerekiyor.”

Yatak odamın loş ışığında yanakları kızardı. "Yalvarışını seviyorum. Ama her şeyimi ilk kez bir telefon ekranı üzerinden açığa vurmayacağım."

Pantolonumun içinde penisim sertleşti. "Ama bana bir şey göstereceksin, değil mi? Buna ne kadar çok ihtiyacım olduğunu tahmin bile edemezsin."

Yutkundu. "Önce sen mesajı gönder, Kane."

Küfür ettim ve Mila ile olan sohbetime geçtim; iletişimin yüzde doksanını o yürütmüştü. "Kız kardeşimden numarayı istedim. Yeterli mi?"

Başını hafifçe eğdi, sonra çarşafklarımın üzerine oturdu. Bakışları kameraya temkinliydi ama gözlerindeki arzu tüm vücudumda hissediliyordu. "Yeterince iyi. Ne istiyorsun?"

“Ben izlerken kendini tatmin etmeni istiyorum.” Yüzündeki şehvet parıltısını görünce nefesimi tuttum. “Sırt üstü uzan. Elini bacaklarının arasına koy.”

Beyaz yastıklara iyice sokuldu, kamera sıkıca yüzüne tutulmuştu. Sonra göz kapakları hafifçe kapandı.

"Ne kadar ıslak olduğunuzu bilmem gerekiyor."

“Kane!”

"Orada olamayacağım, bu yüzden her şeyi anlatın."

Nefesi kesildi. "Ekranımda isminizi görür görmez sırlıslıkla oldum."

Ah, kahretsin. Penisimin ilgiye ihtiyacı vardı ama bekleyebilirdi. Şu anda, onu benim talimatlarımla kıvrandırmak istiyordum. Tüm düşüncelerinin bana odaklanmasını istiyordum ve buna ne kadar çok ihtiyacım olduğunu tam olarak belirlemeyi reddediyordum.

Bölüm 27

Lovelyn

"Kendini okşa. Parmaklarını ıslat," diye beni teşvik etti Kane.

Onunla konuşmaktan zaten çok tahrik olmuşum, ama yine de itaat ettim. Sanki içimdeki arzulara doğrudan erişimi vardı. Daha önce hiçbir erkeğe karşı böyle hissetmemiştim.

"Bana ne kadar ıslandıklarını göster."

Parlayan elimi kameraya doğru kaldırdım.

Yüz ifadesi ve derin iniltisi bana yeni bir arzu dalgası verdi ve hissedebileceğim her türlü utancı bastırdı. Kane karanlık arabasındaydı, telefon ışığı yüz hatlarını zar zor aydınlatıyordu ama onu görmem için yeterliydi.

"Onları iyice em."

Tanrı. O beni överken, ben de birer birer parmaklarımı yaladım.

"Orada olsaydım, ağzını becerirdim. Beni derinden içine alırdın, değil mi?"

"Ben isterdim."

"Aferin kızım. Yataktan kalk."

Şaşırdım ama dediğini yaptım ve serin zemine adım attım.

"Bulduğunuz silah deposuna geri dönün."

Kafam karışmış bir halde, daha önce incelediğim aletlerin bulunduğu dolabı açtım. Sade siyah bir bezin üzerinde, korkutucu görünümlü bir dizi silah seriliydi.

"Üç şey almanı istiyorum. En sondaki gri saplı bıçağı, silahı ve muştamı."

Kılıfında duran bıçağı ve pürüzsüz pirinçten yapılmış muştayı aldım.
"Silah dolu mu?"

“Eğer öyle olsaydı, sana dokunmanı istemezdim. Şarjör yok ve hazneyi kontrol ettim. Dış duvara doğrult ve tetiği çek. Tık sesini duyuyor musun?”

Diğer eşyaları yatağın üzerine koyduktan sonra silahı almak için geri döndüm. "Ağır."

"Duvara ateş et Lovelyn."

Kalbim gümbür gümbür atıyordu ama dediğini yaptım, silah boş haznelerden ses çıkararak boşluğa doğru ateş etti. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

“O zaman sırada ne geleceğine bayılacaksın. Yatağa geri dön, bacaklarını aç. Bıçağı al.”

İçime bir tedirginlik çöktü. Aceleyle ne yapmamı istediğini anladım. "Eğer bunun parmaklarımdan olduğu yere yakın bir yere kadar gideceğini düşünüyorsan, aklını kaçırmışsın."

Ekranda Kane beni izliyordu. “Eşyalar sizin için önemli, değil mi? Benim çok fazla eşyam yok, ama bulduğunuz üç şey benim için en değerli olanlar. Kendime aldığım ilk bıçak. İlk silahım. Muştalar ise sahip olduğum ilk silah türüydü ve artık bana uymuyorlar. Onları sizin üzerinizde kullanmanızı istiyorum.”

Lanet olsun ona, bu işi kişisel hale getirdiği için. Bir göreve gittiğini ve bunları geride bıraktığını, yani yerlerine başkalarını aldığını fark ettim. Geçmişinden geriye sadece silah saklamak tam da Kane'e yakışır bir şeydi.

“Pekala. Ama nereye kadar gideceğime ben karar veririm ve bunu ancak başka bir şeye razı olursanız yaparım.”

"Herhangi bir şey."

“Erkek arkadaş eğitiminin en temel kısmı bu. Beni yemeğe çıkar. Restorandan yemek alıp arabanda yesek de umurumda değil, bunu istiyorum.”

“Bir randevu.”

"Gerçek, samimi bir buluşma."

"Öyleyse bana yaptığın her şeyi göstereceksin, değil mi?"

Bu, şimdiye kadarki en tuhaf müzakereydi, ama yine de tam olarak bizi yansıtıyordu. İkimizin de ihtiyaçları çok farklıydı, ama birbirimizi nasıl memnun edeceğimizi öğrenirsek, belki de işler yolunda gidebilirdi.

“Anlaştık.” Bıçağı aldım ve bıçağı saran deri kılıfından tutarak taşıdım.

Bir an onun coşkulu ifadesine baktım, sonra da sıcak bedenime serinlik veren sapı kalbime değdirdim.

"Kamera aşağı!" diye tersledi.

"Lütfen deyin."

"Lütfen."

Yutkundum ve diğer elimi vücudumun üzerinden kaldırıp dizimin üzerine koydum, kamerayı ona çok istediği görüntüyü verecek şekilde ayarladım. Siyah tişörtü karnımı örtüyordu ama vücudumun geri kalanı ekrana açıktı. Kalın, gamzeli uyluklarım. Aradaki boşluk.

İnledi ve küfretti. "Bana ne yaptığınızın farkında bile değilsiniz. Silahım o güzelim vajinada. Bıçağımı yukarı aşağı sürün."

Islattım işte.

"Şimdi sapı yavaşça içeri sokun. Dikkatli olun. Kendinizi bıçaktan koruyun."

"Kane," diye uyardım.

"Sadece bir santim, bebeğim."

Beni mahveden şey, o sevgi sözcüğüydü. Bebeği, çiçek kızını sevdiğim kadar sevdim.

Pozisyonumu ayarlayarak, sapın ucunu gövdemin ortasına yerleştirdim ve vücudum gevşeyene kadar içeri doğru ittim.

O istila nedeniyle vücudum zonkladı. Kane'in ısrarlı teşvikiyle, onunla birkaç kez kendimi becerdim.

Dudaklarımdan bir inilti kaçtı.

"Nasıl hissettiğini anlat," diye sordu.

"İyi. Ama senin kadar iyi değilim."

"Çıkar şunu. Yumruk demirlerini al."

Silahı çarşafın üzerine bıraktım ve bir sonrakini alıp ekrana göz attım. Kane dudakları aralık bir şekilde beni izledi. Yüzümün bir anlık görüntüsüne bakarak gülümsedi.

"Çok iyi gidiyorsun. Şimdi parmaklarını deliklerden geçir ve klitorisini okşa."

Aleti elime geçirdim, delikler biraz büyüktü ama yumruğuma sığıdı. Zihnimde canlandırdığım tipik versiyondan daha dar ve uzundu.

Kamera açısını ona geri çevirdim, böylece o hassas sinir demetini yukarı aşağı nasıl ovduğumu görebilsin. Her harekette vücudum gevşiyordu. İnanılmaz derecede ıslanıyordum. Keşke o da orada olsaydı da o da oynayabilseydi diye içimden geçirdim.

"Şu anda odaya girseniz ne yapardınız?"

Kane derin bir nefes verdi. "Senin göğüslerine yapıştım. Ağzımla, penisimle. İhmal ediliyorlar ve eminim meme uçların çok sertleşmiştir. Eğer

onları emseydim, muhtemelen üzerine boşalırdım."

"İzin verirdim."

"Elini daha hızlı hareket ettir," diye ısrar etti.

Parmak uçlarındaki muştayı etime iyice batırdım, ta ki bir sonraki darbe için sırtımı kamburlaştırana kadar. Oynadığımız oyun beni çok çabuk tahrik etmişti; bunda onun hayranlığının ve övgü dolu sözlerinin yanı sıra kendime yaptığım şeyin de etkisi vardı.

"Onları içeri itin."

Oyalandım ve parmaklarımdan kaydırarak, yuvarlak kenarlarını onun istediği yere bastırdım. Bıçaktan daha genişlerdi ama kolayca birkaç santim içeri girdiler. Sapın girdiği yerden daha derine girdiler.

Onları içeri ve dışarı doğru çekiştirdim, pürüzsüz kenarları girişimi daha da genişletirken beni tahrik etti, her çıkıntı bir heyecandı.

"O yumruklarımın kemik kırdım. Hayatıma son verme niyetiyle üzerime gelen şerefsizleri alt ettim."

Bu düşünceyle içimden bir ah çektim.

"Tamamen içeri girin. Bu inanılmaz manzarayı asla unutmamamı sağlayın."

Ses tonundaki bağlılık beni bir anda ısıttı. Yavaşça, yumruk demirlerini daha da derine soktum ve vücudum onları tamamen kabul ettiğinde hissettiğim duyguyla nefesim kesildi.

Kane küfretti, bir daha küfretti. "Onları orada bırakın. Silahı alın."

Nefes nefese, son kalan doğaçlama seks oyuncağını topladım, ancak içimden bir uyarı geçiyordu: "Yapamam. Korkuyorum."

"Peki ya?"

"Silahlar insanları öldürür."

"Ben insanları öldürüyorum bebeğim. Beni senin içine yerleştirdin."

Dudaklarımdan aceleci bir kahkaha döküldü. Onun zevki için, silahının namlusuyla kendimi okşadım, metalin soğukluğu sıcak tenime değdi.

Kane nefesini içine çekti. Onun sözleri benim dünyam oldu.

"Tehlikeyi seviyorsunuz. Şiddetimin çekici olmasaydı bana ikinci kez bakmazdınız bile. Sadece size yanlış bakan herkese zarar verecek olmamla ilgili değil. O korumayı ne kadar istesiniz de, içinizde heyecandan ve riskten zevk alan bir şey var. Bu, tıpkı benim gibi, sizin de bir parçanız."

Orgazma yaklaştıkça nefesim kesildi.

Kane devam etti, o inanılmaz hissi içimde daha da yoğunlaştırdı. "İyi kız olman gerekiyor. Ve öylesin de. Benim iyi kızımsın. Ama aynı zamanda

risk almayı da seviyorsun. O silahları kullanma düşüncesi, onları bu kadar tahrik edici kılan şey. Yumruklarım, enerjim."

"Evet," diye itiraf ettim, içim sıkışıp pirinç düğmeyi ezerken.

"Şimdi orada olsaydım, kusursuz vücuduna istediğim her şeyi yapmama izin verirdin."

Bunu görmezden gelemedim. "Mükemmel bir vücudum yok."

"Bunu sana kim söylediye ilk ölecek olan o olacak. Sen tam bir rüyasın. Kıvrımlı ve kusursuzsun. Yürüyen bir ıslak rüyasın. Gömleği göğsünün üzerine kaldır."

Nefesim kesilerek tişörtümü yukarı çektim, her şeyimi ortaya serdim. Sallanan karnım, dolgun göğüslerim. Onun sözlerinden cesaret alarak kamerayı hareket ettirdim, böylece her şeyi görebilsin.

Kane hayranlıkla nefes verdi. "Bebeğim, mükemmelsin. Vücudun inanılmaz. Aman Tanrım. Bunun sadece seninle olmasını planlamıştım, ama sen boşaldığında ben de boşalmalıyım. Bıçağımı göğüslerinin arasına koy."

İçimde taze ve yoğun bir heyecan hissettim. İsteddiğini yaptım ve kamerayı, beni olabildiğince çok görebileceği şekilde yukarı kaldırdım.

"Yüzünü görmem lazım," diye yalvardım.

Kane koltuğunu geriye yatırdı ve tişörtünü yukarı çekti, telefonun görüntüsü değişti ve ben de onun yumruğundaki aşırı sertleşmiş penisini kısa bir an görebildim, sonra tekrar gözlerine döndüm.

"Sen de çok güzelsin," dedim nefes nefese, duyup duymayacağından emin değildim.

Zevkten derin bir ses çıkardı. "Bıçağım göğüslerinin arasında, muştalarım amında ve silahımın namlusu klitorisinde. Silahlarımla orgazm ol bebeğim. Seni görür görmez ben de aynısını yapacağım."

Tüm oyuncaklara rağmen, beni sınırın ötesine iten onun sözleriydi. Sırtımı yastıklara yasladım ve boşaldım. Yuvarlanan bir zevk dalgası beni sardı, her zerremi zevkle doldurdu. Parmak boğumlarımın etrafında zonkladım ve bacaklarım titredi. Kane'in ihtiyaç dolu iniltisi gözlerimi açmaya zorladı.

"Mükemmel ötesi. Çıkarın onları. Bir bakayım."

Elimi bacaklarımın arasına uzattım ve pirinç aletin ucunu yakaladım, sonra hâlâ nabzım atarken yavaşça kendimden uzaklaştırdım. Kane'in gözleri kapandı, sonra o da boşaldı; kamerasının düşmesiyle çıkan sesler bana ipucu verdi.

İkimiz de aynı anda nefesimizi tuttuk, sonra Kane kısa bir homurtu çıkardı ve karanlık arabanın içinde düşürdüğü telefonunu buldu.

"Bana neler yaptığının farkında bile değilsin, çiçekçi kız."

Bunun tersinin de geçerli olduğunu ona anlatacak kelimeleri bile bulamadım. Yatağa uzanmış, sakinleştım. Yanımda olmasını ve beni kucaklamasını diledim.

Ardından Kane sinirli bir ses çıkardı. "Kahretsin. Tyler beni arıyor. Telefonu kapatmak zorunda olduğuma inanamıyorum."

"Sorun değil. Uykuya ihtiyacım var. Lütfen bu gece dikkatli olun."

"Yakında görüşürüz. Ve Lovelyn? Silahlarımı temizleme."

Sonra gitti.

Bölüm 28

Lovelyn

Karnım gergin bir halde, Divide'daki merdivenleri tırmanarak Mila ile buluşacağım VIP süite doğru ilerledim. DashaDay'in 'devils' şarkısı havada yankılanıyordu ve gün boyu araştırma yaptıktan sonra aklımdan bir sürü veri ve rakam geçiyordu; bir yandan da görmezden gelmek giderek zorlaşan bir geri sayım vardı.

Bu sabah, Kane'in odasına kapanıp Mila'nın bana gönderdiği güvenilir şirketler listesi üzerinde çalıştım.

Altı şirket arasından üçüne kadar indirdim; bunlardan biri yeterince erken kurulmamıştı, diğeri birkaç yıl önce tamamen satın alınmıştı - bu da büyükbabanın bunu bilip değiştirmiş olabileceği kadar uzun bir zaman önceydi. Sonuncusu da aynı zaman diliminde mali sorunlar yaşamıştı. Sonra geriye kalanlara odaklandım. Mali durumlarını, faaliyetlerini ve Marchant Haulage ile olan bağlantılarını didik didik inceledim.

Bir şey bulmuştum, ama yine de...

İşi tamamlamamıştım. Haftalardır beni tehdit eden uyuşukluk ve sefalet iyice yerleşmişti ve Mila'ya keşfettiğim şeyi anlattığım an saklanacaktım. Arkadaşımı hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum ama çok zorlanıyordum.

Kimsenin olmadığı bir ortamda kendimi paramparça etmem gerekiyordu.

Merdivenlerin başında, fedai yol açtı, kafatası desenli bandanasının altında olduğunu tahmin ettiğim gülümseme gözlerinde parıldıyordu. Öğleden sonra gelen tek satırlık bir mesajda hâlâ görevde olduğu belirtildiğinden Kane'in şimdiye kadar geri dönmüş olması imkansızdı, yine de onu gölgelerde aramaya başladım.

O burada değildi, ilk bakışta Mila da yoktu. Kulüp yeni açıldığı için sadece birkaç müşteri vardı. VIP süitinin dans pistinde bir grup, siyah-gümüş bir locada ise kulübün fuşya rengi kurukafa logosuyla yalnız bir adam.

Ama barın arkasında tanıdık bir yüz vardı. Dirseklerinin üzerine eğilen, saçları artık pembeleşmiş barmene zoraki bir gülümsemeyle baktım.

Molly kocaman sırttı. "Sen!"

O, Dixie'nin tabletinin kilidini açmama yardım etmişti, Kane ise beni takip ederek onun tatsız müşterisini ortadan kaldırmıştı. O zamandan beri çok şey değişmişti, sadece sevimli saç rengi değil.

Bar taburesine oturdum ve onun tanıdığı o neşeli ve eğlenceli halimi nasıl koruyabileceğimi hatırlamaya çalıştım. "Seni ne zaman göreceğimi merak ediyordum."

"Bu sefer korkutup kaçırabileceğin bir müşteri yok. Neyi tercih edersin?"

Molly, barını göstermek için ellerini açtı. Görünümü tam anlamıyla iskelet ekibi tarzındaydı; cesur pembe saçlarının simsiyah dipleri dikkat çekiyordu. Bu gece, siyah bir şort ve bağcıklı bir iskelet ekibi tişörtü giymişti, karnı ve uylukları açıktaydı. Kıvrımlarını sergilemekte hiçbir sakınca görmüyordu, karnının düz olmaması konusunda da hiçbir endişesi yoktu. Bana bir kokteyl menüsü uzatmak için döndüğünde, sırtında bir dövme olduğunu fark ettim.

Molly çok havalıydı.

Menüden alkolsüz bir kokteyl seçtim, Mila ile sohbetim için kafamın açık olmasını istiyordum. Böylece duygularımın beni çok çabuk ele geçirme riskini almak istemedim. Bir yudum alkol alsam hemen çökerdim.

"İki olsun."

Kadın yanıma, bir koltuğa oturdu, mahkum da onun yanındaydı. Onu sertçe öptü, bir şeyler mırıldandı, sonra da beni onunla baş başa bıraktı.

"Mila, bu Molly." diye tanıştırdım.

Mila elini barın üzerinden uzatarak tokalaştı. "Tanıştığımıza memnun oldum. Lovelyn'in içeceğinde alkol var mı?"

Molly neşeli bir şekilde, "Hayır, ama senin versiyonun işe yarar?" dedi.

"Seni sonsuza dek seveceğim. Bugün yaşadıklarımın sonra buna ihtiyacım var."

Molly kıkırdadı ve içeceklerimizi hazırlamak için arkasını döndü. Anlatacak çok şeyim olmasına rağmen, önce Mila'ya söz verdim.

"Tehdit şantajı nasıl gitti?"

"Rahatlatıcı, korkutucu, ne derseniz deyin. On dört eve kadar geldik. Ne kadar yorgun olduğumu anlatamam bile. Cassie ve Riordan biraz dinlenmeye ihtiyaç duyuyorlardı, bu yüzden daha sonra gelecekler, ama bakalım düşüncelerimi toparlayabilecek miyim."

Arkadaşım derin bir nefes aldı.

"Akrabalarımın her birinin yüzüne karşı, Marchant Haulage'ın iş uygulamalarında karanlık bir tarafı olduğunu ne zamandır bildiklerini sordum. Hepsi hiçbir şey bilmediklerini inkâr etti, ancak yetmişli yaşlarındaki bir çiftte kadın gözyaşlarına boğuldu ve kaçtı. Kocasına bize bağırды ve sonra bizi dışarı attı."

"Tahmin edeyim, turuncu listedeki altı kişiden biri miydiler?"

Marchant sırrına ortak olduklarından derinden şüphelendiğim kişiler onlardı.

Mila başını salladı. "Evet. Karısı büyükbabamın kuzeni ve bir sanayi sitesi işletiyorlardı. İşletmenin insanları saklamak için burayı kullanmasına izin vermiş olma ihtimalleri ne kadar yüksek? Kingsley'ler postanelerinin kusursuz olduğunu iddia ederek yaygara kopardılar. Marchant-Smythe'ler ise en açıklayıcı olanlardı. Şirketin aylık maaşlarını ödememesinden en çok şikayet edenler onlardı. Suçlamama sadece göstermelik bir inkar dışında neredeyse hiç tepki vermediler. İkisi de bana boş boş baktılar. Bu garip değil mi? Bu bilginin nereden geldiğini sorgulamadılar bile. Hiç şok veya şaşkınlık yok."

"Çok anlamlı."

Molly içeceklerimizi masaya bıraktığında ikimiz de durakladık, hemen ardından bir garson onun dikkatini çekti ve böylece tekrar yalnız kalabildik.

Mila derin bir yudum aldı. "Aynen öyle. O zaman doğru olmalı. Sadece kanıtım yok."

"Bunu yaparsak ne yapacağız? Polise mi teslim edeceğiz?"

Yavaşça başını salladı. "İsterdim. Cezalandırılmayı hak ediyorlar, ama elimizde sadece düşmanlık ve bir dosyalama sistemi var. Herhangi bir dedektif buna gülerdi. Haberler yayılmadan önce her biriyle vakit geçirdiğim için mutluyum. Şimdi her şey canlı yayında."

Sempatik bir gülümseme takındım. "İyi misin?"

"Sanırım öyle? Ölümleri ve kadınların eski bir aile şirketine ait bir gemide bulunduğunu bildiren birkaç manşet gördüm, ama daha fazlasını okuyamadım. Bu gece uyumak istiyorsam okuyamam." Sesi titredi.

“Avukatlar benden şirket adına bir açıklama taslağı hazırlamamı istediler ve Con beni evler arasında arabayla götürürken başladım, ama sonra yırtıp onlara halletmelerini söyledim. Ne demem gerekiyor, insan kaçakçılığının tamamen bilinmeyen bir şey olduğunu mu? Gerçeklerin gerçek olmadığını mı? Geminin kaptanını, mürettebatını ve bazı liman işçilerini zaten tutukladılar. Birileri her şeyi anlatacak ve hiç kimse Marchant'ların bundan şok olduğunu düşünmeyecek. Hepimizin suç ortağı olduğunu düşünecekler.”

Kolunu hafifçe sıktım ama aklım karanlık bir yerlerdeki Kane'e gitti. Bunun bir parçası olmak istememişti ve bu da onu ve Mila'yı korumak için gizemlerin daha da derinlerine inme isteğimi artırdı.

Eğer duygusal çöküşün eşiğinde olmasaydım.

Kulübün ana katında, DJ müziğin üzerinden konuşarak gelecek hafta sonunun depoda oynanacağını duyurdu. Kalabalık kükredi ve ben daha da içime kapandım. Bodrum katlarında düzenledikleri avcı-av oyunu, Kane ile birlikte yaptığımız şeyin bir versiyonuydu ama ben heyecanlanamıyordum. Aklım başka yerlerdeydi ve hayatın bu coşkulu kutlaması neredeyse rahatsız edici geliyordu.

Saklanma ihtiyacım giderek daha da güçleniyordu.

Sandalyemin kenarlarını sıkıca kavradım. "Peki ya Darcy? Onu tanıyan var mıydı?"

“Turuncu klasörlerdeki hiç kimse bana bir şey vermedi. Toplantıda bulunanlar bile hiçbir şeyden haberdar olmadıklarını iddia ettiler. Cassie harikaydı. Polis veya herhangi bir gazeteci geldiğinde o çizgiyi korumaları gerektiğini açıkça belirtti. İsteddiği zaman korkutucu olabiliyor.”

Hafifçe gülümsemeyi başardım. Mila devam etti.

“Yeşil klasörlü aileler daha az şey biliyordu ve işten daha uzaktaydılar; sadece bir zamanlar büyükbabamın akıl hocası olduğunu söyleyen çok yaşlı bir akrabaları vardı. Büyükbabamın oğullarını kötü yetiştirdiğinden şikayet ediyordu. Birinin evlilik dışı çocukları olmuş, diğerinin ise çapkın bir yaşam tarzı sürdüğünü söylüyordu. Büyükbabamın işini yürütmek için iki kızı eğittiğinden de bahsetti. Ama benden önce kimse yoktu. Aklında Darcy'nin olduğunu ve bizi karıştırdığını düşündüm, ama bana bir isim söyleyemedi ve nazıkçe ısrar edince kafası karıştı.”

"Darcy'yi senden önce eğitmiş olmaları mümkün mü? Sonra bir sebeple kaçtı ve hepimizin tanıdığı ve sevdiği Dixie'ye dönüştü?"

“Buna inanmak zor. Bu kadar çok insan nasıl sessiz kalabilir? On dört yaşımdan beri büyükannem ve büyükbabamın yanındaydım. Kız kardeşim de aynısını yapsaydı, bu birkaç yıl önce olurdu. Öte yandan, ne kadar çok araştırırsak, o kadar çok sır ortaya çıkıyor, bu yüzden belki de her şey mümkün.” İçeceğini bitirdi. “Aylar boyunca ailemin beni taciz etmesinden sonra o günün kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacağını ummuştum. Onların kölesi olup gücümü geri almanın, haberler benim şöhretimi çalmadan önce onlarla göz göze gelme şansımın bir döngüsünü tamamlayacaktı. Ama başarısız oldu.”

Kalp atışlarım hızlandı. "Başarısızlık değildi. Kız kardeşini korudun. İyi iş yaptın. Ama ben de yaptım. Güvenilir şirket araştırmasında bir şey keşfettim."

"Kim olduklarını tespit ettin mi?"

"Dahası da var. İsimlerini, CEO'larını biliyorum ve daha da önemli bir bilgiye daha başlıyorum." Uzun bir sessizlik oldu. "Yatırımcıları."

Mila geriye doğru çekildi, alnı kırıştı. "Yatırımcıları mı? Durun, önce isimlerden başlayalım."

Çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkardım ve ona sırayla her birini gösterdim. Mila bunları telefonuna yazdı. "Listeyi grubumuza gönderiyorum, böylece herkes görebilir."

Mila: Büyükbabamın, başına en kötü şey gelmesi durumunda işiyle ilgili oy kullanması için güvendiği şirketler şunlardı:
Sullivan Property Solutions (ev sahipleri) – sahibi Peter Sullivan. Harford and Tien (devlet kurumlarına danışmanlık yapan şirket) – sahibi Denise Harford. Ve Debrock Finances (zenginlere para ödünç veren şirket, diye düşünüyoruz) – sahibi Paul Debrock.

Mesajı gönderdikten sonra listeye baktı. "Hepsini tanıyorum. Büyükbabamın dar bir çevresi vardı. Bana yatırımcılar kısmından bahsedin."

Yavaş atan kalbim bir anda hızlandı. "Bağlantıyı yeni keşfettim, bu yüzden daha derinlemesine araştırmam gerekiyor, ancak Sullivan Property Solutions'ın çoğunluk hissedarlarından birinin adı Marchant."

Ağzı açık kaldı. "Hangi Marchant?"

"Sadece baş harflerinin P olduğunu biliyorum."

"Büyükbabam değil. Onun adı Austin'di. Ama muhtemelen başka yarım düzine kişi daha olabilir."

Bakışları uzaklara kaydı ve ben de onun benim gibi zihinsel jimnastik yaptığını izledim. Oyların berabere kalması ve Darcy'nin kayıp olması nedeniyle, bu tür bir çıkmazı çözmek için güvenilir şirketler kurulmuştu. Ve bunlardan biri bir şekilde Marchant ailesinin etkisi altındaydı. Bu tesadüf değildi.

Başını salladı. "Beklenmedik bir gelişme. Diğerlerine de bakabilir misin?"

İstiyordum. Normalde tüm enerjim buna yönelirdi. Ama yerini hüznün almıştı ve zorlu mücadelelerle elde ettiğim bilgileri paylaşmanın getireceği mutluluk anında bile, bu duygu sönük kalmıştı.

Cevap verememem, merdivenlerden gelen bir gürültüyle gizlendi; Mila'nın adının haykırılması, yüksek sesli müziğin sessizliğini bozdu. İkimiz de bir adamın güvenlik görevlisi tarafından tutulduğu yere baktık. Mila gözlerini kıstı.

"Onu tanıyor musunuz?" diye sordum.

"Evet, biliyorum. Adı Presley ve sana bahsettiğim en kötü ailenin oğlu. Mahkum ona Mini Marchant-Smythe diyor. Dur, anne babası Phylis ve Philip."

Ona şaşkınlıkla baktım, o da güldü.

"P harfiyle başlayan isimlerin hepsi. O da tıpkı onlar gibi. Büyükbabam hakkında isimsiz nefret mektupları gönderen oydu. Bugün onu görmedik ama burada olmasına şaşırmadım."

"Onunla konuşacak mısın?"

"Onun acı çekmesini istiyorum. Biliyor musun, Convict'i polise ihbar etti? Baban onu Leith'te böyle tutmuştu." Burnunu buruşturdu. "Garip geldiyse özür dilerim."

Elimle onu uzaklaştırdım ve o da telefonunu alıp bir mesaj yazmaya başladı. "Bizim yaşımızda, yani komploya dahil olabilecek kadar büyük değil ve anne babasının karıştığı herhangi bir yanlışlığı da itiraf edecek gibi görünmüyor. Bana bir faydası yok, ama onunla konuşmak isteyen başka birini tanıyorum."

Presley, kıpırdamayan güvenlik görevlisine bağırıp çağırıyordu. Biz izlerken, arkasından başka bir kişi VIP merdivenlerinden yukarı çıktı. Uzun tırnakları olan, ince yapılı, esmer bir kadındı; Kane'in koluna dolandığını hatırlıyorum. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım.

Mesajını bitiren Mila, önce yeni geleni, sonra da benim yüz ifademi süzdü. "Bu hanımefendiyi sevmiyoruz, değil mi?"

Yutkunarak, "O, kardeşinizin eski bir tanıdığı... Dixie'yi ararken ona rastladık. Kardeşim onunla konuşmak istemedi ama kadın çok ısrarcıydı." dedim.

Mila'nın gözleri öfkeyle irileşti. Kane'in yatak odasında geceyi geçirdiğimi biliyordu ama hiçbir soru sormamıştı, ki buna minnettardım. "Onu buraya kadar takip mi etti?"

"Sanırım öyle olmalı." Bilinçsizce kendimi ayağa kalkmış ve VIP süitinin içinden geçerken buldum.

Warford'da, Kane kendi yöntemleriyle benden onu ondan korumamı istemişti. Bu sefer, bunu kendi isteğimle yapacaktım.

Kendi adıma bunu yapacak enerjiyi bulamazdım. Ama onun için her şey hazırdı.

İlk güvenlik görevlisi Presley ile tartışmaya devam ederken, bir diğeri de onların yanına geldi. En yakındakinin omzuna dokundum. Karla'yı görebilmem için yol açtı.

Ona güzelce gülümsedi, sonra bakışları bana takıldı ve birden öfkелendi.

"Karla, burada ne yapıyorsun?" diye sordum müziğin arasından.

"Sizi ilgilendirmez ama görüşmeye geldim. Erken geldim, etrafa bir göz atıyorum."

Bir röportaj, barlar, striptiz kulübü veya genelev anlamına gelebilirdi. Hepsi de Kane'e yakın yerlerdi. Yüzümü buruşturdum ama taviz vermedim. "Eğer Kane'in peşindeysen, senin yanına yaklaşmanı istemez. Bunu daha nasıl açıkça anlatabilir ki?"

"Bana kendisi söyleyebilir. Burada mı?"

"Tacizci biri değil, kesinlikle değil."

Öfkeyle bana odaklandı. Ben henüz pes etmemiştim.

"Geri adım atmazsanız, bir dahaki sefere uzaklaştırma emri çıkaracağız."

Karla'nın dudağı öfkeyle kıvrıldı, yüzündeki tüm neşe kayboldu. "Sürtük, onu tanıyormuş gibi davranma. O sandığın gibi biri değil. Eğer sana iyi davranıyorsa, sadece bir süreliğine sefil bir hayat yaşıyor demektir. Ciddi ciddi uzun süre ilgileneceğini mi düşünüyorsun? Lütfen. Böyle bir kulüpte, istediği zaman benim gibi kadınların emrinde olacakken asla. Onu da görüşme sürecine davet edeceğim. Sert sevişmeyi sevdiğini biliyor muydun? Nasıl bildiğimi sor."

Onun ona dokunduğunu düşünmek bile nefesimi kesti. Benim çok daha zor bulduğum şeyleri onun yapmaktan zevk alması...

"Onun beni isteyip istememesi önemli değil. Onun yüzünden seninle kavga etmiyorum. Sana söylediklerini tekrarlıyorum. Onu rahat bırak."

Mila yanımda, Karla'ya dikilmiş sert bakışlarıyla bana bir kol doladı. "Eğer kardeşim bir gün sefil bir hayat yaşadıysa, o da senin zavallı halinle yaşamıştır. Aklını başına topladı ve çok daha iyi işlere yöneldi. Bu kulüpten defol git."

Merdivenlerin gerisinde diğer güvenlik görevlisiyle hâlâ kavga eden adam, kadının sesini duyunca hızla arkasına döndü. "Mila?"

Ona ifadesiz bir bakış attı. "Defol git, Presley."

Kapı görevlisinin uzattığı koluna karşı direndi. "Kendinize ailem diyorsunuz, o zaman anne babamı rahat bırakın. Nelerle başa çıkmak zorunda kaldıklarını bilmiyorsunuz. Katlandıkları tüm o saçmalıkları. Geri çekilin yoksa—"

Mahkum, merdivenleri ikişer ikişer çıkararak hızla yukarı çıktı. Demek Mila'nın mesajlaştığı kişi buymuş.

Mini Marchant-Smythe'ı yakasından yakaladı ve boğmak için bükte. "Ya da ne? Cümleleri tamamlamaya cesaretin var mı?"

Adam aniden döndü ve elinden kurtuldu. "Defol git. Beni sınamaya kalkma, yoksa ne olacağını öğrenirsin."

Mahkumun yüz ifadesi sevinçle değişti. "Beni aydınlatın. Sabırsızlanıyorum. Beni polise ihbar ettiğiniz için size minnettarım."

Presley ona doğru hamle yaptı. Bir anda, mahkum kollarını arkasına kilitledi ve onu merdivenlerden aşağı itmeye başladı. Presley basamaklara çarptı ve yuvarlandı. Mahkum onu kovaladı.

Karla onların gidişini izledi, sonra Mila'yı işaret etti. Kırmızı ojeli maniküründeki elmaslar ışıktaki parıldıyordu. "Eğer kız kardeşiyse, o Kane'in akrabası?"

Mila cevap vermedi, ama Karla kaşını kaldırdı ve sonra bana geri döndü. Sadece benim adıma konuşarak beni daha yakına çağırdı.

Sözleri zehir gibiydi. "Bir erkek için rekabet edecek kadar alçalmazdım asla. Koşuyu yapanlar onlar, kelimenin tam anlamıyla, Kane'in durumunda olduğu gibi, ama işlerin doğal bir düzeni var, sen bunu anlamıyor gibisin. Annen sana daha güzel kızlara yol vermeyi hiç öğretmedi mi? Benim gibi, seni görmek istemeyen Dixie gibi. Sıradan geri çekil, tatlım."

Kadın, Presley'i kulüpten dışarı atarken onu takip ederek merdivenlerden aşağı koştu.

Molly koşarak yanına geldi. "Özür dilerim! Bir gruba hizmet ediyordum. Her şeyi kaçırdım. Lanet olsun, bana yardım ettiğiniz için size teşekkür etmek istedim."

Mila, Karla'nın arkasından baktı. "İnsanlara ne oluyor böyle?" Dirseğini avuçladı. "Ne dedi o? Hiçbir şeyine kulak asma."

Hayır diyeceğim diye cevap vermek istedim. Molly'nin eski sevgiliyle ilgili hikayelerini duymak istiyordum. Ama Karla'nın bir sözü kalbime saplanmıştı. Bir ok gibi göğsümü delmişti ve kanıyordu. Hiç iyileşemediğim görünmez bir yara yeniden açılmıştı.

Kan akışını durduramadım. Çok acıdı. Hem de çok.

Mila kolumu tuttu ve beni çevirdi, duyamadığım bir şeyler söyledi. Sonra birden durdu ve hemen arkamızdaki bir masaya baktı. "Wallace?"

Tek başına duran ve birkaç adım gerimizde dikkatimi çeken adam elini kaldırıp tembelce salladı. "Annem kardeşinizden haber aldı. Onunla konuşmaya geldim ama tüm bu olaylardan anladığım kadarıyla, fahişelerle (yani ziyaretçilerle) ilgilenmiyor."

Wallace, Mila ve Kane'in amcasıydı ve buradaydı. Bilgi yavaş yavaş zihnime yerleşti.

Ama artık çok geçti. İçimdeki hızla akan acıyı durduramıyordum. Kontrol etmeye çalıştığım duygular kaynayıp taşı ve beni tekrar tekrar vurdu.

Yıldönümü başladığında gece yarısı bir yere kapanıp, kimsenin gözünden uzak ve güvenli bir şekilde buruşturup gitmeyi planlamıştım, ama şansım yaver gitmedi. Erken başlıyordu ve buna uymaktan başka çarem yoktu.

Kendi kendime mırıldanarak özür diledim, merdivenlerden aşağı indim ve depodan kaçtım, aklımı kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydım.

Bölüm 29

Kane

Kuzey Denizi'nin üzerine yavaşça çöken sis, ıssız bir kumsalda nöbet tutarken beni üşüttü ve akşamın sorunsuz geçme şansımızı alt üst etti.

Bu bizim ikinci gecemizdi, ilkini de neredeyse aynı şekilde geçirmiştik. Tuzlu havada bekliyorduk. Her an gitmeye hazırдық ama hiçbir şey olmuyordu. Birbirimizden yaklaşık yarım mil uzakta, koylarda saklanıyorduk ve Tyler ara sıra aramızda gidip geliyordu. Yiyecek ve su getirmişti, dayanacak durumda olup olmadığımızı kontrol ediyordu.

Benim açımdan bir sorun yoktu, sadece Lovelyn'i arayamamak için telefonuma dokunmamak zorunda kaldım.

Beni rahatsız eden bir şey vardı. Ona karşı duyduğum, neredeyse takıntı derecesinde bir endişe. Beni yatağıma davet etmesi. Randevu isteği. Silahlarımın onun üzerinde, içinde olmasını istemem. Bunlar beni kaçmaya itmeliydi, ama bunun yerine sadece onu avlamak istedim. Onu arabamın bagajına kilitleyip orada tutmak istedim.

Bu tam bir çılgınlıktı.

Kontrolümü kaybediyordum ve duygularımı kontrol altında tutmak hayati önem taşıyordu. Onun şaka yollu da olsa bana öğrettiği erkek arkadaş tipi olamazdım. O adam olmamın imkanı yoktu.

Sinirlenerek soğuk çakılların üzerindeki pozisyonumu değiştirdim, tabanca kılıfım sırtımda sabit bir ağırlık gibiydi ve bıçaklarım vücudumun etrafına gizlenmişti. Beyaz sis yoğunlaştı, kıyı şeridini ve sessizce kırılan dalgaları örtecek şekilde yaklaştı.

Hayaletlerin yavaş bir saldırısı.

Gerçekten odaklanmam gerekiyordu.

Daha önce, dairemi satan emlakçıdan bir telesekreter mesajı almıştım. Fırsatı değerlendiren ve hızlıca taşınabilen nakit bir alıcı bulmuştu. Para transferi bir ay kadar sürebilirdi ama bu bana biraz nefes alma alanı sağladı.

Zaten beni para arayışına iten o aramaya henüz geri dönmemiştim.

Boş ver. Korkak değildim, her ne kadar içimden o numarayı çevirmek gelmese de.

Telefonumu cebimden çıkardım, Lovelyn'in bana mesaj atmamış olmasına duyduğum pişmanlığı yutkunarak. Nasıl bu kadar çaresizdim de ekranımda onun adını görmeye ihtiyaç duyuyordum?

Arama kayıtlarımı inceledim. Blair'in numarasının üzerine geldim.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Yapamıyordum. Akşam saat dokuz buçuk olması ve normal insanların telefon görüşmesi yapamayacak kadar geç olması değildi sorun. Hayır, geçmişimle yüzleşmek zorunda kaldığım her seferinde içimdeki bir parçayı daha öldüren, kemiklerime işlemiş bir acıydı sorun.

Bunun yerine kısa mesaj göndermeye geçtim ve paranın birkaç hafta içinde geleceğini belirten beş kelimelik bir not yazdım. Mesaj havaya uçtu ve nefesim sanki maraton koşmuş gibi kesildi.

Telefonumu tekrar cebime koymak üzereydim ki ekranıma bir uyarı geldi. Lovelyn'in evindeki kameralardan geliyordu. Acıyan kalbim bir an durdu ve önce ön kapıya giderek canlı yayını açtım.

O oydu. Evde ve yalnız. Lovelyn anahtarı kilide sokmak için iki deneme yaptı, parmakları titriyordu ve yüzünde daha önce hiç görmediğim garip bir duygu maskesi vardı. Çantasını yere bıraktı ve sendeleyerek koridora çıktı, kapının çarpma sesi bana kendini içeri kilitlediğini gösterdi.

Numarasını aradım.

Telefonu açmadı.

Tekrar aradım ve telesekreter devreye girene kadar telefonun çalmasına izin verdim.

“Lovelyn? Bana cevap ver. Neden evde tek başınasın? Güvenli değil. Depoda kal. Odamıza geri dön.”

Sırtım denize dönükken, kameraların görüntülerini inceledim. Dışarıdaki kameraların hepsi net bir dış görüntü gösteriyordu, ancak içerideki iki kamerayı açmamıştı. Geceyi orada geçirmemişti, bu yüzden açmaya gerek duymamıştı. Ama ya onu tehdit eden kişi orada olduğunu biliyorsa? Onu koruyamazdım. Saatlerce uzaktaydım.

Aklımı kaybederek kız kardeşimi aradım.

"Kane! Sana anlatacaklarım çok fazla."

"Dinleyin. Lovelyn evine geri döndü. Tehdit edildi. Birinin dışarıda olup evi gözetlemesi gerekiyor."

Bir sessizlik oldu. "Onunla birlikteydim, ama bir sürü gürültü koptu ve ortadan kayboldu. Eve döndü mü?"

"Ne oldu? Biri onu mu üzdü?"

"Aman Tanrım. Ona karşı çok tatlısın. Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Mila!"

"Pekala, tamam. Eski sevgilin iş aramak için geldi. Lovelyn'e kötü davranmış. Adının Karla olduğunu söyledi."

Ne saçmalık? "Lovelyn bu yüzden mi ayrıldı?"

"Emin değilim. Wallace buradaydı ve dikkatim dağıldı. Bir sonraki kontrolümde gitmişti. Gidip kontrol etmeli miyim?"

Burnumun köprüsünü sıktım, kendimi toplamaya çalışarak. "Lütfen."

"Bunu bize bırakın."

Telefonu kapattık ve Lovelyn'in adresini Mila'ya, belki bilmiyordur diye, e-posta ile gönderdim, sonra da çiçek kızıma bir mesaj yazdım.

Kane: Seni aradım çünkü evde yalnızsın. Seni kameralarda görmek beni çok korkuttu. Mila'yı gönderdim. Eğer istemiyorsan, şimdi söyle, ben de onu geri çağırırım.

Cevap vermedi. Hatta okundu olarak bile güncellenmedi.

Sis dizlerimin etrafında dönüp dururken ve okyanusun üzerinde daha da kalınlaşıp ufku bir lekeye dönüştürürken, sahildeki küçük bir alanda bir aşağı bir yukarı yürüdüm. Arabama geri koşup sürmek için can atıyordum ama hayatımda hiç işten kaçmamıştım.

Telefonumun ışığı yandı. Hemen açtım, ama o gece için kurduğu grup sohbetinde Tyler'dan bir mesajdı.

Tyler: Giriş yaptım.

Sapık: Her şey yolunda. Hiçbir şey göremiyorum.

Ash: Kardeşimin müzik zevki kadar sıkıcı ve yaşama isteğimin yavaş yavaş yok oluşunu duyabileceğim kadar sessiz.

Yazmaya başladım.

Sessiz denizin üzerinde bir yerlerde bir ışık parladı.

Sis yüzünden solgunlaşmış karanlığa gözlerimi kısarak baktım. Ama su kenarında o kadar yoğundu ki, baş hizasının üzerindeydi, tekrar bulamadım. Yarım yazdığım mesajı sildim ve bir tane daha gönderdim.

Kane: Denizde ışıklar söndü. Saniyeler önce. Lanet olası hava yüzünden nerede olduğundan emin olamıyorum.

Anında bir grup araması geldi.

Tyler kulaklığıma alçak sesle konuştu: "Herkes sessiz olsun, eğer çatışma sizin bölgenizde değilse, o zaman birleşeceğiz. Hattı koruyun ve duyularınızı açık tutun."

Kimse cevap vermedi, ama aramızda bir bağ oluştu.

Telefonumu bir kenara koyup, adrenalinim yükselerek ve beni bir mücadeleye hazırlayarak suya doğru yaklaştım. Gözlemlediğim koyun her iki ucunda siyah, kaygan kayalar ve suda sivri çıkıntılar vardı. Teknelerin girebileceği kısa bir kanal bırakıyordu. Ama eğer ben göremiyorsam, onlar tam yanıma kadar gelebilirlerdi ve ben son saniyeye kadar hiçbir şey anlamazdım.

Motorun gürültüsü duyuldu, sis yüzünden ses bozulmuştu ama yakından geliyordu.

Arkamda, arabamın zar zor geçebileceği genişlikte bir yolun oyulmuş olduğu bir uçurum vardı; arabamı ise sahilde daha ileride saklamıştım. Yukarıdaki sahil yolu saatlerdir sessiz ve sakindi. Lastiklerin altında kayalar pathyordu.

Evet, kesinlikle bana geliyorlardı.

Kulaklığımı elime aldım. "Arkamdan bir araç yaklaşıyor."

Tyler, "Kane'e gelince," diye anında karşılık verdi.

Ardından bir kargaşa başladı, ekibim seferber oldu. Sisli havayı ciğerlerime çektim ve önceliklerimi kendime hatırlattım. Buraya kim çıkarıyorlarsa onu kurtarmaya gelmişim. Yoluma çıkan herkesi etkisiz hale getirecektim, ancak lideri ele geçirmeye çalışacaktım.

Tyler ve diğerlerinin arkamda olduğuna güvenerek suya yaklaştım ve dalgalara doğru uzanan bir dizi kayalık boyunca ileri geri yürüdüm; ancak botlarımın üzerinden geçen bir dalganın sesi, ne kadar yaklaştığımı anlamamı sağladı. Beyaz bir sis başımın üstüne yükseldi, o kadar yoğun girdaplar oluşturdu ki etrafımdaki dünyayı ancak kısa süreliğine görebildim.

Bu hissi hiç sevmedim. Hiçbir şey göremiyordum. Belki kapana kısılmamıştım ama aynı hissi veriyordu.

Motor durdu.

Sudan gelen bir hışırtı sesi ve ardından kısa, keskin bir talimat duyuldu. Çakıl taşları çıtırdadı, bir tekne karaya yanaştı. Bir ışık yanıp söndü, geniş bir parlamayla dağılıp sonra söndü. Hedefimi gizlemek için yeterince hızlı değildim.

İleri atıldım ve aşağı atlayan bir figüre vurdum. Adamın şaşkınlıkla çıkardığı homurtuyu duydum. Yumruk attım ve onu yere serdim, bedeni kumsala yığıldı.

Memnun kalmıştım ama işim henüz bitmemişti, geminin pruvasını yokladım, sonra nemli tahtayı parmaklarımla kavradım ve birkaç metre yukarıya, kumsala doğru çektim. Onları asla geri bırakmayacaktım.

Motorların kükremesi uçuşumun yamacından yükseldi, içlerinden biri motosikletin derin homurtusuydu. Ardından bağırışlar geldi.

Birkaç adım ötede başka bir erkek sesi haykırdı, ardından bir kadın korkuyla inledi.

Bir anda beynim durumu Lovelyn'e ve onu tehdit eden o adi herife çevirdi. Öfke tüm vücudumu sardı ve teknenin kenarından atlayıp güvertesine indim. Beyaz bir bulut girdap gibi dönüyordu ve parmaklarım dışarı doğru uzanmış bir şekilde dikkatlice içinden geçtim.

Üzerime doğru bir beden fırladı. Kolumu kullanarak boynunu yere sabitledim ve tüm ağırlığımı boynuna verdim. Daha küçüktü. Narin bir yapısı vardı.

Karşı koymadılar.

Kurbanımın ağzından dehşet dolu bir inilti geldi ve ben sıçrayarak uzaklaştım. Kahretsin, hayır. Bana bir kadın fırlatmışlardı. Çok geç fark etmiştim. Dur, hatta kadın bile değildi. Yüz hatlarından anlaşıldığı kadarıyla bir çocuktü.

Soğuk metal alnıma değdi.

Duraksadım ve iki elimi de kaldırdım; bir silahın namlusunu hissettiğimde tanırdım. Silah, sis girdabında parıldıyordu; arkasında ise yüz hatları gizlenmiş, tamamen siyah giysiler içindeki bir adam vardı.

Konuşmadı. Varil sallandı.

"Ben buraya sadece kız için geldim," dedim. "Onu alıp gideceğim."

Ayak sesleri kumsalda bize doğru yankılanıyordu. Ash, arkamda bıraktığım cesedin gördüğü sevinç çığlığından anladığı kadarıyla önden gidiyordu.

"Bana bulaşmaya kalkarsan seni aptaldan cesede çeviririm," diye hırladı.

Yere serdiğim adam hâlâ bilinci yerinde olmalı. Eğer Ash onu yakaladıysa, diğerleri kurbanı buradan çıkarabilirdi. Ona kaçması için sadece biraz alan bırakmam gerekiyordu.

Eğilip hamle yaptım ve saldırganımı teknenin kumanda paneline çarptırdım. Boğuştuk ve kemiklerini kıracak bir yumruk indirdim. Ardından kulak zarlarıma bir patlama sesi geldi.

Silah yakın mesafeden ateşlendi.

Kurşun açılı bir şekilde, tenin üzerinden sıcak bir öpücük gibi geçti ama deriyi delmedi. Sıyrık gibiydi. Şanslıydı.

Ben yere yığılırken Tyler da aynı anda üzerime atladı, gri karanlığın içinden bir hayalet gibi belirdi. Saf bir öfke ifadesiyle, kaçakçıyı üzerimden itti. Şeytani görünümlü gümüş saplı bir bıçak parladı ve Tyler onu adamın göğsüne sapladı. Tereddüt etmeden bunu tekrarladı, koyu kan fışkırmaları her yere sıçradı, ta ki o şerefsiz cansız kalana kadar. Ancak o zaman bana döndü.

Kahretsin. Daha önceki baskında kaçakçıların öldürüldüğünü anlattığını hatırladım. Şimdi nedenini anlıyorum. Onun için bu kişisel bir meseleydi.

"Kurşun yarası, ne kadar kötü?" diye tersledi.

Arkasında, iki küçük figür bir bankın altında yarı yarıya kıvrılmışlardı. Bir kız değil, iki kız. Artık güvendeler.

"Yaşayacağım. Gitmem gerekiyor."

"Hastaneye mi?"

"Lovelyn'e. Başı dertte."

Takım liderim oyalandı. Sonra vahşi gülümsemesi geri döndü. "İyi iş çıkardın. Bunu hallederiz."

Sis onu ve tetikçiyi yuttu, ama ben gerisini tahmin etmek için yeterince şey görmüştüm zaten. Tyler, ceset hareket etmeyi bıraktığında öldürmeye devam etti. Ve ben zaman kaybediyordum.

Bölüm 30

Lovelyn

Bir yıl önce bana reçete edilen sakinleştiricileri hiç denememiştim, çünkü bana çok gerçek gelen ve saygı duyulması gereken duyguları bastırmak istememiştim. Bu gece farklıydı. Eve gelir gelmez bir hap yuttum ve kimyasal olarak uykuya dalmama izin verdim.

Bir kaçamak yolu, ama başarısız bir kaçamak.

Uyku bir türlü gelmedi.

Ne kendimdeydim ne de uyanıktım, bulanık bir yarı ömürdü sadece. Bu da acıyı ya da anıları hafifletmedi. Hastane koğuşunda, bir yatağın üzerinde çökmüş, teselli edilemez ve tamamen kaybolmuş haldeydim.

Yarı aralık göz kapaklarımdan, yatak odamdaki karanlık değişiyordu. Ne kadar zamandır evde olduğumu anlayamıyordum. Hiçbir şey anlayamıyordum. Sürükleniyordum. Bağısızdım.

Korkmuş.

Kapı zili çaldı ama telefonumdaki kameraları kontrol etmek için elimi kaldıramadım.

İçimde hafif bir korku kıpırdanıyordu, görmezden gelemeyeceğim bir endişeydi bu. Ya beni tehdit eden adam ortaya çıkarsa? Kane uzaktaydı. Bana yardım edemezdi. Sadece olanları izleyebilirdi.

Ve birkaç saatliğine dünyadan uzaklaşma ihtiyacım yüzünden kendimi uyuşturmuştum. Burada yatmaktan başka bir şey yapamıyordum. Böyle olmaması gerekiyordu. Bilincimi kaybetmiş olmalıydım. Hissetmemeli, korkmamalıydım. Ama bu ev, depodan otomatik pilot modunda çıktığımda ihtiyaç duyduğum güvenli liman değildi.

Kollarımı kaldıramıyordum, karanlığa birkaç kelime söylemekten başka bir şey yapamıyordum; kendi yarattığım bir cehennemde sıkışıp kalmıştım.

Hayatımda yeni bir dip noktasına ulaşmıştım.

Birkaç saat daha aynı halde orada yattım. Değişen tek şey gölgelerin derinliğıydi. Sabahın erken saatleriydi ve yine de bu kadar aptal olduğum için kendime lanet etmekten başka bir şey yapamıyordum.

Sokakta bir motor kükredi, ardından bir araba kapısı açıldı. Botların sesi yolumu tıkırdattı.

İçime yeni bir panik dalgası yayıldı.

Birisi kapıyı yumrukladı. "Lovelyn?"

Kane mi? Nasıl yani?

Duygularım beni boğdu.

Vuruşlar yeniden başladı, beni uyandırma ihtiyacı acildi. Keşke uyandırabilseydim. Umutsuzluk dalgalar halinde geldi. Onu yanımda istiyordum. Üzerimde. İçimde ve burada kalmasını.

Gece karanlığını bir başka ses daha deldi. "Kim var orada?"

"Kane Ryan. Rahatsız ettiysem özür dilerim Bayan Hampton. İşten geç çıktım ve Lovelyn henüz uyanmadı." Sesinde gerginlik ve zorlanma vardı.

Bir süre sessizlik oldu, sonra komşum, "Kanıyorsun," dedi.

"Mesleki risk."

Kanıyordun? Neden? Bilincimi kaybetmemek için daha çok mücadele ettim.

"Yalnız kalmamalı. En azından bugün değil."

"Anlıyorum, ama ona ulaşamıyorum," diye yanıtladı Kane.

Bayan Hampton bir şey şıkırdattı ve ben de onun pencereden dışarı uzandığını hayal ettim. "Anahtar ikinci saksının altında. Ona iyi davranın ve o kanı temizleyin."

"Tamam." Ona teşekkür etti, ardından pişmiş topraktan yapılmış bir aletin beton üzerindeki çıtırtısı ve anahtarın kilide girmesi sesi geldi.

Mutluluk ve rahatlama gözyaşları yanağımdan süzüldü.

Kane'in ayak sesleri merdivenleri dövüyordu, sonra oradaydı, odamda ve yatağımın üzerinde diz çökmüş haldeydi. Telaşlı parmaklar yüzüme dokundu. "Lovelyn, uyan."

Sonunda, olabilecek en kötü zamanda, ilaç bilincimi çaldı; artık istemediğim ama kaçınmadığım bir uykuya daldım.

Ağzımdan cevap çıkmıyordu.

İçimde tutmaya çalıştığım her şeyi ancak kalbim hissedebiliyor.

Bölüm 31

Kane

Lovelyn'in yanağını avuçladığım elim panik içinde titriyordu. "Uyan. Benim. Lütfen uyan."

Başı yana doğru sarkmıştı. Işığı açtım ve midem bulandı. Komodinin üzerinde küçük kahverengi bir ilaç şişesi ve bir su bardağı vardı.

Hayır, hayır, hayır.

Kollarımı altına sokarak onu yastıkların üzerinde daha yukarı kaldırdım, çarşaflarına kanımın izini bıraktım. "Ne aldın? Kaç tane?"

Nefes alıyordu, teni kızarmıştı. Soruyu tekrar sorduğumda göz kapakları seğirdi.

"Kane mi?" diye fısıldadı.

"Haplar, Lovelyn. Kaç tane?"

"Bir."

Şişeyi kaptım, kapağını açtım ve tabletleri avucuma döktüm, yirmi yedi tane saydım. Şişenin üzerinde ne yazıyordu? Çok şükür, yirmi sekiz tane verildi.

Paniğimin bir kısmı azaldı, avuç dolusu ilacı çöpe atıp ilacın adını okuyabildim. Daha önce hiç duymadığım bir isimdi.

"Bu nedir?" diye sordum.

Lovelyn'in dudakları aralandı. "Yatıştırıcı."

Yastığa iyice gömüldü, gözleri tekrar kapandı.

Hoşuma gitmedi. Güvende olduğunu bilsem bile, uyuyup geçeceğini bilsem bile, onu baygın halde bulma korkusundan kurtulamadım.

Onun bunu yapmasını istemedim.

"Yanımda uyuyakalma. Uyanık kal."

"Beni zorla," diye mırıldandı.

“Nasıl?” Zehir değildi. Etrafta panzehiri de olmazdı.

Lovelyn derin bir nefes aldı, göğsünü şişirdi ve dikkatimi göğüslerine çekti. Tıpkı depodaki odamda yaptığı gibi, benim tişörtümü giyerek yatağa girmişti. O zaman, onu telefon ekranımda izlemiş ve kıyafetlerim içinde ne kadar mükemmel görüldüğüne hayran kalmıştım.

Şimdi, tek istediğim onu ondan uzaklaştırmaktı.

Alnımı onun alnına değdirdim, gözlerim kapandı ve kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki patlayacak gibiydi. "Dinle, eğer burada olmamı istiyorsan, kalacağım. Başka birinin benden önce buraya gelmesinden korkarak dört saat boyunca araba sürdüm. Mila ve Convict'i evinizi korumaları için görevlendirdim ve vardığımda onlarla konuşamadım bile. Hepsi de neyle karşılaşacağımdan korktuğum için. Çok..."

Nefesimi tuttum, cümleyi tamamlayamadım çünkü ne olduğumu bilmiyordum. Sadece nasıl hissettiğimi biliyordum: Kontrolsüz. Tükenmiş haldeydim. Ekibim olay yerine iner inmez aldığım kurşun yarasından omzumda bir ağrı vardı. En azından adrenalini bunu bastırıyordu.

"Öp beni," diye zorla söyledi.

Kahrolası İsa.

Başını yana eğdim ve dudaklarımı çenesine bastırdım. Daha aşağıya, atan kalbinin üzerine.

Bu durum bende öyle derin bir ihtiyaç uyandırdı ki, izleyebileceğim tek bir yol kaldı.

“İşte olacaklar: Senin ihtiyacın yokken tüm bu enerjiyi vücudunda tüketeceğim. İsteddiğimi yapacağım ve sen de buna katlanacaksın. Beni buna sen sürükledin, Lovelyn. Eğer katılmıyorsan hayır de.”

Konuşmadı. Bu sorun değildi.

O, benim yapacağım her şeyi hissedebiliyordu.

Battaniyeyi hızla aşağı çektim, kanım battaniyenin bazı yerlerine bulaştı. İçimde hissettiklerimin görüntüsüne bir an baktım. Kan kaybediyordum. Yaramdan değil, Lovelyn yüzünden. Daha önce hiç bir kadınla aynı yatakta yatmamıştım. Yakınlıktan kaçınmak için elimden gelen her şeyi yapmıştım, yine de her taraftan üzerime baskı yapması gereken klostrofobi hissi yükselmemişti.

Evin boş olduğunu bildiğim için yatak odasının kapısını açık bırakmıştım, ama sorun bu değildi.

Ona ihtiyacım vardı. Daha fazlasına. Hepsine.

Yumuşak bedenine baktım. Tişörtüm uyluklarının üst kısmında toplanmıştı ve onu üzerinden çekip çıkardım, göğüslerini serbest bıraktım. Aman Tanrım, çok güzeldi. Ağız sulandırıcıydı. Her yeri yuvarlak ve dolgundu.

Üzerindeki tek giysisi ince bir şorttu. Bir anda bıçağım avucumdaydı ve onu da kestim. Böylece vajinasını hayranlıkla izlemem için ortaya çıkardım.

Silahlarımın bu kadarı yeterliydi. Onun içinde olmamakla bir dakika bile kaybetmek istemiyordum. Oynamak istemiyordum. En azından ilk başta. Onun içine girmeli, onu doldurmalı, çılgınlığının etkisini kaybetmeliydim.

Yatağımdan kalkıp kıyafetlerimi hızla çıkardım, gömleğim omzumdaki çizik üzerine sıyrıldı ve göğsüme daha fazla kan aktı. Penisimin siyah kot pantolonumdan kurtulmasını sağladım, sonunda tamamen çıplak bir şekilde yatağa geri diz çöktüm.

Sinirlerim alt üst olmuştu, sanki bunu ilk kez yapan bakir bir genç kız gibiydim.

"İlklerimi çalıyorsun, Lovelyn." Bileğini kavrayıp bacağına dışarı doğru çektim, diğerini de destek olarak kullandım.

Bacaklarının arasına bana yer açtı.

Eğer uyanık olsaydı, öpülmek isterdi. Benim için hazır olana kadar onunla oynamak, işkence görmek ve sevilmek isterdi. Neyse ki benim ve neredeyse göremediğim kadar sertleşmiş penisim için, Lovelyn herhangi bir talepte bulunacak kadar bilinçli değildi.

Ama ıslaktı. Vajinasının parıltısı, aklımdan asla çıkmayacak hoş bir görüntüydü.

Gençlik yıllarımdaki halim istediğini elde ederdi.

Onu kovaladığım zamanki gibi, penisimi yerine yerleştirdim ve hiç beklemeden içeri soktum, darlığa ve içeri girmek için gereken kuvvete bağlı olarak aniden gelen yoğun ihtiyaca küfrettim. Başı yastıkta yuvarlandı. Bir sonraki hamlede göğüsleri sallandı. Bunu tekrarladım, göğsüne bakarken hızımı artırdım.

İşte bu. Yumuşacık bedeni avuçlarımda. Güvenliği ellerimde. Buna o kadar çok ihtiyacım vardı ki.

"Kahretsin, çiçek kız. Bir daha asla o haplardan almamanı istiyorum, beni duyuyor musun? Ama aynı zamanda bu bir hediye. Anlıyor musun? Bana vücudunu böyle veriyorsun. Ne yaptığının farkında değilsin."

Bunu o uyanırken yapmazdım. En iyi ihtimalle, onu koridor duvarına yaslayıp ikimiz de boşalana kadar onunla sevişirdim, ama sonra uzaklaştırdım. His geçene ve tekrar düzgün düşünebilene kadar mesafemi korurdum.

Onun yanında nefes alamadığımı hiç bilmiyordu. Sadece onu öptüğümde değil. Bana gülümsediğinde, güldüğünde, bana dokunduğunda... Ne zaman başladığından emin değildim ama ona olan bağımlılığımınla doğru orantılı olarak güçleniyordu.

"Durma," diye zar zor söyleyebildi.

Ani bir hızlanmayla deli gibi ileri geri hareket etmeye başladım. Kollarım, onu kavradığım yerden titriyordu. Bütün gece onunla oynayacaktım. Onu istediğim her şekilde keşfedecektim.

Kan karnına damladı.

Parmak ucuyla saçlarını tarayıp alt dudağının üzerine sürdüm. Lovelyn'in dili dudaklarının üzerinden geçti. Durakladım ve dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştırarak tutkulu, tek taraflı bir öpücük verdim.

Hiç haber vermeden geldim.

İnledim. Bunun uzun sürmeyeceği belliydi. Benim ne kadar berbat durumda olduğumu düşünürsek, bu mümkün değildi, ama sorun değildi. O bilmiyordu.

Onun üzerine yığılmak çok iyi hissettirdi.

Orgazmım beynimi saf tatmin dışında her şeyden arındırdı. Tembelce, onu birkaç kez daha becerdim ve sonra yuvarlanarak uzaklaştım. Dirseklerimin üzerinde, benim ondan sızmasını izledim. Hiç çocuk istememiştim, ama nedense bu kadınla bir üreme saplantım vardı. Onu gerçekten hamile bırakamayacağım türden, güvenli bir saplantı. Sadece benim onun içinde olduğu düşüncesi bile beni tekrar sertleştirmeye yetiyordu.

Ve vahşilik intikam alırcasına geri döndü.

Yatağımdan kalkıp pencereye kadar gidip geldim. Lovelyn'in odasının bir duvarında kitaplık, diğerinde makyaj masası ve bir kapıdan girilen banyosu vardı. Her yer çok güzel ve düzenliydi. Her yerde çiçek desenleri vardı.

Tıpkı kişisel eşyalarımın onun üzerinde kullanılmasını istediğim gibi, burada da izimi bırakma isteği duydum. Birkaç adım daha atarak pencereye geri döndüm ve alnımdaki teri perdelerine sildim. Böylece bir dahaki sefere yalnız başına buraya geldiğinde benden gelen hafif kokuyu alabilirdi.

Aklıma bir fikir geldi. Odanın etrafından kişisel eşyalar topladım. Bir saç fırçası, bardağı, sonra bir çekmeceyi açtım. Bingo. Pembe bir vibratör. Yatağa geri döndüm, saç fırçasının sapını içine sokup, menimizle kapladım, parmaklarımla bardağının üzerine biraz daha sürdüm. Yatak çerçevesine ve komodinin üzerine de sürdüm.

Fırça sapını yavaşça içeri ve dışarı hareket ettirdiğimde, göz kapakları titreyerek hafifçe inledi. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Yaptıklarımın zevk alacak kadar uyanık olduğunu bilmiyordum.

Kahretsin, ilk seferinde fırsatı kaçırmıştı. Ben gelmişim, o gelmemişti.

Bitkin düşene kadar, olabildiğince çok orgazmı onun bedenine zorla sokmaya çalıştım; bunun yan faydası ise onun vücuduyla ne kadar çok oynayabileceğim oldu.

Yapmam gereken işler vardı.

Bölüm 32

Lovelyn

Bilinç, duyumlar şeklinde gelip geçiyordu. Tişörtümü çoktan çıkarmış olduğum göğüslerimde serin bir hava. Sıcak parmaklar karnımı okşuyor, hayranlık dolu sözler bulanık zihnimi aydınlatıyordu.

Sıcak bir ağız. Önce meme uçlarımda. Önce birinde, sonra diğerinde. Dişlerin kenarı onları hafifçe okşayarak sivriltilti. Sonra da göbek kıvrımlarıma indi.

Kane yüzünü yumuşak tenime gömdü. "Çok güzelsin, inanılmazsın. Şimdi seni baştan aşağı görebiliyorum, duramıyorum. Vücuduna hayran kaldım. İnanılmazsın."

İçimden bir ürperti geçti, bunu belli edemedim, sadece hissettim.

İçim dışım acıyordu. Bir kere benimle sevişmişti, her yerim yapış yapış olmuştu ama şimdi benimle oynuyordu, saç fırçamı dildo gibi kullanırken vücudumun geri kalanına da dokunuyordu.

Dudaklarımdan bir inilti daha döküldü. Kane burada olduğu için, uyuşturucu etkisinde olmak korkutucu olmaktan çıkıp harika bir şeye dönüşmüştü. Beni her ne pahasına olursa olsun koruyacaktı. Beni güvende tutacaktı ve eğer şanslı bir kız olursam, kendimi çok kötü hissettiğim ve artık tedbirli olamayacak durumda olduğum bir anda benimle tekrar birlikte olacaktı.

Tenime yapılan her dokunuş mutluluktur.

Bedenimle ilgili ona göstermekten endişe ettiğim her övgü sözü beni aydınlattı.

Gözlerimin tekrar açılmasını diledim ama ilaçların ağırlığı beni karanlıkta tuttu. Bu, Kane'in yaptığı her yalama ve emmeyi hissetmeme

engel olmadı. Sinirlerimin ucunda bir doruk noktası belirdi, beni tüketmeyi bekliyordu ama Kane fırçayı attı ve beni boş bıraktı.

"Merak etme bebeğim. Ben yanıdayım. Bunu penisimde hissetmeye ihtiyacım var."

Yine bebek. Bunu çok sevdim.

Yatakta yukarı doğru hareket ederek içime girdi, bu sefer çok ıslak olduğum için daha kolay oldu. Beni sertçe becermek yerine, kalçalarını dairesel hareketlerle döndürerek, kocaman penisiyle girişimi daha da genişletti. His inanılmazdı ve kendimi tutamadığım ateşli bir arzu içinde buldum.

Parmakları yavaş ve istikrarlı bir şekilde klitorisime geri döndü. "Beni hissedebildiğini göster. Penisime boşal ki doğru yaptığımı anlayayım."

Kalbim beklenmedik bir şekilde sızladı. Kane, cinsel fantezilerinin ötesinde cinselliği hiç keşfetmemişti. Onunla bu denemeyi yapan kadın olmak büyük bir ayrıcalık gibi geldi.

Bu duygusal bağ, ihtiyaç duyduğum halimi daha da güçlendirdi ve zevk aniden parlak, göz kamaştırıcı dalgalar halinde üzerime çöktü. Kane'in penisini sıkıca kavradım ve o da küfür ederek, olabildiğince sert bir şekilde içimde sabit kaldı.

"Aferin kızım. Her nabzını hissedebiliyorum. Çok harika."

İçeri ve dışarı doğru hareket ederek orgazmımı uzattı. Sonra bir vızıltı başladı.

"Seks oyuncağını buldum."

Sessizce nefesimi tuttum, sakinleştirici beni her türlü utançtan koruyordu. Yuvarlak ucu klitorisime değdi. Az önce boşalmıştım ama içimdeki ihtiyaç hızla yeniden yükseldi.

Kane benimle oynadı, oyuncağı tenimde bir yandan diğer yana gezdirdi. "Buraya izimi bırakmak istiyorum, bu yüzden bunu sana anlatacağım. Az önce orgazmın neredeyse beni de boşalttı. Seni tekrar orgazma ulaştıracağım ve oyuncağının üzerine boşalacağım. Yani bundan sonra onunla kendini her becerdiğinde, ben de oyunun bir parçası olacağım."

İçim kasıldı. Bu kadar tahrik olmama lanet olsun. İnledi ve beni daha sert becerdi, oyuncağın zonklaması beni çıldırttı.

Ağzım açık, bana verdiği inanılmaz hislerin tadını çıkarırken, bir başka orgazm düşüncelerimi ele geçirdiğinde nefesim kesildi. Kane beni bu süreçte becerdi, sonra geri çekildi, vibratörümü kasıklarına dayadı ve

orgazmını hırlayarak dile getirdi. Meni tenime sıçradı ve onu seks oyuncağının üzerinde hayal ettim.

"Üstelik bir de üstüne tuz biber ekmek gibi." Ses tonu son derece memnundu.

Çekmecem açılıp kapandı, oyuncak da yerine kondu. Temizlerdim ama haklıydı. Onu her kullandığımda onu hatırlardım.

Kane bana sarıldı, sonra su getirmek için ara verdi. Beni kucağına alıp oturttu. "Bunu yutacaksın, tamam mı?"

Bir yudum aldı, sonra dudakları benimkine değdi. Ağzından damlayan su dilimin üzerine aktı. İçgüdüsel olarak yutkundum, onun şefkati o kadar hassastı ki içimden bir duygu seli geçti. Bir daha asla hiçbir şey hissetmek istememiştim, ama bu kalbimde durduramadığım bir etki yarattı.

Bir sonraki gelişinde arkadan geldi, düşerken göğüslerimi kavradı ve üzerime titreyerek uzandı.

Ondan morluklar istiyordum. Günlerce onu hissetmeye ve aynaya baktığımda vücudumda onun izlerini görmeye ihtiyacım vardı. Kendimi hiç bu kadar güzel hissetmemiştim.

Onun işinin bittiğini düşünüyorsam, çok yanılmışım.

Kane saatlerce benimle oynadı. Göğüslerime emme izleri bıraktı ve meme uçlarımı acıyana kadar tahrik etti. Sadece ağzıyla beni orgazma ulaştırdı, diliyle beni okşadı ve klitorisime yoğun ilgi gösterdi. Parmaklarını içime soktu, beni gerdi ve çalıştırdı, ta ki tüm yumruğunu içeri sokmakla tehdit edene kadar, bu da beni tekrar orgazma ulaştırdı.

Beni istediği gibi ayarladı, vücuduma ve ona hissettirdiklerime sonsuz övgüler yağdırdı. Beni becerirken kalçalarımınla oynadı, oraya dokundu ve farklı bir yerden orgazm olmamı sağladı.

Vücudumun her zerresine yoğun bir hayranlık duyuyordu.

Uyanık olsaydım, yaptığı her şeyden utanır, hatta endişelenirdim. Ama yarı bilinçli halim, yorum yapamama veya katkıda bulunamama bahanesini kullanabiliyordu.

Ona izin vermekten başka çarem yoktu.

Bu deneyimi paylaşabileceğim ve bana bakacağına güvenebileceğim başka kimse yoktu. Kane, sahip olduğumu bilmediğim sınırları zorladı, ama onun ilgisi bir hediye gibiydi.

Hayatımın en kötü gününün yıldönümünde bana odaklanabileceğim başka bir şey verdi ve bunun için ona her şeyimi borçluyum.

Bir noktada çabaları yavaşladı.

Kolunu üzerime koyarak uyudu ve sonunda, büyük bir rahatlama ve mutlulukla, ben de uyuyakaldım.

Uyandığımda, ilaç sonunda beni etkisinden kurtarmıştı. Kane yanımda cansız bir ağırlık gibiydi, nefes alışverişi yavaş ve düzenliydi ve gün ışığı göremediğim bir şeyi ortaya çıkardı. Yaralanmıştı. Omzunun üst kısmında kanlı bir yara izi vardı.

Şaşkınlıkla ama başka endişelerle de karışık bir halde ona baktım. Yaralanmıştı ama hiçbir şey yapmamıştı. Bunun yerine, yaralı gangster saatlerce araba sürerek bana ulaşmıştı. Bu küçük gerçek kalbimde yer etti.

Ona herhangi bir şekilde dokunursam uyanacağından da oldukça emindim. Daha uzun süre uyumasını istiyordum.

Olabildiğince dikkatlice yataktan kalktım ve banyoma saklandım, gecenin izlerini tenimden temizlemek için duş aldım. Kan lekeleri. Ondan kalan diğer kanıtlar. Aşınmış tenime dokunmak beni tahrik etti.

Aynada göğsümdeki ve karnımdaki aşk ısırıklarına ve morluklara hayran kaldım. Vücudumun her yeri iyice kullanılmıştı ve sakinleştiricinin etkisi muhtemelen hala devam ediyordu çünkü sadece sakin hissediyordum. Onun beni görmesinden hiç endişe duymuyordum. Saçımı kuruttum ve bugün var olmaya hakkı olmayan bir gülümsemeyle makyajımı yaptım.

Belki yakında bu durum geçerdi, ama bir kız anın tadını çıkarabilirdi.

Yatak odasına döndüğümüzde, elimde ilk yardım çantasıyla ve üzerimde ipek sabahlığımla yatağa uzandığımda Kane kıpırdandı.

Dirseğinin üzerine yaslanarak doğruldu, bakışları temkinliydi.

Omzunu işaret ederek, "Oranın tedavi edilmesi gerekiyor," dedim.

Yarayı daha önce hiç görmemiş gibi inceledi, sonra yavaşça başını eğerek bana daha iyi erişim sağladı. Kitin içinden temizleme mendilleri buldum ve yarayı temizlemeye başladım.

"Nasıl oldu?"

"Kaçakçıların teknesine atladım ve silahı çok geç olana kadar görmedim."

Gözlerimi kırptırdım ve bakışlarımı onun gözlerinden yaraya çevirdim. "Bu kurşundan mı kaynaklanıyor?"

"Sadece ufak bir sıyrık. Çok kanadı." Yatağımdaki dağınıklığa yüzünü buruşturdu. "Sana yeni çarşaf alacağım."

Başımı sallamam endişemi dindirmedi, işime devam ettim. Dikkatli dokunuşlar, o bile gözünü kırpmadı. "Görev başarılı oldu mu?"

“İki kadını kurtardık. Tyler’ın öfke dolu etkisiz hale getirme tarzına bakılırsa, insan kaçakçılarının öldüğünden oldukça eminim. Adamın beklemediğim gizli bir yönü varmış. Ama sana ulaşabilmek için oradan hızla uzaklaştım.”

Yanaklarım kızarmıştı. Yarasına antiseptik sürdüm, sonra kelebek bandajı bulup kesiğin kenarlarını bir araya getirip yapıştırdım. "Tekrar kanamaya başlarsa, düzgünce diktirmemiz gerekir. Ama ayrıca? Erkek arkadaş eğitiminde de tam not aldın. İstemesem bile, sana ihtiyacım olduğunda geldin."

"Dün gece neden buraya geldiniz?"

Bu... kaçınamayacağım bir konuşmaydı. Ama artık değil.

Yüz ifademi nötrleştirerek yataktan kalktım ve eşyaları topladım. "Duş al sonra aşağıda benimle buluş."

Onu yatak odasında bırakıp kaçtım, suyun aktığını duyana kadar talimatlarımı yerine getirip getirmeyeceğinden emin değildim. Mutfakta, ellerim titreyerek, her zamanki yerime masaya oturdum ve bekledim.

Birkaç dakika sonra Kane yanıma geldi. Benim giydiğim tişörtü geri almıştı, kendi tişörtü kanlı ve yırtıktı, onu da siyah kot pantolonuyla giymişti.

Belki de ayrılmaya hazır.

Ama benim şaşkınlığım onu olduğu yerde dondurdu.

Önündeki manzarayı nasıl anladığını izledim. Sessiz oda. Beni sıkıca saran gerilim. Masanın ortasındaki vazo.

İnsan küllerinin konulduğu kabın türünü anlamakta hiç zorlanmadım. Diğer süs eşyalarının çoğundan daha büyük, klasik şekilli ve süslemelerden arındırılmıştı. Annem için seçtiğim koyu mor renkteydi ve kapağının etrafında soluk çiçekler ve adı, Rose Wells, yazılıydı; bunun dışında, gözü kendine çeken o ciddi, sade tasarıma sahipti.

Uzun bir süre boyunca, o kıpırdamadan dururken ben nefes alamadım. Ona eve telefon etmem gerektiğini söylediğim tüm zamanlar. Annem hakkında konuştuğum tüm zamanlar. Beni yalan söylemekle suçlayabilirdi ve haklı olurdu.

Bir yıl geçmesine rağmen, ağzımı açıp insanlara onun öldüğünü söylemek hâlâ çok zordu. Zamanın eski yaraları iyileştirdiğini söyleyen kişi yanılıyordu.

Depodaki yeni arkadaşlarımın hiçbiri annemin ölümünden haberdar değildi. Dixie'ye veya Mila'ya da söylememiştim. İskelet kızlara içimi

dökmek şüphesiz rahatlatıcı olurdu, ama hazır değildim. Bir yıl dönümüne kadar zaman geçmiş olsa da, düşüncelerimi kolay bir açıklamaya dönüştürmek imkansız görünüyordu. Hastalık, teşhis, hastane, umut. Sonra bir cenaze evi. Sevgili, nazik annemin yanıdaydım, savaşın kazanılacağına güveniyordum ve sonrasında gelen tüm boşlukla baş başa kalmıştım.

Ne kadar pratik bir kadın olsam da, onun kaybı beni neredeyse yıkmıştı.

Kane'in bundan sonra yaptığı şey beni bir kez daha alt üst etme gücüne sahipti.

Zorla en ufak bir açıklama uydurdum. "Deli değilim. Bir yas terapisti, annemle her gün konuşmamı önerdi. Sanki hâlâ hayattaymış gibi. Bu yüzden telefon görüşmeleri yapıyorum çünkü sesim evin telesekreterinden yankılanıyor."

Sağlam omzunu duvara yasladı.

Titrek bir nefes aldım. "Eee?"

"Peki ne olmuş yani?"

"Gitmeni bekliyorum."

Yüzünde bir anlık duygu ifadesi belirdi. Doğruldu ve bakışlarımı kaçırdı. "Gitmemi istediğini anlamamıştım. Çıkacağım."

Hayır, kastettiğim bu değildi.

Manchester'da bana kullandığı aynı cümleyi tekrarladı. Rollerimiz değişmişti. Kalbim acıyordu, üzerimdeki baskı çok fazlaydı.

Koridordaki ev telefonu tiz bir sesle, oturduğumuz yerden birkaç adım ötede çaldı. Sıçradım ve Kane küfretti ama telefonu açmak için kalkmadım. Kim arıyorsa gitsin. Beş kez çaldıktan sonra telesekreter devreye girdi.

"Lovelyn," diye seslendi babamın sesi.

İnledim. "Tam da bu zamanda bugünün hangi gün olduğunu hatırlaması ne kadar da ironik."

Devam etti: "Arran Daniels'ın deposunun etrafında ne işin var lan? Lyle seni orada gördü. Çete üyelerinden biriyle birlikte olduğunu düşünüyor. Senin neyin var lan? Telefonu aç artık."

"Ya da değil." Ayağa kalktım, Kane bana yer açmak için topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve telefonu tutucudan alarak görüşmeyi yarıda kestim. "Beni tehdit eden kişi hakkında daha fazla araştırma yaptınız mı?"

Kane'e içimi döktükten sonra ona mesaj atıp sormuştum.

"Bunun ne anlamı var? Hâlâ yürüyorsun, değil mi?"

"Julian, bugünün ne olduğunu biliyor musun?"

Sözlerime sessizlik karşılık verdi. "Ben, şey..."

Plastik telefonu daha sıkı kavradım, cızırtı çıkardı. "Annemin ölüm yıldönümünde, bir zamanlar çocuk yapacak kadar sevdiğin eski kız arkadaşınla, şimdi babalık yapmanın ve bir dedikodu yüzünden beni azarlamanın harika bir zaman olacağına mı karar verdin? Bunun yerine bana yardım edip o mesajları gönderenin numarasını versen nasıl olur? Ya da, eğer özellikle babacan hissediyorsan, benimle annemin mezarına gel."

Birkaç kez küfretti ve bir bahane uydurmaya çalıştı. "Numarayı alırım. Bu öğleden sonra başka bir şeyle ilgilenecek vaktim yok. Elimde bir fahişenin daha cesedi var."

Sinirlerim iyice gerildi. "Bir kadın daha mı öldürüldü?"

Kane daha dik duruyordu.

"Bir saat önce nehir kıyısında belirdi, sahte göğüsleri açıktaydı. Tahminimce Daniels'inkilerden biri. Onun takıldığı yerin aşağısındaydı. Ona anlatmak için sabırsızlanıyorum."

Soğuk, uzuvlarımı kaskatı kesti. "Adını biliyor musun?"

"Üzerinizde kıyafet yoksa, kimliğinizi de kabul etmiyoruz."

"Peki, temel bir açıklama yapabilir misiniz?"

"Esmer. Uzun, kırmızı, pırlantalı tırnaklar. Tipik bir striptizci kıyafeti."

Bu konuda çok kötü bir hisse kapılmıştım. Sadece bir cinayet daha olduğu için değil, aynı zamanda kimin öldürüldüğünü düşündüğüm için de. Aklıma sadece bir kadın gelmişti. "Nasıl öldü?"

"Rozetimde 'Patolog' yazıyor mu? Gitmem gerek. Keyfini çıkarın... ah, kahretsin, güle güle."

Telefonu kapattı ve ben de Kane'e döndüm.

"Bunu duyabildiniz mi?"

"Her kelimesi."

Sabahlığımın bağcığını parmaklarımla yokladım. "Ölen kadının Karla olabileceğini düşünüyorum. Gitmemiz gerekiyor."

Evden çıkmak için birkaç dakika içinde hazırlandık. Üzerime sıcak bir leylak rengi kazak geçirdim, sonra da son anda Skeleton Girls Detective Agency tişörtümü kapıp çantama attım.

Muhtemelen buna ihtiyacım olacaktı.

Arabada, kötü bir şekilde park edilmiş haldeydi ki bu bana Kane'in buraya geldiğindeki ruh halini çok iyi anlatıyordu, Kane gece boyunca ayak boşluğunda durmuş olan telefonunu buldu, baktı, homurdandı ve sonra arka koltuğa fırlattı. Ben de aynı şekilde telefonumu açtım, cevapsız aramalar ve

mesajlar yüzünden suçluluk duygusuyla dolup taşım, sonra da Skeleton Girls grubuma acilen buluşmak için mesaj attım.

Kane bizi yola çıkardı. "Nereye gidiyoruz?"

"Depo."

Bakışları ileriye doğru sabitlendi. "Mezarlık olmasın mı? Önce onu halledebiliriz."

Ağzım açık kaldı, aynı fikirde olmadığımı fark ettim. Hala babamla yaptığı telefon görüşmesini dinliyordu. "Annem yakıldı, gömülmedi. Mezarı yok. Bunu Julian'a sadece beni sinir ettiği için ve ondan kurtulmanın ve yardım etmesini sağlamanın en hızlı yolu olduğu için söyledim."

Başını onaylarcasına eğdi, sonra da sürüşe odaklandı.

Ama bakışlarımı ondan ayıramıyordum. "Biz" demişti. Mezarlığa gidebilirdik. Benimle gelirdi. Zavallı öldürülen kadın hakkındaki düşüncelerim, çok daha acil bir sorunla ilgilenirken bir kenara kaldı.

Kane kalbime neler yapıyordu.

"Kalmış olur muydunuz?"

Yerinde kıpırdandı ama konuşmadı.

"Benim evimde olsaydın, yani. Seni kovacağımı sandığında üzgün görünüyordun. Kane, kalır mıydın?"

Yutkundu ama yine de cevap vermedi.

"Tanrı aşkına! Sessiz kalma zamanı değil. Cevap vermelisiniz. Evet ya da hayır."

"Evet."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Neden?"

"Bilmiyorum."

Kalbim ritminden koptu. Hayır deseydi daha kolay olurdu. Yas tutan kadını terk eden adamı anlamak, karmaşık duygularla uğraşmaktan daha kolay olurdu. En azından aramızda yaşanan her şeye bir isim verebilirdim.

Şimdi onunla ne yapacağımı hiç bilmiyordum.

Ama bu beni mutlu etti. Yıl dönümünün benden aldığı enerjiyi bana geri veren, hafif ve neşeli bir havaydı.

"İyi bilmek güzel." Ellerimi kucağımda birleştirdim, ellerim baştan aşağı sıcacıktı.

Ana yola çıkmamızı sağlayan trafik ışıklarında Kane konuyu değiştirdi. "Dün gece olanları anlatır mısın? Mila bana Karla geldikten sonra depodan ayrıldığını söyledi. Bir şey söyledi mi?"

Bir sonraki nefesim daha kolay geldi, içimdeki öfke yeniden nüksetti. "O oraya iki şey için gelmişti. İş için ve sen. Sadece beni tetikleyen talihsiz birkaç kelime seçti."

"Ne dedi?"

Sözleri içimde tutmaktansa, onları serbest bırakmak daha iyi geldi. "Annem bana daha güzel kızlara yol vermeyi öğretmeliydi."

Kane'in sert yüzünde güçlü bir duygu dalgası belirdi. Vites kolundaki eli yumruk oldu, sonra sıkıldı ve kadife eteğimin üzerinden dizime yerleşti. Büyük, sıcak ve sahiplenici bir eldi.

"Sen dünyanın en güzel kızıydın. Kimseye yol vermezsin."

Damarlarımda şehvet akıyordu, bununla birlikte yakından incelemek istemediğim başka duygular da vardı. Dün gece ne kadar keyif almış olsam da, aktif bir katılımcı olmamak bir eksiklik hissi yaratmıştı. Arzuladığım yakınlığa ulaşamamıştık. Ya da en azından ben ulaşamamıştım.

Ona karşılık vermem gerekiyordu.

Titreyerek elimi kaldırdım ve parmak boğumlarımla nemli saçlarına hafifçe dokundum. Sadece hafifçe. Camı açık olmadan araba kullanamayan bir adama yapabileceğim en küçük yaklaşım buydu.

Sözlerine rağmen, Kane bunları söylerken bana bakmamıştı. Şimdi baktı ve gözlerindeki ateş benimkileri de alev alev yaktı.

O an geldiği gibi hızla sona erdi, ışıklar değişti ve biz de yola koyulduk. Ama bu, hasar görmüş kalbimin büyük fikirler üretmesini engellemedi.

Depoda, Divide'ın neon pembe tabelası, boş kaldırım taşlı sokaklardaki su birikintilerinde yansıyor; mekan yağmurlu güne karşı sıkıca kilitlenmişti.

Nehrin karşı tarafına göz atarak polis faaliyetlerini görmeye çalıştım ama bu açıdan hiçbir şey görünmüyordu.

Kane içeri girmem için kapıyı tuttu ve sessiz koridorlardan yönetim ofisine doğru yürüdük. Dışarıda durdu. "Tyler ve ekibiyle görüşmem gerekiyor. Dün gece onları yarı yolda bıraktım."

"Bana ulaşmak için."

Dudaklarında anlık bir gülümseme belirdi. "Evet, çiçek kız. Bu toplantıdayken bana bir iyilik yapar mısın?"

"Adını koy."

"Depodan ayrılmayın. Ne tür bir soruşturma yapmak istiyorsanız, ben gelene kadar bekleyin."

Aynı coşkun mutluluk tüm benliğimi sarmıştı. Kane'in beni öpmek için kendine çekeceğini hayal bile edemezdim. Herkese açık sevgi gösterileri onun tarzı değildi. Ama sözleri yeterliydi. Benim olduğum yerde olmak istiyordu. Kabul etmek kolaydı.

Cassie'nin dairesinde kahve kokusu her yeri sarmıştı ve dört kadın bana hizmet ediyordu.

Mila endişeli gözlerle öne çıktı. "İyi misin? Dün gece ortadan kayboldun, sonra Kane çok sinirlendi. O gelene kadar evini gözetmemizi emretti. İkinize de mesaj atmaya çalıştım ama geri dönmeyince ayrıldık."

Çantamı sıkıca tuttum ve Cassie'nin uzattığı kahve demliğine başımla onay verdim, yanaklarım utançtan kızarıyordu. "Özür dilerim. Çok kötü bir akşamdı, üstelik hiç de dört gözle beklemediğim bir şey oldu. Telefonumu kapattım, eve gittim ve bir uyku hapi aldım."

Gözlerini kırıştırdı. "Ağabeyim sana baktı mı?"

"Evet, yaptı."

Gözlerinde sorular belirdi, ama Mila onları yuttu ve o merak ateşini yakmaya devam etti.

Cinayet hakkında kadınlarla konuşmaya hazırlanıyordum, ancak aklımdan bir düşünce defalarca geçip duruyordu.

Her şeyin benim için en kötü durumda olması gereken bir günde, adeta havada süzölüyordum ve bu, her şey altüst olduğunda yerin ne kadar hızlı çöktüğünü çok iyi bilen bir kadın için tehlikeliydi.

Bölüm 33

Kane

Yönetim masasının arkasında oturan Arran, kollarını kavuşturmuş, Tyler'ın insan kaçakçılığı operasyonundaki rolümü detaylandırmasını bekliyordu. Ekip liderim masanın yanında, kırmızı tuğla duvara yaslanmış, hiç de sıradan olmayan bir şekilde duruyordu. Tyler son derece kontrollü bir enerji yayıyordu, ama dün gece gözümün önünde bir adamı bıçaklayarak öldürmüştü.

Cinayetlerden zevk almıştı.

Bu, içimde derin bir yere dokundu. Hayranlık, daha da büyük bir saygı doğurdu.

"Kızlara ne oldu?" diye sordum.

"İnsan kaçakçıların cesetlerini taşıdık, kızları ise yardım gelene kadar teknede bıraktık. Şimdi güvenli bir evdeler. Onlara iyi bakılacak."

Başımı salladım. "Bana fırlattığı kız on altı yaşından büyük olamazdı."

Tyler'ın gözlerinde tehlikeli bir öfke belirdi. "O şerefsiz herif, satılacak bir eşya olduğuna karar verdiği bir çocuktan sadece. Onu kurtardın, Kane. Önemli olan bu. Bunun için bir kurşun yedin."

Lovelyn'in tedavi ettiği omzumu çevirdim. Duş alırken bandajın ıslanmamasına dikkat etmişim, duş başlığı o kadar alçaktaydı ki göğsümün ortasına denk geliyordu, bu yüzden pek de zor değildi. Yaptığı kelebek dikişler tutmuştu. "Bir çizik. Neredeyse hiç kanamadı."

Adamlar birbirlerine baktılar.

Arran parmaklarını birleştirdi. "Kendini kanıtladın. Eğer istersen, iskelet ekipte senin adın yazılı kalıcı bir yer var."

Bakışlarım ikisi arasında gidip geldi, şaşkınlık beni ele geçirdi. Her şeyden önce, bir azar işiteceğimi düşünmüştüm. Muhtemelen de

ekiplerinden atılacaktım. Önceki işlerimin her birinde bir araç olmuştum. Şiddet ve saldırganlığın hazır bir sağlayıcısıydım. Ama her zaman sonuçları vardı. İş bitmeden ayrılmak, patron tarafından azarlanma sebebiydi.

Tyler sözü devraldı. "Seni takımımda istiyorum Kane. Kolay bir iş vaat edemem. Dün gecekinin aynısı olacak. Uzun saatler süren beklemeler. Potansiyel olarak ölümcül sonuçlar. Ama bu, bir amaca hizmet eden bir şiddet. Sorum şu: Bundan zevk aldın mı?"

Derin bir nefes aldım, Lovelyn için duyduğum endişeyi gecenin olaylarından ayırdım. Sahada olmayı tercih ediyordum ve Tyler'ın yaptığını yapmak istiyordum. Önce bıçakla, sonra soru sorma. Devirdiğimiz adamlar bundan daha azını hak etmiyordu. "Evet, yaptım. Kaçtıktan sonra gelen teklife şaşırdığımı söylemeliyim."

Arran'ın bakışları sorgulayıcı bir hal aldı. "Önce işi hallettiniz. Mahkum bize sonrasında olanları anlattı. İleride, eğer geceyi dışarıda geçirirseniz ve bu durum kadınınızı savunmasız bırakırsa, biz ilgileniriz. Kadın depoda kalabilir veya bir gardiyan görevlendirebiliriz. Hangisi uygunsa."

Lovelyn benim kadınınım değildi. Daha önce hiç kadınınım olmamıştı. Ama aynı anda, tişörtüm onun kokusuyla ve bizi özenle bir çift olarak paketledikleri anlarda, hayatımda ilk kez, bunu başarabileceğimi hissettim. Artık sevdiğim hiç kimse için korumasız, dünyaya karşı yalnız kalmayacaktım.

Bu son kelime göğsümü acıtacak kadar sıkıştırdı.

"Bunu aklımda tutacağım," diye zorla söyledim.

"Cevabınızı düşünmek için bir iki gün ayırın." Tyler gitmeme izin verdi.

Dışarıda telefonuma baktım, ekrandaki ismi görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Lovelyn: Çatıya çıkıyoruz. Teknik olarak binayı terk etmiyoruz, ama dışarıya çıkıyoruz, o yüzden bilmenizi istedim.

Kane: Yoldayım.

Riordan'ın yardımıyla, kenarları alçak tuğla duvarla çevrili ve ortasında bir kule havalandırma deliğinden buhar çıkan deponun düz çatısına ulaştım. Lovelyn arkadaşlarıyla birlikte duruyordu, içlerinden biri dürbün tutuyordu. Ben de onlara katıldım, Deadwater'ın geniş manzarasını görmezden gelip onun daha iyi görüntüsüne odaklandım.

Lovelyn bana utangaç bir gülümseme gönderdi. "Geldin."

"Ye aradı."

Güzel gülümsemesi önce genişledi, sonra kayboldu. "Nehrin aşağısındaki cinayet mahallinde polis faaliyetlerini izliyoruz. Ceset örtülü. Karla olup olmadığından emin olamıyoruz."

Cassie dürbünü bana verdi.

Elimi kaldırarak reddettiler. "Beni aramaya geldi ama sonunda öldü."

Cassie başını eğdi. "Hem o, hem de bir mülakat, gerçi neredeyse tüm personel atamaları hâlâ benim aracılığımla yapılıyor ve onun adı benim radarımda değildi. Daha sonra geldiğinde Clem'e barmenlik işi olup olmadığını soracağım. Belki de aniden iş başvurusunda bulunmayı amaçlamıştır."

Manny, az önce çıktığım merdiven boşluğundan elinde bir tabletle çıktı. "Güvenlik kameraları, söz konusu kadının dün gece yirmi dakika boyunca burada olduğunu gösteriyor. Geldiğinde Divine'dan geçti, sola döndü, sonra Divide'a ve doğrudan VIP bölümüne geldi. Kapı görevlileri, Mila ve Lovelyn dışında kimseyle konuştuğunu göremiyorum."

Ekranda Karla, kulüpteki farklı kamera açılarından geçerek sonunda VIP alanına çıkan merdivenleri tırmandı. Ben Lovelyn'in arkasında duruyordum. Yanımızda Riordan, Cassie'yi kollarına almış, başının üzerine çenesini yaslamış bir şekilde onları izliyordu. Ben de aynısını yapmayı hayal ettim.

Mila, "Presley hakkında ve akrabası olup olmadığı hakkında sorular sordu. Sonra da onun ardından ayrıldı." dedi.

Manny başını salladı. "Mahkum onu yere serdi. Adam arabasına doğru öfkeyle koştu ve kadın kameraların görüş alanından kayboldu. Birlikte gidip gitmedikleri kesin olarak bilinmiyor."

Mila, rüzgarın yüzüne savurduğu sarı saçlarını geriye itti. "Ama o şüpheli, değil mi? Ona ilgi gösterdi ve muhtemelen öldü."

Lovelyn kaşlarını çatı. "Söylediği başka bir şeyi daha hatırlıyorum. Dixie'den sanki onu tanıyormuş gibi bahsetti, yani cennette onu gördüğümüzde yalan söylemiş. Artık gerçeği asla bilemeyeceğiz."

Çatının biraz aşağısında, Shade elindeki kamerayı kaldırdı. "Fotoğraf çektim. Ölen kişinin boynuna ip bağlanmış."

Çatıdaki kalabalık arasında şok dalgası yayıldı. Herkes bakmaya gitti. Mila hariç. O beni durdurmak için parmağını kaldırdı.

"Wallace içeri girdi. Size iletmeniz için bir mesaj bıraktım. Büyükannemiz sizi görecektir."

"Çok meşguldüm. Mesajlarıma bakmaya vakit bulamadım."

Sıkıca gerilmiş çenesinde bir gıcıkılanma hissetti. "Bana ne zaman hızlıca cevap verdin ki?"

Soru sorarcasına başımı yana eğdim.

Nefesini verdi ve ellerini salladı. "Çok kızgınım, tamam mı? Ama sana değil. Aylardır her gün aradığım halde, neden büyükannem beni görmeyi reddediyor? Hayatımda sürekli vardı, sonra birdenbire yok oldu. Oysa senden bir mesaj geldi ve o da müsait oldu."

"Ben onun için yeni bir şeyim. Beni tanımıyor."

Ellerini şık paltosunun ceplerine soktu. Mila onların prensesiydi. Büyük anne ve babasının göz bebeği idi. Hâlâ gösterişli dairesi ve pahalı gardırobu vardı, ama kız kardeşim değişiyordu. Üzerinde Lovelyn'in şimdi giydiğiyle aynı, iskelet kız logosu olan siyah bir tişört giymişti.

Olayı onun bakış açısından görmeye çalıştım. "Büyükbabanızın ölümü, bildiğimizden çok daha fazlasını değiştirdi. O zamana kadar, büyükannenizin onu tamamen desteklediğine inanıyordu, değil mi?" Yavaşça başını sallayınca devam ettim. "Oysa kadın şirketi kapatmak için mücadele ediyor ve oğlu onu destekliyor. Bu arada, aile şirketinin kadınları ülkeye göndermek için nasıl kullanıldığını ortaya çıkarıyoruz. Bunların hiçbiri sizin bildiklerinizle örtüşmüyor, değil mi?"

Başını salladı. "Kesinlikle hayır. Hiçbir şekilde değil."

"Öyleyse, büyükanneniz için siz eski dünya görüşünü temsil ediyorsunuz."

Mila burnunu buruşturdu. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Sadece dışarıda, soğukta olduğumu ve bunu istemediğimi biliyorum. Seninle gitmek istiyorum."

Başımı salladım. "O kadın Darcy hakkında konuşabileceğimiz herkesten daha çok şey biliyor. Kapıyı yüzüne kapatmasını istemiyorum."

Omuzları umutsuzlukla çöktü. "Yani yalnız gideceksin."

"Lovelyn benimle gelecek."

Mila şaşkınlıkla göz kırptı, sonra bakışları Lovelyn'in grubun geri kalanıyla birlikte durduğu yere kaydı. Sanki dikkatimizi çektiğimizi hissetmiş gibi, bakışlarını önce bana, sonra Mila'ya çevirdi, kızardı ve arkasını döndü.

Mila bana kaşını kaldırdı.

Ona baktım. "Tek kelime etme."

"Söyleyebileceğim çok şey var. Nazik ve kibar biri."

Derin bir nefes verdim. "Ve ben her şeyden çok tam tersiyim."

“Bu öyle bir şey değil—”

“Ve biz bu konuşmayı yapmıyoruz.”

Mila'nın yüz ifadesi birden kaşlarını çatmasına dönüştü. Ben de aynı şekilde karşılık verdim.

Lovelyn'in benim için fazla iyi olduğuna dair bir uyarı duymak istemiyordum. Bunu zaten biliyordum ve Mila, Lovelyn'in iddia ettiği gibi, tek seferlik bir ilişkimiz olduğunu öğrendiğinde bunu ima etmişti.

Lovelyn ile işler yolunda gitmezdi. Şu an idare ediyor olsa bile, ben onun ihtiyacı olan kişi değildim. Mila, benim kırık parça olup yerime daha iyi bir şeyin gelmesinden mutlu olurdu.

“Kane?”

Lovelyn'in yumuşak sesi ve endişeli bakışları sözümüzü kesti. "Sözünüzü kesmek istemem ama o kadının boğazındaki ip... Boynundan yaralanan üçüncü kişi oldu. Dixie, Esther ve şimdi de Karla. Dixie'yi bulmalıyız. Katilin tekrar deneyeceğinden korkuyorum."

Lovelyn'in ihtiyacı ve asla olamayacağım her şeyden duyduğum derin utanç duygusuyla beslenen adrenalin damarlarımda hızla akıyordu. "Öyleyse Primrose Marchant'ı ziyaret etme zamanı geldi."

Lovelyn itaatkâr bir şekilde beni takip etti. Aşağı kata indi, depodan çıktı ve tek kelime etmeden arabama bindi. Onun gibi harika birinin benim gibi bir adamla yetinmeyeceğini tam olarak kanıtladı.

Bölüm 34

Lovelyn

Arabaya yağmur damlaları düşüyordu, Deadwater'ın dışındaki kırsal kesime doğru ilerledikçe öğleden sonra hava kararıyordu; Marchant büyük anne ve büyük babasının evine gidiyorduk. İsmi düşündüm. Primrose. Yine bir P harfiyle başlayan isim. Şirketleri kontrol etmenin ona faydası dokunmayacaksa, aradığımız isim kesinlikle bu değildi.

Depodan ayrıldığımızdan beri Kane sessizdi ve nedenini anlıyordum. Marchant ailesini sevmiyordu. Bu onun için mutlu bir buluşma değil, daha çok gerekli bir kötülüktü.

İşleri kolaylaştırmak için elimden gelenin en iyisini yapardım.

Ağaçlarla çevrili ve birbirinden oldukça uzak aralıklarla yerleştirilmiş kapılı giriş yollarının bulunduğu bir yolda, üzerimize kameralarla bakan bir kapıya geldik. Kane, interkom kutusundaki düğmeye bastı.

Çatırdadı.

Tekrar bastı ve konuştu. "Kane Ryan."

"Peki, ne olmuş yani?" diye yanıtladı bir erkek sesi.

"Lovelyn Wells," diye ekledi Kane.

Bir an duraksadı, sonra kapılar şangırdayarak yavaşça açıldı. İçimden bir ürperti geçti ve mülkün yaydığı ürkütücü havaya karşı kollarımı hafifçe kapattım. Yolun biraz ilerisinde, devasa, beyaz, modern bir ev görüldü. Kırsal çevresinde bulmayı beklediğim bir şey değildi. Sanki güzel çevrenin içine bırakılmış gibiydi, keskin kenarları ve temiz çizgileriyle. Dağlar ve fundalıklar manzarasında bir yabancı.

Ön kapıya yaklaştık ve kapı açıldığında dün gece kulüpte gördüğüm adam görüldü. Wallace, Kane'in amcası.

Yaklaşık 1.75 boyunda, bol bir kazak ve pijama pantolonuna benzeyen bir şey giymiş olan Wallace, Kane'i dikkatlice süzdü ve bana da küçümseyici bir gülümsemeyle baktı. Bizi içeriye almak için başını çevirdiğinde aramızda kısa süreli bir aşinalık oluştu. Bu da bana kardeşinin bazı genleri aktardığını anlamam için yeterliydi.

Parlak beyaz zeminli ve az mobilyalı, yankı yapan bir koridorda Wallace durdu. "Annem ofiste. Seni bekliyor. İçeri girmeden önce bir uyarıda bulunmam gerekiyor."

Kane bana daha da yaklaştı. "Yapmazdım."

Sesindeki tehdit açıkça belliydi.

Wallace dramatik bir şekilde ürperdi. "Tanrım, tıpkı onun gibisin. Able de sert adam rolünü oynamayı severdi. Uyarı şu ki, onu kızdırma. Acı çekiyor."

"Nasıl?"

Wallace içini çekti. "Sence nasıl? Bildiği her şey değişti. Hayatı altüst oldu. Sonunda bu boktan işin üstesinden gelip şirketin yükünü omuzlarından attığımızda belki biraz nefes alabilir, ama şu anda büyükannen boğuluyor."

Kadın için yüreğim sızladı. Marchant gizemlerinde hâlâ bilmediğim ve çözmek için can attığım çok şey olmasına rağmen, emin olduğum tek şey daha fazla kurbanın ortaya çıkarılacağıydı.

Belki de o da onlardan biriydi.

Amca koridorda yavaşça ilerledi. Biz de daha yavaş bir şekilde onu takip ettik.

Kane bana doğru eğildi ve alçak sesle konuştu: "Kocasının ölümünden dolayı üzgün olduğunu söylemediğine dikkat ettin mi?"

Haklıydı. Bu düşüncenin zihnimde ima edilmesine izin vermişim ama dile getirilmemişti.

Koridorun sonunda Wallace sağa döndü. Ben sola baktım ve garip bir manzara karşısında durakladım. "Aman Tanrım."

Kane bakışlarımı takip etti.

Duvarda büyütülmüş bir dizi çıplak fotoğraf vardı. Mobilyaların üzerine uzanmış, sanatsal ve kışkırtıcı arasında bir yerde duran pozlarda, göğüsleri açıkta olan güzel bir kadın. Vücudunun diğer kısımları da. Korkunç bir şekilde Mila'ya benziyordu, ama şokum geçti ve aradaki farkları gördüm.

Kane inanmazlıkla başını salladı. "Kahretsin. Bu büyükanne mi?"

Şok ve tiksinti dolu bir anı paylaştık. Aklım, Kane'in Marchant ailesini asla sahiplenmediğini, onları tanımlarken büyükannemi veya amcamı hiç kullanmadığını düşündü. Bu, kendisini onların etkisinden ne kadar uzak tuttuğunu pekiştirdi. Bugünün bunu değiştireceğini düşünüyorsam, muhtemelen yanılmıştım.

Karşı tarafta bir kapı aralandı ve arkamızı döndüğümüzde Wallace'ın bize işaret ettiğini gördük.

"Şimdi seni görecek."

Rahatsız edici sergiyi geride bırakarak karanlık bir odaya girdik. Geç öğleden sonranın ışığı zar zor perdelerden içeri giriyordu ve odada lamba yanmıyordu. Wallace kapıyı kapattı ve masanın etrafından dolaşarak kendisine çok büyük gelen bir sandalyede oturan narin bir kadının yanına gitti.

Gemi aletleri. Bir dolapta defterler. Masa ve cilalı ahşap yüzeylere bakılırsa burası büyükbabanın ofisi olmalıydı.

Mila onu çok sevmişti. O kadar çok sevmişti ki, ölümünden sonra bile işi için büyük çaba sarf etmişti. Karısı onun yerini doldurmak istememişti.

Bir an için kimse konuşmadı. Büyükanne Kane'e baktı, Kane de ona ters ters baktı. Gümüş beyazı, bob kesimli saçlarıyla, herhangi bir varlıklı büyükanne olabilirdi.

Kadın, parmaklarında hafif bir titremeyle oğlunu işaret etti: "Burası çok karanlık oldu. Pencereleri tamir eder misin?"

Wallace itaat etti, büyük cam panellerdeki perdeleri kaldırdı ve yağmur damlalarıyla süzülen gri ışığın içeri girmesine izin verdi. Büyükanne dikkatini yanımda kaskatı duran Kane'e çevirdi. Rahatsızlık dalga dalga yayılıyordu ondan. Oda küçük değildi ama kapı kapalıydı. Bundan nefret ederdi.

"Oğluma benziyorsun, gerçi Able senin kadar uzun değildi. Annenin sana Kane diye seslenmesi beni gerçekten şaşırttı, itiraf etmeliyim."

Ben de aynı bağlantıyı Kabil ve Habil'in İncil öyküsüyle kurmuştum. Hatırladığım kadarıyla, Kabil'in kıskançlığı onu kardeşi Habil'i öldürmeye itmiş ve onu ilk katil yapmıştı. Elbette kasıtlı değildi. Hiçbir anne çocuğunun böyle bir bağlantı kurmasını istemezdi.

Bakışları bana kaydı. "İkiniz de oturun. Arkadaşınız kim?"

Soğuk, kahverengi deri misafir koltuğuna oturdum. "Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Marchant. Ben Lovelyn. Eviniz çok güzel."

Başını onaylarcasına eğdi. "Burası bir anıt mezar, ama ben henüz ölmedim. Ve lütfen bana Primrose deyin."

Kadın, Wallace'a çay hakkında bir şeyler mırıldanmak için arkaya baktı; adam içini çekti ve ağır ağır uzaklaştı. Ben de ışık varken ofisi daha iyi inceleme fırsatını yakaladım. Bir duvarda parlak koyu ahşaptan yapılmış, yerden tavana uzanan dolaplar, diğer duvarda ise üstlerinde resimler bulunan dosya dolapları vardı. Resimlerden biri, batan gemi Eden'in resmiydi. Mila, bu gemiyi büyükbabasının gurur kaynağı olarak nitelendirmişti.

Pencerenin yanında, gözüme bir bitki askısı çarptı; beyaz ipten yapılmış krem rengi makrome bir askı, sarkık bir sarmaşığı asılı tutuyordu. Dügümler karmaşık ve sıkıydı. Kendimi ona bakakalmış buldum.

Primrose dilini şaklattı. "Çirkin şey. Presley geçen gün getirdi. Çok ısrarcı. Her zaman öyle olmuştur."

Bu isim Kane'in dikkatini çekti. "Presley?"

"Philip ve Phylis'in oğlu. Philip, Able ve Wallace'ın kuzeni, yani sizin de bir kuşak uzak akrabanız. Babası Austin'in kardeşiydi. Presley küçükken sık sık ziyarete getirirlerdi. Şimdi ise bir şey istediğinde kendi başına geliyor." Gözlerini devirdi. "Ev bitkileriyle ilgilenen genç erkek sayısı çok az. Sanırım annesinin başarısı bu. Ama neyse, evime hakaret etmemi dinlemek için buraya kadar gelmediniz. İş konuşmaya geldiniz. Marchant Haulage söz konusu olduğunda masanın karşıt taraflarındayız."

Kane koltuğunun kenarlarını tuttu. "Öyleyiz."

"Kapatmak istiyorum." Basit sözleri keskin bir tonda söylendi. "Tamamen. Ailemi onun gölgesinden uzak tutmak istiyorum." Primrose, yüzü karararak cennet bahçesinin resmine işaret etti. "Çürümeyi boyayıp ona meşe diyemezsiniz. Kirişler kurtçuk yemiş. Güverte çökecek. En iyisi kendimiz yıkıp yeni bir şey inşa edelim."

Öne eğildim, bu tespit beni büyüledi. Şirketin yozlaşmış olduğunu biliyordu. Cesetlerin bulunması bir keşif olmamıştı.

"Kocamın akşam yemeklerini ben düzenledim," diye devam etti. "Depolarda kurdele kestim ve gri sabahlarda gülümsedim. Onun hayalini destekledim. Erkekler imparatorluk kurduğunda kadınların ne yaptığını biliyor musunuz?" Gözlerini ikimiz arasında gezdirdi, vücudundaki titreme gözden kaçmıyordu. "Suyu biz taşıyoruz. Kimsenin varlığını kabul etmeyeceği lekeleri biz yıkıyoruz."

Çıkarmadığım paltomun altında kollarımda tüylerim diken diken oldu. Ağlamıyordu. Hatta kızgın bile değildi. Sadece... karar vermişti. Bu daha da rahatsız ediciydi.

Kane'in sesi alçak çıktı. "Kaç leke var, Primrose?"

Gözleri onun gözleriyle buluştu ve bir an için gözlerinde acımaya benzer bir duygu belirdi. "Dayanabileceğimden çok daha fazlası, yavrum. Ve asla basıma bile izin vermeyecekleri kadar fazlası."

Sessizlik genişledi.

"Bunu bitirmeme yardım et." Primrose'un yumuşaklığı geri geldi. "Suyun rengi kıpkırmızı iken bir güvertayı beyazlatmanın mümkün olduğunu kanıtlamakla önümüzdeki yirmi yılı harcama."

Kane onu sadece izledi.

"Wallace senin acı çektiğini söyledi," diyerek gergin havayı bozdum.

Omuzlarından biri hırkasının altından hafifçe yükseldi. "Öyleyim. Ama beklediğiniz şekilde değil. Kendi hayatımda bir mobilya parçası olmaktan bıktım. Beklentilerden ve performanslardan bıktım. Siz gençsiniz. Kadınların bir ailenin şeklini taşımaktan dolayı ağrıyan kemikleri olduğunu henüz bilmiyorsunuz."

Kadın Kane'e döndü ve yüzündeki bir şey yumuşadı, ta ki bunu göğsümde hissedene kadar.

"Annen biliyor," dedi. Bu bir soru bile değildi.

Kane hareketsiz kaldı.

Primrose avantajını kullandı. "Kendisi hasta."

"Evet."

"Ve sen dişlerinle yokuş yukarı büyük bir araba çekiyorsun. Onun bakımı pahalı. Seni doğurmak için aldığı ücretten bile daha pahalı. Bütün bu yükü omuzlarında taşıyan az kişi başa çıkabilir."

Cevap vermedi. Vermesine gerek de yoktu.

Midem kasıldı ve düğümlendi. Neden bu kadar ısrar ettiğini tahmin ediyordum ama bu bilgiyi sesli olarak duymak bir lütuf gibiydi.

Sanki konuşmadan bir anlaşmaya varmış gibi başını hafifçe eğdi. "Eğer bana oyunuzu verirseniz, avukatlar hesapları tasfiye ederken annenizin bakım masraflarının ödenmesini sağlayacağım." Adam ağzını açtığında elini kaldırdı. "Sessizce. Fotoğraf yok. Konuşma yok. Faturalar özel avukatıma gidecek ve ödenecek. Doğru olanı yaptığınız için sizi dilenci durumuna düşürmeyeceğim."

Oda etrafımızda daraldı. Onun adına duyduğum rahatlama hissi o kadar hızlı bir şekilde içimi acıttı ki.

Kane kıpırdamadı. "İşin püf noktası ne?"

"Hiçbir gizli amaç yok. Ama sözleşme de yok. Oy vermenizde etkili olduğuma veya kocamın isteklerine karşı geldiğime dair hiçbir kanıt yok. Bu, benimkinden çok sizin yararınıza."

Wallace elinde bir tepsiyle telaşla içeri girdi. Tepsiyi masaya bıraktıktan sonra, demlikten kırılğan bir porselen fincana çay doldurdu, süt ekledi ve fincanı tabağıyla annesine uzattı. Annesi fincanı aldı ve bir yudum alarak bizi izledi.

Ben de kendime bir fincan aldım. Kane teklifimi dikkate bile almadı. Nefes alışverişi çok hızlıydı, ellerinin eklemleri belirginleşmişti.

Makrome beşiğin içindeki sarmaşık, cereyanda pencereye hafifçe dokunuyordu.

Sessizlik beni öldürüyordu. Nedenini tam olarak bilmesem de, Kane'in ciddi ciddi düşünmeden kabul etmeyeceğinden emindim. Beklenti onu sessizliğe büründürmüştü, ama sormak istediği daha çok şey vardı. Şimdi söylemeden çıkıp giderse pişman olacağı şeyler.

Bardağımı sıkıca tuttum. "Sormakta sakınca yoksa, Able'ın en büyük kızı Darcy hakkında bize biraz bilgi verebilir misiniz?"

Wallace küfretti ama öksürerek bunu gizledi, bol kollu tişörtü ağzını örtüyordu.

Primrose burnunu çekti. "O kız çıldırmıştı. Bencil ve kötü bir tipti. Neyse ki, kurucusuyla birlikte mezara gitmesi gereken bir şirketi ayakta tutma çabalarının bir parçası değil."

Bu tanımlamaların hiçbirisi Dixie'ye uymuyordu. O nazik ve tatlıydı. Diğer kızlara yardım ederdi ve dünyanın en sevimli insanıydı.

Tekrar denedim. "Avukatlar onu arıyor. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Solgun, neredeyse görünmeyen kaşları kalktı. "O kızı on yıldan fazla süredir görmedim. Benim için artık yok."

"Ama fotoğrafı siz mi sağladınız?"

Ağzı hareket etti, ama sonra içini çekti ve bir çekmeceye uzanarak gümüş bir çerçeve çıkardı.

"Anne," diye tısladı Wallace.

Onu görmezden geldi ve hazineyi uzattı. Bardağımı bıraktım ve onu aldım, saçları atkuyruğu yapılmış ve gülümsemesi ıslıl ıslıl olan güzel genç

kıza baktım. Çok açık bir şekilde Dixie'ydi ama bağlantıyı bilmeseniz bile yeterince farklıydı. Kane çoktan yapmıştı. Ama buna sahip olmak önemli hissettiriyordu, tıpkı odamda hâlâ duran küçük fili gibi.

Bir anda yüzlerce soru sormak istedim. Primrose neden daha önce Kane ile hiç iletişime geçmemişti? Neden üç kardeşine birbirlerinden hiç bahsetmemişti? Mila, mirasçılar olarak yetiştirilmesine rağmen neden bu evde hiç yaşamamıştı? Fotoğraflar, teklif... Hiçbir şey beklemezken, bilgi bombardımanına tutulma tehlikesiyle karşı karşıyaydım.

Kane aniden ayağa kalktı. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Büyükannesi çay fincanını yere bıraktı. "Gidiyorsun."

"Biz öyleyiz."

Kadın ufak tefek ve zarif bir şekilde ayağa kalktı. Wallace, söylenmesine gerek kalmadan sandalyeyi sabitledi.

"Yaşlıyım. Son yıllarıma temiz ellerle girmek istiyorum. Kapıları açık tutmaya kararlıysanız, bunu benim onayım olmadan yapacaksınız. Kapatırsanız, çilingirin ücretini ödemenize yardım edeceğim."

Amca kapıya gitti ve bizim için açık tuttu. Kibarca veda etmeyi hatırlayarak, arkasına bakmadan dışarı çıkan Kane'in peşinden koştum.

Malikanenin giriş kapısında, Wallace bizi geniş giriş basamağında durdurdu. "Şunu söylemeliyim ki, annemin cömert teklifi, kocasının ve ailenin isteklerine doğrudan aykırı."

Kane derin bir nefes aldı. Temiz havada daha dik duruyordu. Belki de o kapalı, sıkışık ortamdan daha özgür hissediyordu. "Ne demek?"

"Vasiyeti henüz okumadık, o yüzden bilmiyorum."

Mila bana vasiyetin okunmasının yarıda kaldığını söylemişti. Vasiyette adı geçen herkes hazır bulunana kadar okunamazdı.

Kane başını salladı ve beni arabaya doğru yönlendirdi. Onlar bilmiyor olabilirlerdi, ama biz tahmin edebilirdik. Her iki durumda da, Kane hakkında daha önce hiç olmadığı kadar çok bilgiye sahiptim. İstedğim her şeye sahiptim ve yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Bölüm 35

Kane

Yolcu koltuğumda oturan Lovelyn ellerini salladı. "Çok yoğundu."

Açık pencereden rüzgar şiddetle esiyordu, öğleden sonra erken akşama dönüyordu, oksijen eksikliğinden dolayı nefes alamayan ciğerlerime soğuk hava doluyordu. "Beklediğim gibi biri değildi. Vasiyetname okuma töreninde onu gördüğümde buz kraliçesi gibiydi."

"Kocasının kötü bir şey yaptığını bildiğinden hiç şüphe yok, değil mi?"

Başımı salladım. "Mila'nın kalbi kırılacak. O adama tapıyordu."

Lovelyn bir an sessizleşti ve aklımda bir sürü düşünce dönüp durdu. Hiçbirine odaklanamadım.

"Ona acıdım. Çok küçük ve yalnız görünüyor."

Bu konuda nerede durduğumu bilmiyordum. "Yalnız ama her şeye kadir. Benim hakkımda tahmin edebileceğimden çok daha fazla şey biliyordu."

"Annenizin hasta olmasına çok üzıldüm."

Kalbim çok hızlı atıyordu, direksiyonu ellerimle sıkıca kavradım. Annem hakkında kimseyle konuşmamıştım. Ne kız kardeşimle, ne depodaki kimseyle, ne de önceki işlerimdekilerle. Ömür boyu süregelen bu alışkanlığı kırmak zordu. "Ben de öyleyim. Yapamam..."

"Biliyorum. Duyduklarımı özetleyebilir miyim?"

"Göreyim seni."

"Marchant Haulage, anneniz de dahil olmak üzere her türlü aile üyesine para ödüyordu. Bu para annenizin bakım masraflarını karşıladı ve siz de bu kazançlarınızla ek ödeme yaptınız."

Elini uzatıp parmak boğumlarımın üzerinden hafifçe geçti.

Kalbim gümbür gümbür atarken, elini avucumun içine aldım.

Lovelyn duyulur bir şekilde nefes aldı. "Şirket faaliyetlerini durdurduğundan beri ödemelerin yeniden başlaması için mücadele ediyorsunuz, yoksa ne olacak? Bakımı mı bitecek? Yoksa daha düşük seviyede mi olacak?"

"İnanabileceğinizden çok daha pahalı. Kendi başıma asla ödeyemeyeceğim kadar pahalı."

Elimi sıktı. "Bu yüzden daireni sattın. Anlıyorum. Bu yükü taşıdığın için çok üzgünüm."

"O bir yük değil," dedim hızla.

"Bunu o şekilde kastetmedim. Annem hastayken ona baktım. Bu bir onurdu. Büyükannenizin teklif ettiği şey iki ucu keskin bir kılıç. Parayı alırsanız, ortada bir sözleşme yok. İsteddiği zaman geri çekebilir. Kocasını akrabalarına böyle davrandı. Onları kendisine bağımlı hale getirdi. Size de aynısını yapardı."

"Devam et." Düşüncelerimi benim yerime çözümlemesine ihtiyacım vardı çünkü ben sadece bizi uzaklaştırmaktan başka bir şey yapamazdım.

"Bir de Wallace'ın yarı tehdidi var. Vasiyette, büyükbabanızın isteklerine karşı oy kullanan herkesin mirastan mahrum bırakılmasına dair bir madde bulunuyor. Mila'yı şirketin devamı konusunda bu kadar emin kılmak için gösterdiği çabalar göz önüne alındığında bu bir olasılık."

"Ya onun kuklası olurdum ya da her şeyimi kaybederdim." Elini avucumun içine aldım. "Onların parasını istemiyorum. Hiçbir zaman istemedim."

"Hayır, ama annenin buna ihtiyacı var. Dairenizden tazminatı ne zaman alacaksınız?"

"En az birkaç hafta."

"Peki bu, başınızı suyun üstünde tutmanıza ne kadar süre yetecek?"

"En iyi ihtimalle altı ay. Avukatlara göre şirketin tasfiyesi ise bir veya iki yıl sürebilir."

Lovelyn irkildi. Ne düşündüğünü biliyordum. İyi bir seçenek yoktu. Marchant Haulage'ı tekrar faaliyete geçirmek her zaman daha iyi bir seçenek olmuştu. Annemin güvende olduğu ve benim de kalan ödemeler için gücümü kullanacağım mevcut durum. Ancak Dixie'yi bulamamıştık ve zaman daralıyordu.

"Eğer iki hafta içinde oylama yapılırsa ve güvenilir şirketler Dixie'nin oyunu esas alırsa, şirket iflas edebilir."

"Ve kaybedeceğim. Eğer onunla birlikte oy vermezsem, bana ödeme yapmayacak."

Arabayı yoldan çıkardım, bulunduğumuz yer bir tepenin üzerindeydi ve bize Deadwater'a bakan bir manzara sunuyordu. Şehrin ışıkları parılıyordu, trafik beyaz ve kırmızıydı, gece kulüpleri neon tonlarında ışıldıyordu. Buradan depoyu göremiyordum ama gökyüzünü pembe renkte aydınlatıldığını hayal ettim.

"Ne yapıyoruz biz?" diye sordu Lovelyn.

Bu akşam müsait misiniz?

"İçin?"

"Yiyecek."

Hâlâ onun parmaklarını ellerimde tutuyordum.

"Bana bakın," dedi.

Öyle yaptım ve kalbim daha da hızlı atmaya başladı.

"Kane, eğer beni randevuya davet ediyorsan, bunu açıkça söylemen gerekiyor."

Bakışlarım dudaklarının hafifçe yukarı kıvrılmasına takıldı. Dışarı çıkmak isteyen o güzel gülümseme.

"Sevgili Wells, bu akşam seni bir randevuya çıkarabilir miyim? Yemek yiyip sonrasında bir yerde birlikte uyumayı da içeren bir randevu."

Kafamda çok fazla şey vardı. Tyler'ın iş teklifi. Büyükanneimin anlaşması. Lovelyn fırtınanın sakın kalbiydi ve onu yanımda tutmam gerekiyordu.

"Sorunlarını unutup beni de ortadan kaldırmak mı istiyorsun?"

"Bundan daha çok istediğim hiçbir şey yok."

Onun mutluluğu bir teselli gibiydi. "Güzel cevap. Eğitim işe yaradı. Evet, kabul ediyorum."

Lovelyn'in evine döndüğümüzde, o üzerini değiştirirken ben de telefona cevap veren kişiden, ruh halime ve ikimizin de dikkatini dağıtma ihtiyacıma uygun bir tarih belirlemek için şık bir restorana rezervasyon yaptırdım. Bugünün hangi gün olduğunu ve Lovelyn'in hangi duygularla mücadele ettiğini unutmamıştım. Benimle kalmak, bana yardım etmek için tüm bunları bir kenara bırakmıştı.

Onun için güzel bir şey yapmak istedim.

Merdivenlerden gelen ayak sesleri beni telefonumu bir kenara bırakmaya, rezervasyonumuzu yaptırmaya zorladı. Yukarı baktığımda bir görüntüyle karşılaştım. Lovelyn, her adımda parıldayan uzun, koyu mor bir

elbise içindeydi. Saçları dizlerimi titreten yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

Derin bir nefes verdim. "Sen inanılmaz derecede güzelsin."

Yanaklarına pembe bir renk yayıldı.

Kolumu uzattım, o da dirseğimden tuttu. Düşünmem gereken başka ne varsa, halletmem gereken ne sorun varsa, bu gece her şey bu kadınla ilgiliydi.

Bölüm 36

Lovelyn

Kale otelindeki loş ışıklı, samimi yemek salonu, Kane'in en büyük kabusu olmalıydı. Bina kuleli köşeleri ve duvarlarını saran sarmaşıklarla devasa olsa da, restoranları dar ve kapalı bir alandı.

Oda servisi sipariş etmeyi önermeye neredeyse hazırdım ama Kane'in umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Restoran müdürü bizi profesyonel bir gülümsemeyle karşıladı ve rezervasyonumuzu kontrol etti. "Beni takip edin."

Restoranın bir tarafında, beyaz branda çatısına yağmurun şiddetle vurduğu, üzeri örtülü bir açık hava alanına açılan bir kapı vardı. Gördüğüm kadarıyla burası da boştu.

Ama oraya vardığımızda yanıldığımı anladım.

Tek bir masa hazırlanmış, beyaz masa örtüsü, gümüş çatal bıçak takımı ve ısıtıcılar ile mum ışığıyla sıcak bir ortam oluşturulmuştu.

Ve çiçekler. Masanın etrafında sıralanmış çiçekler.

Kadın başını eğdi. "Masanız sizin, Bay ve Bayan Ryan. Evlilik yıldönümünüz kutlu olsun. Sipariş ettiğiniz şampanyayı getirmek için geri döneceğim."

Yağmurun hafif sesi eşliğinde, rahat köşeye yerleştik. Kane beni izledi.

Yutkundum. "Halüsinasyon mu gördüm de düğünümüzü kaçırdım?"

"İstediklerinizi kabul etmelerini sağlamak iyi bir fikir gibi geldi." Bakışları sabit bir şekilde bana dikildi. "Beğendin mi?"

"Mükemmel." Bundan daha iyisini hayal edemezdim. Onun için bir alan, benim için çiçekler, bir şato ve onun yumuşak gülümsemesi. Kalbimi tamamen eritti. "Sanırım erkek arkadaş eğitimi tamamladın diyebiliriz."

"Öyle deme. Daha önümüzde gece var."

Üşüdüm. Kane ikimiz için de sipariş vermemi istedi ve her seçimi sanki ben pişirmişim gibi övdü. Üç çeşit yemek eşliğinde şarap içtik ve konuştuk; zorlayıcı hiçbir şeyden değil, aramızda bir bağ kurmaktan bahsettik. Bana Tyler ile olan görev hakkında daha fazla şey anlattı. İşten ne kadar keyif aldığını, beni nasıl düşündüğünü söyledi.

Ona neden az sayıdaki personele bilgi satmaya başladığımı anlattım. Annemin evine ipotek koymuştum ve onu kaybetmemek için ödemem gerekiyordu. Babam da beni Arran'a bilgi iletme suretiyle bu süreci kolaylaştırmış ve onun izinden gitmem için bir yol açmıştı.

Kane her kelimemi dikkatle dinledi, sanki beni tanımak istiyordu. Gecenin romantizmi nefesimi kesti.

Bir gün daha.

Ona aşık olmak için bu kadarı yeterli olurdu.

Çok yakındım ama kalbimi korumuştum. Yas tutarken kimseye açılmak iyi bir fikir değildi. Lyle ile ilişkimin ciddileşeceğinden en ufak bir endişe duymadan çıkmıştım. Kane'in içine kapanık yapısı bunu kolaylaştırmıştı, ama bana her küçük adım atışı o duvardan tuğlaları söküp atıyordu.

Bir yıl sonra belki de yoluma devam etmeye hazırdım. Bu düşünce beni heyecanlandırmıştı. Şarap ise bana başka fikirler vermişti.

İşimiz bittiğinde, Kane beni resepsiyona götürdü ve giriş işlemlerimizi yaptı; dört direkli bir yatağın etrafını saran pencereleri olan, tül perdeleri geceye açık bırakılmış bir kule odasının anahtarlarını aldı.

Bir peri masalı.

Kapıyı kilitledi ve ben de topuklu ayakkabılarımı çıkarıp soyunma odasının açık kapısından içeri baktım. Çok şık. Birkaç uzun adımla Kane beni belimden yakalayıp yüz yüze gelmemi sağladı.

Başımı yana eğdim, gözlerimdeki veya dudaklarımdaki duyguyu gizlemeye çalıştım. "Dikkat dağıtma teknikleri arasında, akşamınız nasıl geçti?"

Elini başımın üzerindeki çerçeveye dayayarak üzerime doğru eğildi, iri cüssesi benimkini engelliyordu. Boşta kalan eliyle at kuyruğunu tuttu ve yumruğunun etrafına doladı. "Dikkat dağıtıyorsun."

Dudaklarını benimkine yaklaştırdı.

Dudaklarımı onun dudaklarına değdirmek için parmak uçlarımda yükseldim ve her şeyi kapsayan bir öpüşe daldım. Öpüşüne bayılıyordum. Sıcak, verici, tutkulu. Benimle sadece kelimelerle değil, hareketleriyle de iletişim kurmayı öğreniyordu.

Kane düşüncelerimi çaldı, sonra da uzaklaştı. "Üzerini çıkar, yoksa yarın mahvolmuş bir elbiseyle rezil bir yürüyüş yapmak zorunda kalacaksın."

Sanki çantamda yedek kıyafetim yokmuş gibi. "Koridorlarda peşimden koşmayacak mısın?"

Geri çekildi. Yutkundu. Sonra bir pencereyi aralamak için uzandı, tatlı yağmur kokusu hafif bir esintiyle perdeleri dalgalandırarak içeri girdi. "Bu gece olmaz."

Tanrım, o yakınlık. Beni öldürecek olan buydu. Kovalandıktan sonra seks yapmak heyecan vericiydi, ya da hiçbir şey yapamadan sadece katlanmak zorunda kaldığımda onun içimde hareket ettiğini hissetmek, ama bu bambaşka bir şeydi.

Sadece o, ben ve bir yatak.

"O zaman sen de benim kıyafetlerimi çıkar."

Beni oyma direğe doğru itti. "Arkana dön."

Yağmurun düzenli vuruşları arasında ellerimi serin tahtaya dayayarak öyle yaptım. Saçlarımı boynumdan çekti ve beni içine çekti, sonra fermuarımı aşağı kaydırды, böylece elbisem ayaklarımın dibinde toplandı. Avucu karnımın üzerine basıp beni kendine doğru çektiğinde, onun sıcaklığı dengemi bozdu ve ben de kendimi ona bıraktım.

Sütyenimin kopçasını açtı ve göğüslerime dokunuşuyla inledim. Çenemi, boğazımı öptü, yumuşak dokunuşlar arasında kıyafetlerini çıkardı.

"Yatakta."

Yatağın üzerine süründüm ve Kane iç çamaşırımın kenarından tutarak beni üzerinden çekti, böylece ikimiz de çıplak kaldık. Sonra üzerime çıktı ve beni ters çevirdi.

"Yavaş," diye emrettim.

"Yapamam."

"Öyleyse izin verin."

Dizlerinin üzerinde, Kane ağır bir nefesle kocaman göğsünü şişirdi. Titreyen elimi göğsünün ortasına koydum ve yarasını dokunmamaya dikkat ederek onu beyaz yastıkların ve işlemeli yorganın üzerine geri ittim. Bana izin verdi, bacağımı üzerine attığımda ihtiyaç dolu bir ses çıkardı. Daha önce hiç bir erkeğin üzerinde oturmamıştım, nasıl görüneceğimden korkuyordum. Açının ne kadar çirkin olabileceğinden endişeleniyordum. Kane bana saygılı dokunuşlarla dokundu, gözlerinde sadece onu ne kadar tahrik ettiğimi gösteriyordu.

Bu seks değildi. Bu sevişmeydi. Onu öperken acele etmedim, altımda zonklayan ağır penisini umursamadım. Onu hırlayana kadar işkence ettim, beni kaldırıp içine girdi ve komşuları uyandırabilecek bir iniltiyle tekrar yerleşmem için beni bıraktı.

Bileklerini yakalayıp, sessizce "orada kalsın, böylece ben oynayabileyim" talimatıyla onları başının üstüne doğru yönlendirdim. Bunu yapamadı, elleri mutlaka benim üzerimde olmalıydı. Bana dokunmalı, avuç dolusu almalıydı. Kontrolü kaybedene ve kontrolü ele geçirene kadar bir dakika boyunca beni üzerinde gezdirmesine izin verdi, sonra da hislerimi daha da artıran bir aciliyetle bana çarptı.

Çok sevilen. Güzel.

Hem kalbimi acıttı hem de beni iyileştirdi.

O geldiğinde ben de geldim. İkimiz birlikte yuvarlandık, ama bu akşam boyunca yaşanacak tek olay bu olmayacaktı.

Arabayı ikinci kez bana doğru sürerken, beni heyecanlandıran sözler mırıldandı: "Her şeyi istiyorum, Lovelyn."

Ben de öyle düşündüm. Verebileceği her şeyi. Gösterdiğinden çok daha fazlası olduğunu biliyordum.

Daha sonra, oda tamamen gölgelere büründüğünde ve yağmur dindiğinde, dudaklarını benimkine değdirdi. Ellerim çarşafları sıkıca kavradı ve bitmeyen bir öpücük için hazırlandım. Aradığım bağlantı tam o dokunuştaydı, onunla kalma, orada olma isteğinde.

Söz yoktu. Sadece güvene benzeyen bir sessizlik ve zorlukla bastırabildiğim bir mutluluk vardı.

Pencere hâlâ açık ve tenimizde soğuk hava eserken ona yaslandığımda, başımı çenesinin altına sokup beni sıkıca tuttu. İlk başta uyumadı. Parmakları kalçamda şekiller çiziyordu. Bunların harfler olduğunu, söyleyemediği şeyleri ifade etmek için kelimeler oluşturduğunu hayal ettim. İşte o kucaklama, o sıkı tutuş, "bir gün daha" kuralımı neredeyse bozdu.

Yarın, diye kendi kendime söyledim ve düşmemeye çalıştım.

Sabah, keskin bir zil sesiyle geldi ve Kane, kollarımın arasından çekilip beni üşüterek, aniden uyandı. Çıplak bir şekilde, telefonunu bulmak için kıyafet yığınının arasında arama yaptı; telefonu açtığında yüzünde garip bir ifade vardı.

Zil sesini bilmiyordum. Onun her zamanki zil sesi değildi.

"Ne? Hayır. Bu doğru değil. Daha fazla zamana ihtiyacımız var." Dinledi, boşta kalan eliyle boynunu destekledi. O tuhaf ifade daha da

karardı. “Orada olacağım.”

Telefonu kapattı. Yatakta doğruldum, kalbim sıkıştıyordu çünkü az önce duyduğu şey onu çok üzmüştü.

“Kuzeye gitmem gerekiyor. Annemin kaldığı bakım evine.”

Onu bırakabilirdim. Taksiyle Deadwater'daki evime dönebilirdim. Ama farklı bir seçim yaptım. "Beş dakika içinde hazır olacağım."

Karnımdaki o endişe hissi olmasaydı, bunu bir adım öteye taşıyabilirdim. Aileyle tanışıp yaklaşan krizde ona destek olabilirdim. Ama sabahın erken saatlerinde yaptığımız yolculukta, virajları hızla alıp bana hiç uzanmayınca, o korku hissi daha da arttı.

Bana bir gün daha gelmeyeceğini ve tüm korkularımın gerçekleşmek üzere olduğunu söyledi.

Bölüm 37

Lovelyn

“Kane. Yüzünü en son gördüğümüzden beri epey zaman geçti. Annen çok sevinecek.” Şık, mavi bir sağlık üniforması giymiş, ıslıl ıslıl gülümseyen bir kadın bizi aydınlık bir resepsiyona davet etti.

Bakımevi, daha önce görkemli bir konak olmalıydı; güzel eski bir binadan dönüştürülmüş, İskoç çam ağaçlarının yosunlu çimenleri ve şirin köşelerin yakınında bankları çevrelediği bir yerd. Bir sakın, kucağında kalın bir battaniyeyle çit boyunca tekerlekli sandalyeyle götürülüyordu ve bakıcısı neşeyle sohbet ediyordu. Annem son haftalarını yaşarken, aile doktorumuz ona bir palyatif bakım tesisinde yer bulmuştu. Personel harikaydı, ancak tesis çok kısıtlı bir bütçeyle işletiliyordu.

Kane'in annesinin kaldığı bakım evi ise bunun tam tersiydi.

Orta büyüklükteki bir İskoç kasabasının eteklerine varmamız birkaç saat sürmüştü ve midem endişeden kasılmıştı. Kane yolculuk boyunca adeta taşa dönmüştü. Daha özgüvenli olsaydım, elini tutardım. Onu teselli etmeye çalışırdım. Ama benimle birlikte yolculuk etmem hakkında hiçbir yorum yapmamış olsa da, nasıl bir ada gibi izole olduğunu hissettim. O telefon görüşmesinin onu içine düşürdüğü azap içinde duvarlarla çevrili ve yalnız kalmıştı.

Otel odamızda çok yakındık ama hiç konuşmadığımız için onun kalbinde neler olduğunu anlayamadım. Bu eksiklik benim kalbimi acıttı.

Görevli bizi kaydetti. "Sizi aşağı indireceğim."

Kane koridora bakıyordu. "Menajerle görüşmem gerek."

"Elbette. Ona senin burada olduğunu haber vereceğim. Hazır olduğunda ofise uğra."

Yürüdüğümüz koridorun iki yanında hastaların odaları vardı; kapılar açık bırakılmıştı ve kişisel battaniyeler ve eşyalarla yumuşatılmış, bireysel ama davetkar mekanlara bir bakış imkanı sunuyordu. Hastaların her biri oldukça engelli görünüyordu.

Personel, Kane'in annesi hakkında neşeli bir şekilde konuştu. "Deneme amaçlı uyguladığımız diyet değişikliklerine iyi yanıt veriyor, ancak içeri girmeden önce sizi uyarmalıyım, hareket kabiliyeti ve iletişim yeteneği azalmış durumda. Hem de eskisinden daha fazla."

Cevap vermedi.

Sonunda kapalı kapıyı çaldı.

"İçeri girin," diye seslendi bir kadın.

Kane'in daha da panikleyebileceğini düşünmemiştim, ama o kişi onu çok gergin hale getirdi.

Geniş bir odaya girdik; bir tarafında hastane yatağı, diğer tarafında ise sabah ışığını içeriye alan Fransız kapıları vardı. Odada iki kadın yatıyordu. Yatakta yatan ilk kadının koyu saçları ve zeytin rengi teni vardı; Kane'e olan benzerliği hemen göze çarpıyordu. Hafif battaniyesinin altında tüpler uzanıyordu, biri midesine, diğeri daha aşağıya. Bir beslenme tüpü ve bir kateter olduğunu tahmin ettim; kateterin çerçeveden sarkan bir gece çantasına bağlandığı yerden anladım. Annem de son evrelerinde bu kateteri kullanıyordu.

Kane'in annesinin elleri içe doğru kıvrılmıştı ve ayaklarında bir çeşit yumuşak bot vardı. Altındaki şişme yatak hafifçe vızıldıyordu ve yatağının ucunda, belki de iletişim için, lamine edilmiş bir harf tahtası duruyordu.

Oğlunu görünce gözleri parladı.

Diğer kadından alaycı bir homurtu geldi. Tahminime ve aile benzerliğine bakarak, Kane'in teyzesi olmalıydı, ama ona fırlattığı bakış beni ürpertti.

"Sonunda, israfçı oğul geri döndü," diye mırıldandı. Dikkatini bana çevirdi. "Bir kız arkadaşıyla, Bethan. Şimdi zamanını nasıl geçirdiğini biliyoruz."

Kane'den tek bir kelime bile çıkmadı. Dudakları aralandı, nefes alışverişleri hızlandı.

Onun klostrofobisinin kaynağını merak etmiş olsaydım, cevabımı bulmuştum. Zavallı annesi sürekli olarak bu hastane yatağında yatıyordu. Ne kadar süredir orada olduğunu tahmin edemezdim ama hemşirenin yorumu durumunun kötüleştiğini gösteriyordu.

Endişeden midem kasılarak öne doğru bir adım attım. Dikkatli ve parlak gözleri bana dikilmiş annesine gülümsedim. Gözleri, tıpkı Kane'inki gibi griydi. "Tanıştığımıza çok memnun oldum. Ben Lovelyn. Sen de Bethan olmalısın. Kane tıpkı sana benziyor."

Bethan'ın ağzının etrafındaki bir kas, sanki gülümsemeye çalışıyormuş gibi seğirdi. Dikkati önce akrabasına, sonra da Fransız kapılarına kaydı.

Kadın homurdandı. "Dışarısı nemli." Aralarında geçen ufak tefek konuşmanın ardından içini çekti ve gözlerini devirdi. "Üşütürsen beni suçlama."

Teyze oturduğu yerden kalkıp en yakın kapıyı açtı, odaya temiz hava doldu. Arkamda Kane duyulur bir şekilde derin bir nefes aldı. Annesi onu izliyordu.

Onu tanıımıyordum. Hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ama yemin ederim ki, oğlu için sağladığı küçük imkan karşısında duyduğu rahatlamayı fark ettim.

Dikkatimi diğer kadına çevirdim ve kolay kolay hissetmediğim bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Merhaba, sizinle de tanıştığımıza memnun oldum. Siz Kane'in teyzesisiniz, değil mi?"

Bana düzeltme yapması veya adını söylemesi için boşluk bıraktım. Bakışları beni baştan aşağı süzdü, sonra tekrar Kane'e döndü ve bana hiçbir cevap vermedi.

"Eğer güncel bilgi almak istiyorsanız, yönetici size verebilir. Bu, dedikoduların olmadığı bir ortamda, odanın dışında konuşmanız gereken bir konu."

Sözlerinde bir uyarı vardı; hastasını kontrol eden, sessizce işini yapan hemşireye şöyle bir baktı. Teyzesinin mali durumu kastettiğini varsaydım.

Sonunda Kane sesini buldu. "Size halletmeyi üstleneceğimi söylemiştim."

"Evet, şimdi yap."

Bethan'ın dikkati bir o iki kişi arasında gidip geliyordu.

Kane derin bir nefes aldı ve annesinin yatağının yanına gitti. Gözlerinde okunamaz bir ifadeyle, yatak örtülerinin altındaki kemikli kolunun hatlarını buldu ve parmak uçlarıyla nazikçe, tüy gibi hafif bir dokunuşla bedenine dokundu.

Teyzesi tıslayarak, "Ne yaptığını sanıyorsun? Tüplerini yerinden çıkaracaksın," dedi.

Sanki bir şey sokmuş gibi elini geri çekti.

Hemşire döndü. "Bakın, size göstereyim. Bethan'ın elini bu taraftan tutun. Ona zarar vermezsiniz."

"Hayır. Ben..." Geri adım attı, döndü ve odadan çıktı. Teyzesi ona ters baktı, sonra oturduğu yerden kalktı. Kapıyı aralık bırakarak hışımla dışarı çıktı.

Onların arkasından baktım, teyzenin iğneleyici ses tonunu yakalamıştım.

"Neden odaya geldin? Getirdiğin stresin onu ne kadar kötü etkilediğini biliyorsun. Sonunu daha hızlı getirmeye mi çalışıyorsun?"

Ne kadar da berbat bir şey söylemiş. Peşinden gitmek istedim ama hemşire kaşlarını çattı, dışarı çıktı, kapıyı arkasından kapatıp sesleri kesti.

Bir yandan Kane'in teyzesinin ne dediğini duymak için peşinden gitmek istiyordum, ama bu annesini yalnız bırakacaktı. O da benim duyduklarımı çoktan duymuş olacaktı.

Bunun yerine, yatağının yanına gittim ve yapmacık bir gülümseme takındım, kendimi annemin en hasta olduğu zamanlara geri götürdüm. Duymak isteyeceğini düşündüğüm sözleri söyledim.

"Bir dakikanızı ayırabilmişken, Kane'i yetiştirme şekliniz için size teşekkür etmeliyim. O harika bir insan."

Bethan'ın bakışları, sanki beni ezberliyormuş gibi yüzümde hızla gezindi.

Devam ettim. "İkimiz de onun sessiz olduğunu ve bunun altında sıcak bir kalbin saklı olduğunu biliyoruz. Çok tatlı olabiliyor. En sevdiğim renk mor ve beni evimden ilk aldığımda bana sadece mor çiçeklerden oluşan bir buket getirmişti. Ayrıca yaşlı komşumun oluklarını da tamir etmişti. Mükemmel bir beyefendi ve bunun için size teşekkür etmem gerektiğini biliyorum. İkinizin de onu istediğiniz kadar sık göremediğiniz için üzgünüm."

Yatağın yanındaki rafta, göz hizasında resimler vardı. Bakışları birine takıldı ve ben de resmi alıp, kucağında küçük bir çocuk olan güzel kadını inceledim. "İkiniz mi bu? Çok güzelsiniz."

Gözleri parladı, kenarları kırıştı.

Yatağın yanındaki bir makine bip sesi çıkardı. Birkaç saniye sonra bir hemşire odaya telaşla girdi. "Bethan, sifonu çekme zamanı mı? Bizi meşgul ettiğin için teşekkürler."

Doğrudum. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Hemşire sırtıttı. "Hayır, şaka yapıyorum. Her şey yolunda, ayrıca Blair de her şeyi yakından takip ediyor."

Blair o zaman onun teyzesiydi. "Sık sık buraya gelir mi?"

"Her zaman. Bethan hasta olduğunda açılır kapanır yatakta uyuyor. Bethan'ın şu anda konuştuğu tek kişi o."

"Burası gerçekten çok güzel bir yer."

"Öyle değil mi? Keşke tüm MS hastaları böyle bir tedaviye sahip olabilseydi." Hastasına ve sonra bana baktı. "Eğer sakıncası yoksa, Bethan'ın mahremiyeti için bir anlığına odayı bana bırakabilir misiniz? Eğer sakıncası yoksa."

Resmi yerine geri koydum ve geri döneceğimi mırıldandım.

Odanın dışında telefonumu buldum ve MS hakkında arama yaptım. Multipl Skleroz anlamına geldiğini biliyordum ama hastalık hakkında çok az şey biliyordum. Özet kalbimi acıttı. Hastalık merkezi sinir sistemini etkiliyordu. Kronik, dejeneratif ve tedavi edilemezdi. Hastaların giderek kötüleşen alevlenmeleri oluyordu ve yeni tedaviler umut verici olsa da Kane'in annesi iyileşmeyecekti.

Koridorda dolaşırken, araştırmamı kalıtsal olup olmadığına çevirdim. Cevap hayırdı, ancak riski artıran genetik bir bileşeni vardı. Kane vazektomi yaptırmıştı. Annesinin yaşadığı aynı sorunları çocuklarının yaşamamasını sağlamak için aldığı büyük bir önlemdi bu.

Koridorun ilerisinden bir tartışmanın yankıları geliyordu. Kane ve teyzesi, gerçi sadece onun sesini duyabiliyordum, öfkeli ve azarlayıcıydı. Sesi takip ettim.

"...sonra yine aylarca ortadan kaybolacaksın, sonra da bir kızla ortaya çıkacaksın. Bu stresin ona ne yapacağını biliyor musun? Biliyorum, o senin hayatında bir engel, yine de her zaman yeni alçaklıklara başvuruyorsun."

Onları ortak bir mutfak alanında buldum ve içeri girdim, söyledikleri midemi bulandırdı. Blair sırtını bana dönmüştü ve Kane başını öne eğmişti, her zamanki özgüveninden ve öz kontrolünden eser yoktu.

"Mali işleri ben halledeceğim. Sonra da gitmemi isterseniz giderim."

Blair'in sesi daha da yükseldi. "Buraya gelip kahramanlık taslama. Onunla her gün ilgilenmenin ne demek olduğunu bilmiyorsun. Annen sana hamileyken ona bir kız çocuğu dilemesini söylemiştim. En azından bir kızı olurdu, yanında olurdu. Bunun yerine, kocaman, değersiz bir oğlan çocuğu doğurdu. O hamileliğin ona neye mal olduğunu biliyor musun? Ne kadar

hastalandı? Seni doğurana kadar neredeyse hiç belirti göstermemişti, hayatının yükü sensin."

Onun adına içimde öfke alevlendi. Kendimi durduramadım. "Bu haksızlık ve acımasızlık."

Blair arkasını döndü ve bana dik dik baktı. "Sana ne ilgisi var? Kendi işine bak."

Müdahale etmeye hakkım yoktu. Kane hiçbir zaman kendisini benim erkek arkadaşım olarak tanıtmamıştı. Ama orada öylece durup kadının hakaretlerine katlanması, sözlerine hiç karşı çıkmaması beni rahatsız etti. Buna tahammül edemedim.

"Bethan'ın hastalığının onu bu kadar etkilemesi çok kötü, ama bu oğlunun suçu değil. Bir bebek doğmaktan sorumlu değildir."

Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Neler yaptığını bilmiyorsunuz. O kadına ne kadar eziyet çekti. Her kavgasında kadın tekrar eski alışkanlıklarına dönüyordu. Okulundan gelen her telefon görüşmesi onu yıllarca geriye götürüyordu. Yaptığı tek iyi şey ondan uzak durmaktı."

Başımı bir kez salladım, ellerim bunun ne kadar yanlıştır olduğunu düşünerek titriyordu. "Bunun için de onu suçladığınızı duydum. Onu hasta eden o değildi."

"Yanlıştır. O olmasaydı, bu kadar hasta olmazdı. Elli üç yaşında. Elli üç." Suçlayıcı bir şekilde parmağını Kane'e doğru salladı. "Şimdi bu yere borçlu olduğun para için bir çözüm bulsan iyi olur. Bu senin Marchant ailen. Eğer bana taşınması gerektiğini söylersen, onun ölüm fermanını yazmış olacaksın ve zaten ölüme çok yakın."

Titreyerek derin bir nefes aldı ve bana bir bakış bile atmadan koridorda ilerlemeye başladı. Blair onu takip etti, azarlayıcı sözleri koridorun ilerisinde tekrar başladı. Birkaç an ne yapacağımı bilemedim. Peşinden mi gideyim yoksa bu işi kendi halletmesine mi izin vereyim?

Hayır, bununla tek başına yüzleşmesine gerek yoktu.

Onların resepsiyona geri döndüklerini tahmin ederek peşlerinden gittim. Ama oraya vardığımda tüm kapılar kapalıydı ve masada kimse yoktu. Zaten sarsılmıştım ve kalan tüm güvenim de sarsılmıştı. Bir toplantıya giremezdim. Eğer orada olmamı isteseydi, sorardı.

Bunun yerine, yapabileceğim en iyi ikinci şeyi yaptım ve Bethan'ın yatak odasına geri döndüm, kapıyı hafifçe çaldım. Hemşire işini bitirmişti ve beni içeri aldı.

Yatağın yanına oturdum. "Kane ve Blair'in görüşmesi gereken bazı işler vardı. Biraz sohbet etmek için geri geldim."

Konuşmak benim için her zaman kolay olmuştu. Ona Kane'in beni bir randevuya götürdüğünü, evimin güvenliğine nasıl yardımcı olduğunu anlattım. Ekibin azlığından veya ne iş yaptığından bahsetmemeye özen gösterdim, ancak son zamanlarda iki kadını kurtararak kahramanlık yaptığını araya sıkıştırdım. Konuştukça Bethan'ın ipuçlarını yakalamak daha kolaylaştı. Onun kahramanlıklarından ve başarılarından bahsettiğimde gözleri parlıyor ve bana bakıyordu. Nefes alışverişi de hızlanmış gibiydi. Sanırım söylediklerimi beğenmişti.

"Sanırım kız kardeşiyle de daha yakın bir ilişki kurmak isterdi," diye devam ettim. "Hiçbir şekilde birbirlerine benzemiyorlar ama ikisinin de kalbi iyi. Mila çok sevimli."

Bethan'ın makinelerinden biri bip sesi çıkardı.

Kapı açıldı ve hemşire içeri geri döndü, bakımını yapabilmek için kibarca tekrar odayı istedi. Bethan'ın eline uzandım ve dikkatlice sıktım.

"Onları burada tutan şeyin ne olduğuna bakacağım."

Dışarıda, sabahın nasıl geçtiği konusunda çok kötü bir hisse kapılmıştım. Kane'in ne kadar kötü etkilendiği bana çok açık görünüyordu. Soru şuydu: Bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulabilecek miydi? Kalbim umut mu etmeli yoksa umutsuzluğa mı düşmeli karar veremiyordu.

Bölüm 38

Kane

“Bethan burada ailemizin çok sevilen bir üyesi. Durumunun son evresinde semptomlarını hafifletmek için elimizden gelen her şeyi yaptık.”

Küçük ofis etrafında daraldı ve nefesimi sakinleştirmeye, dikkatimi huzurevi müdürüne vermeye zorladım. Kapalı kapılara değil. Annemin kınanmasına değil.

Blair, kucağında ellerini kavuşturmuş, bir kuzu kadar uysal bir şekilde annesinin sağlık durumu hakkındaki özeti dinledi. "Ne kadar hastalandığına şaşırdık. Onu yerinden oynatırsak neler olacağını biliyorsun."

Annemin durumu kritik bir aşamaya gelmişti. Yutkunmakta zorlanıyordu. Ağrıları dayanılmaz hale gelmişti. Değişiklikler veya stres altında ortaya çıkabilecek küçük enfeksiyonlar gibi her türlü hastalığı atlatmakta zorlanıyordu.

Blair beni onu öldürmeye teşebbüs etmekle suçlamıştı. Başarısızlığım onun haklı olduğunu kanıtlayabilir.

Değersiz. Bir yük. Sadece işleri daha da kötüleştiriyor.

Sözleri beni rahatsız etti. Beni yıktı. Hep aynı suçlamaları yöneltiyordu. Daha da kötüsü, haklıydı. Sadece varlığım bile anneme acı veriyordu. Teyzem ise her ziyaretinden sonra annemin nasıl daha da hastalandığını anlatmak için can atıyordu.

Bu yüzden kendimden nefret ettim.

Varoluşumdan iliklerime kadar nefret ediyordum.

Marchant ailesinin parasını geri iade edememiştim ve faturalar birikiyordu. Bu başarısızlığa rağmen, bakım evinin annemin bakımıyla ilgili tek bir şeyi bile değiştirmesine izin vermeyecektim.

Ne pahasına olursa olsun, onu burada tutardım.

Müdür başını salladı. “Bayan Ryan'ın uzun vadeli finansmanındaki değişiklik ışığında, iyi planlanmış bir geçişin en iyi çözüm olacağını zaten görüştük. Düzenlemeleri size anlatacağım.”

Elimi kaldırdım. "Kıpırdamayacak."

Müdür sabırlı bir gülümseme takındı. “Bay Ryan, endişenizi anlıyorum, ancak kurumun politikası, bir hasta ödeme yapamıyorsa uymak zorunda olduğum kuralları ortaya koyuyor. Annenizin hesapları bize ilk katıldığından beri istikrarlı olsa da, durumunun kalıcı bir şekilde değiştiği açıkça görülüyor. Hastanın bütçesiyle en doğru olanı yapmak zorundayız.”

“Birkaç hafta bile bekleyemez misiniz? En fazla bir ay, o zaman parayı alırım.”

“Çok üzgünüm. Zaten bunun iki katı süre için bir ödeme planımız vardı ve fon kaynağıyla ilgili henüz bir yanıt alamadık.”

Mila ve benim görüştüğümüz avukatlardan bahsediyordu. Marchant'la ilgili her şey kahrolsun.

“Ödenmemiş ücretlerin derhal tahsil edilmemesi durumunda, alternatif çözüme geçmekten başka seçeneğimiz kalmayacak. İnanın bana, hiçbirimiz bunu istemiyoruz.”

Ayrıntıları bir çırpıda sıraladı.

Alnımda ter damlaları belirdi. Annemi belediye tarafından işletilen bir palyatif bakım evine taşımak istiyorlardı. Şüphesiz ki personel ilgiliydi ve çok çalışıyordu, ancak buradakinden üç kat daha azlardı.

Bu onun sonunu getirirdi.

Benim gözetimim altında olmazdı. Bir seçeneğim vardı ve berbat bir seçenek olsa bile, onu kullanabilirdim.

“Eğer parayı bugün alabilirsem, fikrinizi değiştirir mi?”

Gözlerini kırıştırtarak bana baktı. "Öyle olurdu."

"Telefon edeceğim."

Müdür bana bitişikteki toplantı odasına geçmem için işaret etti. Primrose'u aradım.

"Eğer bugün bir faturayı ödeyebilirsiniz teklifinizi kabul ederim."

"Akıllı çocuk. Gönder, hemen halledilir." Bir avukatın e-posta adresini verdi.

Telefonuma tuşlara bastığım sırada elim titriyordu, içimde korkunç bir his açılıyordu. Kapatmak üzereydim ki Primrose adımı söyledi.

“Peki ya Kane? Tekrar uğrar mısın? Görünüşe göre ikimiz de aynı fikirdeyiz. Torunumla tekrar böyle bir ilişkiye sahip olmak ne kadar güzel.”

Uyuşmuş bir halde telefonu kapattım. Ofise döndüğümde, hesabın kapatılacağı sözüyle ayrıntıları aktardım, sonra Blair'e sırtımı dönüp gittim.

Teyzem beni resepsiyona kadar kovaladı. Resepsiyondaki iki hemşire bir hastanın odasına gitti. Kapıların ardında, Lovelyn güneş ışınları saçlarına vururken bahçenin kenarında yürüyordu. Tartışmayı duyduğuna çok üzüldüm. Blair'in peşimden gelmemesi için geri durdum.

Beklendiği gibi, zehirli sözleri döküldü. "Parayı nereden buldunuz? Yine Marchant işleriyle mi uğraşıyorsunuz? Aileniz beni de anneniz gibi hasta ediyor. Odasına geri dönmeye zahmet etmeyin. Sadece onu üzeceksiniz."

Cevap vermedim. Hiçbir zaman vermemiştim.

Benden neredeyse yarı boyda olan kadın yanımdan geçti ve camın ardından Lovelyn'e baktı. "O kız seninle neye bulaştığının farkında değil, değil mi? Zavallı annen de tıpkı onun gibi tatlıydı, babanla randevulara çıkıyordu, her zaman gülümsüyor ve masumdu, ta ki baban bunu ondan koparana kadar."

Annemin bana hamile kalmasını kastediyordu.

Aceleyle, doktorları asla çocuk sahibi olmamam gerektiğine ikna eden on sekiz yaşındaki halime geri döndüm. Blair'in suçlamaları çocukluğum boyunca beynime kazınmıştı. Çocukların bir kadının boynuna dolanmış bir ilmek olduğunu ve asla baba olmamam gerektiğini söylüyordu. Onlara yük olmak ya da kusurlu genleri aktarmak riskini almak istemiyordum.

Lovelyn'e aldığım önlemleri, vazektomiyi anlatmışım ama sebebini söylememiştim. O da sormamıştı zaten.

Çocuk sahibi olmak isteyeceğinden emindim. Zaten bunun için evi de vardı. Resimlerde ve dekorasyonda tüm mutlu anıların yer aldığı, aile için hazır odalar. Toplantılarda boğulmadan oturabilecek bir erkek arkadaş isteyecekti.

Blair'in gözleri karardı. "Umarım o kız senin ne olduğunu anlar, yoksa onu da hamile bırakıp hayatını mahvedeceksin. Sen de tıpkı onun gibisin. Annene zorla tecavüz ettiği andan itibaren kötüydün. İliklerine kadar kötüsün."

Bana son bir alaycı bakış attı ve gitti.

Şaşkınlıkla arkamı döndüm. Yeni bir hastalık tüm vücudumu sarmıştı.

Ortaya attığı yeni suçlama aklıma kazındı. Able'in anneme tecavüz ettiği, bu yüzden tecavüz sonucu dünyaya geldiğimi söyledi. Bana bunu hiç söylememişti.

Boğazıma doğru panik yükseldi.

Kendimi onlardan ayırarak, temiz havayı derin derin içime çekerek girişten dışarı fırladım.

Lovelyn endişeyle gözlerinin kenarları kırışmış bir şekilde otoparkta yanıma geldi. "İyi misin?"

Ellerimi enseme kenetledim. "Sizi buraya getirmemeliydim."

Gözlerinde hüznün vardı. "İyi ki tanıştın. Annenle tanışmayı çok sevdim. Ama teyzenin söylediklerinin hepsi korkunçtu."

Bilmiyordu. Anlamıyordu.

Cevap veremeyince Lovelyn binayı işaret etti. "Toplantıda ne oldu? Size zaman kazandırdı mı?"

Nefes alamıyordum.

Bunun yerine başımı salladım.

Gözleri yaşlarla doluydu. "O zaman büyükannenin teklifini kabul ettin."

Yavaş ama emin bir şekilde başımı salladım.

Titrek bir nefes aldı. "Yardımcı olursa, ben de aynısını yapardım. Annemin daha rahat etmesi için her şeyi yapardım. Bu, onu ne kadar çok sevdiğini gösteriyor." Sanki olmayan bir şeyi, var olmayan daha iyi bir adamı görebiliyormuş gibi bana baktı. "Ona bana ne kadar nazik davrandığını, ne kadar centilmen olduğunu, yaptığın iyi şeyleri anlattım."

"Boşuna nefes harcadın."

Geri çekildi.

Kendimden daha çok nefret ettim, yine de tüm başarısızlıklarımı toplamaktan kendimi alamadım.

Onu avlamıştım. Sınırlarını zorlamıştım. Diğer gerçekler de aynı derecede açıktı. Dün gece onu bir randevuya çıkarmıştım. Hayatımın ilk ve son randevusu. Lovelyn'in istediği kişi olamayacağımı zaten biliyordum. Ona sunabileceğim hiçbir şeyim yoktu. Duygusal dayanıklılığım yoktu ve o tüm duyguları barındırıyordu.

Blair bunu biliyordu. Hatta Mila bile en başından beri görmüştü. Bu anı göğsümde bir yara açtı. Lovelyn'e benimle nasıl başa çıkabildiğini bilmediğini söylemişti. Neden onu dinlememiştim?

Benim göremediğim şeyi herkes görebiliyordu.

Çiçek kızıma aşık olmuştum. Bunu gece yarısı tenine yazmıştım. Ama onu da kendimle birlikte aşağı çekiyoordum.

Çok iyi bildiğim soğukluğun damarlarımdan tekrar geçmesine izin verdim, Lovelyn'in hediyesi olan sıcaklığı uzaklaştırdım.

"Sana erkek arkadaş olamayacağımı söylemişim. Beni eğitmeye çalıştın ama bunun başarısızlıkla sonuçlanacağı zaten belliydi."

"Hayır," diye başladı.

"Benimle vakit kaybetmen için bir proje değilim. Duygularını destekleyecek bir dayanak olamam. Buna gücüm yok ve sen tüm bunları, sana değer verecek arkadaşların yerine bana yüklüyorsun. Ben senin ihtiyacın olan kişi değilim."

Ağzı açıldı, yüz hatları acıdan gerildi. "Ben asla... Yani, denemedim bile..."

Bu beni mahvediyordu ama ona daha fazla acı çektirmeden önce buna bir son vermeliydim. "Bunun ne olduğunu sanıyorsan, bitti. Anladın mı?"

Kusursuz yanağından bir damla daha gözyaşı süzüldü. "Acı çektiğini biliyorum."

"Son derece ciddiym."

"Dün gece beni o kadar sıkı kucaklayan, sanki tek bir varlık olmuşuz gibi hissettiren adama ne oldu? 'Her şeyi istiyorum' sözüne ne oldu?"

"Sadece seksdi."

Lovelyn'in yüz hatları buruştu. Duygularının acısı içimde dalgalandı, midemi bulandırdı, kalbimi yaraladı ama yüz ifademi bozmadım.

Deadwater'da bulduğum o kısa süreli mutluluğun devam edebileceğine kendimi nasıl kandırıyordum ki? Mila şirketin devam etmesini istiyordu ve şimdi yapmak zorunda kaldığım gibi ona karşı oy kullanırsam benden nefret edecekti. Birkaç haftalık bir iyilik için kız kardeşimi satmışım ve bu yaptığının bedelini ödeyecektim.

Eğer kendimi hedef tahtasına koymuş olsaydım, risk altında olan tek kişi ben olurum.

Yaptığım anlaşma kız kardeşimle olan ilişkimin bitmesine neden oldu.

Varoluşum bana Evelyn'e mal olmuştu.

Gözlerime bakmadan Evelyn kısa bir baş sallaması yaptı. "Kendini cezalandırmak için beni kullanma, Kane. İkimiz de bunu hak etmiyoruz. Lütfen buna bir son ver."

Yapamazdım. Doğru olan buydu. "Biz" diye bir şey yok. Hiçbir zaman da olmadı. Sadece bitmiş bir anlaşma var."

İrkilerek geriye doğru bir adım attı. Benden uzaklaştı. Hayatımdan çıktı. "Şehirde tren istasyonu var. Kendi yolumu bulup eve giderim. Hoşça kal."

Arkasını dönüp uzaklaştı.

Doğru olanı yapıyordum. Doğru şeyi yapıyordum.

Onu istasyona kadar takip ettim ve omuzları dik, başı dik bir şekilde trene binene kadar izledim.

Sevdiğim şeyleri kırdım.

Onu kırmak istemezdim.

Ama motor hareket ettiğinde, paramparça olan ben oldum. Bana bakan kimse bilmezdi ama paramparça oldum, parçalarım toz haline geldi. Göğsümü saran ve asla dinmeyecek bir acı vardı.

Bunun olmasını istemedim.

Bu acıyı hak ettim. Herkese yaşattığım gibi acı çekmeyi hak ettim. Lovelyn beni unutacaktı ama ben onun için hayatımın geri kalanında cehennemde yanacaktım.

Kendime gelip konuşabilecek duruma geldiğimde Arran'ı aradım. "Lovelyn birkaç saat içinde Deadwater'da olacak. Tren istasyonundan eve varana kadar onu izleyecek birine, sonra da gece boyunca bir güvenlik görevlisine ihtiyacı var."

Kısa ve öz bir şekilde onayladı ve ben de kaçınılmaz soruları beklemeden telefonu kapattım. En azından ekiple geçirdiğim zamanı iyi bir amaç için kullanabilirdim. Lovelyn'in benim olmadığını öğrendikten sonra bile onu koruyacaklardı. Gerçi aslında hiçbir zaman benim olmamıştı.

Takip uygulamama geçtim ve arabasına yerleştirdiğim takip cihazını devre dışı bıraktım.

Lovelyn'in evindeki kameraların uygulamasında, erişimimi kaldırmak için düğmeye parmağımı getirdim. Her yandan üzerime bir baskı çöktü. Onu bir daha asla görememek, sesini bir daha asla duyamamak...

Vurdum. Bitti. Hızlı bir acı daha hissettim ama gerekliydi.

İşten ayrılmak ve depoda kullandığım odadan eşyalarımı almak için Deadwater'a geri dönmem gerekecekti. Tyler çok kızacaktı. Bu pişmanlığı içimde taşıyacak, sonra da Primrose Marchant'a hizmetlerimi sunacaktım. Sonuçta, o bunların parasını ödemişti.

O benimle işini bitirdiğinde, ben de başka bir yere giderdim. Sadece para karşılığında insanlara zarar verdiğim paralı askerlik hayatına geri dönerdim.

Burada yeterince hasar vermiştim zaten.

Bölüm 39

Lovelyn

Gri sanayi bölgeleri hızla yanımızdan geçti, yağmur tren penceresine damlıyordu. Çevreme ve vagonumdaki insanların dağınık haline, herkesin telefonuna dalmış olmasına karşı duyarsız kaldığım için, bunları zar zor görebiliyordum.

Annem beni terk edeli tam bir yıl geçmişti. Sonra ertesi günün ilk gününde, yine paramparça olmuştum.

En azından ona aşık olmama izin vermemiştim. "Bir gün daha" kuralım işe yaramıştı. Bu nakarat, raylardaki trenin gürültüsüyle tekrarlanıyordu.

Telefonum çaldı ve irkildim, çantamdan çıkarmak için aceleyle uğraştım. Cevap vermek istemiyordum ama arayan cinsel suçlularla ilgili ihbar hattıydı ve mümkünse o numaradan gelen bir aramayı asla cevapsız bırakmazdım.

Kulaklığımı takıp, cevap verirken dizüstü bilgisayarımı trenin masasına koydum.

"Yeni bir erkek arkadaşım var. Duyduğuma göre, garip davrandıklarında yardımcı olabiliyormuşsun."

Kadın ayrıntıları verdi ve ben de sabıka kayıtlarını kontrol edebileceğim sistemi açtım.

Giriş işlemim başarısız oldu.

Kaşlarımı çatarak tekrar denedim, doğru olduğundan emin olduğum ayrıntıları yeniden yazdım.

Aynı şey oldu. Sistem mi çöktü?

"Belki de fazla düşünüyorum ama sadece birkaç aydır görüşüyoruz ve onun kendi çocuğu yok. Kızımı neden yatıya misafirlige götürmek istediğini anlamıyorum."

Başka bir sistem denedim. Aynı sonuç.

Babamın oturum açma hesabıydı ve bu sefer neşeli bir mesaj bana şifremin değiştiğini hatırlattı. Aman Tanrım.

“Kızımı kız kardeşinin evine götüreceğini, çünkü onun da çocukları olduğunu ve birlikte film gecesi yapıp patlamış mısır yiyerek eğleneceklerini söyledi, ama bu kız kardeşinden daha önce hiç bahsetmemişti ve nerede yaşadığı konusunda da net bir fikri yoktu. Kızım konuşmıyor. Bir şey olursa bana söyleyemez. Ona güvenmek istiyorum ama...”

Endişe, uyuşmuş halimin önüne geçti. "Anlıyorum. Şüpheli bir durum. Beni aramakla doğru olanı yaptınız. Şimdi onu araştırıyorum."

Yasadışı bir yedeklemem vardı ve uzun zamandır güncellenmemişti, ama böyle bir olay ihtimaline karşı gerekli olduğunu düşünmüştüm. Dosyayı açıp ismi yazdım ve sonuç çıktığında rahat bir nefes aldım. Her ne olursa olsun, en azından bu kadına yardım edebilirdim. Bulduklarım karşısında kalbim onun ve kızının acısını hissettim.

"Onun geçmişi, sizin endişelendiğiniz şeyin aynısını içeriyor."

Kimsenin duymadığından emin olmak için etrafa şöyle bir göz atarak sessizce ayrıntıları anlattım. Kadın hıçkırarak ağladı ama bana teşekkür edip telefonu kapattı.

Sessizce orada bırakıldıktan sonra, olası saldırganlarla ilgilenen Shade'e ayrıntıları ilettim, ardından makineye baktım.

Telefonuma bir mesaj geldi, kulaklığımdan da bir zil sesi duyuldu.

Lyle: Babanın seni işten çıkardığını duydum. Bunun benimle ya da ayrılığımızla hiçbir ilgisi olmadığını biliyorsundur umarım. Sadece sana destek olmak ve teselli sunmak istedim, böylece yanlış insanlardan destek görmeyesin. Eğer akşam yemeğine benim evime gelersen, kararını değiştirmesi için onu ikna etmeye çalışacağım.

İşten kovuldum mu? Yavaş yavaş, kafamda yapboz parçaları bir araya geldi.

Babamı aradım. Birkaç kez çaldıktan sonra telefonu açtı.

“Neden hiçbir sisteme erişemiyorum?”

Julian sinirli bir ses çıkardı. "Yapmak zorunda olduğum bir şey için bana laf etme. Bir gangsterle uğraşıyorsun. Başını belaya sokuyorsun."

“Değilim.” En azından bu doğrudu. Kane bunun böyle olmasını sağlamıştı.

“Lyle dedi ki—”

"Lyle beni kovdurdu mu?" Bunu bilmesi tesadüf değildi. Bunu o yapmıştı.

Babamın sesi sertleşti. “Bütün bunlar senin sorumluluğunda. Oyunu nasıl oynayacağını biliyorsun. Ben o iskelet kadronun karargahına kelepçeler ve arama emriyle gireceğim. Para masanın altına saklanacak. Eteğin kalkırken sütyen askısına değil. Bunu fahişelere bırak.”

Ağzım açık kaldı. "Para karşılığında kimseyle yatmam."

"Kahrolası Tanrım. Bana, o pisliği sığınağımdan çıkarmalarına yardım etmenizden sevgi yüzünden olduğunu söylemeyin sakın."

Utanç beni daha da küçülttü. Mahkumun serbest bırakılmasına yardım ettiğimi biliyordu ve bunu bana karşı kullanmak için fırsat kollamıştı. Ama ikiyüzlülüğü için ona lanet olsun. "Bana ahlakçı rolü yapma. Tanıştığımızda, uymak için para aldığın kuralların başkaları için olduğunu fazlasıyla açık bir şekilde belirttin. Yasayı kendi şartlarına göre uyguluyorsun ve bu sırada cebini dolduruyorsun. Kızının da bu özelliği paylaşması seni şaşırtmasın. Lyle'in senin hakkında ne gibi bir bilgisi var?"

Sesi titredi. "Hiçbir şey. Ama yardım etmek istiyorsan, onu hizaya getir."

"Neden bahsediyorsun?"

"Bu küçük velet imparatorluğu ele geçirmek istiyor. Benim yükselen yıldızım, ama bu küstah haddini bilmiyor. İyi bir kız evlat ol ve bu sorunu çözmeme yardım et, o zaman işini geri alabilirsin."

Telefonu kapattı. İçime bir soğukluk çöktü.

Kane ile olan ilişkim çok açık bir şekilde yaşanmıştı ve bu bana pahalıya mal olmuştu. Lyle'in hedefi ne olursa olsun, beni de işin içine katmak istiyordu ve benim için bir tuzak kurmuştu, tam da o tuzağa düşecektim.

Dün her şeye sahiptim. Adam, iş, evim için güvence. Eğer ipotek ödemelerini yapamazsam, her şeyimi kaybedecektim. Soğuk bir şokla bir gerçek daha aklıma geldi. Arkadaşlık da edinmiştim. Ama şimdi iskelet kızlara ne sunabilirdim ki?

Hiç bir şey.

İliklerime kadar üşüyerek yolculuğuma devam ettim.

Eve geldiğimde kapıları kilitledim ve yatağıma sessizce oturdum. Kane çarşafı ve battaniyeleri toplamıştı, gecemizden kalan tüm izler silinmişti. Sadece odanın onun kokusu vardı. Burada uyuyamazdım.

Ayağa fırlayınca, Dixie'nin komodinin üzerindeki küçük filini devirdim. Düştü ve yere çarparak paramparça oldu. Kalbimdeki acı daha da arttı. Onu da hayal kırıklığına uğratmıştım. Onu bulmak için yola çıkmıştım ve her aşamada başarısız olmuşum. Marchant ailesinin gizemine karışmıştım, ama neden? Benim ailem değildi ki.

Annemin odasına doğru sendeleyerek koridordan geçtim. Bir yılda yaptığım en fazla şey halıyı süpürmek ve tozunu silmektir. Giysileri hâlâ dolapta asılıydı. Makyaj malzemeleri ve takıları ise şifonyerinin üzerindeki kaplarda duruyordu.

Onu çok özlemiştim, ama bu sefer, ona en çok ihtiyaç duyduğum anda, olanları ona anlatacak kelimeleri bile bulamadım.

Her şeyimi kaybetmişim ve şu an hissettiğim kadar yalnız hiç hissetmemişim.

Gözlerimden yaşlar süzülmeğe üzereydi, hislerim sonunda uyuşmuş halimin yüzeyine çıkmaya başlamıştı. Yapmam gereken son bir şey vardı. Göndermem gereken son bir mesaj. Ancak o zaman kendimi bırakmama izin verecektim. Mesajı yazdım, gönder tuşuna bastım, sonra başımı annemin yastıklarına gömdüm ve hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

Kane,

Seni istememeliydim. Başından beri bana bir insan değil, bir amaca ulaşmak için bir araç gibi davrandın ve değişebileceğine dair kendimi kandırdım. İhtiyaç duyduklarını elde etmek için beni kullandın ve bu sabah, kalbim kırık bir şekilde karşında durduğumda, yapabildiğin tek şey aynı boşluğa geri çekilmek oldu.

Yaşadıklarınız için çok üzülüyorum. Acınızın kaynağı siz değilsiniz biliyorum. Ama sizin için bunu düzeltemem. Beni asla içeri almadınız ve bu, nasıl ifade edeceğimi bilemediğim kadar çok acıtıyor.

Annenle senin hakkında konuştuğuma pişman değilim. Seni seviyor. Adını söylediğimde bunu gözlerinde gördüm. Ben de kendi annemi kaybettim, bu yüzden senin annenin kalbini ne kadar derinden bilmesi gerektiğini biliyorum. Böyle acı çektiğini görseydi çok üzülürdü.

Ben de nefret ediyorum. Hem de olması gerekenden çok.

Aramızdaki bağı hissettin ve yine de onu paramparça ettin. Ve bu kadar çok önemseydiğim için kendimden nefret ediyorum. Sana bu kadar güç vermeme izin verdiğim için kendimden nefret ediyorum. Ama tüm bunlara rağmen, bana ne istediğimi gösterdin.

Bana, en kısa, en güzel an için, sahip olunmanın, seçilmenin, görülmenin ne büyük bir mutluluk olduğunu gösterdin. Birinin beni o kadar çok istemesi ki, benim için dünyanın öbür ucuna gitmeye razı olması. Benim için her şeyi değiştirmeye ve bizimle gurur duymaya hazır olması. Benim yanımda olmaktan korkmayan biri olması.

Sen, Kane Ryan, ilk kısmı başardın. Bana aşık oldun, sonra da bunun her izini tırmanamayacağım bir duvarın ardına ördün. Gerisi ise aşılması çok zor bir engeldi.

Beni bu kadar mükemmel bir şekilde yerle bir ettiğiniz için tebrikler.

Umarım sen asla benim kadar yalnız hissetmezsin.

Lovelyn

Bölüm 40

Mila

Üçüncü gün üst üste Lovelyn'e gönderdiğim mesajlara cevap vermedi. Hatta mesajlarımı okumamıştı bile, aynı şey İskelet Kızlar Dedektiflik Ajansı grubumuzdaki sohbet için de geçerli. Dün gece kardeşime onunla birlikte olup olmadığını sormak için mesaj attım ve tek kelimelik bir cevap aldım: Hayır.

Yatakta uzanmış, ekrana kaşlarımı çatarak baktım. "Bu akşam ne yapacağız?"

Mahkum, battaniyelerden yaptığı yuvadan başını kaldırdı, koyu renk saçları sevimli bir şekilde dağınıktı. Ne kadar düzgün kesmiş olsam da, hızla ve kaotik bir şekilde uzamıştı. Tıpkı ilişkimiz gibi.

Gerindi, sonra dövme kolunu omzuma attı. "Bildiğim kadarıyla sakın bir geceydi. Arran, cuma günü maç başlamadan önce herkese dinlenme zamanı verdi."

"Benimle birlikte birini kaçırmak ister misin?"

"Küçük serseri, beni eğlenceyle kandırmaya kalkma."

Cevap vermek üzereydim ki, Mahkum'un ağzı karnıma yapıştı. Beni öptü, bacaklarımı aralayarak altlarına ve aralarına girdi.

Parmaklarımı saçlarının arasına daldırdım, dudakları bacağıma değdiğinde geriye doğru kıvrıldım. İkimiz de birbirimizden ellerimizi çekemediğimiz ve kıyafetlerin zaman kaybı olduğu için çıplak uyumayı öğrenmiştik. Adamım bir bağımlılıktı, asla vazgeçmek istemediğim bir bağımlılık.

Daha narin bir öpücüğe gülümsedim. "Ne yapıyorsun?"

"Kaçırmak dedin ve ben de çok heyecanlandım."

"Her şey insanı heyecanlandırıyor."

İnledi ve vajinamı öptü. Dakikalar içinde ter içinde kaldım ve adını lanetlerdim, sonra yukarı tırmandı ve içime girdi. Çarşafı tırmaladım, o beni tekrar tekrar doldururken yüksek sesle nefes nefese kaldım.

"Gözlerinizi üzerime çevirin," diye yalvardı.

Evet, yaptım. Nişanım, hayatımın aşkı. Beni öptü ve sonunda muhteşem bir doruk noktasına ulaşmamı sağladı. Mahkum da umutsuzca bir ses çıkardı ve boşaldı, penisi içimde titreşerek üzerime yığıldı.

Eli benimkini sıkıca kavradı, yüzük parmağındaki ismimin dövmesi sonsuza dek benim olacağına dair bir sözdü. Sakinleşince yanağıma ve çeneme öpücükler kondurdu.

"Peki, ne zaman yola çıkıyoruz ve kimi kaçıracağım?"

Güldüm ve kollarını kendime doladım. Verdiğimiz sözlerle, bu sonsuza dek sürecekti. Nasıl bu kadar şanslı olabilirdim? "Hiç soru sormadan gelmesine bayılıyorum. Görmek istediğim Lovelyn. Bir şeyler ters gidiyor. Sanırım yardımımıza ihtiyacı olabilir."

Lovelyn'in banliyösüne vardığımızda gece çökmüştü.

Kane'in burayı gözetmesi gerektiğinde bir kez burada bulunmuştuk, bu yüzden sokağı biliyorduk.

Evinin önünde, binaya gözlerimi kısarak baktım. "Yanılıyor muyum yoksa biri kapıyı tekmeleyerek kırmaya mı çalışmış gibi görünüyor? Panel ezilmiş ve boyada izler var."

Mahkum eve kaşlarını çatarak baktı. "Manny'nin söylediğine göre, son birkaç gecedir burada onu gözetleyen biri varmış. Nereye gittiğimizi bildirdiğim için bana söyledi. Şimdi burada değiller ve..." Sözleri kesildi. "Yerde kırık bir şey var. Kameraları parçalanmış. Burada bekleyin ve kapıları kilitleyin."

Bunu asla yapmazdım. Onun ardından ben de arabadan indim. "Birinin onu gözetlediğini mi söylüyorsun?"

"Görünüşe göre kardeşinin isteğiymiş. Bundan başka bir şey bilmiyorum. Geliyorsan, yakınımnda kal."

Patikada yürürken elini sıkıca tuttum. Yerde kırık plastik ve cam parçaları parıldıyordu, kameraların kalıntıları ve ön kapıda belirgin bir bot izi vardı, panel kırılmıştı ama yine de yerinde duruyordu.

"Lovelyn?" diye seslendim.

Yan komşunun penceresinden bir parça aralanmış, yaşlı bir kadın dışarı bakıyordu. "Kim var orada?"

"Biz Lovelyn'in arkadaşlarıyız."

Pencere daha da açıldı. "İyi mi?"

"Biz de bunu öğrenmek istiyoruz. Burada kimseyi gördünüz mü?"

"Bir saat önce, akşam karanlığı çökerken, polisler sokaktaydı. Biraz ileride arabasında oturan bir adamı aldılar. Sonra onlar gittikten hemen sonra, başka bir adam evine koştu ve golf sopasıyla kameralarını parçaladı. Kapısına vurarak gürültü çıkardı. Konuşmadı ama ortalığı çok dağıttı. Polisi aradım ama henüz gelmediler."

İçimde bir endişe dalgası oluştu. "Onu gördün mü?"

"Üzerinde baştan aşağı siyahlar vardı. Keşke o iri yarı erkek arkadaşının telefon numarası bende olsaydı. Bana cevap vermiyor."

Mahkum kapı çerçevesine vurarak ses çıkardı. "Lovelyn? Aç kapıyı. Con ve Mila geliyor." Bana doğru baktı. "Eğer cevap vermezse, içeri girmenin bir yolunu bulurum. Sen de ekibimi ara."

Üst kattaki yatak odasında perdeler kırırdadı. Lovelyn aşağıya baktı.

Çılgınca el salladım. "Biziz. Açın kapıyı yoksa içeri giriyoruz."

Merdivenlerden ayak sesleri geldi, ardından ön kapı aniden açıldı ve Lovelyn titreyen elleriyle ağzını kapatarak ikimize birden baktı. Solgundu. Kan yoktu, yırtık kıyafet de yoktu.

Kollarımı ona dolayarak sıkıca sarıldım. "İyi misin? Ne oldu?"

Omuzuma yaslanıp hıçkıra hıçkıra ağladı. Mahkum yanındaki kadına onu yakaladığımızı söyledi, sonra ikimizi de içeriye yönlendirdi.

"Bize kim olduklarını söyleyin," diye emretti.

Titreyerek gözyaşlarını koluyla sildi. "Bilmiyorum, ama içeri girmeye çalıştı. Çok korktum ve gardırobuma saklandım."

"Neden birini aramadınız? Kane neden burada değil?"

Dudaklarından kelimeler döküldü; aşağıda bıraktığı telefonundan, kardeşimin yardım ettiği önceki bir girişimden, polislerin onu koruması için bıraktığını bildiği kişiyi götürmesinden duyduğu endişeden bahsetti. Ama konu Kane'e gelince, yüzü tekrar buruştu. Bir karar verdim ve telefonumu alıp İskelet Kızlar grubumuza bir mesaj dikte etmeye başladım.

"Acil toplantı. Yarım saat içinde daireme gelin. Lovelyn'in yardımımıza ihtiyacı var." Sonra onu kol mesafesinde tuttum. "Bizimle eve geliyorsun. Bir çanta hazırla. Hayır cevabını kabul etmeyeceğim."

O güvende olunca, neler olup bittiğini anlayıp arkadaşına yardım ederdim. Ve eğer aptal kardeşim ona zarar verecek bir şey yapmışsa, bana hesap verirdi.

Kısa bir süre sonra, Genevieve, Everly ve Cassie ile birlikte dairemin oturma odasında yerimizi almıştık. Mahkum kapı eşiğinde bekliyordu. Onu dışarı, koridordaki diğer adamların yanına gönderdim.

“Biraz yalnız kalmaya ihtiyacımız var.”

Mahkum kaşlarını çattı. "Ne yapmamız gerekiyor? Burada oturup testislerimizi mi kaşıyacağız?"

Arkasında Arran, Shade ve Riot bekliyordu; neyse ki elleri açıkta duruyordu.

Üç ay önce bana, şehrin en korkutucu adamlarından oluşan bir grubun kapının önünde bizi koruyarak beklediği bir ortamda, dairemde gangster kızların buluşmasına ev sahipliği yapacağımı söyleselerdi, bu fikrin çılgınlık olduğunu düşünürdüm. Ama işte buradaydık.

Parmak uçlarımla hafifçe el salladım. "Eminim konuşacak sert adam konuları bulacaksınız. Atıştırmalık isterseniz bize haber verin."

Onları dışarıda bıraktım ve kızlarımın yanına döndüm.

Solgun bir yüzle Lovelyn ikimize de baktı. "Bunun anlamlı olması için en başa dönmem gerekiyor. Sana yalan söyledim. Umarım nedenini anlarsın."

Annesinin bir yıl önce vefat ettiğini ve hayatını yeniden kurmak, ya da en azından ayakta kalmak için çok çalıştığını anlatırken yüreklerimiz paramparça oldu.

“Sana söylemedim çünkü başka biri olmaya çalışıyordum. Profesyonel biri. Belki de zekâsını paylaşan havalı arkadaş. Yas tutan biri değil. Grubumuz benim bundan kaçış yolumdu.”

Genevieve ona hafif bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Annem ben gençken öldü. Yıllarca bu trajedinin içinde yaşadım. Nereden geldiğinizi anlıyorum."

"Beni suçlamıyor musun?"

“Elbette ki öyle düşünmüyoruz. Ama şimdi bize söylediğinize sevindim.”

Everly, "Çabuk," dedi. "Onunla ilgili en sevdiğiniz üç bilgiyi söyleyin."

Lovelyn sırtıttı ve hoş bir kadını tarif etti, ancak daha sonra açıklamasının bir sonraki bölümüne ve aldığı tehditlere geçti. Kane ona yardım etmişti, ancak ayrılıkları onu geriye düşürmüş ve ardından işini kaybetmişti.

"Onu gördüğümde boğarım," diye söz verdim.

Gözleri yaşlarla kızarmış bir şekilde bana baktı. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Verdiği sözü tutmadı diye bir şey olmadı. Duygusal bağ tamamen benim tarafımdaydı."

Genevieve kolunu ovuşturdu. "Sana karşı çıkmak istemem ama hepimiz onun sana nasıl baktığını gördük."

"Mesajlarımıza bu yüzden mi cevap vermediniz?" diye sordum.

"Şu an size sunabileceğim bir şey yok. Polis verileri konusunda yardımcı olamam ve sizinle kardeşiniz arasında gergin bir durum yaratmak istemedim."

Kalbim onun için çok acıdı. "Kendini çok yalnız hissetmiş olmalısın. Ama yalnız değilsin. Seni çok özledik."

Yerdeki bir minderin üzerinde oturan Cassie başını yana eğdi. "Bütün bu kafa karıştırıcı şeylerle başa çıkmak için saklanmak tamamen geçerli bir yöntem olsa da, keşke bize gelsen. Sadece bize verebileceklerin yüzünden arkadaşın değiliz. Sen özünde bir iskelet kızsın."

Lovelyn nefes verirken ürperdi. "Ben de hepinizi çok özledim. Hala üye olmamı istediğinizden emin misiniz?"

Hepimiz bunu şiddetle doğruladık.

Sonunda gülümsedi. "Öyleyse bana yetiş."

Cassie, Karla hakkında, basında çıkan nehir kenarındaki cinayet haberleri, daha önce bir striptiz kulübünde çalıştığının ortaya çıkmasıyla olayın nasıl önemsizleştirildiği ve muhtemelen başarısız bir seks işçiliği olduğuna dair ipuçları hakkında ona bilgi verdi. Ardından ekibin onun oyuna başvuranlardan biri olduğunu nasıl öğrendiğini anlattı.

"Hatırlıyor musunuz, görüşmeye geleceğini söylemişti? Kastettiği buydu. Son çalıştığı yer olan Heaven adlı kulüple görüştük ve müdür Arran'a Dixie'nin orada bulunduğunu itiraf etti. Ancak Dixie isimleri yanlış vermişti ve nereye gittiği hakkında daha fazla bilgi yoktu."

Lovelyn gözlerini kısaca kapattı. "Tanrım, onu bulmaya çok yakındık. Ama sana Karla'nın planlarını anlatabildiler. Katilinin izine rastlandı mı?"

"Henüz değil. Hâlâ Presley'den şüpheleniyoruz, ancak doğru yerde doğru zamanda bulunması ve ondan hoşlanmamamız dışında güçlü bir kanıtımız yok. Ama yeni bir şüphelimiz var." Cassie, Genevieve'e caz el hareketleri yaptı.

Sözü devraldı. "Güvenilir şirketlerin listesini gönderdiğinizizi hatırlıyor musunuz? Listede Sullivan Property Solutions adı da vardı. Dixie'nin son müşterisi Bay Sullivan'dı."

Cassie bacaklarını salladı. "Ve, Esther'in öldürülmesiyle sonuçlanan seks müzayedelerine karışan Sulli lakaplı biri vardı. Yelland'la röportaj yaptığımızda bize bunu anlattığını hatırlıyor musun?"

'Röportaj' onun elinde hafif bir işkence anlamına geliyordu. Kuş gibi ötmüştü.

Lovelyn derin bir nefes aldı. "Bu Sullivan'ı araştırmamız gerekiyor. Bir şeyler biliyor olabilir." Sonunda yanaklarına sıcaklık geri döndü. "Presley ve Sullivan olmak üzere dikkate almamız gereken iki yeni şüpheli daha var. Çok meşgulmüşsün. Ne kadar çok şeyi kaçırdığıma inanamıyorum."

"Hepsi bu değil." Ona, Karla'nın öldürüldüğü aynı gece, Dixie hakkında bilgi edinmemize yardımcı olabileceğini umduğumuz Pollyanna'nın söz verdiği gibi gelmediğini söyledim. "Bugün Arran, gemi ölümlerini araştıran dedektif Lyle tarafından tutuklandığını duydu."

Lovelyn şaşkınlıkla baktı. "Ve işimi kaybetmeme neden olan eski sevgilim."

Genevieve kaşlarını çatı. "Ekibe kin beslediğini düşünüyoruz. Arran onu aradığında, Cuma akşamı maç gecesinde mekanı basmakla tehdit etti. Ayrıca, bu akşamın erken saatlerinde korumanızın gözaltına alınmasının da bu yüzden olduğunu varsayıyoruz. Arran, kısa sürede cevap alamazsa karakola gidecek."

"Kahretsin. Bu Lyle ne istiyor?" diye sordu Cassie.

"Henüz emin değiliz, ama iyi olmayacak."

Lovelyn'in şoku geçti, bu açıklamayla sakinliği geri geldi. "Babamın söylediğine göre, polisle yeraltı dünyası arasındaki bağlantısını kullanarak yükselmeye çalışıyor. Sanırım bu, para veya güç peşinde olduğu anlamına geliyor."

Cassie ona işaret etti ve havada bir kalp çizip ardından kalbin içinden geçirdi. "İşte bu yüzden senin peşinde. Akıl hocasının ve şimdiki rakibinin kızı onun için büyük bir başarı olurdu. Tehditlerin arkasında onun olduğuna bahse girerim."

"Kane de öyle düşünüyordu." Lovelyn başını öne eğdi, kardeşimin adını söylemenin verdiği acı çok açık bir şekilde ortadaydı.

Grubumuz arasında daha fazla tartışma çıktı. Komplo kurmamıza enerji verecek yiyecekler hazırladım, salondaki erkekler için de fazladan bıraktım. Arran ve Riot isteksizce ayrılmışlardı, ancak Shade, Convict ile birlikte koridorun iki tarafına yayılmış, derin bir tartışmaya dalmışlardı.

Shade'in hamile kız arkadaşını uzun süre yalnız bırakmak istemediği için gönüllü olarak nöbet tutacağını tahmin edebilirdim. Everly bize, kız arkadaşının güvende ve koruma altında olduğundan emin olmadan rahatlayamadığını söylemişti. Bu da, Everly nereye gitmek isterse gereksin, yanında silahlı bir koruma olması anlamına geliyordu.

Fedai, hikâyeyi anlatırken başını salladı. "Evet, dostum. Polisler geldi ve sen de orada durup 'Haydi bakalım, kendini yeterince güçlü sanıyorsan' diye şarkı söyledin. Sorun şu ki, polisler gerçekten de güçlüydü. Ve öyleydiler de."

Mahkum inledi. "Gerçekten de bir aptalmışım."

"Sarhoşken hırsızlık yapmak herkese göre değil. En azından şarkı söyleyebiliyordun."

Birbirlerini itip kakarak güldüler.

Convict'in kaybettiği anılarıyla yeniden bağlantı kurmasını görmek beni çok mutlu etti. Onunla tanıştığımız andan itibaren ve oyundaki çatışmamızdan sonra, onun için her şeyi istemiştım. Gerçekten de eşi benzeri olmayan bir bağdı.

Kapıya yaslandığım yerden gıcırdadı ve ikisi de bakışlarını bana çevirdi.

Shade ayağa fırladı. "Everly mi...?"

"Gayet iyi." Sandviç tabağını salladım. "Acıkmış olabileceğini düşündüm."

Mahkum aldı. Bana verdiği gülümseme beynimi kısa devre yaptırdı. Bana gerçekten biraz daha yalnız kalmaya ihtiyacımız olduğunu söyledi. Kaçırılma iştahımı kabarttı.

Salona geri döndüğümüzde, Lovelyn boş bardakları mutfağa götürmüş ve bulaşık makinesine yerleştiriyordu. Yanıma geldiğimde parmaklarını kuruladı. "Beni almaya geldiğin için teşekkür ederim. Ne yapacağımı bilmiyordum. Çok garip hissettim çünkü Kane benden ayrılmıştı. Gerçi biz hiçbir zaman gerçekten bir çift olmamıştık."

Ona sarılmak istedim. Ama aynı zamanda her şeyi berbat ettiği için kardeşimin kafasına bir tokat atmak da istedim. "Üzgünüm, işler yolunda gitmedi. Aramızda bir sorun olmasını istemiyorum."

El havlusunu yerine astı. "Olmayacak."

"Neler olduğunu öğrenebilir miyim?"

"O... tek başına daha iyi başa çıkabileceğini düşündüğü sorunlarla boğuşuyor."

İçimden bir ah çektim. Onu kendinden uzaklaştırmıştı. Aptal herif.

Lovelyn zoraki bir gülümsemeyle, “Önemli değil. Günlerdir üzülüyorum ve bu yeterli. Kendimi ona takılıp kalmama izin vermeyeceğim. Bunun yerine, olumlu yönlerini almaya çalışacağım. Beklemediğim bir şey de, bir ilişkiye ne kadar hazır olduğumdu. O, tüm bu duyguların doruk noktasına ulaşmasını sağladı, sonra da bana verecek sevgim olduğunu gösterdi. Bu da beni bu akşam fark ettiğim başka bir şeye getiriyor.” dedi.

Beni kanepelere doğru takip etmem için işaret etti, sonra uzun pencerelerin önünde durdu, arkasında şehrin ısıllı parlayan ışıkları vardı. Bakışlarını hepimizin üzerinde gezdirdi. "Ya ben de oyuna katılmak için adımları yazdırsam?"

Biz bakakaldık.

Lovelyn, dikkatini bir kadından diğerine kaydırdı. “Boş bir yer var, değil mi? Ölen bir kadının yerine geçmek istemem ama bu, evrenin bana dinlemem gereken bir çözüm sunduğu gibi geliyor. Mila, hem sen hem de Genevieve bunu başardınız ve bulduğunuz ilişkiler çok güzel. Ben de bunu istiyorum. Buna hazırım ve tamamen sıfırlanmaya ihtiyacım var. Kendi hayatımdan saklanmaktan yorulmuşum.”

Genevieve ile bakışlarımızı değiştirdik.

Nazik ve tatlı Lovelyn'in, iskelet mürettebatının bodrumunun kaba zemininde yirmi erkeğin onunla seks yapmak için kavga etmesini isteyeceğine imkan yoktu. Canı acıyordu, sözlerinin altında duygular yatıyordu.

Kardeşıme aşığı. Muhtemelen hâlâ da öyleydi. Tahmin ettiğimden çok daha fazla.

Kalbim ritmi bozacak şekilde çarpıyordu. Kağıt üzerinde tamamen zıt karakterlerdi, ama Lovelyn'in Tyler'la sohbet ettiği depoda onun ilk çekim kıvılcımının nasıl oluştuğunu görmüştüm, sonra Lovelyn bana aralarında bir ilişki olduğunu itiraf ettiğinde bunun nasıl saf bir arzuya dönüştüğünü izlemiştim. Bu onu insanlaştırmıştı. Bana, tuğla duvarlarla dolu hayatın onu dönüştürdüğünden daha fazlası olduğunu göstermişti.

İçimde sessizce onların başaracaklarına dair umut beslemiştim.

O da bunu önemsiyordu, bundan emindim. Bu da olayı daha da üzücü kılıyordu. İkisinin de bu bağa ihtiyacı vardı; Lovelyn'in, kendisi için en büyük önceliği olan birine ihtiyacı vardı, Kane'in de, çünkü eminim ki o da

daha önce hiç böyle bir şeye sahip olmamıştı. Duygularını paylaşmayı bilmiyordu.

Onları tekrar bir araya getirmemiz gerekiyordu. Soru şuydu: Nasıl?

Cassie, başkası konuşmadan önce söz aldı: "Ya da, bu çılgın kasabadan bir taksiyle çıkıp bu fırsatı kendi lehimize kullanabiliriz."

Lovelyn burnunu buruşturdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Peki ya adınızı öne sürdükten sonra bunu kamuoyuna duyursanız? Başvuranların bazıları bu şekilde övünüyor, sadece bilenlerin anlayabileceği kadar ayrıntı paylaşıyorlar."

"Bunu neden benden istiyorsunuz?"

Cassie'nin gözleri parladı. "Çünkü bir dangalak korumanı tutukladı, güvenlik görevlilerini etkisiz hale getirdi ve bu gece evine girmeye çalıştı. Seni kaybetme tehdidi onu dışarı çıkarmak için kesin bir yöntem, bu yüzden eğer izliyorsa, gelsin bakalım."

Derin bir nefes aldım, Cassie'nin planına ek bir unsur daha zihnimde şekillenmeye başladı.

Tuzak kuruyordu. Belki bu şekilde iki adamı tuzağa düşürebilirdi.

Bölüm 41

Kane

Cuma gecesi, tam bir maç gecesiydi. Deponun her yerinde müthiş bir enerji vardı, bilet alamayan bir grup insan dışarıda parti veriyordu ve kapıda ekstra personel bekliyordu. Sanki bir festival havası vardı, yarışmacıların arabaları geldiğinde insanlar ellerindeki içkilerle tezahürat yapıyordu.

Ellerimi ceplerime sokarak kaşlarımı çattım. Bu saçmalık için burada değildim. Birkaç gece önce Arran ve Tyler'a artık burada olmayacağımı söylemiştim. Arran bana düşünmem için zaman vermiş ve o zamana kadar uzak durmamı söylemişti.

İstifa edebilmem için onunla yüz yüze görüşmem gerektiğini emretti. Ben korkak değildim. En azından bu konuda değildim.

Telefonum mesaj bildirimiyle titredi.

Mila: Burada mısın?

Ablama dışarıda olduğumu söyleyerek cevap verdim. Beni görmek istemişti, bu yüzden bu son ziyaret iki işi birden halledecekti. Tüm bağlarımı kopardıktan sonra, şiddet ve tehditten oluşan bir sözleşmeyi kabul etmek üzere Londra'ya gidiyordum. İçim boştu. Artık paraya ihtiyacım yoktu. Ama bu tek cazip yanı değildi: Artık asla duygularıma dayanarak karar vermek zorunda kalmayacaktım.

Arabamın kenarına yaslanıp bekledim, gömleğini çıkarıp oynamaya hazır bir şekilde gelen bir başka ahmak için yükselen tezahüratları izlerken dudağımı büktüm. Göğsünü yumrukladı ve daha fazla alkış için kollarını havaya kaldırdı. Kahrolası aptal.

Mila, Divine'in girişinden dışarı çıktı; sarı saçlarında neon pembe bir renk vardı ve erkek arkadaşı arkasında bir gölge gibi kalıyordu.

Geçtiğimiz birkaç ay içinde başka bir zamanda olsaydım, bunu yaptığımı pişman olurdum. İçimde bir yerlerde kız kardeşimi önemsiyordum, ama bu duyguyu derine gömmüştüm.

Kollarını kavuşturmuş bir şekilde yanımıza doğru yürüdü. Mahkum bize mesafe bıraktı ama ona destek olmak için yeterince yakın durdu. Şaşırtıcı bir şekilde, Tyler gölgelerden belirdi ve Mahkum'un bana diktiği sabit bakışı taklit etti. Tamam. Eğer istedikleri buysa, burada bağları koparmak daha kolay.

"Bakın kedi ne getirmiş."

Mila'nın tavrına katıldım. "Buraya sadece resmi olarak istifa etmek için geldim. Sonra Deadwater'dan ayrılıyorum."

Yüzünde tanımadığım bir ifade belirdi. Beklediğim gibi bir hayal kırıklığı değildi. İyi. Umursamaması daha iyiydi.

"Böylece?"

"Öyle. Gitmeden önce size başka bir şey daha söylemem gerekiyor. Oylamaya gelince, büyükannenizin tarafında olacağım."

"Marchant Haulage'ı kapatmak için mi oy kullanıyorsunuz?"

Başımı sertçe sallayarak bunu doğruladım. "Benden istediğiniz kadar nefret edin, ama fikrimi değiştirmeyeceksiniz."

Mila bıkkınlıkla içini çekti. Sonra uzanıp alnıma hafifçe vurdu. "Bana buz gibi bir tavırla yaklaşma ve nasıl hissettiğimi bildiğini varsayma. Bilmiyorsun çünkü hiç sormadın. Aile işinde nerede durduğumu bile artık bilmiyorum. Oylama için sadece senin yüzünden bir yöne doğru baskı yapıyordum."

Kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı ama ben sadece ona baktım. Şirket onun hayatıydı. Birlikte mücadele etmiştik ama farklı sebeplerden dolayı ve ben onun sebeplerinin de en az benimkiler kadar güçlü olduğunu düşünmüştüm.

Sürekli kaşlarını çatarak baktı. "Eğer fikrimi öğrenmek istiyorsanız, ben hâlâ büyükbabamıza inanıyorum. O her zaman arkamda duran ve bana sonsuz minnettar olduğum fırsatlar veren kişiydi. Ama şirketi farklı bir konu. Belki onun mirasıydı, ama nasıl işlediği ve adına yapılan kötülükler hakkında çok fazla cevapsız soru var. Daha bunun dibine bile inmeye başlamadık, siz de buraya gelip kaçacağınızı mı söylüyorsunuz?"

Somurtarak çenemi sıktım. Bu konuşmayı ancak bu şekilde idare edebilirdim.

Sözü henüz bitmemişti. "Lovelyn'e ne oldu?"

Ani bir acı zonkladı içimi.

Mila'nın dikkati dağıldı. "Konuş, çünkü bilmen gereken bir şey var. Önce senin tarafını dinlemeden sana anlatmayacağım."

"Birbirimiz için hiçbir şey ifade etmiyoruz."

"Neden?"

"O benden daha iyisini hak ediyor."

Gözlerinde öfke belirdi. "Şaka mı yapıyorsun? Onu mutlu ettin. Bunu hak ediyor."

Ne saçmalık bu! "Kendin de onun benimle nasıl başa çıkabileceğini hayal bile edemediğini söylemiştin. Şimdi katlanmak zorunda değil, sen mi şikayet ediyorsun?"

Ağzı açık kaldı. Sonra kapattı, yüzünde hüznün belirdi. "Bunu ciddiye mi aldın? Özür dilerim. Kardeşlerin yapması gerektiği gibi, sana takılıyordum. Duygularını incitmek istemedim. Duyguların olduğunu bile bilmiyordum." Elini boynuna götürdü. "Bunun ne kadar saçma geldiğinin farkındayım. Tabii ki farkındasın. Tanrım, bu karmaşaya ben mi katkıda bulundum?"

İçimde yaralı bir parça sızladı. "Önemli değil."

"Evet, öyle. Hata yaptım. Söylediklerim için gerçekten çok üzgünüm. Keşke birlikte büyümüş olsaydık da şimdi güvenilebileceğim ortak bir geçmişimiz veya içten hikayelerimiz olsaydı. Bir erkek kardeşe sahip olmanın benim için ne anlama geldiğini bilmiyorsun. Sen benim ailemsin. Seni her zaman önceliğim yapacağım ve bir gün bu kardeşlik işini yoluna koyacağız, ama ondan önce bunu duyman gerekiyor. Lovelyn'in morali bozuluyor. Senin onu umursamadığını düşünüyor."

"BEN-"

Yüz ifadesi ciddileşti. "İnkâr etme. Başı dertte ve biliyorum ki sen de yardım etmek isteyeceksin."

Sustum çünkü doğruydı. Günlerdir Lovelyn'in aramızda kurduğumu iddia ettiği duvarı korumaya çalışıyordum, ama onun yardıma ihtiyacı olduğuna dair en ufak bir ipucu bile beni çaresiz bir adama dönüştürüyordu.

"Söyle artık!"

Mila'nın sözleri bomba etkisi yarattı. "Onun ne yapmayı seçtiğini duymanız gerekiyor."

Bölüm 42

Lovelyn

İçimde hafif bir korku hissi dolaşıyordu, beni geriyordu. İyi niyetle o iskelet ekibinin bodrumuna girmiştım ama şimdi bu kararı verdiğime pişmanım.

Parlak ışıklarla aydınlatılmış soyunma odasında, dört kadının gergin bir şekilde sohbet edip şeker gibi iltifatlar yağdırdığı yerde, erkeklerin kükremesini görmezden geledim. Odanın ana bölümündeki iki kafese kilitlenmişlerdi. Maskeli ve gözleri siyaha boyanmış, çoğu üstsüz bir grup arasında başlayan bir kavgayı kısa bir anlığına görmüştüm.

Tamamen korkunç.

Oyuna katılma konusunda ilk başta ani bir tepki verdiğimde aklımda Kane vardı, ya da en azından birlikte yaptıklarımız ve avcı-av ilişkisinden çıkardığımız o eğlenceli oyunlar aklımdaydı. Bunu çok sevmiştim. Daha fazlasını istiyordum.

Ancak ilgi ve çekim yerini korkuya ve soğuk paniğe bırakmıştı.

İskelet kızlarla yaptığım konuşmayı ve Cassie'nin planını gözden geçirdim. Oyuna herkese açık bir şekilde kaydolacaktım, niyetimi sosyal medyada üstü kapalı bir şekilde belirterek duyuracaktım. Arkadaşlarıma da anlatacaktım. İnternetteki tanıdıklarımın çoğu 'Deadwater'ın meşhur oyunu' ile ne kastettiğimi anlamamıştı ama bana iyi dileklerde bulundular ve hatta Kane'e bahsettiğim eski sevgilim bile yorum yapmıştı. Babama da söylemiştim, biliyordum ki arkadaşlarına şikayet edecekti.

Onun fikrini umursamıyordum zaten. Hayatıma eskisi gibi devam etme seçeneğim vardı. Lyle ile randevuyu kabul edip her şeyi eski haline döndürebilirdim.

Hayır, teşekkür ederim, Şeytan.

Bu işlem tamamlandıktan sonra, Arran, Shade ve Convict'in, bu işe dahil olmak için gelen talepleri takip etme görevi onlara kaldı. Deponun her yerinde, röntgencilerin en sevdikleri seks işçisinin para kazanmasını izleyebilecekleri yataklar kiralanmıştı. Bu, olayı izlemelerinin tek yoluydu çünkü yayınlanmıyor veya filme alınmıyordu. Sadece seçilmiş birkaç kişiye canlı yayınlanıyordu.

Genevieve'e göre yataklar aylar öncesinden tükenmişti. Ortaya yeni çıkan ve yer için en çok bağırان kişi çok şey anlatırdı. Ve büyük olasılıkla benim hakkımda mesajlar gönderen ve evime izinsiz giren suçlu oydu. Beni iş başında görmesi gerekirdi. Haftalarca birlikte ortadan kaybolmadan önce kimin beni sahiplendiğini bilmesi gerekirdi.

Benim yem olarak kullandığım tuzak.

Bir yerlerde terapistim çok eğleniyor olmalı.

Plan iyi olsa da, yine de titriyordum. İçeriye son giren kişi olarak gösteriş yapıp girdiğim andan itibaren ellerimdeki titreme geçmemiştir.

Öyle sanıyordum. Arkadan başka bir adam daha içeri getirildi. Onun öfkeli bağırışlarını duymazdan gelip sadece nefes almaya odaklandım.

"Lovelyn, iyi misin?" Kadınlardan biri, bacaklarını inanılmaz gösteren yüksek topuklu ayakkabılarıyla yanıma çömeldi. En büyük çocuk enerjisine sahipti ve kendini Wendy olarak tanıttı.

Kendimi sahtekar gibi hissettim. O ve diğerleri bunu çok istiyordu. Ben çoktan fikrimi değiştirmiştir. Hızla yükselen nabzım bunun kanıtıydı.

Neyse ki bir çıkış yolum vardı.

Yakında bu benim için sona erecekti. Benim bu işe dahil olmamın şartı, birinin beni buradan çıkarmasıydı. Arran da bunu kabul etmişti.

O kişi şimdi nerede?

Zor kısmı halletmiş, içeri giriyormuş gibi yapmışım, işte o zaman tuzak kuruldu. Soyunma odasında olduğumdan beri bir kapının açılmasını bekliyordum. Convict ya da Manny gibi birinin bana el sallamasını.

Gelmemişlerdi.

Wendy, cevap verememem üzerine başını yana eğdi.

"Çok korkuyorum," diye itiraf ettim.

Elini kaldırdı, titrediğini gösterdi. "Buna değecek. Kendine güven. Odanın dışında bütün düşünme işini yaptın. İçerisi eylem için."

İkinci bir kadın gergin bir kahkaha attı. "Sadece o zil sesinin çalmasını bekliyorum. Daha önce hiç böyle hissetmemişim. Çok... canlıyım."

Zoraki bir gülümseme takındım. Daha öncekinden daha yüksek bir kükreme duyuldu. Beşimiz de kapıya gittik ve dışarı baktık.

Bizden daha uzun olan Wendy boynunu uzattı. "Adamlardan biri diğerleriyle kavga ediyor. Aman Tanrım. Çok iri."

"Ne görüyorsun?" Dalgalı siyah saçlı ve ayak parmaklarının ucuna kadar kalkmış, ıslıl ıslıl kirpikleri olan güzel bir kadın.

"Yarışmacılardan birini boğazından yakalamış, tehdit ediyor, dudağını büzmüş, yüzüne doğru hırlıyor. Kafesin zemininde iki kişi yatıyor. Sanırım çoktan bayılmışlar. Tanrım, kan var."

Birbirimize baktık. Onların gözlerinde heyecan vardı, benimki ise...

Karnımda tuhaf bir his oluştu. O vahşi şiddet tanıdık geliyordu. Aklımdan çıkarmaya çalıştığım bir adamı hatırlattı bana. Gündüzleri onu zihnimden uzaklaştırabildiğim halde, rüyalarımda özgürce dolaşan, beni rahatsız eden bir adamı. Evrenin gerçekten de bir tipi vardı ve görünüşe göre benim de vardı.

Bu gece olmaz, Kane Ryan. Aklımdan çıkması gerekiyordu.

Kapının üzerinde ışıklar dönüyordu, pembe neon ışıklar parıldıyordu. Bir siren sesi yankılandı.

Sıçradım. Hayır, hayır! Bunun olması gerekmiyordu. Çıkış yolum neredeydi?

Kadınlar çığlık atarak dağıldılar. Ben de hıçkırarak onların peşinden çıktım. Dosdoğru, mağara gibi geniş alana doğru.

Kafes kapıları arkadan gürültüyle açıldı ve ben de içeriye baktım. Bir hata. Korkunç bir manzara. Bir çete bizi takip etmek için, avlamak için savaşıyordu. Ama hâlâ kavga ediyorlardı.

İkinci bir grup da onlara katıldı ve aralarında büyük bir kargaşa çıktı. Çatıştılar ve bazıları sola veya sağa doğru ayrılarak, bu durumu gerçek bir oyuna dönüştüren kadınların peşine düştüler.

Ben değil. Koşamıyordum, ancak geniş zeminde, çıplak ayaklarımla, pürüzlü betonda geriye doğru bir adım atabiliyordum. Korku beni neredeyse felç etmişti.

Bir şeyler ters gitmişti.

Gerçekten de bu işin içindeydim.

Bunu istemiyordum. Hayatımda sadece tek bir adam istemiştim ve o da beni reddetmişti. Şimdi bir yabancıнын bana dokunmasına izin vermek hayal edebileceğim en kötü şeydi. Tüylerim diken diken oldu ve boğazım gözyaşlarıyla tılandı.

"Ona dokunursan seni paramparça ederim." Öfkeli sözler havayı yırtıp geçti.

O sesi tanıyordum. Grubun ortalarında bir yerlerde Kane'in sesiydi. Halüsinasyon görüyor olmalıydım.

"Bunu yapamazsın!" diye bağırdı başka bir adam.

Cevabı da aynı öfkeyle geldi. "Lovelyn, uzun kahverengi saçlı, inanılmaz güzel. Sizden herhangi biriniz ona yaklaşmaya kalkarsa, hepinizi toprağa gömerim."

Bir diğeri de hırlayarak karşılık verdi ve sonunda cesetlerin arasından bir anlığına da olsa görebildim. Kane gerçekten buradaydı, ne maske ne de kılık değiştirmişti, sadece devasa, acımasız ve öfkeliydi.

Uzun saçlı, iri yapılı bir adam Kane'in yolunu kesti. "Senin ilk önceliği belirleme hakkın yok."

Kane onu yerden kaldırdı ve fırlattı. Adam bir kenara yığılıp kaldı.

Ağzım açık kaldı. Sırtım mekanın en ucundaki tuğla duvara değdi. Bana doğru gelen bu doğa gücünden gözlerimi ayıramıyordum.

Onun neden burada olduğunu da anlayamıyordum, ama beni görmeden bile adımı çağırıyor, bana sahip çıkıyordu. Kırık kalbim, duymayı çok istediğim sözleri özleyerek sızlıyordu.

"O benim. Benim."

Sonra beni fark etti.

Kane'in avı.

Kükredi ve saldırdı. Bacaklarım titremeye başlamıştı, kendimi dengelemek için ellerimi arkamda birleştirdim.

Ama başkaları aramızdaki mesafeyi kapattı.

Kavganın içinden bir gölge belirdi, kafeslere en yakın yerde kavga eden adamlardan biriydi. Maskesinin altından yüzü kızarmış ve nemliydi, gözleri kan susuzluğuyla parıldıyordu. Beni gördü ve ağzına yayılan sırtış kanımı dondurdu.

"Ah, titriyorsun. Seni de terleteceğim."

Başımı salladım ve geriye doğru sendeledim. Üç adımda üzerime geldi, o kadar hızlıydı ki nefesimi tutmaya bile vaktim olmadı. Eli uzandı, kolumu yakaladı ve o şerefsiz beni sertçe göğsüne bastırdı. Burnuma ter ve kan kokusu doldu.

"Benim için çığlık at." Dilini yanağımın üzerinden geçirdi.

Bana dokunduğu her yerde tiksinti hissettim. Dizimi bacaklarının arasına soktum. Homurdandı ama bırakmadı. Panik boğazımı tırmaladı ve

tırnaklarımı yüzüne geçirdim. Kükredi ve beni geri itmeme için yeterince uzun süre bıraktı.

Çıplak ayaklarım beton zeminde şapırdarak hızla kaçtım, ama o çabuk toparlandı. Saçımı yakaladı, beni öyle sertçe durdurdu ki kafa derim yandı, sonra beni kendine doğru çekti, sıcak nefesi boynuma değdi.

Homurdandı, "Söylediklerimi yapacaksın—"

Sözler, acımasız bir darbeye kesildi. Adam sarsıldı, ciğerlerinden hava bir hırıltıyla çıktı ve sonra yok oldu, geriye doğru savruldu ve kemiklerini kıran bir kuvvetle duvara çarptı.

Kane, onun üzerinde bir canavar gibi nefes alıp veriyordu, iri vücudunda terler parıldıyordu. "Bir daha yanına yaklaşırsan seni paramparça ederim."

Sesini yükseltmesine gerek yoktu. Etrafımızdaki her adam verilen sözü duydu.

Saldırgan ayağa kalkmaya çalıştı. Kane buna izin vermedi. Ayağını adamın göğsüne bastırdı, ardından da onu yere seren vahşi bir yumruk indirdi.

Titreyerek geriye sendeledim ve titreyen elimi ağzıma bastırdım. Savaşmışım, denemişim ama kendi çılgılığımın sesi hâlâ kaosun içinde yankılanıyordu. Kane'in başı bana doğru döndü, gözlerindeki aynı öfke yumuşamıştı.

"Lovelyn," dedi sesi boğuk ve alçak.

Titreyerek ellerimi uzattım ve onu uzaklaştırmaya çalıştım. "Dur."

İlk defa yaptı bunu. Benden sadece birkaç metre ötede. Bir canavarı köşeye sıkıştırdı. Benim canavarımı.

Alt dudağım titredi. "Ciddi değilsen bunu yapma."

İlişki şartları konusunda pazarlık yapmanın zamanı değildi, ama anlaşılacak ağzım başka şeyler söyledi.

Parmak boğumlarından kan damlıyordu, bir adım attı. Gözlerinde saf bir vahşilik vardı.

Hıçkırarak ağladım. "Bana her şeyinizi, tüm benliğinizi veremeyecekseniz bunu yapmayın."

Şaşkınlığımla, dizlerinin üzerine çöktü. "Beni dinle, çiçekçi kız. Lütfen."

Başımı hafifçe sallayabildim. Aşk bekleyemezdim. İstek yeterliydi. Bir sözle hayatta kalabilirdim.

Birisi bize doğru koştu. Kane gözlerini benden ayırmadan bir yumruk attı. Rakibi yere düştü.

"Hata yaptım. Hatta daha da kötüsü, sizi incittim. Hiçbir mazeretim yok, ama kendimi açıklamaya çalışabilirim."

Yakınlarda bir kadın çığlık attı. Biri iddia etti. Sonra sağımda birkaç metre ötede bir çift yere yuvarlandı, avcı penisini kurtarmak için kot pantolonunu çekiştiriyordu, kadının elbisesi yırtılmış ve çıplak bedeni ortaya çıkmıştı.

Kane uzanıp yüzümü okşadı; bu hareket, etrafımızdaki katliamla tam bir tezat oluşturuyordu. "Sana aşığım. Söylemem gereken buydu."

Bedenler kıpırdadı. Bodrumda çığlıklar yankılandı. Bir yerlerden biri çığlık atarak geldi.

Dünyam durdu.

Başını geriye atıp kükreyerek sözleri söyledi, sonra tekrar dikkatini bana çevirdi. "Bu yeterince kamuoyuna açık mı?"

Beni seviyordu. Titreme tüm vücuduma yayıldı, ezici duygular kontrolü ele geçirdi. Parmak uçlarımı dudaklarıma bastırdım.

Kane henüz işini bitirmemişti. "Maçtan sonra kazanacağımız otuz günü, sizinle her şeyi istediğimi kanıtlamak için bana verin. Söylemem gereken tüm kelimeleri bulmak için. Son birkaç gün cehennem gibiydi. Bunu ben yaptım. Benim hatam ve size yaşattığım her şey için size borçluyum. Sizi geri istiyorum. Buna ihtiyacım var. Bırakın bunu düzelteyim."

"Bana bir şey söz ver."

"Herhangi bir şey."

Gözlerimi ondan ayırmadım, o güzel gri gözlerde kayboldum. "Ne düşündüğünü bilmeliyim. Duygularını benden saklama. Buna dayanamam."

Bize en yakın çift, temasın verdiğı memnuniyetle inledi, adam iyice bastırırken, onlara yakın olanlar kayıplarından yakınıyordu. Daha uzakta bir yerlerde, üçüncü çiftin erkeksi bir çığlığı duyuldu.

İki adam yaklaştı. Hâlâ dizlerinin üzerinde olan Kane, gözlerini ondan ayırmadı.

"Sana çok ihtiyacım var. Azgınım. Sana o kadar aşığım ki, eğer şimdi sana sahip olamazsam, bu bodrumdaki her erkeğı öldürürüm."

Takipçiler durakladıktan sonra arkalarını döndüler.

Duygu istemiştim ve onu alıyordum. şiddetle karışmış olsa bile, bu Kane'di. Ve artık direnmeyi bırakmıştım.

Hıçkırarak kendimi ona attım. Çaresizce sahiplenme duygusuyla hırladı ve beni kocaman kollarına aldı, sıkı tutuş yerini kıyafetlerin düzeltilmesine bıraktı. Kane beni sırt üstü beton zemine yatırdı, elini başımın altına koydu ve büyük bedenini bacaklarımın arasına yerleştirdi.

Bizi izleyen insanlar olduğunu umursamadım. Kameraların yanıp sönmesi, bodrumda yalnız adamlar... Her şey kayboldu, bir tek o kaldı.

Onun bana yaptığı sert giriş, Kane'e ait olmayan tüm duyularımı yok etti.

Vücudumda hareket ettiğinde inledim, onun yoğun ağırlığı bir daha asla yaşayacağımı düşünmediğim bir deneyimdi. Ona o kadar hazırdım ki, uyum o kadar mükemmeldi. Beni tekrar tekrar doldurdu, zevk içimden taşıtı ve bıraktığı acı dolu boşluğu mutluluk doldurdu.

"Ciddi olduğunu söyle bana," diye yalvardım.

Kane beni öptü, dili benim dilimin üzerinde kayarak bedenimi tamamen ele geçirdi. Beni kırılma noktasına getirdi, sonra ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Sana aşığım."

"Benim olduğuna yemin et."

"Sadece seninim. Ben her zaman sadece senin oldum. Tamamen seninim."

Zirveye ulaşmam beni kendimden geçirdi. Kane bana katılırken inledi, orgazmının her atışı ile içimde kalınlaştı. Onu yanımda tutmak için kollarımı ve bacaklarımı onun etrafına kenetledim.

Benim. Benim adamım.

Beşinci çift de zevk çılgınlıklarıyla teslim oldu. Biz kadınların hepsi sahiplenilmişti ve ikinci bir zil sesi duyuldu, bu da kalan erkeklerden şikayet dolu feryatlara yol açtı.

Ayakta kalanlar da dahil.

Kane üzerimden kalktı, elbisemi dikkatlice aşağı çekti ve sonra kendini yerine yerleştirdi. Ardından beni gelin gibi kollarına aldı. Sevgilisinin kollarındaki Wendy ile gülümsedim, geride kalan ceset yığınının bakınca gözlerim faltaşı gibi açıldı.

"Bunu sen yaptın."

Kane'in kurt gibi sırtışı kalbimin yeniden hızla çarpmasına neden oldu.

Deponun çıkışında, ilk çift dışarı çıktığında bir alkış koptu; dalgalı siyah saçlı kadın çıplaktı ve adamının omzuna yaslanmış hıçkırarak ağlıyordu. Onları şık bir limuzin bekliyordu ve içeri girdiler, şoför de kapıyı arkalarından sertçe kapattı.

İkinci çift, arabaları aniden durduğunda hâlâ deponun duvarına yaslanmış halde sevişiyorlardı.

Kane yanağına bir öpücük kondurdu. "Seni götürebileceğim bir evim yok. Artık işim bile yok."

"Saklanabileceğimiz koca bir evim var. Benim evime gidebilir miyiz?"

Yavaş ve temkinli baş sallaması, kırılğan kalbimi incitti.

Sonra şehvet ve ihtiyaç sisinin arasından bir düşünce belirdi: "Önce yapmam gereken bir şey var."

Etrafta kalan az sayıdaki mürettebat üyesini aradım. Çıkışa yakın bir yerde, Mahkum ve Gölge kalabalığı gözetliyordu.

Mahkum'a kaşımı kaldırdım. "Kurduğumuz tuzak işe yaradı mı?"

Suçluluğunu belli edecek kadar lütufkâr davrandı ama başını eğdi. "İyi geldi."

Kane'in alnında derin çizgiler belirdi. "Tuzak mı?"

"Ben oraya alınmak için girmemiştim. Maç başlamadan önce çıkmam gerekiyordu. Ama kimse beni almaya gelmedi."

Mahkum dilini yanağına soktu ve Shade'i dürttü. "Bana kalırsa Kane tam olarak bunu yaptı."

Fedai karanlık bir kahkaha attı. "Adamınızı bir odaya kilitledik. Onu orada bırakın ve evinize gidin. O burada kalır."

"Beklediğimiz kişi mi?"

"Tam isabet. Sonuçta hiçbir baskın yapılmaması ne kadar ilginç."

Kane beni daha sıkı tuttu. "Neler olup bittiğini bilmem gerekiyor."

"Lyle için bir tuzak kurduk ve o da doğrudan tuzağa düştü." Adam beni denetleme fırsatını kaçırmadı. Dikkatimi tekrar Mahkum'a çevirdim. "Bizi gördü mü?"

"Maçın başlangıcını izlemesine izin verdik, Kane teklifini bitirince de yayını kestik."

Dizlerinin üzerine çökmüş olması ve benim de gözyaşları içinde ona sarılmam, evlilik teklifi gibi görüldüğünü tahmin etmişim. Eğer bu, Lyle'in tarafındaki son romantik duyguları bile bitirmediyse, hiçbir şey bitiremezdi.

Kane beni sıktı. "Elini istediğimde, seni becermek için birbirleriyle yarışan bir sürü yabancının önünde olmayacak."

Yüzümü boynuna gömdüm ve derin bir nefes aldım. Ne zaman olduğunu söylemişti. O kelimeye aşık olmuşum. "Beni eve götürür müsün?"

“Bunu hiç sormayacağını sanmıştım.” Shade'e doğru döndü. “Yarın burada hoş karşılanacak mıyım?”

Shade omuz silkti. "Nefes aldıktan sonra konuşuruz."

Gece vakti dışarıda, Kane beni arabasına taşıdı, emniyet kemerimi bağladı, sonra da gürültülü kalabalığı arkamızda bırakarak otoparktan hızla uzaklaştı.

Oyuna bir sapık yakalamak için girmiştim. Ama nedense oyunu bir erkek arkadaşla bitirdim.

Bölüm 43

Lovelyn

Koridorun zemininde. Merdivenlerin ortasında. Yatak odamın eşğinde. Nefes almak için bile durmadık. Yatağında, onun kokusuyla dolu odada, Kane beni üzerine çekti ve dolgun kalçalarımın tutarak nasıl hareket edeceğimi kontrol etti. Sonra kendini kaybetti ve ikimiz de zevkten yuvarlanana kadar içime boşaldı.

Gece, sahiplenici dokunuşlar ve tatlı sözlerle doluydu. Kopmuş olduğumuz yerde yeniden bir araya geldik.

Üçüncü ya da dördüncü kez geldiğimde, beni o kadar sıkı kucakladı ki, neredeyse ağlayacaktım. Onun kucaklamalarını özlemiştim. Onu çok özlemiştim.

"Her zaman kollarının bana sarılmasına ihtiyacım var," diye mırıldandım bilinçsizce.

"O zaman onlara sahip olacaksınız."

"Arkadaşlarımla yanındayken bile mi? Ya da iş ararken?"

"Özellikle o zaman." Duraksadı. "İşinize ne oldu?"

"Bunu sabah açıklayacağım."

O harika kucaklaması devam etti, sıcaklığı üşüdüğüm yerleri yatıştırdı. "Bana ihtiyacın olursa, buradayım. Korkuyorsan, korkun geçene kadar seni tutacağım. Bir daha asla ayrılmayacağız. Fikrini değiştirmeye çalış. Benimle birlikte kalacaksın."

Güldüm. O da bir öpücükle bunu yuttu.

Dakikalar içinde tekrar sertleşti, bana sürtündü. "Beni içine al."

O zaten her açıdan öyleydi.

Sanki bir rüya gibiydi, tek farkı çimdiklenmek yerine orgazmların beni uyanık tutmasıydı. Uyurken beni bırakmadı, bu yüzden rüyalarımın bile

oradaydı. Yine benimdi.

Gün ışığı beni yumuşak çarşafların ve sert bir adamın mutluluğunu yaşadığım derin bir yerde buldu.

Kendimi çok kötü hissettim. Kane beni seviyordu. Bütün gece o sözleri içime işlemiştii, onları doğru kabul etmemi sağlamıştı. Ben de onlara karşılık vermek istiyordum ama sanki bir kasırga vurmuş gibiydi. Nefesimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Beyaz yastığın üzerinde, Kane kalın kollarını gerdi ve beni göğsüne çekti. Onun kucaklaması, kafamdaki fırtınayı anlamlandırmamı sağlayacak kadar sakinleştiriciydi.

"Oyuna sadece benim için mi girdin?"

Cevabı homurdanma şeklinde oldu. "Evet, Mila bana planınızı anlatmasaydı bir daha asla bir kadına dokunmazdım."

"Sonsuza kadar?"

"İşim gereği uzun bir ömür yaşayacağımı hiç beklemiyordum. İstemiyordum da. Ta ki sen gelene kadar. Düşünsene, seni o bodrumdaki bir herife neredeyse kaptırıyordum. Seni o duruma sürüklediğim için üzgünüm."

Dün gece beni anlamamış olmalı. "İçeri girme gibi çılgın bir fikrim vardı ama hemen fikrimi değiştirdim, sadece tuzağı kurmak için girdim. Arran beni kurtaracaktı. Beni içeride bırakmasının tek sebebi senin orada olman." Genevieve'e mesaj attım ve o da doğruladı. Sinsi çöpçatanlık çeteleri.

Beni daha da sıkıca kucakladı. "Arran mı yaptı bunu? O köprüyü yaktığımı sanıyordum."

"Çünkü kimsenin seni önemseydiğini ya da iyi şeyleri hak ettiğini düşündüğünü göremiyorsun." Sonraki sözlerimi dikkatlice seçtim. "Teyzen sana bunu yaptı."

Hareketsiz kaldı ve bir an için eski haline döndüğünü sandım. Sonra nefesi saçlarımı okşadı. "Var olduğumu öğrendiği ilk saniyeden beri benden nefret ediyordu. Bunu bana sık sık söylerdi. Onun sesi çocukluğumun yol gösterici anlatıcısıydı."

O iğrenç sözleri duymak zorunda kalan ve bunlara inanan çocuk için yüreğim burkuldu. "Onunla birlikte mi yaşadın?"

"Annemin ikizi. Hep birlikteydiler, ikisi de hiç evlenmedi ve benden başka çocukları olmadı. Annem hatta Blair'in bana isim vermesine izin verdi, bu yüzden ismim, yok olan babama bir göndermeydi. Annem beni

küçükken büyüttü, ama çok geçmeden yürüyemez hale geldi ve belki on yaşına geldiğimde tutuşu da zayıflamıştı. Blair devreye girdi ve beni bir ölçüde hayatta tuttu. Ama hayatını kız kardeşine bakmaya adadı.”

“Oğluna işkence ederken.” Elini öptüm. “Sen bir nimetsin. Hayatın çok kıymetli. Bunu bilmeni istiyorum. Sana öğrettiği her şeyi geri alacağım.”

Kulağımın dibinde, kalp atışları düzensizleşti. "Toplantı dışında bana yeni bir şey söyledi. Tecavüz sonucu doğmuş bir çocuk olduğumu, Able'ın anneme tecavüz ettiğini söyledi. İkisinin de Marchant ailesinden nefret ettiğini biliyordum ama nedenini tam olarak bilmiyordum. Bu beni derinden yaraladı."

Tanrım. "Çok üzgünüm. Ama bu senin ne kadar özel olduğunu değiştirmiyor."

"Öyle değil mi? Seni bunca kovalamama rağmen?"

Onun mantığını takip ettim ve huzurevinde tek başına neler yaşadığını kafamda canlandırımdım. Eski bir travma, yeni ve şok edici bir keşifle buluşuyordu. "Zihnin oraya mı gitti? Bunlar birbirine bağlı değil. Rahatsız edici duygulardan uzak durmak için o tür seksleri kullandın. Öyle değil mi?"

Çenemi katlanmış kollarıma yaslayarak, hâlâ onun göğsünde duracak şekilde pozisyonumu düzelttim ve bakışlarımı onun gözleriyle buluşturdum.

Kane yavaşça başını salladı. "Kısmen öyle. Hâlâ seni avlamak istiyorum."

İçimde bir heyecan dalgası hissettim. "Ama bana zarar verme."

"Asla. Ve ancak sen istersen."

Evet, yaptım. Çok uzun zaman önceymiş gibi gelen bir dönemde, hiç harika bir seks yaşamadığım gerçeğinden yakınıyordum. Kane'in peşinden koşmasıyla, bana silahlarını nasıl kullanacağımı emrettiği o müstehcen telefon görüşmesiyle ve sevişerek geçirdiğimiz mükemmel samimi gecelerle, bana istediğim her şeyi vermişti.

"Geceyi benimle yatakta geçirdin, gözlerimin içine bakıp beni sevdiğini söyledin. Sende ya da birlikte yaptıklarımızda hiçbir sorun yok. Avlanmayı seviyorum. Bunu ya da seni dünyanın hiçbir şeyi için bırakmam."

Konuşmayı bir anlığına kesti, sanki odaklanmasını sağlıyormuş gibi saçımın bir tutamı parmaklarının arasına dolandı. "Hiç kimse bana daha fazlası gibi davranmadı. Bir baş belasıydım, bir yük, sonra bir makine. İşlevsel bir parça, tıpkı senin bana davrandığımı söylediğin gibi. Tyler bana ekibinin bir parçası olarak değerimi gösterdi ve kız kardeşim de bana değer

verdiğini göstermeye çalıştı, ama bunu göremedim ya da kabul edemedim. Ta ki sen gelene kadar. Oteldeyken, alternatif bir hayat planlamıştım. Birinin bana değer verdiği ve beni istediği bir hayat.”

Duygularım birden kabardı. "Ben."

Alnımı öptü, dudakları orada uzun süre kaldı. "Sadece sen. Bunu kalçana yazdım çünkü söyleyebileceğime güvenmiyordum."

Haklıydım. Tenime çizdiği desenler kelimelerdi. "Ne yazdın?"

"Sizi defalarca sevdim."

Zavallı, kırılmamış kalbim ikimiz için de acıdı. "Sonra Blair ve bakımevi olayı yaşandı."

“Üzgünüm, çiçekçi kız. Seni bırakmanın doğru şey olduğunu düşündüm. Tam tersi oldu. Sana telafi etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Affını kazanacağım.”

Gözlerimi sıkıca kapattım, açtığımda gözlerimden yaşlar akıyordu. "Beni sevmeye devam et, çünkü sana çok derinden bağlıyım."

Beni kollarının arasına alacak şekilde pozisyonunu değiştirdi.

Gözlerinde derin bir duygu belirdi.

"Doğru. Sana aşığım. Nasıl aşık olmayayım ki?"

Kane'in ağzı açılıp kapandı, bakışları benimkileri aradı. "Birçok sebepten dolayı."

“Hayır. Beni düşmekten alıkoyacak hiçbir şey yoktu. Harikasın. Güzel bir ruhun var. O huysuz, duvar ören tavrın mı? Sonuncusunu saymazsak, bu sadece beni tahrik ediyor. Karşı koyma şansımın olmadığı bir doğa gücüsün.”

Başını salladı, büyük eliyle yüzümü tuttu. "Bütün bunları yapmayı öğreneceğim. Bana biraz daha erkek arkadaşlık eğitimi verebilirsin derdim ama bu benim işim. Senin ihtiyacın olan kişi olmanın bir yolunu bulacağım."

Öpücüğü titrek kahrkahrı böldü.

“Derslerimi aldım. Nasıl iltifat edeceğimi, çiçek getireceğimi, sizi dışarı çıkaracağımı öğrendim.”

"İhtiyacım olduğu anda gecenin bir yarısı yanımda olduğun için."

Beni tekrar öptü. “Şaka olarak başladı, ama o rehberliğe ihtiyacım vardı. Beynimin senin gibi mükemmel birine nasıl davranılacağını bilmeyen bir kısmını uyandırdı. Şunu da söyleyeyim, oyun bizi otuz gün birlikte olmaya mecbur ediyor, ama ben hayat istiyorum. Seni asla bırakmak istemiyorum. Nereye gelersen oraya giderim.”

"Benimle burada kal." Onunla birlikte ev, yeniden bir yuva gibi hissettirebilirdi.

Elimi tuttu ve göğsüne koydu, kalbinin nasıl gümbür gümbür attığını gösterdi. Altımda tekrar sertleşmişti ve onu tamamen içime alacak şekilde yukarı kalktım, sonra ağzım açık bir şekilde, ne kadar iyi hissettirdiğine inanamayarak aşağıya indim.

Kane inledi ve yumuşak karnımı okşadı, ardından göğüslerimi avuçladı. "Çok. Mutluyum."

Duygularını dile getirme ve düşüncelerini paylaşma sözü benim için çok şey ifade ediyordu. Birlikte ilerlemenin yolunu açtı. İhtiyacım olan bilgiyi sağladı. Hem onun hem de benim mutluluğumu getirdi.

Tekrar nefes almak için yüzeye çıktığımızda, Kane yemek siparişi verdi ve kutuları salondaki sehpanın üzerine yerleştirdi, büyük mavi kanepeye kıvrıldı.

"Film açabilir miyiz?" diye sordu.

"Tercihiniz nedir?"

"Neredeyse hiçbirini izlemedim ama Yüzüklerin Efendisi'ne ne dersin? Bu Aragorn'la tanışmak istiyorum. Rakiplerime bir bak."

En sevdiğim sahneyi değil, yüzlerce kez izlediğim sahneyi de hatırlamıştı. Büyük bir keyifle, yemek yerken ona sokularak sahneyi kurdum. "Uyarayım, Aragorn'a olan sevgim çok güçlü, gençken oluştu."

"Meydan okuma kabul edildi."

Hana vardığımızda, Aragorn'un piposunun ışığıyla aydınlanan yüzü ve son derece çekici Viggo Mortensen'in görüntüsüyle, ben yine Kane'in etkisi altındaydım.

"Ben içindeyken başka bir adama aşık olma sakın," diye hırladı.

Gözlerimi ekrandan ayırdım. "Seni uyarmıştım. O benim ilk aşkımdı. Ya da belki beşinci. Ben—"

Sözlerim, onun kalçalarını mükemmel bir açıyla döndürmesiyle çıkan zevk iniltisinin içinde kayboldu; öyle ki, bir daha asla kurgusal bir karaktere aşık olmam diye düşünüyordu.

En azından bu hafta değil.

Film bittiğinde, aklım başka konulara kaymıştı. Çocukluğunu mahveden ve onu çok kötü bir şekilde hayal kırıklığına uğratan teyzesine.

Bir söz daha aldım. "Annemi tekrar görmeye gidebilir miyiz?"

"Bunu planlamamıştım. Ama yapmalıyım. Bu berbat durumu düzeltmenin bir parçası olarak Blair'le de görüşmem gerektiğini

düşünüyorsun.” Başını işaret etti.

"Ya da bana izin verin. Annenizin en yakın akrabası sizsiniz, değil mi?"

"Benim."

"Blair’le ben ilgileneyim. Her şeyi tek başına halletmene gerek yok, ve tüm bunlara gelince,” parmaklarımı öptüm ve alnına dokundurdum, “tek yapman gereken onun sana öğrettiklerini unutmak. Senin adına onu ben azarlayacağım.”

Kaşlarını çattı. "Nasıl?"

"Annenizin bakımını devraldığımızı ona bildireceğim. Sizi suçlamayı bırakmadığı sürece. Ama size karşı tek bir kelime daha ederse, onu evden atacağız. Verdiğiniz zararı biliyorum. Annenizin bunu duyması sağlıklı olamaz.”

"Bunun için seni seviyorum ama onun değişmesinin imkanı yok."

"Annen, yapabilecekken onu hiç düzeltmedi mi?"

"Blair’in tacizleri çoğunlukla gizlice gerçekleşti. Annem onun benden nefret ettiğini biliyordu.”

Derin bir nefes aldım. Daha önce kimse onun için ayağa kalkmamıştı ve bu bir trajediydi. Annesi kız kardeşini durdurmadıysa, belki de çocuğuna bakacak başka kimsesi olmadığı içindir. Annem her zaman benim yanımdaydı ve o gitmiş olsa bile, o gücü biliyordum. Kemiklerimde vardı. Sevdığım adamı korumak için onu kullanacaktım. "Dinleyecek çünkü onu zorlayacağım. Seni seviyorum. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

"Seni hak etmiyorum ama senin benim olmana çok sevindim."

Onu iyice öptüm, ta ki ikimiz de o kadar heyecanlanana kadar ki Kane beni bir kez daha yastıklara doğru itti. Bana aşk sözleri söyleyerek, beni överek, beni severek benimle sevişti.

Beni önce dibe vurdu, sonra zirveye çıkardı, ama sonunda kendimi tekrar kontrol edebildiğimi hissettim. İçimde biriken tüm duygular dışarı çıkmıştı. Duygusal olarak enkaz halinden tam bir döngü tamamlamıştım.

Akşamın erken saatleriydi tekrar uyandığımızda.

"Memnun. Muhtaç."

Kane'in mırıldanarak duygularını ifade etmesine gülümsedim.

"Sana tekrar seni seviyorum dememi ister misin?"

"İster miydiniz?"

Gri gözler gözlerime kenetlendi. Onun bu yönünü gören tek kişi olmaktan hoşlanıyordum. Yumuşak. Kırılğan.

"Sana çok aşığım."

"Şükürler olsun ki rüya görmedim."

Mutfığa doğru ilerledik ve Kane, etrafta dolaşırken annemin küllerini içeren kabına dokundu. Kahve yaparken annemin adını kullandı ve onunla sohbet etti. Eğer kalbimi çoktan kazanmamış olsaydı, bu işimi kesinleştirirdi.

Sıcak bir fincan kahve eşliğinde sorularını bana yöneltti. "Lyle'dan bahset bana. Bana doğru bir yol açtığımı izledikten sonra yolunun kesilip hapse atıldığını düşünmek hoşuma gidiyor. Bu nasıl oldu?"

İskelet kızlarla yaptığım planları gözden geçirdim. Lyle'in babamın şüpheli polis-yeraltı dünyası bağlantısı rolünü ele geçirmeye çalıştığından nasıl şüphelendiğimi, Arran'ı nasıl tehdit ettiğini, akşam yemeği davetini ve son olarak da onun gözetiminde olan korumam ve Pollyanna'yı anlattım. Bütün bunlar onu yakalama planımıza yol açtı ve isyan araçlarıyla veya bir arama emriyle değil, beni görmek için gelmesi her şeyi anlattı.

Kane'in gözleri parıldadı. "Dişlerini tükürecek. Gidip öğrenelim mi?"

Duş aldık, birbirimize sarıldık, giyindik ve çıkmaya hazırlandık. Kane, arabasından az sayıdaki eşyasını içeri getirdi. Siyah çantaları. Kışlık paltosu ve silah deposu. Dışarıda Bayan Hampton ile sohbet ettiğini duyunca, mutfığa geri döndüm ve annemin küllerinin bulunduğu kabın önüne oturdum.

Daha önce defalarca yaptığım gibi, haberimi paylaştım.

"Kane'i tanıyorsun, değil mi? Şey, ondan burada benimle kalmasını istedim. Yani onunla birlikte yaşamak istiyorum. Umarım sorun olmaz. Her şey çok hızlı oldu, evet, ama bir şeyi bildiğinizde bilirsiniz. Bunu bana bir kere söylemiştin çünkü daha önce hiç böyle bir aşk yaşamadığını söylemiştin. Kane beni seviyor ve ondan ayrı kalmayı hayal bile edemiyorum."

Ortamda sessiz bir sakinlik hakimdi.

Nazik, sıcak kalpli annem Kane'e bayılırdı. Onunla eğlenceli ve flörtöz şeyler yapardı ve yakınlaşırlardı. Gerçekleşme şansı bulamayan bir ilişki için yas tutmak için kendime bir an verdim, sonra da değer verdiğim ve kazandığım yeni ilişkiyi kutlamayı seçtim.

Uzun zamandır hissetmediğim kadar hafifleyerek onun yanına gittim.

Bölüm 44

Lovelyn

Depoya giderken radyoda Dove Cameron'ın 'Hello My Old Lover' şarkısı çalıyordu ve Kane elimi tutarak, ikimizin de kavrayışıyla vites değiştiriyordu. Başparmağı benimkinin üzerinde geziniyordu.

Dün gece sormayı unuttuğum bir şeyi hatırladım; bedenlerimizin ihtiyaçları her şeyi bizden alıp götürdüğünde aklım uçmuştu.

"Primrose Marchant'ı bakım evinden sonra gördünüz mü?"

"Gittim. Kapılar kilitli kaldı. İnterkomdan bana ihtiyacı olduğunda beni arayacağını söyledi."

"Korkunç geliyor ama o kadar da kötü olmayabilir. Konuşmamızı düşündüğümde ona acıyorum."

"Hayır, öyle değil. Annemin bakımının gücünü üzerimde tutuyor. Satıştan elde ettiğim para bile bana sadece altı aylık yetecek kadar para sağlıyor. 'Atla' dediğinde atlamak zorunda kalacağım. Bu da senin bensiz daha iyi olacağını düşünmemin bir başka sebebiydi."

"Neden? O tehlikeli değil."

Belirsiz bir homurtu çıkardı.

"En kötü senaryoda, yapmak istemediğiniz bir şey isterse, reddedin. Kısa vadede faturayı karşılayacak paranız olur ve ben de annenize bakmak için gönüllü olurum. Ben de kendi anneme böyle yapmıştım, sonuçta işsizim. Eminim Blair ile bir şekilde anlaşabiliriz."

"Sen tam bir meleksin. O noktaya gelmeyecek. Gelse bile, zor olanı yapmaya alışkınım. Şimdi bana işine ne olduğunu anlat."

Babama ve Lyle'a nasıl küfür ettiğini izlerken gülümsedim.

Depoya yaklaşırken elimi tutmaya devam etti ve kulüp tabelalarının neon pambesini yansıtan su birikintilerinin etrafından dolaşmama özen

gösterdi. Bunu en son fark ettiğimde, Kane ile birlikte düşmeye mahkumduk. Şimdi ise onunla kendimi yenilmez hissediyordum.

Kapıyı açan mürettebat üyesi ve barı düzenleyen bir grup personel bizi tebrik etti. Ana koridorda, koyu saçlı kardeşlerin yanından geçtik. Atheronlar olduklarını hatırladım.

Kane elimi daha sıkı kavradı.

Saçları deri bir bantla arkaya toplanmış olan uzun saçlı adam ona kaşını kaldırdı ve Kane de bana anlamlı bir bakış attı.

"Yanıtımın değiştirildiğini varsayın."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum, kafam karışmıştı ama ofise doğru ilerlerken adamların homurdanmaya dayalı iletişim biçimlerini sorgulamaya vaktim yoktu. Tyler bizi içeri aldı. Arran masanın arkasına oturdu, Shade ve Riot da onu çevreledi. Dört adamın da boğazlarına iskelet desenli bandanalar bağlanmıştı ve aşırı parlak ziyaretçi lambası üzerimize doğru parlıyordu.

Oldukça ürkütücü bir manzara.

Kane, daha aşağıdan dokunmak için uzun kolunu uzattı.

Arran sırtıttı ve bizi baştan aşağı süzdü. "Mutlu çifte tebrikler. Kane, şehri terk etme isteğin nasıl gidiyor?"

"Sihirli bir şekilde ortadan kayboldu," diye tekrarladı Kane.

Arran hafifçe güldü. "Öyle tahmin etmiştim. Sonra görüşülür. Önce halledilmesi gereken daha acil işler var. Tyler?"

Ekip lideri, odanın içini gösteren bir güvenlik kamerası görüntüsünün yer aldığı bir tableti kaldırdı. Adam kapıyı yumrukluyor, sessizce bağırıyordu; arkasında bir yatak ve bir raf dolusu seks oyuncacı vardı.

Lyle.

Lyle'in öfkeli ifadesi karşısında boğazımdaki düğümü yuttum. "Dün gecedен beri içeride ve kimse ona cevap vermiyor mu?"

Shade elindeki bıçağı ters çevirip, kusurları kontrol edercesine ışığa doğru eğdi. "Buraya geldiğinden beri sana karşı saplantılı bir ilgisi var. Ekranını kestiğimiz andan itibaren de, ne kadar önemli olduğunu ve ne büyük bir hata yaptığımızı bağıra bağıra anlatıyor."

Kane arkamdan derin bir nefes aldı.

Başımı öne eğdim. Arran, Marchant gemisine atandığında Lyle hakkında benden bilgi istemişti. Artık ilgilenemediğim ve takip edemediğim bir konuydu bu. "Sorduğunda onunla geçmişim olduğunu söylemeliydim. O zaman önemli görünmemişti."

Arran başını salladı. "Bana borçlu değilsin, Lovelyn."

Artık hiçbir şey olmadığımı söylemek istedim. Babamın beni işten çıkardığını ve artık arama yapamayacağımı veya az sayıdaki personele bilgi veremeyeceğimi anlatmak istedim. Ama kelimeler boğazıma düğümlendi.

"Lyle ile görüşebilir miyim? Onunla konuşacağınızı tahmin ediyorum, ancak hâlâ konuşabiliyorken, gerçekleri bildiğinden emin olmak istiyorum."

Kane'e uzandım. Arkamda durmuş, bana sürekli dokunuyordu. Anlatmak istediğimi belirtmek için birleşmiş ellerimizi kaldırdım.

Arran'ın dudakları seğirdi. "Onun kaderi konusunda henüz karar vermedim. Başarılı dedektif bir süredir ortalıkta dolaşıyor, şehrin iş dünyası ve güç dinamikleriyle bağlantılar kuruyor. Adı Cassie'nin araştırmasında geçti."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Ne tür bir görevde olduklarını öğrenmeliydim.

Arran ayağa kalktı, düşüncelerimi engelledi. "Onunla beş dakikan var. Halkımı geri istiyorum ve kendi başına getirdiği şeyleri düşünmek için yeterince zamanı oldu."

Hepimiz odadan çıktık ve asansörle yukarı kata, Kane'in bana çok uzun zaman önce gösterdiği otel katına çıktık. Tyler aramızdan ayrılmıştı, ama içimde yükselen öfkeyle Lyle'la tek başıma mücadele etmeye hazır hissediyordum.

İşimi kaybetmeme neden olmuştu. Evime girmeye çalışmış ve annemin boyadığı kapıya bir ayakkabı izi bırakmıştı.

Arran bir kapının önünde durdu. Kane'e baktı. "Bir oyun planına ihtiyacımız var mı?"

Başımı salladım. "Ondan ne istediğimi biliyorum, o da beni rahat bırakması."

"Yani bana yumruklarımı kendime saklamam gerektiğini söylemesi mi gerekiyor?" diye sordu Kane. "İyiyim. Bu Lovelyn'in gösterisi."

Arran kapıyı açtı.

Odanın içinde Lyle öne doğru sendeledi. "Lanet olsun, sonunda! Kim olduğunu bilmiyorsun bile—"

Arkamdaki adamlara, Kane hariç hepsinin maskelerini kaldırmış hallerine bakınca sözleri kurudu. Hafifçe öldürücü bir destek duvarı oluşturmuşlardı. Dikkatini bana yöneltti.

"Sevimli?"

Kamera görüntüsü, dedektifin ne kadar dağınık ve stresli hale geldiğini bana göstermemişti. O düzenli, bakımlı profesyonel hali gitmişti. Sarı saçları dağılmış, gömleği buruşmuştu, ama kızarmış gözleri ve kaçamak bakışları çok şey anlatıyordu. Alışık olduğu hapishaneden farklı bir tür hapishanede geçirdiği süre onu sarsmıştı.

Kendimi koruma içgüdümü tamamen yitirmiş bir halde, sessizce içeri girdim ve göğsüne bir itme hareketi yaptım. "Sen böyle bir şey yapmaya nasıl cüret edersin?"

"Ben mi? Baban öğrendiğinde—"

"Sözümü kesme. Konuşuyorum. Sen bir polissin. Kanunların üstünde değilsin. Ben uyurken evime girmeye çalıştın Lyle. Beni korkutmak için mesajlar gönderdin."

Ağzını açıp kapattı. "Hiçbir şey kanıtlayamazsın."

Sözlerindeki bu teyit, benim doğruluğuma olan inancımı daha da güçlendirdi. Sanki bir itirafname imzalayıp alnına zımbalamış gibiydi.

"Gerçekten mi? Sizi kendi gözlerimle gördüm ve komşum da seve seve şahitlik eder." Bayan Hampton bu oyundan keyif alırdı.

Bir adım öne doğru ilerleyerek onu seks oyuncakları rafına doğru ittim. "O zaman eminim buradaki arkadaşlarım yeni bir dedektifin canlı bir seks şovunu izlemek için bilet kapmak için nasıl can attığını belgelemeye hazır olurlar. Bu haber yayıldıktan sonra terfinin ne kadar parlak görüneceğinden emin değilim."

"Sana kim inanır ki?" Lyle bakışlarını arkamdaki gangster duvarına, sonra da odanın köşesindeki kameraya çevirdi.

Bu bir ipucu. Gergindi.

Avantajımı kullandım. "Buraya gelip gösteriyi izlerken elini pantolonunun içine sokmanı bir kenara bırakalım mı? Bunun karşısında ben saygınlığın örneğiyim."

Shade arkadan, "Buradan utanç verici bir şekilde ayrılırken basına haber vermek çok kolay," diye takıldı.

Acımasızca gülümsedim. "İşimi kaybetmeme sebep oldun. Kariyerine veda etmeye hazır ol."

Lyle konuşmaya başladı, sonra küfretti ve arkasını döndü. Geri döndüğünde yüz hatları duygudan buruşmuştu. Bu onu daha genç gösteriyordu. Daha önce çıktığım, daha nazik, ilişki tecrübesiz haline gelmişti.

Boğazına yumruk atmak istedim. "Bunu neden yaptığını söyle bana."

“Bizim için öyleydi. Birlikte iyiydik.”

Şaşkınlığım beni yakaladı, ama sonra çıktığımız dönemde kaçırdığım şeyi fark ettim. Ondaki arzuyu. Benim paylaşmadığım, neredeyse utangaç bir çekimi.

Kane, gergin bir dokunuşla, sahiplenici bir şekilde kolunu etrafıma doladı. "Ağzından bir daha böyle bir kelime çıkarsa, kendi isteğinle bu odadan çıkamayacaksın."

Sözlerini vurgulamak için parmaklarımızı birbirine kenetledim. "Biz diye bir şey yok. Ayrıldık ve ben Kane ile birlikteyim. Anlıyor musun? Seçimimi yaptım. İlgilenmiyorum."

Gözlerindeki meydan okuma sönmüştü, tüm enerjisi tükenmişti. Lyle köşeye sıkışmıştı ve bunun farkındaydı. "Kabul ediyorum. Oyundaki o sahneden sonra ne umudum kalmıştı ki? Şimdi gidebilir miyim?"

Gitme vaktim gelmişti. Onunla işim bitmişti ve Lyle'ı başka yollarla hizaya getirmek Arran ve ekibine kalmıştı. Ama sonra aklıma bir düşünce geldi. İskelet ekibe sağlayabileceğim bilgiler olmadan kendimi işe yaramaz sanıyordum.

Belki de sunabileceğim son bir şey daha vardı.

Arran'a döndüm. "Dışarıda biraz konuşabilir miyiz?"

Ekip lideri, biz dışarı çıktığımızda başını eğerek maskesini aşağı çekti. "Bir sorun mu var?"

Yutkundum, Kane'in elini avuçlarımın içine aldım. "Artık sizin için çalışamam. Babam beni işten çıkardı, bu yüzden polis verilerine erişimim yok. Ama Lyle ile pazarlık kozu olarak kullanabileceğim bir şeyim var, böylece adamlarınızı geri getirebilirim. Önce size sormadan konuşmak istemedim."

Bunu sesli söylemek korkunç derecede kesin bir son gibi geldi. Lovelyn Wells: şu anda kariyerler ve suçlar arasında bir yerde.

Arran, Marchant ailesi ve oylamayı etkileyebilecek işletmelere yatırım yapmış olan akrabaları hakkında anlattıklarını dikkatle dinledi.

“İnsan kaçakçılığından fayda sağlayan kişiler, şirket üzerinde güç kazanmaya çalışıyorlardı. Bu, soruşturabileceği açık bir neden, ama aynı zamanda ona bir çıkış yolu da sağlıyor. Kabul edip başı dik bir şekilde buradan ayrılabilceği bir şey. Anlaşma yapmama izin veriyor musunuz?”

Arran'dan Kane'e doğru baktım, onun da elini arıyordum. Sonuçta o, ailesiydi. Ama o elimi daha da sıkı tuttu.

Arran sözlerimi düşündü. “Genevieve bundan bahsetmişti. Eğer kullanabileceğini düşünüyorsan, dene. Yeraltında olmasındansa yanımda olmasını tercih ederim. Henüz işe yarayabilir. Peki ya Lovelyn?” İskelet maskesini tekrar yukarı çekti. “Eğer ekibimle işinin bittiğini düşünüyorsan, yanılıyorsun. Polis sistemlerine erişimimiz olsun ya da olmasın, iyi insanları bu kadar kolay bırakmayız.”

Alt dudağım titredi ama başımı sallamayı başardım ve kendimi toparladım. Bir işimi kaybetmiş olabilirim ama ikisini birden değil.

Odaya geri döndüm, tekli sandalyeye oturdum ve dikkatimi Lyle'a verdim. "Sizi bu yetenekli beylerin ellerine bırakmadan önce, Marchant davasıyla ilgili ilginizi çekecek bilgilerim var. Karşılığında, karakolunuzda oturan ve serbest bırakılması gereken iki kişi var. Eğer buradan kollarınız kırılmadan ve itibarınız lekelenmeden çıkmak istiyorsanız, şimdi benimle bir anlaşma yapacaksınız."

Lyle'ın yüzündeki bastırılmış hayal kırıklığı yerini ilgiye bıraktı. Dedektif tekrar odadaydı.

Bu sefer tüm güç benim elimdeydi.

Bölüm 45

Lovelyn

Yukarıda, iskelet kızlar bizi bekliyordu. Kane kız kardeşiyle kısık sesle selamlaştıktan sonra eğilip bana geri döneceğini fısıldadı ve beni hanımlarımla yalnız bıraktı.

Mila yanaştı. "Bana kızgın mısın?"

"Ne için?"

"Kane'in seni maçta yakalaması benim fikrimdi."

"Beni o bodruma mı kilitledin?"

"Yani, teknik olarak hayır, ama aynı zamanda evet de?" Genevieve'i işaret etti. "Emri o verdi."

Genevieve'in yüzü bembeyaz oldu. "Cassie beni buna zorladı."

Cassie'nin ağzı açık kaldı. "Affedersiniz, Bayan 'O Bundan Sonra Çok Mutlu Olacak'?"

Everly yüzünü buruşturdu, bakışları aramızda gidip geldi.

Hepsi çok endişeli görünüyordu ama ben kızgınmış gibi bile davranamadım.

"Neyse ki ben çok mutluyum."

Mila derin bir nefes verdi. "O zaman affedildik mi?"

"Öylesin."

Cassie'nin mutfak tezgahına oturduk ve onlara neler yaptığımı anlattım.

"Yani ona Marchant akrabaları hakkında bilgi verdin ve bu da onu harika bir dedektif yaptı, karşılığında da Pollyanna'yı ve gardiyanı polis nezaretinden serbest bıraktı mı?" Cassie çenesini ellerine dayadı. "Tam bir kabadayı."

Mila'ya şöyle bir baktım. "Umarım sorun olmaz. Önce sana danışmadığım için özür dilerim."

Başını salladı. “Bunu görüştük ve onların yakalanmasını çok isterdim. Kirli işlerini ortaya çıkardınız ve günahkar görünüyorlar. Biliyor musunuz, Presley ve ailesi kaçtı? Con ve ben oraya gittik ve ev boştu. Araba yok, yaşam belirtisi yok. Hiçbiri çalışmıyor, peki nerede olabilirler? Kaçmaları daha iyi olur çünkü polis onları arayacak.”

Everly tezgahın ucunda durmuş, elini karnına koyarak ayağını hafifçe bir o yana bir bu yana sallıyordu. "Bu, Dixie için işleri daha güvenli hale getirecek, değil mi? Eğer içlerinden biri ona zarar verirse veya onu kovalarsa, kendi yaptıklarının acısını tadacaklar."

Bu fikir benim de aklıma gelmişti ve diğerleri koluma dokunup düşüncemi tebrik edince gururdan parlardım.

"Onu nasıl ikna ettin?" diye sordu Genevieve.

“Bütün gece bir seks kulübünde olduğu yönündeki bal tuzağının yanı sıra, üst düzey bir polis memurunun kızını taciz ettiğine dair kanıtları ifşa etmekle tehdit ettim. Babam tüm kusurlarına rağmen saygın bir insan. Lyle, benimle en ufak bir ilgisi olmasa bile, itibarını kaybetmek istemezdi. Onun benim için kurduğu oyunu oynadım.”

Hepimiz birbirimize acıyarak baktık. Berbat ebeveynlerin çocukları, duygusal hasarı stratejiye dönüştürüyorlar. Skeleton Girls markası.

Cassie, "Pollyanna'ya ne oldu?" diye ekledi.

“Arran, onu ve mürettebat üyesini geri almak için Lyle ile birlikte gitti. Eğer Dixie'yi bulmamıza yardım edebilirse, buna değer. Ya da edemese bile. Uydurma suçlamalarla onu günlerdir tutuyorlar. Çok korkmuş olmalı.”

Cassie'nin kaşları hızla yukarı kalkarak koyu kıvrıkcık saçlarıyla birleşti. "Arran'ı Lyle'ı oraya geri götürmesi için mi gönderdin? Bu senin önerin miydi?"

Başımı salladım ve o kıkırdadı.

“O kadar zekisin ki, aklımı başımdan alıyor. Sadece Dixie'yi koruyup Pollyanna'yı kurtarmakla kalmadın, Lyle'ı da bir ajan haline getirdin. Bunun farkında mısın? Onu sadece az sayıda mürettebatla karakola gönderdin. Bu, onun kime ait olduğunun açık bir göstergesi. Artık onun hakkında yeterince kanıtımız var, onu kontrol altına alabiliriz. Harika iş.”

Övgülerden çekinerek de olsa, yavaş yavaş ısındım.

Cassie kahve ikram etti ve ben de her zamanki meyve çayım yerine kahveyi tercih ettim. O karşılaşmadan beri içimde biriken enerji bir çıkış yoluna ihtiyaç duyuyordu. Henüz işim bitmemişti. Savaşmamız gereken daha çok mücadele vardı.

Kupamdan bir yudum aldıktan sonra beynim tekrar çalışmaya başladı ve olan biten her şeyi sindirmek için bana alan sağladı. Aklıma bir düşünce takıldı ve Cassie'nin dikkatini çektim. "Arran, araştırmanızda Lyle'in adının geçtiğini söyledi. Deadwater'ın iş ağıyla bağlantı kurmaya çalışmasıyla ilgili bir şey. Bunda ilginç bir şey var mı?"

"Gerçekten mi? Dixie onu, soruşturduğu eski adamlardan birkaçının önemli irtibat kişisi olarak listelemişti. Şüpheli bir durum yok."

Lyle ve Dixie arasındaki bağlantı dikkat çekiciydi. Lyle, Deadwater'a yeni gelmişti, Mila'nın büyükbabasının ölümünden önce gelmişti ve bu olay o zamandan beri yaşanan birçok olayın tetikleyicisi olmuştu. Yine de Dixie'nin neyin peşinde olduğunu veya gerçek kimliğini bilemezdi. Bu düşünceyi zihnimin bir köşesine attım, şimdilik bununla ilgili başka bir şey yapmadım.

Telefonuma bir mesaj geldi.

Kane: Seni özledim. Yukarı koşup seni kilitlenebilir bir kapısı olan bir yere sürükleme isteğiyle boğuşuyorum. Ya da sadece tekrar dışarı. Eminim kimse itiraz etmez.

Keyifli bir nefes verdim. Oyun kurallarının izin verdiği iki saatten çok daha kısa bir süre, beş dakika önce ayrılmıştık ama o, duyguları ifade etme işini bir profesyonel gibi hallediyordu.

Lovelyn: Ben de seni özledim. Neredesin?

Kane: Mila için saçma sapan bir şey yapıyorum. Yakında geleceğim.

Gizemli. Ama aynı zamanda tatlı. Bir ay önce, onun herhangi biri için aptalca bir şey yapacağını hayal bile edemezdim. Kız kardeşiyle ilgilenmeye çalışmasını çok seviyordum. Onu çok seviyordum. Bunu kendime itiraf etmek, en garip türden bir mutluluktu. Hiçbir düşüş belirtisi yoktu.

Telefonum çaldı ve irkildim, sonra ekranda babamın adını görünce kaşlarımı çattım. Şehre bakan tuğla kemerli pencereye doğru gidip telefonu açtım.

"Benim dedektifime ne yaptınız böyle?" diye bağırdı Julian.

Babamın beni görmediğini bilerek gözlerimi devirdim ve onun sesini taklit etmek için daha kalın bir ses tonuyla konuştum. "Ah, merhaba Lovelyn. Kızım nasıl? Benim öz evladım." Rol yapmayı bıraktım. "Hiç

ebeveynlik kurslarına katılmayı düşündün mü? Ya da insan olmayı öğrenme kurslarına?"

Julian bir an sessiz kaldı. Muhtemelen şoktaydı çünkü her zaman onunla top oynardım. Her zaman emredildiği gibi gülümsemezdim ama kendimi müsait kılardım. Hayatta kalan tek ebeveynimle ilişki kurmak istemiştim. Annem, beni terk edeceğini bildiği halde bunu teşvik etmişti. Peki o ne yapmıştı? Belki de elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Ama yeterli değildi.

Şaşırtıcı bir şekilde, bir sonraki sorusu çok farklıydı. "Ben, eee, siz neredesiniz?"

"Depoda, erkek arkadaşım. Hani, Kane, senin en sevdiğin çetenin üyesi? Belki bir ara hep birlikte akşam yemeği yiyebiliriz. Sen, ben, annemin külleri ve tutuklamayı çok istediğin gangster."

Çok düşünülmüş bir davet değildi ama Julian ilgilenmiş gibi bir ses çıkardı. "Akşam yemeği mi? Annenin evinde mi? Oraya gitmeyeli çok uzun zaman oldu. Eskiden onu randevulara o evden alırdım."

Kalbim yerinden fırladı ve telefonu sıkıca tuttum. Hiçbir fikrim yoktu. Bir yanımda her şeyi sormak istiyordu. Ortak geçmişlerini duymayı çok arzuluyordum. Ama diğer yanımda bu dürtüye kapıyı kapattı. Onunla bu konuya girmeye hazır değildim.

"Acele etmeyelim. Lafı uzatmadan konuya gireyim. Bana tehdit mesajları gönderen ve gece yarısı evime girmeye çalışan o pislik Lyle'in neden bir korumayla ortaya çıktığını merak ediyorsunuzdur. Onu geri kazanmış olmanız bile büyük bir şans."

"Vay canına, o muydu? Ve sen onun peşindesin? Benim yapamadığımı sen yaptın. Tam bir baş belası olmaya adaydı ve benim kızım ona haddini bildirdi." Julian güldü. "Sonuçta babasının izinden gidiyor. Gurur duyuyorum. Dinle evlat. Bir süre ortalıkta görünme, sana kayıt dışı işler vereceğim. Nasıl geliyor kulağa?"

Gurur. Bu kelime, göğsüme yabancı bir cisim gibi saplandı, tıpkı sıkı bir düğümün çözülmesi gibi.

Erişimimi geri alacaktım ve genel merkeze gitmeme gerek kalmayacaktı. Kulağa bir kazanç gibi geliyordu.

Bölüm 46

Kane

Operasyon merkezinin karşısındaki personel odasında bulunan otomat paramı yuttu ve ben de seçimimi yaptım. Koridordaki ayak seslerini duyunca hemen aldıklarımı kapıp ceplerime tıktırdım, tam o sırada Tyler ve Ash içeri girdiler.

Tyler beni fark etti. Kollarını kavuşturdu.

Onu arıyordum, özür dilemeye hazırdım. Açıklama yapabilecek durumda olup olmadığımdan emin değildim. Oyundaki eylemlerim sözlerimden daha yüksek sesle konuşmuştu.

Ash gözlerini ikimiz arasında gezdirdi. "Gidip trafiğin ortasına doğru koşacağım."

O gittikten sonra, sessizliğin bir an uzamasına izin verdim. "İş teklifi hala geçerliyse..."

Tyler koyu sarı kaşlarından birini kaldırdı. "Bir ay boyunca kız arkadaşının yanından ayrılmamış olsan bile, durum aynı değil. Hatırladığım kadarıyla, reddetmiştin."

Kalbim yerinden oynadı. Onu terk ettikten sonra, hemen tekrar onun gözüne gireceğimi beklemiyordum, ama durumumu anlatmayı umuyordum. Lovelyn, Deadwater'da yaşıyordu. Burada çalışmak zorundaydım ve rakip çetelerden birine katılmaya asla niyetim yoktu.

"Anlıyorum. Ama bunu kabul etmiyorum. Kendimi kanıtlayacağım. O iki ahmaktan da daha çok çalışacağım—"

"Duydum!" diye bağırdı Ash koridordan.

"Size benden şüphe duymanız için bir sebep vermeyeceğim."

Tyler'ın ifadesi okunamazdı. Beni inceliyordu, duruşu rahattı ama bakışları hiç de öyle değildi. "Aldatılmayı hafife almıyorum, ama aynı

zamanda ekibime katılmayı sen istemediğini de biliyorum. Seni bizzat ben seçtim ve aramızda bir anlaşma olduğunu düşünmüştüm. İşin seni ilgilendirdiğini sanıyordum."

"Evet, öyle."

Elini kaldırdı. Ben de sustum.

"Ayrıca erkeklerin önemsedikleri şeyler için aşırıya kaçabileceklerini de biliyorum. İnsan kaçakçılarını alt etmek sadece ellerimi kirletmek için değil. Bu benim için önemli."

"Bunu anlıyorum. Aslında sormak istediğim bir şey daha var. Marchant ailesiyle ilgili olaylar, sizin ele aldığınız insan ticaretiyle bağlantılı mı?"

Tyler omuzlarını silkti. "Deadwater'da bir ağ olduğuna inanıyorum. Zenginler, yaşlı beyler, sırlar, ayrıcalık duygusu. O aile dolabını ne kadar çok karıştırırsanız, o kadar çok iskelet bulursunuz."

Lovelyn bunu araştırmak için elinden gelen her şeyi yapardı.

Bu benim de ilgimi çekti. İlk defa, tüccar tarafımla başa çıkmanın bir yöntemini bulmuştum. Benim de benimseyebileceğim bir yöntemdi bu. "Alıcıları ortadan kaldır, ticareti ortadan kaldır."

Tyler'ın yüzünde bir anda gizem belirdi ve o soğukkanlı, iri yarı adam, tekne de gördüğüm katile dönüştü. Gizli tuttuğu karanlık tarafı. "Bu ticareti asla bitiremeyeceğiz, ama onu bozarak kan dökebiliriz."

Dışarıdan bir sevinç çılgılığı geldi. Ash, gözleri parıldayarak başını içeri uzattı. "Özür dilerim. Dinliyordum ve dalıp gittim. Kane takıma geri döndü mü?"

Tyler beni süzdü.

"Bunu istiyorum," dedim ona. "Eğer akrabalarım sorumluyorsa bu benim için kişisel bir mesele. Akraba olmasalar bile, onları alaşağı etmekten zevk alacağım."

Sessizce, Heretic odaya girdi, kardeşinin daha karanlık bir gölgesiydi. Onu pek tanıımıyordum ama fırsat verilirse çaba gösterirdim.

Tyler bizi içeri aldı, sonra kısa bir kahkaha attı. "Görünüşe göre yeni bir ekibim var."

Cassie'nin dairesinde, Lovelyn'i herkesin önünde öperek selamladım, bu da kıkırdamalara ve kadınlardan birinin sessizce sevinmesine neden oldu,

ardından ceplerimden atıştırma lık larımı çıkarıp tezgâhın üzerine koydum. "Mils?"

Kardeşıme bu lakabı daha önce sadece bir kez takmış tım. O da sadece Mahkum'u kızdırmak iç in di. Mila koşarak yanlarına geldi ve Lovelyn gruba geri dö ndü, kadınlar bir şeyler hakkında harare tli bir tartışmaya dalmış lardı.

Mila önündeki seçkiye baktı. "Bu ne?"

"Sıralayın onları."

Sarı saçlı kaş ını hafifçe kald ırdı. Ben de açıklad ım: "En sevileninden en az sevilenine doğru sırala."

Öyle de yaptı; en üste Maltesers, sonra tam çikolatalı Dairy Milk, en alta da Snickers çikolatas ını koydu.

Maltesers'ları elime ald ım. "Bunlar en sevdiklerin mi?" Hâlâ şaşkın bir şekilde baş ını sallayınca, paketi aç tım ve çikolata kaplı petek şeklindeki şekerlemeleri ağz ıma attım.

Kafasındaki şaşkınlık yerini kaş çatmasına bıraktı. "Tam bir aptals ın. Ben onları istiyordum."

"Bu, can sıkıcı bir abi anısı." Bir lokma daha ald ım ve ç ıtırdattım, yüzündeki ifadeye bayıld ım. "Çocukken bana atıştırma lık verilmezdi, bu yüzden favorilerim yoktu. Şimdi var."

Baş ını salladı, siniri yavaş yavaş geçiyordu. "Bu hem trajik hem de çok sinir bozucu."

Son lokmayı ona ikram ettim. "Ama affedilebilir mi?"

Ona uzandı. Ben de onu ağz ıma attım.

O lanet kadın önce bana sarıldı, sonra da itti. "Böyleyken seninle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

Bakış larım odanın diğ er ucuna, Lovelyn'in uzun saç larını kulağ ının arkasına sıkış tırdığ ı, kolunda çiçek motifleri olan ve kalbimi ellerine ald ığı yere kayd ı. "Ben de bilmiyorum. İkimiz de buna alışmak zorundayız."

Lovelyn'in yanında, Genevieve duruyordu, telefonu kulağ ındaydı. Dinledi, sonra gruba dö ndü. "Arran geri dönüyor. O ve Convict, almaya gittikleri iki kişiyi getirdiler."

Görev baş arıyla tamamlandı.

Yirmi dakika sonra, kapı çalınca Mahkum odaya girdi, yanında da korkmuş görünen bir kadın vardı. Pollyanna, Dixie'nin nerede olduğ una dair bize ipucu verebilecek tek kişiydi.

Onu kadınların yanına götü rdü, Cassie ona sarılmak için ayağ a kalk tı, sonra da duvara yaslanmış yanıma geldi. Onu korkutmak istemediğ im için,

onlar konuşurken geride kalacağımı söylemiştim.

Arkalarından Tyler odaya süzüldü ama gölgelerde durdu, mürettebatın kendisine taktığı isimle özdeşleşen bir hayalet gibi davrandı. Peki neden buradaydı?

Mahkum dirseğiyle beni dürttü. "Zihninin bir köşesindeki o tıkırdayan saat nasıl?"

Ona döndüm. "Ne?"

"Sen de bu oyunun içindeydin, ben de. Kurallar, içinde susmayan bir ihtiyaç yaratıyor. Bunu nereden bildiğimi sorabilirsin."

Kurallara göre kazananların her gün seks yapması gerekiyordu. Sanki bu benimle çiçek kızım arasında bir sorun olacakmış gibi.

Acı dolu bir nefes verdim. "Kız kardeşimden bahsediyorsunuz."

"Gelecekteki eşim."

Buna benzer bir şeyi daha önce de söylemişti. "Ciddi misin?"

Mahkum yumruğunu sıktı ve yüzüme doğru uzattı, ama hareketinin ima ettiği tehdidi hiç göstermedi. "Tam orada, yüzük parmağında."

O aptal herif. Adını vücuduna dövme yaptırmıştı. Gözlerimi devirdim. "Herhangi bir ilişki için ölüm öpücüğü."

"Başka biri olsaydın, bunun için seni döverdim." Sinsi bir gülümsemeyle ekledi: "Ama sen benden daha büyüksün. O yüzden sözlerini geri al ve bir gün akraba olacağımızı kabul et."

Kahretsin. Haklıydı. Kayınbirader olacaktık. İlk defa, önümde serilmiş farklı bir aile modeli gördüm. Önemseydiğim bir kız kardeş. Arkadaş olabileceğim bir kayınbirader. Ya da en azından tahammül edebileceğim bir kayınbirader. Lovelyn ile evlendiğimde, onlar bizim için orada olacaktı.

Tuhaf bir şekilde kalınlaşmış boğazımı temizledim ve odanın karşısındaki kadınlara tekrar odaklandım. "Sanırım bu, olabilecek en kötü şey olmazdı."

Mahkum sırtıma vurdu. "Sanırım bu, kardeş sevgisine en yakın şey. Burada kaldığına sevindim."

Ben de öyle düşünüyordum. Ama bunu şimdi itiraf edecek değildim.

Pollyanna konuşmaya başlayınca biz diğerleri sustuk.

"Dixie beni kanatlarının altına aldı, ta ki benden üç müşterimi alana kadar. Onu son görüşüm o zamandı. Buna kızgın değilim."

Cassie soruları sordu. Muhtemelen tanıdık bir yüzdü. "Geçmişle ilgili bir şeyden bahsetmiş miydi?"

“Babamı ziyaret etmekten bahsediyordum, babam Uig'de yaşıyor, o da annesini görmek için oradan feribota bindiğini söyledi. Dünya ne kadar küçük, değil mi?”

Uig, Skye Adası'nın kuzeybatı köşesinde yer alan bir limandı. Dış Hebridler'e açılan kapıydı.

"Sana hangi ada olduğunu söyledi mi?"

Pollyanna başını salladı. "Hayır, ama feribotun sadece pazar günleri çalıştığı için pazar günleri gittiğini söyledi. Sezon dışında bu durum sadece bir veya iki ada için geçerli."

Telefonumdan feribot güzergahlarını kontrol etmeye başlamıştım bile. Yarın Pazar'dı ve Dixie'yi oy kullanmada bulmak artık umurumda olmasa da, onun güvende olmasını istiyordum.

Lovelyn gözlerini benimkine kenetledi, ben de hafifçe başımı salladım. Bir ipucu yakalamıştık. Tek yapmamız gereken onu uygulamaktı.

Bölüm 47

Lovelyn

Çantalarımızı hızla hazırlayıp Kane ile birlikte kuzeye doğru yola koyulduk. Deadwater İskoçya sınırında olsa da, Uig batı kıyısında oldukça uzaktaydı ve yarım günlük araba yolculuğu gerektiriyordu, bu yüzden yolculuğa şimdi başlamaya ve geceyi orada geçirmeye karar verdik.

Başka bir şato oteline vardığımızda ancak onun temasını anladım. Anlaşılan Kane Ryan artık büyük jestler yapıyordu. Ben duygusal olarak buna hazır değildim.

Bana dik dik baktığımı fark etti. "Beğeneceğini düşündüm."

"Sanırım sen gizli bir romantiksin."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Kime söylersen inkar ederim, bebeğim."

İçeri girdiğimizde, bizi yine Bay ve Bayan Ryan olarak kaydetti ve bu sefer, ekose desenli mobilyalarla döşenmiş ve kocaman, cibinlikli bir yatağı olan bir odada, sözlerini tenime çizgiler halinde gizlemedi. Sık sık yüksek sesle söyledi.

Eğer duvarların kulakları olsaydı, şimdi tam anlamıyla eğitim almış olurlardı.

Odamızda servis edilen akşam yemeğinden sonra, elini başının arkasına koyarak yatağa uzandı. "Sabah, limana gitmeden önce, annemin bakım evine gitmek istiyorum. Yolumuzdan bir saat sapıyor, yani zamanımız olacaksa daha erken yola çıkmamız gerekiyor."

Tekne öğleden sonra geç saatlere kadar kalkmadı. Ama kalbimi hızlandıran bu değildi. O, aramızdaki tüm hasarlı parçaları yeniden yazıyordu. Bana "seni seviyorum" diyemediği otel. Ona verilen zarardan dolayı bizi paramparça ettiği huzurevi.

Boşta kalan elini tuttum ve parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim. "Ne yapmamı istersen yaparım. Sessiz kalırım ya da konuşurum. Sadece söyle."

"Bu benim sorumluluğumda. Mucizeler vaat edemem, ama söyleyeceklerim var."

şafak vakti yola çıktık.

Bu sefer Kane sessizdi ama tamamen suskun değıldi. Zaman zaman bana hislerini, stresini, üzüntüsünü ve elimi tutmaya olan ihtiyacını dile getirdi. Ama beni dışlamadı.

Aydınlık resepsiyona girdiğimizde, bizi karşılayan güler yüzlü bir hemşireyle karşılaştık.

"Kane! Seni tekrar aramızda görmek çok güzel. Bethan çok sevinecek."

Bizi annesinin odasına götürdü ve içeri aldı. Kane, sanki hayatı buna bağılıymış gibi elimi sıkıca tuttu ve yatağın yanına kadar yol gösterdi.

Her zamanki koltuğunda oturan Blair, daha dik bir şekilde, öfkeyle faltaşı gibi açılmış gözlerle oturuyordu. "Neden siz—"

"Sessiz ol. Birazdan konuşuruz," dedi Kane, ama dikkati annesinden ayrılmamıştı. Ona gülümsedi, sonra beni bırakıp dikkatlice elini tuttu.

Kalbim ısındı. Bunu daha önce de yapmak istemişti ama teyzesi onu durdurmuştu. Bakışlarımı Blair'e çevirdim ve ona sessiz kalması gerektiğini belirten bir bakış attım.

Dudaklarını inceltti ama kapalı tuttu.

Kane sözü aldı. "Son ziyaretimizde uzun süre kalamadığım için üzgünüm. Size söyleyen oldu mu bilmiyorum ama burada yöneticiyle bir toplantım vardı. Endişelenecek bir şey yok. Her şey yolunda ve iyi geçti. Ama geri gelip sizinle konuşmalıydım."

Bethan'ın bakışları oğlunun yüzünde gezindi, gri gözlü bakışları oğluna kilitlenmişti.

Kane, yatağının yanındaki koltuğa oturdu. "Lovelyn'i de doğıru düzgün tanıştırmadım, ikinizin birlikte vakit geçirdiğini biliyorum. Son zamanlarda onun şehrine taşındım, bu yüzden artık daha yakınlm. Daha sık ziyaret edeceğim."

Bir anda onunla sohbet etme yeteneğini yeniden kazandı. Annesine yeni bir işe başladığını, ancak işin tehlikelerinden bahsetmediğini ve benden bahsetti. Ne kadar özel olduğunu anlattı. Bir hemşire içeri girdiğinde, annesinin günlük rutini hakkında bilgi istedi ve her ayrıntıyı dikkatle dinledi.

Blair'in bakışları daha da öfkelenildi.

Bir süre sonra Bethan'ın gözleri kapanmaya başladı ve hemşiresi sesini alçalttı.

"Sanırım kısa bir şekerleme yapıyor olabilir. Günün bu saatinde bu normal."

Kane başını salladı ve ayağa kalktı. Blair'e doğru başını eğdi, sonra kapıyı işaret etti.

Teyzesi onun peşinden dışarı çıktı. Ben de onların peşinden gittim mi?

Annesi uyanık olsaydı onu yalnız bırakmazdım, ama yanında bir hemşire vardı ve Kane'in de yanımda olmamı isteyeceğinden emindim. Kapının dışında, koridorda bekledi, elimi tuttu ve beni daha önce sözlü olarak azarlandığı aynı odaya doğru sürükledi.

Minyon yapılı Blair önden giderek ona döndü. "Ne düşündüğünü bilmiyorum..."

"Hayır. Beni dinleyeceksin. Benim hakkımda ya da hayatım hakkında ne düşündüğün umurumda değil. Tek istediğim, senin müdahalen olmadan annemi huzur içinde ziyaret etmek."

Blair'in ağzı açık kaldı. "Benim müdahalem mi? Ben her zaman onun yanında olan kişiyim. Siz neredesiniz?"

"Her şeyin dışında. Tam olarak beni koyduğunuz yerde kaldığım halde şikayet etmeye nasıl cüret edersiniz?"

"Çünkü onun yanında olduğunda neler oluyor. Buraya gelip havasını daha da zehirlemekle tehdit etme. Sen bir belasın, Kane. Seni doğurduğu günden beri öylesin."

Kane hareketsiz kaldı.

Titreyen elimi kaldırdım. "Yanılıyorsun ve onu dinleyeceksin."

Blair bana döndü. "Sen kendini kim sanıyorsun?"

"Eğer şanslıysam, Bethan'ın müstakbel gelini olacak. Bu da bana Kane'in sahip olduğu hakların aynısını verecek. En yakın akraba olarak, onun nasıl bakılacağına ve kimlerin ziyaret edeceğine karar verme hakkına sahip. Eğer o listede kalmak istiyorsanız, bu davranışınıza son vereceksiniz."

Blair bu sefer donakaldı. Sözlerin etkisini, ima ettiği anlamı, kendi başına getirdiği şeyleri izledim.

Bir adım daha yaklaştım. "Kane'in çocukluğu boyunca korkunun sesi oldun. Her fırsatta onu küçük düşürdün, kırdın ve incittin."

"O asla doğmamalıydı."

“Tecavüz dedin ama merak ediyorum. Bethan'la senden başka kimse konuşmadığı için bu uygun bir yalan mı? Oğluna yöneltilecek bir suçlama daha. Seni onu paylaşmaya zorlayan çocuğu. Ama bunun bile önemi yok. Çocuklar asla ebeveynlerinin suçlarından sorumlu tutulmamalı ve Kane çok seviliyor. Bethan onu seviyor, ben de. Ona nasıl davrandığını asla affetmeyeceğim. Onu ömür boyu yaraladın ve seni kurtaran ve seninle olan ilişkimizi kesmememizin tek sebebi kız kardeşinle olan bağın.”

Kadın küçüldü ve yüzü solgunlaştı. "Yapamazsın. Yapmazdın zaten."

Neredeyse ona acıdım. Hayatının büyük bir bölümünü burada geçirdi.

Ancak Kane'e kustuğu kin, çok uzun süredir çok fazla şeyi aşmıştı.

Kane elini uzattı, eli sıcaktı. Teyzesine söylediği sözler bir anda geri geldi. “Bana saygıyla konuşmaya başlayacaksın. Dikenli dilini tutacaksın ki annem ağzından bir daha asla olumsuz bir kelime duymasın. Burada benim iyiliğimle bulunduğunu ve bu güveni kırarsan kalıcı olarak buradan uzaklaştırılma tehdidi altında olduğunu hatırlayacaksın. Lovelyn bunu söylemeyecek kadar nazik ama inan bana, biz söyledik. Bunu hak ediyorsun.”

Blair titredi, yüzünde inanmazlık ifadesi vardı. Öfkesi geçmişti ve acaba hayatında hiç kimse ona karşı çıkmış mıydı diye merak ettim.

“Ama...ama birbirimizden başka kimsemiz yok.”

Kane taviz vermedi. “O beni ele geçirdi. Sizin iddia ettiğiniz gibi biri değilim ve sözleriniz sadece kendinizi yansıtıyor. Bana söylediğiniz her şeyi reddediyorum ve bundan sonra annemi ziyaret ettiğimde daha iyi davranacaksınız. Anlaşıldı mı?”

Şaşkınlıkla, ufak tefek kadın başını öne eğdi. "E-evet."

Kane baktı, sonra bakışlarını bana çevirdi. Ben de onun şaşkınlığını paylaştım. Ama her zorba gibi, Blair de zorlandığında çöktü.

Onu orada bırakıp, o uyurken vedalaşmak için Bethan'ın odasına döndük. Kane, alnına nazik bir öpücük kondurdu ve hemşireye gelecekteki bir ziyarette harf tahtasını kullanmayı öğrenmek hakkında soru sordu, sonra da bakım evinden çıktık.

Dışarıda, kollarını bana doladı ve beni döndürdü. "Kahretsin."

Daha fazla bir şey söylemesine gerek yoktu.

Cehennem gibiydi, ama artık kurtulmuştu.

Dağların etrafından ve göllerin kıyıları boyunca bir yol çizerek arabayla yola koyulduk ve sonunda Skye Adası'na giden köprüyü geçtik. Buz gibi bir

rüzgar arabamıza yağmur püskürtüyordu ama içeride, sıcacık ve rahattık. Birlikteydik.

Şu an tek istediğim Dixie'yi eve getirmektir. Keşke kaç kişinin onu önemseydiğini ve özlediğini bilseydi, belki geri dönmeye ikna olurdu. Eğer Marchant işiyle hiçbir ilgisi olmasın istemiyorsa, sorun değildi, ama güvende olmayı hak ediyordu. Kardeşiyle tanışmayı hak ediyordu.

Uig'e vardığımızda hava iyice sertleşmişti, gri deniz çalkalanıyor, dalgaların uçları beyaz köpüklerle kaplıydı. Parlak ışıklarla aydınlatılmış feribot, iskeleye yavaşça yanaştı.

"Hazır mısınız?" diye sordu Kane.

"Kızımızı eve getirelim."

Her halükarda, bu gece her şey sona erdi.

Bölüm 48

Dixie

Ani bir soğuk rüzgar saçlarımı dağıttı ve havaya küfrettim. Benim gibi şehirde yaşayan bir kız için hiç de uygun bir hava değildi. Annem on yıl önce Torlum'a taşınmıştı ve o kasvetli adaya yaptığım her ziyaretten nefret etmiştim. Berbat bir tarihi vardı, gece hayatı yoktu, hatta neredeyse hiç yol bile yoktu, eğer şikayet edeceksem...

Daha önce bulunduğum yerden çok farklı bir dünyaydı ve orada da hiç sıcak karşılanmamıştım.

Annemle aramda hiç sevgi yoktu. Hatta hiç olup olmadığından bile emin değildim. Beni o büyütmemişti. Başkaları büyütmüştü, ta ki ergenlik çağımdayken akrabalarım gelip beni sahiplenene kadar.

Küçücük hayatımın en kötü günü.

Ve bana güvenin, bir sürü içmiştim.

Anneme başıma gelenleri hiç anlatmamıştım. Kimse bilmiyordu. Şimdi de benimle tekrar tanışmakla pek ilgilenmiyordu, sadece gri bungalovunun banyosunda tırnaklarıma ve sürdüğüm makyaja yan gözle bakıp, etkilemeye çalıştığım herkesin beni bir fahişe gibi düşüneceğini söylüyordu. Doğrusu, adadaki herhangi birinin zevk sahibi olduğunu varsayması çok cüretkârcaydı.

Yine de o iğneleyici tahmin oldukça isabetliydi.

Ya da en azından öyleydi.

Limanda ağır ağır dolaştım, balıkçılar gelip gidiyor, feribot iskelesinden merdivenlerden aşağı inip kumsala doğru yürüyorlardı. Kemiklerime bir ürperti çöktü. Evimi özledim. Deadwater'ı. Kız arkadaşlarımı ve kulübü özledim. Neon ışıklarını. Hatta her zaman tam para üstü veren ürkütücü müdavimi bile.

Seks işini bırakmış olsam da, vücudumu sergileyebilme özlemim hâlâ devam ediyordu. Üzerimde ilgi olmasının verdiği heyecanı çok seviyordum. Kontrol bende gibi hissetmemi sağlıyordu. Bir daha asla seksi hissedemeyeceğimi hayal bile edemiyordum.

Cebimden telefonumu çıkardım ve kulübün sosyal medya hesaplarında arama yaptım. Divine'ın, kimin ne zaman dans ettiğini ayrıntılarıyla anlatan ve kızların fotoğraflarını içeren hareketli bir hesabı vardı.

Müstehcen pozlar ve açık kıyafetler karşısında kıskançlık içimde sızladı. Burada böyle bir şey giymek yerli halkı şok ederdi. Annem zaten göğüs estetiğimin insanların konuşmasına neden olduğunu söylemişti.

Eğer yuvarlak, pahalı göğüslerim adanın dedikodu konusu olsaydı, bu insanların acilen hobilere ihtiyacı olurdu.

Resimleri hızlıca karıştırdım, sayfayı kapatıp Deadwater hakkında genel bir arama yapmak için parmaklarımı oynattım. Bunu yapmaktan kaçınmışım. Çok acı veriyordu, ama yalnızdım ve Küçük Bayan Hüzünlüydüm. Kırmızı tuğlalı binalara ve hızla akan nehrin üzerindeki kasvetli köprülere ihtiyacım vardı.

Karşıma çıkan manşetler beni mide bulandırıcı derecede rahatsız etti.

Marchant Haulage – İnsan Ticareti İçin Bir Paravan mı?

Kadın Kaçakçılar: Bir Ailenin Karanlık Sırları.

Korku nefesimi kesti. Mahkumun kızı sahneye çıktığında eski soyadımı duymak beni şok etti. Bu, başa çıkamayacağım kadar çok anıyı geri getirdi.

Titreyen parmağımle en üstteki makaleye tıkladım. Doğruydı. Büyükanнем ve büyükbabamın kurduğu ve işlettiği şirket, insan ticareti suçlarından şüphelenildiği için soruşturma altındaydı.

Dudaklarımdan bir çığlık döküldü.

Bir Marchant gemisinde cesetler bulmuşlardı. Adını hatırladığım bir gemiydi. Yarım ömür öncesinden sahneler beni altüst etti ve nefes alamadım.

Suyun üzerinde bir korna sesi duyuldu ve ben sıçradım. Güvertede insanlar olan bir feribot iskeleye yaklaşıyordu. Anakara'dan dönen ada sakinleriydi.

"Dixie!" diye bağırdı bir kadın.

Ağzım açık kaldı. Gözlerimi kapatmak için elimi kaldırdım.

Lovelyn, bir eliyle çılgınca sallanarak korkuluğa asılmıştı.

Tanıdık yüzü görünce kalbim daha çok acıdı. O, kurdeleyle sarılmış ve peri şekerine bulanmış bir iyilik timsaliydi. Ama bunca yolu katetmiş, ne

yapıyordu?

Yanında, iri yarı bir adam öfkeyle bakıyordu. O kadar çok geri çekildim ki, ruhum bedenimden ayrıldı.

Warford'dan gelen o korkunç adam. Kabuslarımın sürekli aradığı kişi. Tarifi, Cennetteki Karla'nın beni uyardığı adama tam olarak uyuyordu.

Dudaklarım özenle boyanmış, şık bir O şeklini almıştı, ona bakakalmıştım; sonra bir an sonra, tanıma hissi geldi. Şehirden ayrıldığım gece onu depoda görmüştüm. Tyler onu hücreden çıkarmıştı. Kötü haber. Küçük zihnimde hiç şüphe yoktu.

Ve elbette, Tyler'ı düşünmek içimde bir başka acı saplantısına neden oldu.

Tanrım, o adam... Çok yakışıklı, kaslı, sanki tehlikeden yaratılmış gibi sert bir yüzü vardı. Ama beni asıl etkileyen bu bile değildi. Hayır. Beni asıl etkileyen yetenektir.

İnsan kaçakçılarını ortadan kaldırmaya adanmış koca bir ekibe liderlik ediyordu. Ölümcül. Öfkeli. Bana bir bakışıyla bile mahvolmama yetecek kadar.

Eğer yetenek pornografisi diye bir kategori olsaydı, kesinlikle aboneliğim onda olurdu.

Bu ücra köşede sıkışıp kalmıştım ve onu kaybetme korkusuyla iyice hayallere dalmıştım; hele ki aramızda "merhaba" ve "güle güle, ölme"den öte hiçbir şey geçmemişken.

Gerçek hayatta, şöyle bir iki göz atmış olsa bile, muhtemelen ilgilenmezdi. Şansımın gidişatına bakılırsa, hiç ilgilenmezdi.

Bunların hiçbir önemi yoktu. Yakalanmıştım ve şimdi her şeye yeniden başlamak zorundaydım.

Geriye doğru bir adım attım, kayalıkların etrafından geri çekilirken çakıllara takılıp tökezledim.

Eldivenli bir el ağzımı kapattı, çığlık atma girişimimi engelledi. Saldırganım beni kaldırdı, diğer koluyla da beni tamamen kavradı.

Harika. Yine kaçırıldım. Benim için harika bir durumdu.

Ve sonra sürükleniyordum, bacaklarım havada uçuşuyordu, onurum kalmamıştı, bu sefer kesinlikle emindim ki? Bu sefer, oradan uzaklaşamayacağım sefer olabilir.

Epilog

Gözcü

Nihayet!

O benim elimdeydi.

Haftalarca süren planlama, dinleme ve bekleme yeterli olmuştu. Ve anakaradan kiraladığım bir tekne, hızlı motoruyla beni feribottan çok önce Torlum'a ulaştırmıştı. Ondan sonra, tek yapılması gereken onu bulmaktı.

Başarı adrenalinimi yükseltti, gerçi buna pek de ihtiyacım yoktu. Onun için her şeye katlanırdım. Ne kadar süre beklersem bekleyeyim.

Şükürler olsun, bitti.

Kadınımı kollarımda tutarak, teknemin beklediği, kıyı şeridinin ucunda bağlı olan alt kattaki iskeleye doğru koştum. Onu kucağıma aldım, ayaklarını tahtalara değdirdim.

"Yerinden çekilir misin?"

Dixie titreyerek yavaşça döndü, bedeni kaskatıydı. Çok güzeldi.

Gözleri kocaman açıldı. Şaşkınlık, takıntılı olduğum yüz hatlarını aydınlattı.

"Sen?"

Ben. Her zamanki kontrolümün çok dışında, vahşi bir gülümseme sergiledim ve gözlerimdeki kararlılığı görmesine izin verdim.

Onu bırakmakla bir hata yapmıştım. Bir daha asla.

Son.

Dixie'nin tam olarak kimin eline düştüğünü öğrenmek mi istiyorsunuz?
Üçlemenin üçüncü ve son bölümü olan Tyler's Rule'u buradan sipariş edin.

Teoriler, gizli kodlar ve diğ er keyifli konuları tartışmak istiyorsanız, hemen okuyucu grubuma katılın!

TEŞEKKÜRLER

Değerli okuyucu,

İkinci kitap da bitti ve İskelet Ekibi gizemlerinin derinliklerine doğru kovalandık. Eğer Lovelyn'e benziyorsanız, muhtemelen Kane'in silah biriktirdiği gibi teoriler biriktiriyorsunuzdur. (Silah sahnesi hemen aklınıza geldi, değil mi?) Birisi bunu yakın zamanda Marchant kardeşlerin kronikleri olarak adlandırdı ve dürüst olmak gerekirse, bunu çalışıyorum. Kane'in kendisi homurdanıp her şeyi inkar etse ve çekip gitse bile.

Yine de, onun gibi bir adamın düşüşünü izlemek tatmin edici değil mi?

Kane, Arran'ın ofisinde kelepçeli haldeyken Lovelyn'i ilk gördüğü andan itibaren adeta taş gibi yere yığıldı. Lovelyn onu gördü. Şöhretini ya da şiddetini değil. Bunların bir nebze yardımcı olduğunu düşünmüştü. Adamı gördü ve Kane bir daha asla kendine gelemedi.

Bu kitap için hayal ettiğim ilk sahnelerden biri, onun bodrumda, ona olan hakkını haykırıp, sonra da ona ulaşmak için bir adamı yerinden fırlatmasıydı. Bu an, ilk bölüme başlamadan çok önce zihnimde yer etmişti.

Lovelyn beni şaşırttı. Annesini kaybettiğinden beri geçen bir yılda kederi çok derindi. Sevdği birini uzun süreli bir hastalık sürecinde desteklemek hayatı yeniden şekillendirir. Sırlar da öyle, özellikle de onun sakladığı türden sırlar. Bu sürprizi tahmin ettiniz mi? Ben kurgunun derinliklerine inene kadar tahmin edememiştim. Ama onu anladıktan sonra, tüm seçimleri yerli yerine oturdu.

Bu ikisinin sadece sevgiye ihtiyacı yoktu. Tamamen kendilerine ait birine ihtiyaçları vardı. Dünyanın geri kalanı çöktüğünde dimdik duracak bir partnere. Kane hayatının farklı olabileceğinden habersizdi ve Lovelyn, bakım evindeki zorluklarla karşılaştığında yaşadığı duygusal çöküntü sırasında bile ona bunu gösterecek kadar sabırlıydı. Kalbi asla sarsılmadı.

Onların çarpışmasını yazmak bana inanılmaz bir keyif verdi.

Peki ya kovalamaca?

Kızım, evet. Her zaman evet. Lütfen o enerjiden daha fazlasını göster.

Şimdi son kitaba doğru hızla ilerliyoruz. Gerçek, sonuçları ve inanılmaz bir aşk hikayesi. İçine dalmak için sabırsızlanıyorum. Ve evet, en önemli anlarımdan birini şimdiden planladım bile. Muhteşem olacak.

Sevgili okurlarım: Bu yolculuğun her adımında benimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim. Çılgın tahminleriniz, olay örgüsü analizleriniz, coşkunuz, bu seriyi tahmin edemeyeceğiniz kadar besliyor. Bana gönderdiğiniz her şeyi okuyor ve izliyorum ve hikayeye dair umutlarınızı ciddiye alıyorum.

Muhteşem ekibime: Okuyucu grubumu, ekiplerimi ve kitapçımı yöneten harika kadın Liz'e; hikayelerimi anlamlı ve keskin tutan beta okuyucularım Elle, Shellie ve Lori'ye; editörlük ve tasarım rüya ekibime: Emmy Ellis, Lori Parks, Erika Levesque, Cleo Moran, Natasha Snow, Najla Qamber ve Amanda Desilets'e; sesli kitap yeteneklerine: Zara Hampton-Brown, Lucas Webley, Ella Lynch, Shane East ve Audio Sorceress'ten Denise ve Marnye'ye. Sizler bu kitapları sayfaların ötesine taşıyorsunuz.

80Mode'dan Lucy'ye, nefes kesen grafikleri için, Amanda'ya okuma etkinliklerimi büyük bir enerji ve zekâyla yönettiği için ve Katie'ye de programıma uyum sağlama konusundaki tüm sihirli dokunuşları için teşekkür ederim. Hepiniz harikasınız!

ARC ve Street Team ekibime de kocaman sevgiler. Paylaşımlarınız, yorumlarınız, sürekli heyecanınız, hepsi önemli. Sandığınızdan daha önemli.

Ve son olarak, N ve M'ye. Gerçek hayattan aldığım mutluluk dilimi.

Aşk,
Jolie

JOLIE VINES'IN DİĞER ESERLERİ

İskoçla Evlen serisi

- 1) Kaleye Saldırın
- 2) En Çok Sev, En Az Konuş
- 3) Kahraman
- 4) Bunu Hayal Edin
- 5) Ah Bebek

Vahşi İskoçlar serisi

- 1) Sert Nox
- 2) Mükemmel Fırtına
- 3) Aslan Yüreği
- 4) Yağan Kar
- 5) İnatçı Kıvılcım

Vahşi Dağ İskoçları serisi

- 1) Takıntılı
- 2) Avlandı
- 3) Çalınmış
- 4) İhanete Uğramış
- 5) Eziyet gören

Karanlık Ada İskoç serisi

- 1) Yıkım
- 2) Günah
- 3) Yara izi
- 4) Yakmak

McRae Korumaları

- 1) Ona Dokunursan Ölürsün
- 2) Onu Benden Kurtar
- 3) Onu Senden Al
- 4) Onu Onlardan Uzak Tutun

Ölü Sayısı

- 1) Arran'ın Takıntısı

- 2) Connor'ın İddiası
- 3) Riordan'ın İntikamı

Ceset Sayısı kısa romanı

- 1) Oyun: Cerrah ve MMA Dövüşçüsü
- 2) Oyun: Milyarder ve Sivri Topuklu Ayakkabı

İskelet Ekibi

- 1) Mahkumun Oyunu
- 2) Kane'in Avı
- 3) Tyler'ın Kuralı

Bağımsız cihazlar

Kendine Güvenli Kilt:

Kendine Güvenen Kahramanlar Kulübü Romanı

Hadi Yarışalım:

Ofis Ortamında Geçen Düşmanlıktan Aşk Hikayesine Dönüşen Bir Romantizm

Bizim İçin Savaş:

İkinci Şans Askeri Romantik Gerilim

YAZAR HAKKINDA

JOLIE VINES, eşi ve oğluyla birlikte İngiltere'de yaşayan bir aşk romanı yazarıdır.

Jolie, kahramanlarının tek kadına bağlı erkekler olmasını seviyor.

İster içe kapanık bir pilot (Hero'daki Gordain), ister haksız yere hapse atılmış zengin bir çocuk (Lion Heart'taki Sebastian), isterse de acı çeken bir ikiz kardeş (Betrayed'deki Max) olsun, kahramanlarına sonsuza dek hayran kalacaklardır.

En sevdiği uğraş, duyguları alt üst etmek ve ardından hayali arkadaşlarına derin ve anlamlı mutlu sonlar yaşatarak bunu telafi etmektir.

Jolie'nin tüm İskoç kökenli oyuncularını buldunuz mu?

Amazon'daki sayfasını ziyaret edin ve her zaman aktif olan Fall Hard Facebook grubuna katılın.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM